Numeri - Comentarii C. H. Mackintosh

În cartea Geneza după istorisirea facerii lumii, potopului şi turnului Babel avem alegerea seminţiei lui Avraam. În Exod avem răscumpărarea. În Levitic avem închinarea adusa lui Dumnezeu de preoţi şi legătura frăţească. În Numeri avem umblarea şi viaţa prin pustie.

„Domnul a vorbit lui Moise în pustia Sinai, în cortul întâlnirii, în cea dintâi zi a lunii a doua, în al doilea an după ieşirea lor din ţara Egiptului. El a zis: „Faceţi numărătoarea întregi adunări a copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinţilor lor, numărând pe cap numele tuturor bărbaţilor, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toţi cei din Israel în stare să poarte armele; să le faceţi numărătoarea după cetele lor, tu şi Aaron” (cap. 1:1-3).

Aici ne aflăm deodată „în pustie” unde se fine seama numai de cei ce sunt „în stare să poarte armele. În Geneza, sământa lui Israel era în coapsele strămoşului lor Avraam. În Exod erau la cuptoarele de cărămidă din Egipt. În Levitic erau strânşi în jurul cortului întâlnirii. În Numeri îi vedem în pustie. Apoi ca întărire a celor de mai sus, în Geneza vedem chemarea Domnului făcând o alegere; în Exod vedem sângele Mielului în răscumpărare; în Levitic închinarea şi slujba sfântului locaş. Dar abia am deschis Cartea Numeri şi citim despre oameni de război, oştiri, steaguri, tabere şi trâmbiţe de război.

Toate acestea arata însemnătatea acestei cărţi pentru creştini. Fiecare carte a Bibliei îşi are locul şi scopul ei anumit însemnat de Duhul Sfânt. Nu e vorba de făcut vreo alegere între ele. Toate sunt dumnezeieşti şi deci desăvârşite. Cititorul creştin crede în tot acest lucru. El crede în insuflarea deplină a Scripturii, a întregi Scripturi şi deci şi a Pentateuhului, sau cele cinci cărţi ale lui Moise; toate loviturile necredincioşilor vechi şi noi nu-l ating pe el. Ei îşi pot arăta vrăjmăşia împotriva cârtii Sfinte şi a Dătătorului ei; dar creştinul adevărat crede că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”.

Totuşi e interesant să vedem cum fiecare carte a Scripturii îşi are cuprinsul, scopul şi planul ei anumit. Şi cu cât le cercetăm mai adânc, cu atât vom fi mai izbiţi de nespusa frumuseţe, nemărginita înţelepciune a cărţii ca întreg şi a fiecărei părţi din ea. Scriitorul sfânt nu se abate niciodată de la ţinta pe care o urmăreşte în carte. Nu veţi găsi nicăieri în toată Biblia ceva în vreo carte din ea care să nu se potrivească în totul cu ţinta cărţii. Cititorul creştin n-are nevoie să-i mai dăm dovezi în această privinţă. El crede ca Biblia ca întreg şi în toate părţile ei vine de la Dumnezeu; şi inima lui se odihneşte în încheierea că în toată cartea şi în fiecare parte a ei nu este o iotă sau un rând care să nu fie vrednic în toate privinţele de Dătătorul ei.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca şi lucrarea Lui, vorbeşte pentru sine; el însuşi îşi poartă dovezile cu el; vorbeşte inimii; se pogoară în adâncul rădăcinilor morale ale fiinţei noastre: pătrunde cele mai adânci cămăruţe ale sufletului; ne arata ce suntem – ne vorbeşte ca nici o alta carte; şi după cum femeia din Sihar spunea că Isus trebuie să fie Hristosul căci i-a spus tot ce făcuse ea, tot aşa şi noi putem spune cu privire la Biblie că ea ne spune tot ce am făcut: nu este ea cuvântul lui Dumnezeu? E de cea mai mare însemnătate mai ales astăzi să fim bine încredinţaţi de adevărul că Sfânta Scriptură este insuflată în întregime de Dumnezeu şi îndeajuns pentru toate planurile, pentru toate popoarele şi în toate vremurile. Sunt două înrâuriri azi în lume: necredinţa şi credinţa deşartă sau superstiţia. Cea dintâi spune că Dumnezeu nu ne-a vorbit în Cuvântul Său. Cea de a doua spune că a vorbit, dar că noi nu putem pricepe ce spune El decât dacă ne tâlcuiesc alţii, adică Biserica.

Mulţi leapădă necredinţa dar primesc – credinţa deşartă şi nu văd că şi ea ne lipseşte de Scriptură. Căci care e deosebirea între a spune că Dumnezeu nu ne-a vorbit şi a spune că nu putem pricepe ce spune? Nu suntem noi lipsiţi de cuvântul lui Dumnezeu în amândouă împrejurările? Fără îndoială. Dacă Dumnezeu nu mă face să pricep ce spune, dacă nu-mi poate da chezăşia că El însuşi vorbeşte, e tot una cu a nu fi vorbit de loc. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu e de ajuns fără tâlcuirea omenească, nu poate fi Cuvântul lui Dumnezeu. Ori Dumnezeu n-a vorbit deloc, ori dacă a vorbit, Cuvântul lui e desăvârşit. Dumnezeu a vorbit, ne-a dat o descoperire şi Cuvântul Lui poate vorbi şi inimii şi mintii. El ne poate da încredinţarea că El vorbeşte şi n-am nevoie de altcineva ca să-mi spună ce a spus El.

Acum să venim la cuprinsul versetelor noastre. În cap. 1 se vorbeşte despre „spiţa neamului”, iar în cap. 2 despre recunoaşterea „steagului”. Moise şi Aaron au luat pe bărbaţii aceştia cari fuseseră chemaţi pe nume şi au strâns toată adunarea în cea dintâi zi a lunii a doua. I-au trecut în cărţile cari cuprindeau spiţa neamului, după familiile lor, după casele părinţilor lor, numărând pe cap numele bărbaţilor de la vârsta de douăzeci de ani în sus. Moise a făcut numărătoarea în pustia Sinai, cum îi poruncise Domnul (1:17-19).

Ne dau aceste versete vreo învăţătura? Da. Mai întâi ele pun cititorului următoarea întrebare însemnată: „Poţi tu să spui care e spiţa neamului tău? Sute şi mii de creştini de nume nu pot face acest lucru. Ei nu pot spune hotărât şi lămurit: „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:2). „Voi sunteţi toţi copiii lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Isus”. „Şi daca sunteţi ai lui Hristos, sunteţi sământa lui Avraam şi moştenitori după făgăduinţă” (Gal. 3:26, 29). „Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu. Duhul însuşi adevereşte împreuna cu duhul nostru că suntem copiii lai Dumnezeu (Rom. 8:14,16).

Iată „spiţa neamului” creştinului şi el poate s-o spună. El este născut de sus-născut din nou-născut din apa şi din duh, adică prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 3:5; Iacov 1:18; 1 Petru 1:23; Ef. 5:26). Credinciosul îşi duce spiţa neamului de-a dreptul până la Hristosul înviat în slavă. Cât priveşte spiţa neamului nostru firească, dacă o ducem până la izvorul ei, şi o spunem cinstit trebuie să vedem că ne tragem dintr-un neam pierdut. Familia noastră e căzută. Averea ni s-a dus; sângele ne e stricat; suntem prăpădiţi fără scăpare; niciodată nu mai putem câştiga starea de la început; sunt pierdute fără leac. Cineva poate să-şi urmărească spiţa neamului printr-un lung şir de prinţi, regi, dar tot nu poate să se oprească decât la un capăt căzut. Trebuie să ajungem la izvorul unui lucru ca să ştim cu adevărat ce este. Aşa priveşte şi judecă Dumnezeu lucrurile şi noi trebuie să privim şi judecăm ca El dacă vrem să nu greşim, judecata lui despre oameni şi lucruri trebuie să fie hotărâtoare, judecata omului este trecătoare şi ţine doar o zi. De aceea înţelegem pe apostol când zice: „Prea puţin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată” (1 Cor. 4:3). Adevărat prea puţin. Ce bine ar fi dacă ne-ar păsa prea puţin! Am avea atunci o linişte şi o vrednicie care ne-ar ridica mai presus de lumea prin care trecem. Ce este rangul în viaţa asta? Ce însemnătate putem da unei spiţe de neam care, privită în chip cinstit şi spusă pe faţă, se trage dintr-un neam căzut şi stricat? Cineva se poate făli cu naşterea lui numai dacă ar putea spâne că nu e „născut în păcat şi zămislit în fără de lege”. Asta e obârşia omului, asta e naşterea lui. Cine se poate făli cu o asemenea naştere? Numai cineva a cărui minte a orbit-o Dumnezeul veacului acestuia.

Ce deosebire însă pentru creştin? Spiţa neamului lui este cerească. Copacul spiţei neamului şui îşi înfige rădăcinile în pământul zidirii celei noi. Moartea nu-l poate atinge căci el îşi are temelia în înviere. Putem vedea din acest capitol cât de însemnat era ca fiecare mădular din adunarea lui Israel să-şi poată spune spiţa neamului. O nesiguranţă în privinţa asta ar fi fost o nenorocire. Greu ne putem închipui un Israelit chemat să-şi spună spiţa neamului, fiind nelămurit în această privinţă ca mulţi aşa zişi creştini azi. Nu ni l-am putea închipui zicând: „Nu sunt prea sigur. Câteodată mă mângâi cu nădejdea că fac parte din neamul lui Israel; dar câteodată mă tem că nu fac parte din adunarea Domnului”. Cu atât mai puţin ne putem închipui pe vreun Israelit spunând că nu poate fi sigur dacă e adevărat Israelit sau nu până la „ziua judecăţii”.

Nu. Fiecare Israelit trebuia să-şi spună spiţa neamului înainte de a intra în şirurile oamenilor de război. Fiecare putea spune ca Saul din Tars: „Tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, etc.”. Totul era sigur înainte de a intra în mersul prin pustie.

Acum am putea întreba cu drept cuvânt: „Dacă un Iudeu putea fi sigur cu privire la spiţa neamului său, de ce n-ar fi sigur şi un creştin azi”? Cititorule, cântăreşte întrebarea asta, şi dacă faci parte din ceata aceia mare de oameni cari nu pot ajunge la fericita siguranţă cu privire la naşterea din nou, opreşte-te, te rog, şi hai să stăm puţin de vorbă, în această privinţă. Poate că tu întrebi: „Cum pot fi sigur că sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, un mădular al trupului lui Hristos, născut prin Cuvântul şi Duhul lui Dumnezeu? Aş da o lume întreagă dacă aş putea”.

Atunci vreau să-ţi ajut în privinţa asta. Mai întâi, să-ţi spun o însuşire pe care o are orice copil al lui Dumnezeu. Dacă n-o avem, e hotărât că nu putem spune ca facem parte din neamul ceresc; dar dacă o avem, putem spune care e spiţa neamului nostru. Care e? Domnul Isus Hristos ne dă răspunsul. El ne spune că „înţelepciunea este găsită dreaptă de toţi copiii ei” (Luca 7:35; Matei 11:19). Toţi copiii înţelepciunii din zilele lui Abel până azi, toţi au dat dreptate lui Dumnezeu.

Cititorule, gândeşte-te la aceasta. Poate că ţi-e greu să înţelegi ce înseamnă a da dreptate lui Dumnezeu, dar un loc sau două din Scriptură îţi va arăta desluşit. În Luca 7 citim că „Tot poporul care asculta pe Isus şi toţi vameşii au dat dreptate lui Dumnezeu primind botezul lui Ioan. Dar Fariseii şi Cărturarii au nimicit sfatul lui Dumnezeu cu privire la ei ne primind botezul lui” (versetele 29-30). Aici avem faţă în faţă cele două spiţe de neam. Vameşii au dat dreptate lui Dumnezeu şi s-au osândit pe ei. Fariseii şi-au dai dreptate lor înşişi şi au judecat pe Dumnezeu. Cei dintâi s-au supus botezului lui Ioan, botezul pocăinţei. Cei de pe urmă au lepădat botezul acesta, n-au vrut să se pocăiască, n-au vrut să se smerească şi să se judece pe ei înşişi.

Aici avem cele două mari cete în cari este împărţită familia omenească din zilele lui Abel şi Cain până azi. Şi tot aici avem cel mai bun mijloc ca să punem la încercare spiţa noastră de neam. Ne-am osândit noi pe noi înşine? Ne-am pocăit înaintea lui Dumnezeu? Asta înseamnă a da dreptate lui Dumnezeu. Amândouă aceste lucruri merg împreună ba încă sunt una. Omul care se osândeşte pe sine, dă dreptate lui Dumnezeu; şi omul care dă dreptate lui Dumnezeu, se osândeşte pe sine. De altă parte omul care îşi dă dreptate sieşi, judecă pe Dumnezeu şi omul care judecă pe Dumnezeu, îşi dă dreptate sieşi.

Şi e interesant că îndată ce ne osândim şi ne pocăim, Dumnezeu ne iartă. Dumnezeu iartă totdeauna pe cei ce se osândesc. În clipa când David a zis: „Am păcătuit împotriva Domnului, răspunsul a fost: „Domnul ţi-a îndepărtat păcatul”. Mărturisirea păcatelor din partea omului este urmată îndată de iertare din partea lui Dumnezeu.

De aici urmează ca nimic nu e aşa de nebunesc decât ca cineva să şi dea dreptate sieşi când Dumnezeu trebuie găsit drept în ceia ce spune şi să iasă biruitor când este judecat (Psalm 51:4; Rom 3:4). Dumnezeu va trebui să aibă biruinţa la sfârşit şi atunci orice dezvinovăţire va fi văzuta în adevărata ei lumină. Cel mai înţelept lucru deci este să ne osândim de acum. Asta e ceia ce fac toţi copiii înţelepciunii. Cei din familia lui Dumnezeu se judecă singuri, pe când cei ce nu sunt din familia aceasta se dezvinovăţesc şi se apără.

Iată lucruri vrednice de luat în scamă. Firea omenească va învinui pe oricine şi orice afară de ea însăşi. Dar acolo unde lucrează Harul, omul e totdeauna gata să se judece pe sine şi să ia locul cel mai de jos. Aceasta este taina adevărată a binecuvântării şi păcii. Toţi copiii lui Dumnezeu au făcut acest lucru şi au avut acelaşi rod. Nu-i unul care să nu fi făcut aşa ceva. De aceea dacă cititorul a făcut cu adevărat acest lucru, adică s-a văzut că e pierdut s-a pocăit, atunci este în adevăr un copil al înţelepciunii şi poate să-şi spună spiţa neamului.

Este cu neputinţă ca cineva să-şi ia locul în jurul steagului dacă nu poate să-şi spună spiţa neamului. Şi nu poate să şi ia locul în pustie dacă nu e sigur în această privinţă. Cum ar fi putut un Israelit din vechime să-şi ia tocul în adunare, să intre în rândul luptătorilor, să înainteze în pustie daca n-ar fi putut să-şi spună spiţa neamului? Cu neputinţă. Tot aşa e şi cu creştinul-azi. El nu poate înainta în viaţa creştină din pustia acestei lumi, dacă e nesigur în privinţa spiţei neamului său. Noi trebuie să putem spune: „Ştim că am trecut din moarte la viaţa, ştim că suntem din Dumnezeu, credem şi suntem siguri”, înainte de a putea fi vorba de vreo înaintare în viaţa creştină.

Cititorule, spune, poţi tu să-ţi arăţi spiţa neamului? Eşti lămurit în această privinţă în adâncul sufletului tău? Caută şi vezi. Nu te juca. Fii sigur. Nu clădi pe nisip. Nu spune: „Eu fac parte din cutare biserică sau sectă; iau parte la cina Domnului; ţin cutare sau cutare învăţătură; am fost totdeauna evlavios şi crescut într-o casa creştină; n-am făcut rău nimănui; citesc Biblia şi mă rog; ne rugăm cu toţii acasă dimineaţa seara şi la masă; dau mult pentru săraci şi pentru binefaceri şi pentru lucrul Domnului”. Toate astea se poate să fie foarte adevărate şi totuşi să n-ai nici o fărâmă de viaţă dumnezeiască sau de lumină cerească. Trebuie să al mărturia Duhului Sfânt că eşti un copil al lui Dumnezeu şi mărturia aceasta totdeauna însoţeşte credinţa în Domnul Isus Hristos ca Cel ce a murit pentru tine. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuşi (Ioan 5:10). Nu e vorba deloc să te uiţi la inima ta ca să ai această dovadă. Nici la simţirile sau încercările tale. Deloc. Ci e vorba de o încredere de copil în Hristos. Este vorba să ai viaţă veşnică în Fiul lui Dumnezeu. Să iei pe Dumnezeu pe cuvânt. Adevărat, adevărat vă spun, cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel ce m-a trimes pe Mine are viaţa veşnică şi nu vine la judecată ci a trecut de la moarte la viaţă (Ioan 5:24).

Iată adevăratul fel de a-ţi arăta spiţa neamului; şi fii încredinţat că trebuie s-o poţi spune înainte de a putea „merge la război. Nu vreau să spun că nu poţi fi mântuit fără asta. Deloc. Noi credem că sunt sute de adevăraţi creştini cari nu pot să-şi spună spiţa neamului. Dar întrebăm: Sunt aceştia în stare să meargă la război? Sunt şi buni luptători? Nu. Ei nu pot şti nici măcar ce înseamnă adevărata luptă; dimpotrivă acest sol de creştini au temerile, îndoielile, întunericul şi greutăţile lor drept adevărată luptă a creştinului. Asta e o mare greşeală, dar vai! foarte obicinuită. După Noul Testament, adevărata luptă a creştinului este dusă într-un tărâm unde îndoielile şi temerile nu sunt cunoscute. Când suntem lămuriţi asupra mântuirii depline a lui Dumnezeu în Hristos»! înviat, intrăm în lupta potrivită nouă ca creştini. Ne putem noi închipui o clipa că luptele noastre în duhul legii, necredinţa noastră vinovată, împotrivirea noastră de a ne supune neprihănirii lui Dumnezeu, cârtirile noastre pot fi privite ca luptă creştină? Deloc. Toate acestea trebuiesc privita ca luptă cu Dumnezeu, pe când lupta creştinului este dusă cu

Satana. Noi nu luptăm împotriva cărnii şi sângelui ci împotriva domniilor, puterilor şi cârmuitorilor întunericului acestei lumi, împotriva duhurilor rele din locuinţele cereşti (Efeseni 6:12).

Aceasta e lupta creştinului. Dar poate cuteza cineva să intre în lupta aceasta dacă se îndoieşte că e creştin sau nu? Nu cred. Ne-am putea închipui noi un israelit în luptă cu Amalec în pustie sau cu Canaan în ţara făgăduinţei şi totuşi să nu fie în stare sa-şi spună spiţa neamului sau să-şi recunoască „steagul"? Cu neputinţă. Nu, nu; orice mădular al adunării în stare să poarte armele era lămurit asupra acestor doua puncte. Altfel nu putea merge la luptă.

În Noul Testament avem trei feluri deosebite de luptă: Romani 7:7-24; Galateni 5:17; Efeseni 6:10-17.

În Romani 7:7-24 avem lupta unui suflet trezit dar ne izbăvit, un suflet născut din nou sub lege. Dovada e cuvinte ca acestea: „Nu fac ce vreau – am voinţa" – îmi place legea lui Dumnezeu după omul dinlăuntru. Numai un suflet născut din nou ar putea vorbi aşa. Lepădarea răului, voinţa de a face binele, desfătarea lăuntrică de legea lui Dumnezeu, toate sunt semnele vieţii celei noi, roadele naşterii din nou. Nici un om neîntors la Dumnezeu n-ar putea vorbi cu adevărat aşa.

Dar de altă parte, dovada ca aici avem înainte un suflet neizbăvit pe deplin, necunoscând bucuria izbăvirii, necunoscând biruinţa nici puterea duhovnicească sunt cuvinte ca acestea: „Sunt supus firii mele pământeşti, vândut păcatului", nu fac ce vreau, ci ce urăsc". – O, ticălosul de mine, cine mă va izbăvi? Noi ştim că un creştin nu este supus firii pământeşti, ci duhovnicesc; el nu este vândut rob păcatului, ci izbăvit de supt puterea lui. El nu este un „om ticălos" suspinând după izbăvire, ci un ora fericit, care se ştie izbăvit. El nu e un rob neputincios, care nu poate face binele, şi silii totdeauna să facă răul; el este un om slobod, înzestrat cu putere în Duhul Sfânt şi în stare să spună: Eu pot totul în Hristos care mă întăreşte (Filip. 4).

Unii creştini spun că acest capitol nu are în vedere un suflet trezit; alţii spun că asta e starea potrivită şi obicinuită pentru creştin. Dar nu e aşa. Aici e vorba de un suflet în adevăr născut din nou dar care nu e izbăvit prin cunoştinţa unirii lui cu un Hristos înviat şi prin puterea Duhului Sfânt. Sute de creştini sunt azi în Romani 7; dar locul lor adevărat este în Romani 8. Ei sunt încă sub lege. Nu se cunosc ca fiind pecetluiţi de Duhul Sfânt. Nu au biruinţa deplină într-un Hristos înviat şi proslăvit. Au îndoială şi temeri şi totdeauna sunt gata să strige: O, ticălosul de mine, cine mă va izbăvi? Dar nu i oare un creştin izbăvit? Nu e el mântuit? Nu e el primit în Cel prea iubit? Nu este el pecetluit de Duhul Sfânt făgăduit? Nu este el unit cu Hristos? N-ar trebui el să ştie, să se bucure şi să mărturisească toate astea? Fără îndoiala. Atunci el nu mai e în Romani şapte cu privire la locul lui. E datoria lui să cânte cântarea de biruinţa de partea cerului a mormântului gol al lui Isus şi să umble în sfânta slobozenie cu care face Hristos slobozi pe ai Săi. Romani şapte nu e deloc slobozenie, ci robie, afară de sfârşitul capitolului unde sufletul poate spune: „Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu". Negreşit, te vor trece multe nădufuri în Romani şapte: şi mai bine am vrea să fim în chip cinstit în Romani şapte decât în chip mincinos în Romani opt. Dar asta nu schimbă nimic din adevărul celor ce am spus.

Să ne uităm acum o clipă la lupta din Galateni 5:17."Firea pământească pofteşte împotriva Duhului şi Duhul împotriva firii pământeşti. Sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi". Partea de la urma se poate tălmăci şi aşa: „Aşa că să nu puteţi face;tot ce voiţi. Locul acesta din Scriptură este adus totdeauna ca dovadă că suntem totdeauna înfrânţi, pe când el ne arată tocmai taina biruinţei noastre necurmate. În versetul 16 citim: „Zic dar: umblaţi cârmuiţi de Duhul şi nu împliniţi (sau: şi nu veţi împlini) poftele firii pământeşti". Asta e lămurit. Duhul Sfânt ne dă puterea. Suntem încredinţaţi că Dumnezeu e mai tare decât firea pământească şi deci în lupta cu El biruinţa este asigurată. Şi să nu uităm că Galateni 5:17 nu vorbeşte de lupta dintre cele două firi, cea veche şi cea nouă, ci între Duhul Sfânt şi firea pământească. De aceia adaugă: „Aşa ca să nu puteţi face ce voiţi". Dacă Duhul Sfânt n-ar locui în noi, am fi siguri că vom împlini poftele firii pământeşti. Dar întrucât El este în noi ca să ducă lupta, nu mai suntem siliţi să facem răul, ci avem putere ca să facem binele.

Ei bine, tocmai asta este deosebirea dintre Romani 7:14, 15 şi Galateni 5:17. În cea dintâi avem firea cea noua dar n-avem puterea Duhului Sfânt care locuieşte în noi. În a doua avem nu numai firea nouă ci şi puterea Duhului. Trebuie să nu uitam niciodată că firea nouă din credincios îşi scoate totdeauna puterea de la Duhul Sfânt iar călăuza ei e Cuvântul lui Dumnezeu. Dar unde este Duhul lui Dumnezeu, trebuie să fie şi putere. El poate fi întristat şi împiedecat să lucreze; dar Galateni 5:16 ne învaţă lămurit că „dacă umblam în Duhul" vom avea o biruinţă necurmată şi sigura asupra firii vechi. Aşa ca ar fi o mare greşeală să aducă cineva Galateni 5:17 ca să-şi dezvinovăţească mersul stăpânit de firea veche.

Acum o vorbă despre Efeseni 6:10-17. Aici avem lupta între creştin şi duhurile rele din locurile cereşti. Biserica ţine de cer şi ar trebui să aibă totdeauna un mers ceresc. Ar trebui să căutăm totdeauna să păstrăm locul acesta: să ne punem piciorul pe moştenirea noastră cerească şi să-l ţinem acolo. Duhurile rele tocmai lucrul acesta caută să-l împiedice în toate chipurile şi de aici lupta. De aici şi toată armătura lui Dumnezeu singura prin care putem ţinea piept vrăjmaşului nostru duhovnicesc.

Nu vom stărui aici asupra acestei armături, ci doar am vrut să atrag luarea aminte a cititorului asupra adevăratei lupte pe care s-o poarte creştinul. Dacă ne ducem la război fără să ştim ce e războiul, neştiind nici dacă spiţa neamului nostru este cum trebuie, nu vom izbuti cu nimic împotriva vrăjmaşului. Dar, cum am spus, pe lângă „spiţa neamului" pe care trebuia să şi-o cunoască, mai era şi recunoaşterea steagului pentru omul bun de luptă. Aceste două lucruri erau foarte trebuincioase pentru mersul şi lupta din pustie. Ba chiar erau nedespărţite. Dacă un om nu-şi ştia „spiţa neamului", nu-şi cunoştea nici „steagul", aşa că totul ar fi fost o mare învălmăşeală. În loc să ţină şirul şi să înainteze mereu, ar fi trecut unul în locul altuia şi ar fi călcat unul peste altul. Fiecare trebuia să-şi cunoască locul şi să-l păstreze, să-Şi cunoască steagul şi să stea lângă el. În felul acesta se mişcau împreună, înaintau, lucrau şi luptau. Beniamitul îşi avea locul lui, Efraimitul pe al lui, şi nici unul nu trebuia să se amestece cu celalalt. Aşa era cu toate seminţiile în toată tabăra. Fiecare îşi avea spiţa neamului şi locul ei; şi nici unul nici celălalt nu era după părerile lor: totul era de la Dumnezeu. El dădea spiţa neamului şi El arăta steagul. Nici n-aveau nevoie să se măsoare unii cu alţii nici să fie geloşi unit pe alţii. Fiecare îşi avea locul şi lucrul lui şi era loc şi de lucru pentru toţi. Erau felurite locuri şi lucrări dar totuşi o deplină unitate. „Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinţilor lui" „Şi copiii lui, Israel au făcut întocmai după toate poruncile pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Aşa tăbărau ei, după steagurile lor; şi astfel porneau la drum, fiecare după familia lui, după casa părinţilor lui" (Cap. 2:2, 34).

Astfel, în tabăra din vechime şi în Biserica lui Dumnezeu acum, vedem că Dumnezeu nu este un „Dumnezeu al neorânduieli". Nimic nu putea fi rânduit mai bine decât cele patru tabere de câte trei seminţii fiecare alcătuind un pătrat a cărui fiecare latură îşi avea steagul el. „Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele caselor părinţilor lui: să tăbărască în faţa şi împrejurul cortului întâlnirii. Dumnezeul oştirilor lui Israel ştia cum să-şi aşeze oştirile. Ar fi o mare greşeală să se creadă că luptătorii lui Dumnezeu nu erau aşezaţi după cele mai bune reguli ale tacticei militare. Nu deloc. Se înţelege ca asta n-o poate crede un necredincios, care se îndoieşte de tot şi nu crede

nimic. El măsoară toate după „steagul” lui şi leapădă tot ce nu se potriveşte cu părerile lui, din care lasă afară totdeauna pe Dumnezeu. De aceea toate părerile şi judecăţile lui sunt greşite. De altă parte credinciosul cel mai smerit porneşte de la marele fapt că este un Dumnezeu; şi nu numai că este, dar că El are a face cu făpturile Sale, se interesează şi se amestecă în treburile oamenilor.

Ce mângâiere pentru creştin. Dacă credem că este un Dumnezeu, hotărât că omul nu-l poate judeca. Dumnezeu este acela care judecă ce este bine şi ce este rău, ce este vrednic şi ce nu este vrednic de El. Tot aşa şi cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă este adevărat că este un Dumnezeu şi ca ne-a vorbit, ne-a dat o descoperire şi se înţelege că această descoperire n-are să fie judecată de mintea omului. Ea este mai presus de un astfel de scaun de judecata. Gândiţi-vă numai ce înseamnă să masori Cuvântul lui Dumnezeu după regulile aritmeticii omeneşti. Şi cu foaie acestea tocmai aşa ceva s-a făcut în zilele noastre ca cartea pe care o cercetăm acum.

Simţim nevoia să apăsam deseori în lămuririle noastre asupra cărţilor Scripturii două lucruri întâi Cartea; apoi sufletul; cartea şi cuprinsul ei, sufletul şi nevoile lui. Este o primejdie să te afunzi în cea dintâi şi să uiţi pe cel de al doilea, sau dimpotrivă. Amândouă trebuiesc avute în vedere. Sunt slujitori ai lui Dumnezeu cari cercetează Cuvântul lui Dumnezeu foarte mult. Ei cunosc foarte bine Biblia şi e foarte bine aşa. Un slujitor al lui Dumnezeu fără asta se usucă repede. Dacă cineva nu citeşte Biblia şi n-o cercetează cu rugăciune, nu va avea mare lucru de dat cititorilor sau ascultătorilor săi. Cei-ce predică trebuie „să sape” adânc în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar trebuie avut în vedere şi sufletul, cu starea şi nevoile lui. Altfel o astfel de vestire a Cuvântului va fi lipsită de putere. Un om care doar studiază Biblia va fi fără legătura cu viata; un om care studiază numai sufletul, nu va fi pregătii să-i dea hrană. Cine le studiază pe amândouă va fi un bun slujitor al lui Hristos.

Aşa vom căuta să facem şi noi cu cititorul. Călătorind în tovărăşia lui prin cartea aceasta, vom caută nu numai săi punem înainte minunăţiile şi învăţăturile frumoase pe cari le scoatem din ea, ci vom simţi de datoria noastră săi mai punem din când în când câte o întrebare, ca să poată vedea dacă şi în ce măsură a văzut sau a învăţat sau trăit aceste lucruri. Şi începem chiar acum.

Mai întâi, prietene dragă, eşti tu lămurit cu privire la „spiţa neamului” tău? Eşti tu încredinţat că eşti de partea Domnului? Te rog nu lăsa întrebarea aceasta fără răspuns. Te-am mai întrebat odaia şi te mai întreb şi acum. Poţi Şi Ştii tu să-ţi spui spiţa duhovnicească a neamului tău? Acesta este cel dintâi lucru pentru un luptător ai lui Dumnezeu. Nu-ţi foloseşte la nimic să intri în lupta câta vreme nu eşti lămurit în această privinţă. Nu spunem că cineva nu poate fi mântuit fără asta. Departe de noi aşa ceva. Dar nu poate intra în rândul luptătorilor. Nu poate lupta cu lumea, cu firea veche, cu dracul câtă vreme e plin de îndoieli şi teama şi nu ştie dacă face parte din adevărata familie a lui Dumnezeu. Dacă e vorba să înaintezi, şi să fii hotărât în luptă, trebuie să poţi spune şi tu ca noi: „Ştim că am trecut de la moarte la viaţă, ştim că suntem din Dumnezeu”.

Aşa vorbeşte omul de luptă. Nici unul din oastea aceia puternică tăbărâtă înaintea cortului mărturiei n-ar fi putut avea o singură îndoială sau umbră de îndoială cu privire la „spiţa neamului” lui. Ar fi zâmbit dacă iar fi pus cineva această întrebare. Fiecare din cei şase sute de mii ştia de unde îşi trăgea obârşia şi unde îi era locul. Tot aşa e şi cu creştinul luptător de azi. El trebuie să fie desăvârşii de bine încredinţat cu privire la mântuirea lui. Altfel nu va putea sta în luptă.

Apoi cu privire la „steag”. Ce este el? Este o învăţătură? Nu. Este o „oaste a Domnului”? Nu. Este un sistem teologic? Nu. Este un sistem bisericesc sau o politică bisericească? Nu. Este un sistem de porunci, de obiceiuri, de tradiţii sau de slujbe? Nu. Luptătorii lui Dumnezeu nu luptă sub un asemenea steag. Atunci care e steagul acesta? E Hristos. Acesta este singurul steag al lui Dumnezeu şi singurul steag al cetei celor ce luptă în pustia lumii acesteia cu ostile celui rău. Hristos este singurul steag pentru orice. A avea un alt steag înseamnă a ne face ne-destoinici pentru lupta duhovnicească la care suntem chemaţi. Ce avem a face noi ca adevăraţi creştini cu lupta pentru un sistem de teologie sau de organizaţie bisericească? Ce pretau înaintea noastră poruncile, slujbele, orânduirile omeneşti, sau cum se mai numesc ele? Să luptăm noi cu un astfel de steag? Cu nici un preţ! Teologia noastră este Biblia. Organizaţia noastră bisericească este Trupul lui Hristos, unul singur, alcătuit de Duhul sfânt din toţi adevăraţii credincioşi, şi unit cu Capul său înălţat la cer, Domnul Isus. A lupta pentru orice altceva este nevrednic de un luptător duhovnicesc.

Vai, atâţia cari spun că fac perle din Biserica adevărată a lui Dumnezeu şi-au pierdut steagul adevărat şi luptă sub un alt steag. Asta nu face decât să ducă în greşeală pe cei slabi, suceşte mărturia Domnului şi împiedică înaintarea bietelor suflete în viaţa duhovnicească. Dacă vrem să ţinem piept „în ziua luptei”, nu trebuie să recunoaştem alt steag decât pe Hristos şi Cuvântul Lui: Cuvântul viu şi Cuvântul scris. Asta este scutul nostru în faţa vrăjmaşului. Cu cât ne ţinem de Hristos şi numai de El, cu atât vom fi mai tari şi mai la adăpost. „Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinţilor lui”.

O de ar putea face lucrul acesta toţi cei ce fac parte din Biserica lui Dumnezeu! O de ar lăsa ei totul la o parte pentru Hristos! O de ar fi El de ajuns inimilor noastre întrucât ne tragem spiţa neamului din El, Numele Lui să fie scris pe steagul în jurul căruia tăbărâm în pustia lumii acesteia, prin care trecem spre casa noastră cea din cer. Cititorule, ia seama să nu fie o slovă sau o frântură de slovă pe steagul tău afară de Isus Hristos şi numai EL Numele acesta care este mai presus de orice nume şi care va fi înălţat în veci de veci

Ce minunată privelişte înfăţişa tabăra lui Israel, în acest pustiu sterp, unde nu erau decât urlete de jale. Ce priveliște pentru îngeri, pentru oameni şi pentru draci! Privirea lui Dumnezeu era îndreptată neîncetat peste ea; El era de faţă. El locuia în mijlocul poporului Său luptător; acolo îşi statornicise El locuinţa. El nu şi o găsea, nu şi-o putea afla în mijlocul strălucirilor Egiptului, Asiriei sau Babilonului. Fără îndoiala, aceste ţări înfăţişau ochilor fereşte tot ce putea fi atrăgător pentru ei. Artele şi ştiinţele erau preţuite acolo. Civilizaţia atinsese la aceste popoare vechi o treaptă mult mai ridicată decât cea pe care am fi porniţi s-o recunoaştem. Obiceiurile foarte alese şi luxul, poate că ajunseseră într-un punct tot atât de înaintat ca printre cei ce au astăzi pretenţii foarte mari în a-ceastă privinţa.

Dar, să nu uităm, că Dumnezeu nu era cunoscut de aceste neamuri. Numele Lui nu li se descoperise niciodată. El nu locuia în mijlocul lor. Este adevărat că şi acolo erau multe mărturii despre puterea Lui ziditoare. De altminteri pronia Lui veghea peste ele. El le trimetea din cer ploi şi timpuri roditoare, umplându-le inimile de hrană şi de bucurie. Din zi în zi şi din an în an, El îşi vărsa peste ei, cu mână largă binecuvântările şi binefacerile Sale. Ploile Lui le făceau câmpiile roditoare, şi razele soarelui Său le înveseleau inimile. Dar el nu-L cunoşteau şi nu-L căutau. El nu locuia în mijlocul lor. Nici unul dintre aceste neamuri nu putea spune: „Domnul este tăria mea, temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El îl voi preamări” (Exod 15:2).

Dumnezeu îşi aşezase locuinţa în mijlocul poporului Său răscumpărat, şi nicăieri alt undeva. Răscumpărarea era temelia neapărat trebuincioasă locuinţei lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor. În afară de răscumpărare, starea de fată a lui Dumnezeu nu putea aduce decât nimicirea omului; dar, răscumpărarea fiind cunoscută, această stare de fată dă celui răscumpărat cea mai înaltă cinste şi cea mai

strălucitoare slavă.

Dumnezeu îşi alesese locuinţa în mijlocul poporului Său Israel. El S-a coborât din cer nu numai ca să-l răscumpere din ţara Egiptului, ci şi ca săi fie tovarăş de călătorie de-a lungul pustiului. Minunat gând! Dumnezeul Prea înalt aşezându-Şi locuinţa pe nisipul pustiului, şi chiar în mijlocul adunării Lui răscumpărate! Într-adevăr, pe tot întinsul lumii, nu se mai găsea aşa ceva. Acolo era această oştire de şase sute de mii de oameni, afară de femei si copil. Într-un pustiu sterp, unde nu era un fir de iarbă, nici o picătură de apă, nici un mijloc văzut de hrană şi întreţinere. Cum trebuiau ei hrăniţi? Dumnezeu era acolo. Cum trebuia să fie ţinută rânduiala în mijlocul lor? Dumnezeu era acolo. Cum să-şi găsească drumul, de-a lungul unul pustiu sălbatec, unde nu era nici un drum? Dumnezeu era acolo

Într-un cuvânt, starea de faţă a lui Dumnezeu era o chezăşie pentru tot. Necredinţa putea spune: „Cum o să trăiască numai cu aer trei milioane de oameni? Cine are însărcinarea nevoilor militare? Unde e materialul de război, cărate şi magaziile? Numai credinţa poate răspunde; şi răspunsul el este scurt şi cuprinzător: „Dumnezeu era acolo. Şi era de ajuns. Totul se cuprinde în aceste trei vorbe. În socotelile credinţei, Dumnezeu singur este de neapărată trebuinţă; şi când îl avem pe El, putem fi siguri de orice. Dacă toate izvoarele sunt în Dumnezeul cel viu nu mai este vorba de nevoile noastre; toate sunt acoperite prin plinătatea Sa desăvârşită.

Ce erau şase sute de mii de luptători pentru Dumnezeul Cel Atotputernic? Ce erau feluritele nevoi ale femeilor şi copiilor lor? Pentru mintea omului, acestea erau poveri zdrobitoare. Să trimetă Anglia o oştire numai de zece mii de oameni în Abisinia; gândiţi-vă la cheltuielile grozave şi la lucrările cerute de acest lucru, la mulţimea vapoarelor trebuincioase ca să transporte materialul de război şi celelalte lucruri trebuitoare acestei mici oştiri. Dar închipuiţi-va o oştire care, fără să număram femeile şi copiii, era de şase-zeci de ori mai mare. Închipuiţi-vă această oştire nespus de mare, pornind la un drum care trebuia să se întindă, timp de patruzeci de ani, de-a lungul „unui pustiu mare şi îngrozitor”, în care nu era nici grâu, nici iarbă, nici izvor de apă. Cum aveau să fie hrăniţi? Ei nu aveau merinde cu ei, – nici nu se înţeleseseră cu popoare prietene ca să le facă rost, – n-aveau să întâlnească nici un car cu merinde, în feluritele popasuri ale drumului lor, – într-un cuvânt, nu aveau nici un singur mijloc văzut ca să le vie în ajutorul nevoilor lor, nimic din ceea ce putea firea să socotească prielnic şi trebuincios.

Toate acestea fac să fie cumpănite cu luare aminte. Dar trebuie să le cercetam în faţa lui Dumnezeu. Nu putem avea nici un folos dacă încercăm să dezlegăm prin chibzuinţă minţii omeneşti această întrebare însemnată. Nu, cititorule, numai credinţa o poate dezlega, şi numai prin Cuvântul Dumnezeului Celui viu. Acolo se găseşte dezlegarea de preţ. Pune pe Dumnezeu, şi nu vei avea nevoie de nimic altceva ca să ai un răspuns. Lasă-L deoparte, şi, oricât de straşnică ţi-ar fi mintea, oricât de adânci ţi-or fi socotelile, încurcătura ta va fi de deznădăjduit.

Astfel dezleagă credinţa această greutate. Dumnezeu era în mijlocul poporului Său. El era acolo în toată plinătatea harului şi îndurării Sale, – acolo, cunoscând deplin nevoile şi greutăţile drumului lor – acolo, în puterea Lui nemărginită şi în mijloacele Lui nesfârşite, ca să facă faţă acestor greutăţi şi să poarte de grijă acestor nevoi. El se îngrijise atât de mult de toate aceste lucruri, încât, la sfârşitul lungilor pribegii prin pustie, putea să se îndrepte către inimile lor cu vorbe atât de duioase ca acestea: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale şi ţi-a cunoscut călătoria în această mare pustie, iată, de patruzeci de ani de când, Domnul, Dumnezeul tău este cu tine, şi n-ai dus lipsă de nimic”. Şi încă: „Haina nu ţi s-a învechit pe tine, şi nici nu ţi s-au umflat picioarele, în timpul acestor patruzeci de ani” (Deut. 2:7; 8.4).

Însă în toate acestea, tabăra lui Israel era o icoană pre-închipuitoare, izbitoare şi însemnată a Bisericii lui Dumnezeu în lumea aceasta. Mărturia Scripturii este atât de hotărâtă în această privinţă, că nu îngăduie nici un loc închipuirii minţii: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să le slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste cari au venit sfârşiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11).

Ne putem dar apropia să privim cu un interes deosebit această privelişte minunată, şi să căutăm să culegem învăţăturile de preţ ce ni le poate da cum nu se poate mai bine. Şi încă ce învăţături? Cine poate să le preţuiască aşa cum trebuie? Priviţi această tabără tainică, în pustie, alcătuită, cum am spus, din oameni de luptă, lucrători şi închinători. Ce despărţire de toate neamurile lumii! Ce sărăcie lucie! Ce stare. Ce atârnare deplină de Dumnezeu! Ei n-aveau nici măcar o singură fărâmitură de hrană, nici o picătură de apă, decât ce primeau zi de zi, chiar din mâna lui Dumnezeu. Când intrau noaptea în corturi ca să se odihnească, n-aveau nici o fărâmă de hrana pentru a doua zi. Nu era nici magazie, nici cămara, nici un alt mijloc văzut, nimic pe care să se poată bizui firea.

Dar Dumnezeu era acolo, şi credinţei nu-i trebuia nimic mai mult. Ei erau siliţi să atârne în totul de Dumnezeu. Era singurul şi marele adevăr. Credinţa nu recunoaşte ca adevărat, temeinic şi în stare să ajute, pe nimeni altul decât pe Dumnezeul cel viu, adevărat şi vecinie. Firea putea să arunce în urmă o privire pofticioasă la grânarele Egiptului şi să vadă în ele ceva care se putea pipăi şi hrănitor. Credinţa priveşte spre cer şi acolo îşi găseşte toate izvoarele.

Soarta aceasta o avea tabăra în pustie; ca şi Biserica în lume. Nu era nici o trebuinţa, nici o singură îngrijorare neprevăzută, nici o singură nevoie de orice fel ar fi fost, pentru care starea de fată a lui Dumnezeu să nu fie cu totul de ajuns. Neamurile netăiate împrejur puteau să privească şi să se minuneze. În rătăcirea necredinţei oarbe, ele puteau să şi pună multe întrebări şi să caute să ştie cum putea fi hrănită, îmbrăcată şi ţinută în rânduială, o asemenea oştire. Foarte firesc; ele n-aveau ochi să vadă de unde veneau toate acestea. Ele nu cunoşteau pe Domnul, Cel Veşnic, „Dumnezeul Evreilor” şi, prin urmare, dacă li s-ar fi spus că El purta de grija acestei mari adunări, ar fi fost pentru ele un fel de basme şăgalnice.

Şi acum, la fel e cu Biserica lui Dumnezeu, în aceasta lume, pe care cu drept cuvânt o putem numi o pustie morală. Privită din punct de vedere dumnezeiesc, această adunare nu este din lume; ea este cu totul despărţită de lume. Ea este tot atât de în afară de lume, după cum şi tabăra lui Israel era în afară de Egipt. Valurile mării Roşii se ridicau între această tabără şi Egipt, iar apele mai adânci şi mai posomorite ale morţii lui Hristos curg între Biserica hi Dumnezeu şi acest veac rău. Este cu neputinţa să se poată închipui o despărţire mai desăvârşită. „Ei nu sunt din lume, zice Domnul, după cum nici Eu nu sunt din lume (Ioan 17:16).

Apoi, în ce priveşte întreaga ei atârnare; în această lume, cine atârnă mal mult de altul decât Biserica lui Dumnezeu? Ea nu are nimic în ea însăşi sau prin ea însăşi. Ea este aşezată în mijlocul unui pustiu moral, pustiu sterp, posomorit şi nemărginit; în care nu se aud decât urlete de deznădejde unde nu este nimic care să-i ţină viata. În tot întinsul acestei lumi, nu se găseşte nici o picătură de apă, nici un singur fel de hrană care să poată prii Bisericii lui Dumnezeu.

E în primejdia a tot soiul de înrâuriri vrăjmaşe. Aici pe pământ ea n-are prieteni, totul îi stă împotrivă. În mijlocul acestei lumi, ea este ca o floare din alte tari, sădită într-un ţinut unde pământul şi aerul îi sunt deopotrivă de neprielnice.

Aşa este Biserica lui Dumnezeu în lume; ceva despărţit, care atârnă de altcineva, fără apărare, lepădată în totul pe seama Dumnezeului Celui Viu. Lucrul acesta poate da gândurilor noastre despre Biserică mult adevăr, putere şi lumina; şi acum, rămâne în sarcina noastră să o înfăţişăm ca pe o icoană potrivnică a taberei în pustie. Nu este o ciudăţenie a închipuirii, nici un gând străin să o socotim astfel; 1 Corinteni 10:11 ne dovedeşte acest lucru cât se poate de lămurit. Suntem pe deplin îndrituiţi să spunem că ceea ce era tabăra lui Israel în chip văzut, este Biserica din punct de vedere moral şi duhovnicesc. Şi încă, ce era pustia, după slovă, pentru Israel, este lumea privită din punct de vedere moral şi duhovnicesc pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum pustia nu era pentru Israel un loc de îmbelşugare şi de bucurii, ci de primejdii şi străduinţe, tot aşa lumea nu dă Bisericii lui Dumnezeu mijloace de trai sau bucurii, ci trude şi primejdii.

E însemnat să înţelegem acest lucru în toată puterea lui morală. Biserica sau adunarea lui Dumnezeu în lume, ca „Adunarea în pustie”, este încredinţată în totul purtării de grijă a Dumnezeului Celui Viu. Să nu uitam că vorbim din punct de vedere dumnezeiesc – cum vede Dumnezeu Biserica. Privita din punct de vedere omenesc, aşa cum este, în adevărata ei stare din timpul de faţă, vai! e altceva. Acum, ne îndeletnicim numai cu gândul adevărat, dumnezeiesc, al Bisericii lui Dumnezeu în lume.

Să nu se uite nici o clipă că după cum este adevărat că odinioară era o tabără, o adunare religioasa în pustie, tot atât de adevărat este că în timpul acesta se află în lume Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Hristos. Fără îndoială că neamurile lumii nu cunoşteau deloc acea adunare de odinioară, şi cu atât mai puţin nu se sinchiseau de ea; dar acest lucru nu slăbea şi nici chiar nu atingea marele fapt că ea era acolo. Tot astfel, astăzi, oamenii din lume nu cunosc deloc Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, şi cu atât mai puţin nu le pasă de ea; dar aceasta nu atinge în nici un fel, acest mare adevăr că o asemenea Biserică sau adunare a lui Dumnezeu se află într-adevăr în timpul de faţă, în lume, şi că a fost neîncetat de când s-a coborât Duhul Sfânt în ziua Cinci-zecimii. Este adevărat că adunarea lui Israel îşi avea încercările ei, luptele ei, greutăţile ei, ispitele ei, neînţelegerile ei, dezbinările ei, zguduiturile ei lăuntrice piedicile ei multe şi fără nume, şi toate acestea cereau ajutoarele felurite cari erau în Domnul – slujba de preţ a proorocului, a preotului şi a împăratului pe care îi rânduise Dumnezeu; căci, după cum ştim, Moise era acolo ca „împărat în Israel”, şi ca prooroc pus de Dumnezeu, iar Aaron era acolo ca să împlinească toate slujbele preoţeşti.

Dar, în ciuda acestor lucruri pe cari le-am arătat cu toată slăbiciunea, căderea, păcatul, răzvrătirea, cârtirea, – rămâne lucru hotărât că era ceva izbitor, care trebuia cunoscut de oameni, de draci şi de îngeri, anume o adunare foarte mare, cam de trei milioane de suflete (după socoteala obişnuită), călătorind într-un pustiu; atârnând în totul de un braţ nevăzut, călăuziţi şi îngrijiţi de Dumnezeul cel veşnic, al cărui ochi niciodată nu era întors nici o singura clipă de la această oştire tainică şi pre-închipuitoare a unui adevăr dumnezeiesc. Dumnezeu locuia într-adevăr în mijlocul poporului Său şi nu-l părăsea niciodată, cu toată uitarea lui, cu toată nerecunoştinţa şi răzvrătirea lui. El era acolo ca să-i sprijine şi să-l călăuzească, să-l păzească şi să-l păstreze zi şi noapte. El îl hrănea în fiecare zi cu pane din cer şi făcea să ţâşnească pentru el, apă din stâncă. Fireşte, acesta era un lucru uimitor, o taină mare.

Dumnezeu avea o adunare în pustie – ţinută deoparte de toate neamurile de primprejur, despărţită, ca să fie a Lui. Se poate ca neamurile lumii să nu fi ştiut, să nu se fi sinchisit, să nu fi gândit nimic despre această adunare. Hotărât că pustia nu producea nimic ca hrană sau răcorire. În ea se găseau şerpi şi scorpii, – primejdii şi curse, – secete, uscăciunea şi jalea. Dar mai era şi aceasta adunare minunată, întreţinută într-un fel care zădărnicea şi încurca mintea omenească.

Acum, cititorule, adu-ţi aminte că aceasta era o icoană pre-închipuitoare a unui lucru care a fost în fiinţă nouăsprezece veacuri, cere este încă în fiinţă, şi care va fi până în clipa în care Domnul se va ridica din locul Său în care se află acum, şi se va cobori în văzduh. Într-un cuvânt, este o icoană pre-închipuitoare a Bisericii lui Dumnezeu în lume. Este foarte însemnat să recunoaştem acest fapt, care din nenorocire prea a fost pierdut din vedere, şi care, chiar în zilele noastre, este atât de puţin înţeles. Cu toate acestea, fiecare creştin este foarte răspunzător să-l recunoască şi să-l mărturisească în practica. Nu-l putem înlătura. Este adevărat că în timpul de faţă se află în această lume, ceva care se potriveşte cu tabăra în pustie? Da, într-adevăr; este Biserica în pustie. Este o adunare care trece prin această lume, cum trecea Israel de-a lungul pustiei. Mai mult, din punct de vedere moral şi duhovnicesc, lumea este pentru Biserică, întocmai ce era pustia pentru Israel. Israel nu găsea în pustie mijloace de trai, şi nici Biserica lui Dumnezeu nu găseşte nimic în lume. Dacă găseşte, face mincinos pe Domnul ei şi nu-L urmează cum trebuie. Israel nu era din pustie, dar o străbătea; Biserica lui Dumnezeu nu este din lume, dar trece prin ea. Dacă cititorul este bine pătruns de acest adevăr, va vedea locul de desăvârşita despărţire care se potriveşte Bisericii lui Dumnezeu ca trup, şi fiecărui mădular în parte. Biserica, aşa cum o vede Dumnezeu, este tot atât de despărţită cu desăvârşire de această lume, cum era tabăra lui Israel de pustiul înconjurător. Nu este nici o legătură între Biserică şi lume, cum nu era nici între Israel şi nisipul din pustie. Cele mai strălucitoare momeli şi cele mai ademenitoare ispite ale lumii sunt pentru Biserica lui Dumnezeu ce erau pentru Israel şerpii, scorpiile şi celelalte multe primejdii ale pustiei.

Acesta este gândul dumnezeiesc despre Biserică, şi tocmai cu acest gând ne îndeletnicim acum. Vai! cât se deosebeşte de mult de ce se zice că e „Biserica” Dorim ca, deocamdată, cititorul să-şi aţintească privirea asupra adevăratei stări a lucrurilor. Voim să-l aşezăm, prin credinţă, de partea lui Dumnezeu, şi de acolo să poată privi Biserica. Numai privind-o astfel îşi poate da bine seama ce este Biserica, şi de răspunderea lui personală cu privire la această Biserică. Dumnezeu are o Biserică în lume. În timpul de faţă se află pe pământ un trup, locuit de Duhul, şi unit cu Hristos, Capul. Această Biserică – acest trup – este alcătuit din toţi cei ce cred cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu, şi cari sunt uniţi între ei prin puterea marelui fapt al stării de faţă a Duhului Sfânt.

Pe de alta parte să se ia seama că aici nu este vorba de vreo părere, de vreun anumit gând, pe care-l putem primi sau da la o parte, după bunul plac. Avem de-a face cu un fapt dumnezeiesc. Fie că voim să ascultăm, fie că nu voim, el rămâne un adevăr însemnat Biserica este un trup în fiinţă, şi noi suntem mădularele lui dacă suntem credincioşi adevăraţi. Nu putem fi scutiţi să facem parte din acest trup şi nu-l putem nesocoti. Suntem în această legătura – fiind botezaţi pentru aceasta cu Duhul Sfânt. Este un lucru tot atât de adevărat şi de temeinic ca şi naşterea unui copil într-o familie. Naşterea a avut loc, legătura de familie s-a făcut, şi n-avem decât s-o recunoaştem şi să umblăm cum cere această legătură, zi de zi. Din clipa când un suflet este născut din nou – este născut de sus şi pecetluit cu Duhul Sfânt, – face parte din trupul lui Hristos. El nu se mai poate socoti mai departe ca un ins singuratic, o fiinţă neatârnată, o părticică ce trăieşte singură; el este mădularul unui trup, întocmai cum mâna şi piciorul este mădularul trupului omenesc. Credinciosul este mădularul Bisericii lui Dumnezeu, şi în nici un fel nu mai poate fi mădularul altcuiva. Cum ar putea mâna mea să fie mădularul altui trup? Întemeindu-ne pe acestea, ne putem întreba: Cum s-ar putea ca un mădular al trupului lui Hristos să fie mădular al unui alt trup?

Ce adevăr măreţ în ce priveşte Biserica lui Dumnezeu. Ce bine este să stai sub înrâurirea unui asemenea adevăr în mijlocul prăpădului şi dărâmăturilor, luptei şi dezbinării, încurcăturii şi vrăjbii, sectelor şi partidelor, Biserica lui Dumnezeu este ceva deosebit. Hotărât că este un

adevăr din cele mai practice şi mai puternice în lucrare. Suntem tot atât de ţinuţi să recunoaştem, prin credinţă, această Biserică în lume, cum erau Israeliţii ţinuţi să recunoască, prin vedere, tabăra în pustie. Era o tabără, o adunare, şi adevăratul Israelit făcea parte din ea; este o Biserică, un trup, şi creştinul adevărat face parte din ea.

Dar cum s-a alcătuit acest trup? Prin Duhul Sfânt, cum este scris: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup" (1 Cron. 12:13). Cum este îngrijit? Prin Capul său viu; cu ajutorul Duhului şi prin Cuvânt, cum citim: „Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrăneşte, îl îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica" (Efes. 5:29). Nu este destul? Nu ajunge Hristos? Duhul Sfânt nu ajunge? Avem nevoie de altceva decât de puterile nesfârşite ce se găsesc în Numele lui Isus? Darurile Duhului vecinie nu sunt îndeajuns pentru creşterea şi îngrijirea Bisericii lui Dumnezeu? Starea de faţă a lui Dumnezeu în Biserică nu-l chezăşuieşte tot de ce poate avea nevoie? Nu îngrijeşte El de nevoile fiecărui ceas? Credinţa răspunde: „Da" şi zice cu tărie şi încredinţare. Necredinţa, mintea omenească zice: „Nu; pe lângă aceasta mal avem nevoie de multe alte lucruri". Ce să răspunzi la acestea? Numai atât:"Dacă Dumnezeu nu este de ajuns, nu ştim încotro să ne mal îndreptăm. Dacă Numele lui Isus nu ajunge, nu ştim ce să mai facem, Dacă Duhul Sfânt nu poate face fată tuturor nevoilor părtăşiei legăturii frăţeşti, slujbei şi cultului, adunării de preamărire şi închinare nu ştim ce să mai zicem".

Cu toate acestea se poate spune că „lucrurile nu suni aşa cum erau pe vremea apostolilor; că Biserica a căzut; că darurile din ziua Cinci-zecimii au încetat; că zilele măreţe ale dragostei dintâi a Bisericii au pierit, şi că prin urmare trebuie să găsim cele mai bune mijloace ce ne stau la îndemână pentru organizarea şi sprijinirea bisericilor noastre". La toate acestea răspundem: „Nici Dumnezeu, nici Hristos Capul Bisericii, nici Duhul Sfânt n-au greşit". „Nici o iotă sau o frântură de slovă din Cuvântul lui Dumnezeu n-au căzut". Temelia adevărată a credinţei este aceasta: „Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci". El a zis: „Iată, Eu sunt cu voi". Cât timp? Oare numai în timpul zilelor dragostei dintâi? Numai pe vremea apostolilor? Sau numai atâta timp cât Biserica va rămâne credincioasă? Nu: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat. 28. 20). Tot astfel când este pomenită mai înainte şi pentru întâia oară Biserica adevărată în toată Scriptura, avem aceste cuvinte vrednice de amintit: „Pe această piatră (Fiul Dumnezeului celui viu) voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui" (Mat. 16:18).

Dar, întrebarea este: „Se află această Biserică în timpul de fata pe pământ"? Da, cu toată siguranţa. Aici pe pământ este acum aceasta Biserică tot atât de adevărată cum era odinioară o tabără în pustie. Şi după cum Dumnezeu era în acea tabără ca să poarte de grijă pentru toate nevoile poporului, tot aşa El locuieşte acum în Biserică pentru ca s-o stăpânească, s-o cârmuiască în toate privinţele, după cum este scris: „Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Efes. 2:22). Aceasta ne este cu totul de ajuns. Tot ce ne trebuie, este să înţelegem, prin credinţa acest mare adevăr. Numele lui Isus răspunde tuturor nevoilor Bisericii lui Dumnezeu, tot aşa de bine cum răspunde mântuirii sufletului. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (Mat. 18:20). A încetat oare lucrul acesta să fie adevărat? Dacă nu, starea de faţă a lui Hristos nu e în totul de ajuns Bisericii Sale? Avem nevoie să facem planuri şi tot felul de lucrări, de-ale noastre înşine, în socotelile Bisericii? Nimic mai mult decât la mântuirea sufletului. Ce zicem păcătosului? Încrede-te în Hristos. Ce zicem sfântului? Încrede-te în Hristos. Ce zicem unei adunări a sfinţilor, mică sau mare? Încredeţi-vă în Hristos. Este ceva pe care El nu l-ar putea face? „Este vreun lucru prea greu pentru El"? S-a isprăvit vistieria darurilor şi harului Său? Nu poate El să dea daruri pentru slujbă? Nu poate El să ridice evanghelişti, păstori sufleteşti, învăţători? Nu poate El face faţă pe deplin tuturor feluritelor nevoi ale Bisericii Sale în pustie? Dacă nu poate, unde ne aflam? Ce vom face? Încotro să ne întoarcem? Ce avea să facă adunarea lui Israel? Să privească la Dumnezeu. Pentru toate? Da, pentru toate; pentru hrană, pentru apă, pentru îmbrăcăminte, pentru călăuzire, pentru ocrotire, pentru tot. Toate izvoarele lor erau în El. Trebuiau să se ducă la un altul? Niciodată, Hristos, Domnul nostru, ajunge din belşug, în ciuda tuturor căderilor noastre, a răpădului nostru, a păcatelor şi a necredinţei noastre. El a trimes pe Duhul Sfânt, Mângâietorul binecuvântat, ca să locuiască împreună şi în răscumpăraţii Săi, ca să alcătuiască un singur trup şi ca să-i unească cu El, Capul viu în ceruri. Acest Duh este puterea unirii, a părtăşiei, a legăturii frăţeşti, a slujbei şi a cultului sau adunării de închinare şi preamărire. El nu ne-a părăsit, şi niciodată nu ne va părăsi. Numai să ne încredem în El; să ne folosim de El, să-L lăsăm să lucreze. Să ne punem în apărare cu grijă împotriva a tot ce ar putea finii să-L stingă, sa-L împiedece, sau să-L întristeze. Să-i recunoaştem locul adevărat în adunare, şi să ne încredinţăm în toate privinţele, călăuzirii şi stăpânirii lui. Suntem încredinţaţi că asta este adevărata taină a puterii şi a binecuvântării. Tăgăduim noi răpădul din Biserică? Cum am putea tăgădui? Vai! Căderea Bisericii se înfăţişează ca un fapt prea vădit şi prea cunoscut! Căutăm noi să tăgăduim partea noastră de vină, în această ruina, nebunia şi păcatul nostru? Să dea Dumnezeu să le simţim mai adânc! Dar vom adăuga la păcatul nostru tăgăduirea că harul şi puterea Domnului nostru ne poate atinge în nebunia şi ruina noastră? Îl vom lepăda noi, pe El, izvorul apelor vii, şi ne vom săpa puţuri crăpate, cari nu pot ţinea apa? Ne vom abate de la Stânca veacurilor ca să ne sprijinim pe trestia frântă a închipuirii noastre? Cu nici un chip. Glasul inimilor noastre, când ne gândim la Numele lui Isus, să fie mai degrabă acesta:,În Isus am aflat mântuire, iertare, un leac pentru griji şi pentru vremelnici nevoi; şi pentru orice rană, El ni-i mângâiere: tot ce trebuieşte, în El găsim noi". Cititorul să nu-şi închipuie că vrem să dam cea mai mică încuviinţare pretenţiilor bisericeşti. Mai degrabă ne este groază de ele; le privim ca foarte vrednice de dispreţuit. Credem ca n-am şti să luam un loc destul de smerit. Un loc şi un duh smerit e tocmai ce ni se potriveşte cu privire la ocara şi păcatul nostru de obşte. Tot ce căutăm să arătam, este plinătatea Numelui lui Isus pentru toate nevoile Bisericii lui Dumnezeu, în toate timpurile şi în toate împrejurările. În zilele apostolilor acest Nume avea o putere nemăsurată; de ce n-ar mai avea o şi acum? A suferit acest nume slăvii vreo schimbare? Nu, slavă Domnului! Ei bine, aşa dar. El ne ajunge în clipa aceasta, şi tot ce avem de făcut este să ne încredem în totul în El, şi prin urmare să ne depărtăm cu desăvârşire de orice alta pricină de încredere, ca să ne adăpostim cu o hotărâre tare sub acest Nume scump şi fără seamăn. Binecuvântat să fie Numele Lui, El se coboară în mijlocul celei mai mici adunări celui mai mic număr, fiindcă a zis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor". Acest cuvânt mai este adevărat pentru noi? Şi-a pierdut puterea? Nu se mai poate folosi? Unde a fost desfiinţat?

Cititorule creştin, te rugam stăruitor prin toate dovezile care trebuiesc să înrâurească asupra inimii tale, să-ţi dai încuviinţarea din inimă asupra acestui adevăr veşnic, şi anume: Deplinătatea Numelui Domnului Isus Hristos pentru Biserica lui Dumnezeu, în orice stare cu putinţă s-ar afla şi în orice vreme, întrebuinţând cuvintele: „Deplinătatea Numelui Domnului Isus Hristos", înţelegem tot ce este chezăşuit poporului Său în acest Nume – viaţa, neprihănire, primire înaintea lui Dumnezeu, starea de faţă a Duhului Sfânt cu toate darurile Lui felurite, centrul dumnezeiesc în jurul căruia se adună copiii lui Dumnezeu. Într-un cuvânt, credem că tot ce poate avea nevoie Biserica, în timpul de faţa şi în veşnicie, se cuprinde în acest singur Nume slăvit: „Domnul Isus Hristos".

Te rugăm fierbinte să nu priveşti cele arătate mai sus doar ca pe o teorie adevărată, ci să le mărturiseşti cu viaţa ta; şi atunci, hotărât că vei gusta adâncă binecuvântare a stării de faţă a lui Isus aici pe pământ – binecuvântare ce trebuie gustată, ca să fie cunoscută; dar care, odată ce a fost într-adevăr gustată, nu mai poate fi uitată niciodată sau data deoparte pentru nimica în lume.

N-avem deloc de gând să lungim şirul gândurilor pe cari le-am arătat, sau să scriem un cuvânt înainte atât de lung la partea Cărţii ce ne stă înainte, şi pentru care cerem acum cititorului nostru, toată luarea aminte.

Privind acum „adunarea Israeliţilor în pustie" (Fapte 7:38), o vedem alcătuită din trei cete deosebite, şi anume: luptători, lucrători şi închinători. Era un popor de luptători, o seminţie de lucrători, o casă de închinători sau preoţi. Am aruncat o privire asupra celor dintâi şi am văzut pe fiecare dintre ei, după familiile lor, fiecare lângă „steagul" lui, întocmai după porunca Domnului; ne vom opri câteva clipe asupra celor de al doilea, şi îi vom urmări în lucrarea şi slujba lor, după aceeaşi porunca. Am privit pe luptători; să ne îndreptăm spre lucrători.

Leviţii erau hotărâţi între toate celelalte seminţii, şi chemaţi să aibă un loc şi să împlinească o slujbă foarte deosebită. Iată ce citim despre ei: „Leviţii, după seminţia părinţilor lor, n-au intrat în numărătoarea aceasta. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Să nu faci numărătoarea seminţiei lui Levi, şi să nu-i numeri capetele în mijlocul celorlalţi copii ai lui Israel. Da în grija Leviţilor cortul întâlnirii, toate uneltele lui şi tot ce ţine de el. Ei vor duce cortul şi toate uneltele lui, vor face slujba în el, şi vor tăbărî în jurul cortului. Când va porni cortul, Leviţii să-l desfacă; şi când se va opri cortul, Leviţii să-l întindă; iar străinul care se va apropia de el, să fie pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să tăbărască fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul lui, după cetele lor. Dar Leviţii să tăbărască în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Israel; şi Leviţii să aibă paza cortului întâlnirii" (Cap. 1:47-53). Şi mai citim: „Leviţii, după porunca pe care o dăduse lui Moise Domnul, n-au intrat la numărătoare în mijlocul copiilor lui Israel" (Cap. 2:33).

Dar de ce tocmai Leviţii? De ce era hotărâtă această seminţie, dintre toate celelalte, şi pusă deoparte pentru o slujbă atât de sfântă şi atât de însemnată? Aveau în ei vreo sfinţenie oarecare sau vreun bun deosebit pentru a îndreptaţi o asemenea cinste? Deloc, nici prin naştere şi nici în viaţa de toate zilele, după cum putem vedea prin cuvintele următoare: „Simeon şi Levi sunt fraţi; săbiile lor sunt nişte unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile, lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci, în mânia lor, au ucis oameni, şi, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, şi furia lor, căci a fost prea sălbatică. Îi voi împărţi în Iacov, şi-i voi risipi în Israel (Gen. 49:5-7).

Astfel era Levi prin naştere şi în purtare – îndărătnic, mânios şi rău. Ce ciudat ca un astfel de om să fie singur ales şi înălţat într-o stare atât de aleasă şi atât de sfântă. Putem spune cu drept cuvânt că de la început până la sfârşit era numai har. Iată cum lucrează harul ca să ridice pe cei ce sunt în cea mai rea stare. El se coboară în cele mai adânci prăpăstii şi de acolo îşi culege cele mai strălucitoare biruinţe. „O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi", dintre cari cel dintâi sunt eu" (1 Tim. 1:15). „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos" (Efes. 3:8).

Ce izbitor este acest fel de vorbire: „Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor; nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Dumnezeu are ochii aşa de curaţi că nu pot să vadă răul, şi El nu poate privi nelegiuirea. Dumnezeu nu putea să se unească cu sfaturile lui Levi, El nu putea să se întovărăşească cu el. Era cu neputinţă. Dumnezeu n-avea nici o legătură cu îndărătnicia, mânia şi sălbăticia. Totuşi, El putea să aducă pe Levi în sfatul lui şi să-l facă părtaş adunării Lui, El putea să-l scoată din locuinţa lui, unde nu erau decât unelte de chin, şi să-l aducă în cortul întâlnirii, ca să se îndeletnicească cu unelte sfinte şi vasele ce se aflau în cort. Era harul – harul slobod şi deplin; în acest har trebuie căutată temelia oricărei slujbe înalte şi binecuvântate a lui Levi. Câtă vreme nu era vorba decât de el însuşi, o depărtare fără margini îl despărţea de Dumnezeul cel sfânt, – o prăpastie peste care nici o născocire sau putere omenească nu putea arunca o punte. Un Dumnezeu sfânt nu putea să aibă a face cu îndărătnicia, mânia şi sălbăticia; dar un Dumnezeu al harului avea a face cu Levi. În îndurarea Lui, El putea să cerceteze pe o asemenea fiinţă, şi s-o scoată din adâncimile căderii sale morale, şi s-o aducă în preajma Sa.

Ce minunata deosebire între starea fireasca a lui Levi, şi starea lui prin har, între uneltele de chin şi vasele locului prea sfânt, între Levi înfăţişat în cap. 34 din Geneza şi cel din capitolele 3 şi 4 din Numeri.

Dar să cercetăm cu de-amănuntul felul cum s-a purtat Dumnezeu cu Levi, ca să-l aducă într-o asemenea stare de binecuvântare. Pentru aceasta avem nevoie să cercetăm capitolul 8 al cărţii noastre, şi acolo vom afla taina pe care voim s-o aflăm. Vom vedea acolo că nimic din ce privea pe Levi nu era şi nu putea fi îngăduit, şi că nici una din căile lui nu putea fi încuviinţată: şi cu toate acestea găsim acolo cea mai deplină desfăşurare a harului, – a harului care domneşte prin dreptate. Ne întemeiem pe aceste cuvinte spuse mai înainte: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde". Nu este vorba să ştim până unde înţelegeau Leviţii aceste lucruri; nu acesta este lucrul de căpetenie. N-avem nevoie să întrebăm: Ce vedeau Leviţii în rânduielile lui Dumnezeu cu privire la ei? ci: Ce învăţăm noi din toate acestea?

Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Ia pe Leviţi din mijlocul copiilor lui Israel, şi curăţeşte-i. Iată cum sa-i curăţeşti: Stropeşte-i cu apă ispăşitoare; să lase să treacă briciul peste tot trupul lor, să-şi spele hainele şi să se curăţească" (Cap. 8:5-7).

Aici avem înfăţişat singurul dreptar dumnezeiesc de curăţire. Este moartea faţă de firea pământească şi de toate pornirile ei. Este Cuvântul lui Dumnezeu care face asupra inimii şi a cugetului o lucrare vie şi puternica. Nimic nu poate fi mai plin de înţeles ca îndoita lucrare înfăţişată în versetele de mai sus, Moise trebuia să-i stropească cu apa ispăşitoare, apoi, ei trebuiau să treacă briciul peste lot trupul lor, şi să-şi spele hainele. Vedem ceva frumos şi hotărât. Moise, ca înfăţişătorul drepturilor lui Dumnezeu, curăţeşte pe Leviţi, după cerinţele acestor drepturi; şi el, fiind curăţiţi, sunt destoinici să treacă briciul peste tot ce nu era decât o arătare a celor fireşti, şi îşi pot spăla hainele, ce înfăţişează, după cuvântul lui Dumnezeu, curăţirea de obiceiurile lor văzute. Astfel Dumnezeu îngrijea de tot ce cerea starea firească a lui Levi – îndărătnicia, mânia şi sălbăticia. Apa curată şi briciul erau întrebuinţate, şi lucrarea lor trebuia să se lungească până când Levi era în stare să se apropie de vasele cortului întâlnirii.

Aşa trebuie să fie totdeauna. Firea veche nu are, şi nici nu poate avea vreun loc printre lucrătorii lui Dumnezeu. Nu poate fi greşeală mai nenorocită ca aceea de a pune firea veche în slujba lui Dumnezeu, încercând în vreun fel să fie îmbunătăţită sau să i se pună capăt. Nu îmbunătăţirea, ci numai moartea va sluji. Este de cea mai mare însemnătate, pentru cititor, să priceapă lămurit acest mare adevăr practic. Omul a fost cântărit şi a fost găsit uşor. Dreptarul a fost pus lângă căile sale şi ele au fost găsite întortocheate. E cu totul zadarnic să încerce să fie schimbat. Afară de apă şi brici, nimeni altul nu poate izbuti. Dumnezeu a sfârşit istoria omului. El i-a pus capăt în moartea lui Hristos. Întâiul fapt însemnat pe care îl pune Duhul Sfânt pe cugetul omului, este că Dumnezeu Şi-a rostit osânda împotriva firii omului, şi trebuie astfel ca fiecare să primească această osândă împotriva lui însuşi. Acesta nu este un fel de a vedea sau de a simţi. Se poate zice: Eu nu văd sau nu simt că sunt atât de rău cum vrei să-mi dovedeşti. Răspundem: N-are a face câtuşi de puţin. Dumnezeu Şi-a rostit judecata asupra tuturor şi cea dintâi datorie a omului este să se plece înaintea acestei judecăţi şi s-o primească. Ce iar fi folosit lui Levi să spună că nu era de aceeaşi părere cu ce spusese Cuvântul lui Dumnezeu despre el? S-ar fi putut schimba astfel starea lucrurilor cu privire la el? În nici un fel. Fie

că Levi simţea sau nu, preţuirea dumnezeiască rămânea aceeaşi; dar e vădit, că, a se supune acestei preţuiri, înseamnă a face întâiul pas pe cărarea înţelepciunii.

Totul este înfăţişat în „apa" şi „briciul – „spălarea" şi „trecerea briciului peste tot trupul lor. Nimic n-ar putea fi mai cu înţeles şi mai izbitor. Aceste lucrări fac să iasă la iveală adevărul măreţ al hotărârii de moarte rostită împotriva firii pământeşti, şi aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri asupra a fot ce iese din această fire.

Ne întrebăm, care este însemnătatea botezului, prin care cel ce-l primeşte intră pe tărâmul creştinismului văzut. Nu închipuieşte oare faptul binecuvântat că „omul nostru cel vechi", firea noastră căzută, este pus cu totul deoparte şi că suntem aduşi într-o stare cu totul nouă? Într-adevăr, aşa este. Şi ce însemnătate are pentru noi trecerea briciului peste tot trupul? Este o aspră judecată de sine-însuşi, făcută în fiecare zi; este înlăturarea fără cruţare a tot ce line de firea pământească. Aceasta este adevărata cale pe care trebuie să meargă în pustie toţi slujitorii lui Dumnezeu. Când vedem în cap. 34 din Geneza purtarea lui Levi la Sihem, şi ce se spune despre el în cap. 49 din Geneza, cu drept cuvânt putem întreba cum se face că Leviţii au fost primiţi să poarte vasele cortului. Răspunsul este: Harul străluceşte în chemarea lui Levi, şi sfinţenia în curăţirea lui. El a fost chemat la slujbă după bogăţiile harului dumnezeiesc; şi a fost făcut destoinic pentru această slujbă, după cerinţele sfinţeniei lui Dumnezeu.

Aşa trebuie să fie cu toţi slujitorii lui Dumnezeu. Suntem adânc încredinţaţi că nu suntem în stare să lucrăm pentru Dumnezeu decât atâta vreme cât firea este pusă sub puterea crucii şi a judecăţii de sine-însuşi. Voinţa omului nu poate fi niciodată de folos în slujba lui Dumnezeu; nu, niciodată; dacă voim să ştim ce este adevărata slujbă, trebuie ca ea să fie înlăturată. Vai câte lucruri cari trec drept slujire, judecate la lumina lui Dumnezeu, ar fi dovedite că nu sunt altceva decât rodul unei voinţe îngrijorate. Este un lucru însemnat care cere din partea noastră cea mai mare luare aminte. În această privinţă, niciodată nu ne vom putea judeca cu destulă străşnicie. Inima este atât de înşelătoare încât ne putem închipui că facem lucrul lui Dumnezeu, şi când colo, nu facem decât să ne plăcem noua înşine. Dar, dacă voim să păşim pe cărarea adevăratei slujbe, trebuie să fim tot mai neînduplecaţi cu privire la tot ce ţine de vechea zidire. Trebuie ca îndărătnicul Levi să treacă prin lucrarea pre-închipuitoare a apei şi a briciului, mai înainte ca să poată fi întrebuinţat în slujba măreaţă care i-a fost hotărâtă de însuşi Dumnezeul lui Israel.

Dar înainte de a cerceta cu de-amăruntul lucrarea şi slujba Leviţilor, trebuie să privim o clipă priveliştea înfăţişată în Exod 32, în care ei împlinesc o însărcinare foarte însemnată. Vrem să vorbim despre viţelul de aur, lucru pe care cititorul îl va vedea de la început. În timpul lipsei lui Moise, poporul şi-a abătut atât de mult privirea de la Dumnezeu şi de la poruncile Lui, că şi-a făcut un vitei turnat şi s-a închinat până la pământ înaintea lui. Fapta lor îngrozitoare cerea o judecată grabnică. „Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmaşilor săi; – s-a aşezat la uşa taberei, şi a zis: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine"! Şi toţi copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o parte la alta, şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa. Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; şi aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. Moise a zis: „Predaţi-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului şi fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi" (Exod 32:25-29)!

Era o clipă de încercare. Nici nu putea fi altfel, când se"pusese Inimii şi cugetului întrebarea aceasta mare:"Cine este pentru Domnul"? Nimic n-ar fi fost mai potrivit ca să încerce inima. Întrebarea nu era: „Cine vrea să lucreze"? Nu; ci ea era mult mai însemnată şi mult mai grabnică. Nu era vorba să se Ştie care încotro va merge şi cine va face cutare sau cutare lucru. Putea să se lucreze mult, şi totuşi, toată alergătura să pornească numai din îndemnul unei voinţe ne-zdrobite, care, înrâurind asupra firii pământeşti religioase, ar fi dat o înfăţişare de jertfire de sine însuşi şi de evlavie, cu totul prielnică să se înşele pe sine însuşi şi pe alţii.

Dar a fi pentru Domnul închipuieşte părăsirea voii noastre, deplina lepădare de sine însuşi, lucrul de căpetenie al adevăratului slujitor, al adevăratului lucrător. Saul din Tars se găsea în această stare când a strigat: „Doamne, ce vrei să fac? Ce vorbă minunată în gura îndărătnicului, mâniosului şi sălbatecului prigonitor al Bisericii lui Dumnezeu.

„Cine este pentru Domnul?" Cititorule, eşti tu pentru Domnul? Caută şi vezi. Cercetează-te cu luare aminte. Nu uita că întrebarea nu e deloc: Ce faci tu? Nu, ci ea este mult mai adâncă. Dacă eşti pentru Domnul, eşti gata pentru orice. Eşti gata să te opreşti sau să mergi înainte, gata s-o iei la dreapta sau la stânga, gata să fii plin de râvnă sau să stai liniştit, gata să te scoli sau să te culci. Lucrul de căpetenie este acesta; lepădarea de sine însuşi şi lăsarea în voia altuia; şi acest altul este Domnul.

Este o întrebare de o însemnătate nemărginită. Într-adevăr, în timpul de faţă, nu cunoaştem nimic mai însemnat decât această întrebare care cercetează inima: „Cine este pentru Domnul?" Trăim zile în cari voinţa fiecăruia este înspăimântător de mult arătată. Omul se făleşte cu slobozenia lui; şi lucrul acesta iese la iveală mai ales în pricinile religioase. Întocmai aşa era în tabăra lui Israel, în zilele pe cari ni le înfăţişează cap. 32 din Exod – în zilele viţelului de aur. Moise nu se vedea şi voinţa omului se arăta; priboiul a fost pus la lucru. Şi care a fost urmarea? Un viţel turnat; şi când s-a întors Moise, a găsit poporul închinându-se idolului şi în desfrâu. Atunci, ca să pună la încercare poporul, a pus această întrebare măreaţă: „Cine este pentru Domnul?" Întrebare care a pus capăt celor ce se petreceau, sau mai degrabă a pus pe Israeliţi la încercare. Şi nici în zilele noastre nu se petrece altfel. Voinţa omului domneşte, şi mai ales în lucruri religioase. Omul se făleşte cu drepturile lui, cu slobozenia lui, cu voinţa lui, şi cu înţelepciunea lui. Iată o tăgăduire a domniei lui Hristos; şi prin urmare este bine să ne păzim şi să veghem, ca să luăm într-adevăr partea Domnului, împotriva firii noastre. Se cuvine să stăm într-o stare de supunere faţă de stăpânirea Sa. Atunci nu vom mai fi îngrijaţi de însemnătatea sau felul slujbei noastre; singura noastră ţinta va fi să facem voia Domnului nostru.

Într-un cuvânt, întrebarea care se punea taberei lui Israel în zilele viţelului de aur, şi Bisericii, în aceste vremuri ale voinţei omeneşti, este aceasta: „Cine este pentru Domnul?" însemnată întrebare. Nu: „Cine este pentru religie, pentru binefacere sau pentru îmbunătăţirea morală? Putem pune multă râvnă ca să îndemnăm, să sprijinim felurite planuri de binefacere, de religie şi de îmbunătăţire morală, nefăcând altceva decât să slujim eului nostru şi să ne ţinem în picioare voinţa. Trecem prin nişte timpuri în cari voinţa omului este linguşită cu o râvnă fără seamăn. Suntem adânc încredinţaţi că adevăratul leac pentru acest rău se găseşte în această singură şi însemnată întrebare: „Cine este pentru Domnul?" Ea cuprinde o putere practică nemărginită. A fi într-adevăr pentru Domnul, însemnează a fi gata să faci neapărat tot ce găseşte El cu cale că vrea de la noi. Dacă sufletul este în stare să spună cu adevărat: „Doamne, ce vrei să fac?" Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă, atunci este gata să facă orice. Astfel, în cazul Leviţilor, ei erau chemaţi „fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa". Era o însărcinare grozavă pentru carne şi sânge. Dar împrejurarea o cerea. Drepturile lui Dumnezeu fuseseră călcate în picioare, pe faţă şi

într-un chip bădăran. Născocirea omenească fusese la lucru; se întrebuinţase priboiul şi se făurise un viţel. Au schimbat slava lui Dumnezeu cu chipul unui bou care paşte iarbă; şi iată de ce toţi cei ce erau pentru Domnul au fost chemaţi să se încingă cu sabia. Firea veche putea zice: „Nu, să fim îngăduitori, miloşi şi îndurători. Vom căpăta mai mult prin blândeţe decât prin asprime. Nu se poate face bine oamenilor, lovindu-i. Dragostea are mult mai multă putere decât asprimea. Să ne iubim unul pe altul”. Acestea sunt gândurile, – adevărate la locul lor, – pe cari firea putea să le insufle; astfel putea ea să judece. Dar porunca ere lămurită şi hotărâtă: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia. Sabia era singurul lucru care putea sluji când viţelul de aur era acolo. Să vorbeşti de dragoste într-o asemenea împrejurare, ar fi însemnat să nesocoteşti drepturile sfinte ale Dumnezeului lui Israel. Adevăratului duh de ascultare i se potriveşte totdeauna slujba cere este în legătură cu împrejurarea. Un rob n-are să stea de vorba, el trebuie să facă ce i se porunceşte. Dacă pune vreo întrebare sau ridica vreo împotrivire, înseamnă că a părăsit locul de rob. Putea să pară că era cea mai grozavă sarcină, să-ti omori fratele, prietenul şi ruda; dar Cuvântul Domnului era poruncitor. El nu putea fi înlăturat; şi Leviţii, prin har, au arătat o ascultare deplină şi neîntârziată. „Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise”.

Aceasta este singura şi adevărata cărare a celor care voiesc să fie lucrătorii lui Dumnezeu, şi robii lui Hristos în această lume în care stăpâneşte voinţa omului – Este de cea mai mare însemnătate să avem săpat adânc în Inimă adevărul domniei lui Hristos, Este singurul dreptar al mersului şi al purtării. O mulţime de întrebări sunt limpezite astfel. Dacă într-adevăr inima este supusă stăpânirii lui Hristos, este în stare să facă tot ce ne cere El: să stăm pe loc sau să mergem înainte, să lucrăm puţin sau mult, să dăm sau să primim – Pentru o inimă într-adevăr ascultătoare, întrebarea nu este deloc: „Ce să fac?” sau „unde să mă duc?” Ea este numai aceasta: „Fac eu oare voia Domnului meu?”

Aceasta era starea în care se afla Levi. Luaţi seama la tâlcuirea dumnezeiască ce ne-a fost dată de Maleahi: „Veţi şti atunci că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca legământul Meu cu Levi să rămână în picioare, zice Domnul oştirilor. Legământul Meu cu el era un legământ de viata şi de pace. I-am dat ca să se teamă de Mine; şi el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui, şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace şi neprihănire, şi pe mulţi i-a abătut de la rău” (Mal. 2:4-6). Iată şi binecuvântarea pe care a rostit-o Moise: „Despre Levi a zis: „Tunim şi Urim au fost încredinţaţi bărbatului sfânt, pe care l-ai ispitit la Masa, şi cu care Te-ai certat la apele Meriba”. Levi a zis despre tatăl său şi despre mama, sa: „Nu i-am văzut, Şi despre fraţii lui: „Nu vă cunosc!” Iar de copii n-a vrut să mai ştie. „Căci ei păzesc Cuvântul Tău, şi ţin legământul Tău; ei învaţă pe Iacov poruncile Tale, şi pe Israel legea Ta; ei pun tămâie sub nările Tale, şi ardere de tot pe altarul Tău. Binecuvântează tăria lui, Doamne! Primeşte lucrarea mâinilor lui! Frânge şalele protivnicilor lui, şi vrăjmaşii lui să nu se mai scoale” (Deut. 33:8-11).

Purtarea lui Levi s-ar părea că este nesimţitoare, aspră şi de neiertat, prin faptul că n-a vrut să-şi vadă părinţii, şi să-şi cunoască sau recunoască fraţii. Dar drepturile lui Dumnezeu sunt mai pe sus de orice; şi Hristos, Domnul nostru, a rostit aceste cuvinte măreţe: „Daca vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Acestea sunt vorbe lămurite, şi ne fac să pătrundem în taina a tot ce se află la temelia oricărei slujbe adevărate. Nimeni să nu-şi închipuie că trebuie să fim fără dragoste. Departe de noi un asemenea gând. A fi fără dragoste firească, ar însemna să ne facem părtaşi lepădării de credinţă din zilele din urmă (vezi 2 Tim. 3:3). Dar când lăsam ca drepturile dragostei firești să se aşeze ca o piedică în drumul slujbei noastre cinstite şi iubitoare pentru Hristos, şi când aşa zisa „iubire de fraţi”, ia un loc mai ridicat decât credincioşia faţă de Hristos, atunci suntem puţin destoinici pentru slujba Domnului şi nevrednici ca să ne numim robii Lui. Să se ia bine seama ca ceea ce dădea lui Levi dreptul să fie folosit în slujba Domnului, era faptul că el nu-şi vedea părinţii, nu-şi recunoştea fraţii, sau nu-şi cunoştea copiii. Într-un cuvânt, el era făcut destoinic să înlăture cu totul drepturile firii, şi să dea în inima lui locul cel mai înalt, drepturilor lui Dumnezeu. Încă o dată aceasta este singura temelie adevărată a felului de a fi al robului.

Cititorul creştin să ia bine seama. Pot fi o mulţime de lucruri cari trec drept slujbă – multa muncă, alergătură încoace şi încolo, fapte şi vorbe – şi cu toate acestea se poate să nu fie nimic din slujba adevărată a Levitului, şi după preţuirea lui Dumnezeu, nu este decât lucrarea neliniştită a voinţei. Cum oare, se va zice, voinţa se poate arăta în slujba lui Dumnezeu, în lucruri religioase? Vai! poate, şi chiar o face. Şi foarte adesea, păruta putere de muncă şi mulţimea lucrului şi a slujbei arată tocmai tăria voinţei. Lucrul acesta este deosebit de însemnat şi cere cea mai aspră judecată de sine-însuşi, în lumina lui Dumnezeu. Adevărata slujbă nu stă într-o lucrare întinsă, ci într-o adâncă supunere faţa de voinţa Domnului nostru; şi dacă este această supunere, îndată drepturile părinţilor, fraţilor şi copiilor vor fi lăsate mai pe jos, ca să împlinim voia Celui pe care-L recunoaştem ca Domn. Este adevărat că trebuie să ne iubim părinţii, fraţii şi copiii. Nu este vorba să-i iubim puţin, ci să iubim pe Hristos mai mult. Trebuie ca Domnul însuşi şi drepturile Lui să aibă necurmat întâiul loc în inimă, dacă vrem să fim adevăraţi slujitori ai lui Dumnezeu, adevăraţi robi ai lui Hristos, adevăraţi Leviţi, în mijlocul pustiei. Aceasta era însuşirea faptelor lui Levi, în împrejurarea pe care o amintim. Drepturile lui Dumnezeu erau în joc, şi prin urmare nu trebuia ţinut seama de drepturile firii. Părinţii, fraţii şi copiii, oricât de scumpi erau, nu trebuiau să fie împotriva slavei Dumnezeului lui Israel, care fusese schimbată cu chipul unui bou care paşte iarbă.

Totul atârnă de acest lucru. Legăturile de rudenie, şi toate drepturile, datoriile şi răspunderile cari se nasc din asemenea legături, îşi vor avea totdeauna locul lor şi preţuirea cuvenită, la cei a căror inima, duh şi cuget au fost puse sub puterea cârmuitoare a adevărului lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie îngăduit ca ceva să calce aceste drepturi întemeiate pe rudenia firească, decât ce se cuvine într-adevăr lui Dumnezeu şi Hristosului Sau. Este un gând dintre cele mai trebuincioase şi mai folositoare, şi asupra căruia vrem să stăruim îndeosebi pentru tânărul cititor creştin. Trebuie să ne păzim neîncetat de un duh care ne îndeamnă să facem voia noastră şi care-şi găseşte plăcerea în sine-însuşi, duh care niciodată nu e mal primejdios decât când îmbracă înfăţişarea unei slujbe şi a unui lucru aşa zis religios. Când nu ţinem socoteală de drepturile rudeniei firești, trebuie să fim foarte siguri că avem pe inimă în totul numai drepturile lui Dumnezeu. La Levi, lucrul era tot aşa de lămurit ca lumina soarelui; iată de ce sabia judecăţii şi nu o sărutare de dragoste, se potrivea în această clipă de grea cumpănă. Tot astfel se întâmplă şi în viaţa noastră; sunt împrejurări când ar fi o necredincioşie vădită faţă de Domnul, dacă ai asculta o singură clipă glasul legăturilor firești.

Lămuririle de mai sus pot ajuta pe cititor să înţeleagă purtarea Leviţilor din Exod 32, şi cuvintele Domnului nostru din Luca 14:26. Duhul lui Dumnezeu să ne facă să înfăptuim şi să dovedim puterea şi datoriile adevărului!

Ne vom opri acum, în treacăt, asupra închinării Leviţilor în slujba Domnului, arătată în cap. 8 din Numeri, ca să putem privi în întregime acest fapt. Este un adevărat izvor de învăţăminte pentru toţi cei ce doresc să fie lucrători ai Domnului.

După împlinirea spălării şi „trecerii briciului peste tot trupul” despre care am vorbit, citim: „Să ia (adică Leviţii) apoi un viţel, cu darul de mâncare obicinuit, făcut din floare de făină, frământată cu untdelemn; şi să mai iei un alt viţel pentru jertfa de ispăşire. Să apropii pe Leviţi înaintea cortului întâlnirii, şi să strângi toată adunarea copiilor lui Israel. Să apropii pe Leviţi înaintea Domnului; şi copiii lui Israel să-şi pună mâinile pe Leviţi. Aaron să legene pe Leviţi într-o parte şi într-alta înaintea Domnului, ca un dar legănat din partea copiilor lui Israel; şi să fie închinaţi astfel în slujba Domnului. Leviţii să-şi pună mâinile pe capul viţeilor, şi să aduci unul ca jertfă de ispăşire, şi altul ca ardere de tot, ca să faci ispăşire pentru Leviţi” (Num 8. 8-12).

Aici ne sunt înfăţişate cele două fete însemnate ale morţii lui Hristos. Una din aceste feţe ne este arătată în jertfa de ispăşire; cealaltă în arderea de tot. Nu vom intra în amănuntele acestor jertfe, deoarece am încercat să facem acest lucru mai înainte în cele dintâi capitole ale „Gândurilor asupra Leviticului”. Vrem numai să atragem luarea aminte că aici, în jertfa de ispăşire, vedem pe Hristos purtând păcatul în trupul Său pe lemn, şi suferind mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. În arderea de tot, vedem pe Hristos preamărind pe Dumnezeu, chiar făcând ispăşire pentru păcat. În amândouă împrejurările se face ispăşire; dar în cea dintâi, este o ispăşire în legătură cu mărimea nevoilor păcătosului; în cea de a doua, este o ispăşire după măsura jertfirii de sine a lui Hristos, faţă de Dumnezeu. În cea dintâi, vedem urâciunea păcatului; în a doua, preţul nespus al lui Hristos. Aproape că n-am avea nevoie să o spunem, este aceeaşi moarte ispăşitoare a lui Hristos, dar înfăţişată sub două feţe deosebite.

Leviţii îşi puneau mâinile pe jertfa pentru păcat, şi pe arderea de tot; punerea manilor arătă numai faptul unirii cu jertfe. Dar cât de deosebită era urmarea în fiecare împrejurare. Când Levi îşi punea mâinile pe capul jertfei pentru păcat, însemna trecerea asupra jertfei a tuturor păcatelor sale, a întregii lui vinovăţii, a răutăţii, mâniei şi voinţei sale – Şi de altă parte, când îşi punea mâinile pe capul jertfei pentru arderea de tot, urmarea era că se trecea asupra lui Levi toată primirea înaintea Domnului şi toată desăvârşirea jertfei. Firește, vorbim despre ce înfăţişează această jertfă. N-avem să ne rostim asupra întrebării dacă Levi înţelegea aceste lucruri; noi căutăm numai să lămurim înţelesul rânduielii; şi hotărât că nimic n-ar putea fi mai plin de înţeles ca punerea manilor, privită fie în jertfa pentru păcat, fie în arderea de tot. Toată învăţătura aceasta este cuprinsă în aceasta parte foarte însemnată de la sfârşitul cap. 5 din epistola a doua către Corinteni: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El!”

„Să pui pe Leviţi în picioare înaintea lui Aaron şi înaintea fiilor lui, şi să-i legeni într-o parte şi într-alta, ca un dar legănat Domnului. Aşa să desparţi pe Leviţi din mijlocul copiilor lui Israel; şi Leviţii vor fi ai Mei. După aceea, Leviţii să vină să facă slujba în cortul întâlnirii. Astfel să-i curăţeşti şi să-i legeni într-o parte şi într-alta, ca un dar legănat Domnului. Aşa să desparţi pe Leviţi din mijlocul copiilor lui Israel: Eu i-am luat pentru Mine în locul întâilor născuţi, din toţi întâii născuţi ai copiilor lui Israel. Căci orice întâi născut al copiilor lui Israel este al Meu, atât din oameni, cât şi din dobitoace; Mie Mi i-am închinat în ziua când am lovit pe toţi întâii născuţi în ţara Egiptului. Şi Eu am luat pe Leviţi în locul tuturor întâilor născuţi ai copiilor lui Israel. Am dat pe Leviţi în totul lui Aaron şi fiilor lui, din mijlocul copiilor lui Israel ca să facă slujbă pentru copiii lui Israel în cortul întâlnirii, să facă ispăşire pentru copiii lui Israel, şi astfel copiii lui Israel să nu fie loviţi cu nici o urgie, când se vor apropia de sfântul locaş”. Moise, Aaron şi toată adunarea copiilor lui Israel, au făcut cu Leviţii tot ce poruncise lui Moise Domnul despre Leviţi; aşa au făcut copiii lui Israel cu ei” (Num. 8:13-20).

Cu câtă putere ne aminteşte partea aceasta de cuvintele Domnului nostru, din Ioan 17: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe cari Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, şi Tu Mi i-ai dat; şi ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimes. Pentru ei Mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe cari Mi l-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi: – tot ce este al Meu, este al Tău, şi ce este al Tău, este al Meu, – şi Eu sunt proslăvit în ei” (versetele 6-10).

Leviţii alcătuiau un popor pus deoparte, ei erau în chip deosebit ai lui Dumnezeu. El fineau locul tuturor întâilor născuţi în Israel, cari scăpaseră de sabia Nimicitorului, prin sângele mielului. Ei închipuiau un popor mort şi înviat, pus deoparte pentru Dumnezeu, şi pe care Dumnezeu îl dăruia marelui preot Aaron, ca să facă slujba în cortul întâlnirii.

Ce stare pentru Levi cel îndărătnic, mânios şi sălbatic! Ce biruinţă a harului. Ce pildă de puterea sângelui ispăşirii şi apel de curăţire. Prin firea şi prin faptele lor, ei erau depărtaţi de Dumnezeu; dar „sângele” ispăşitor, apa-curăţitoare şi „briciul judecăţii de sine îşi făcuseră lucrarea binecuvântată. Prin urmare, Leviţii puteau fi dăruiţi lui Aaron şi copiilor lui, ca să slujească împreună în cortul întâlnirii.

În toate acestea, Leviţii preînchipuiau pe poporul lui Dumnezeu din timpul de faţă. Cei ce alcătuiesc acest popor au fost ridicaţi şi scoşi din adâncimile stricăciunii şi pierzării lor ca păcătoşi. Ei au fost albiţi în sângele scump al lui Hristos, curăţiţi prin Cuvânt, şi chemaţi să se judece ei înşişi, mereu şi cu străşnicie. Astfel ei sunt buni pentru slujba sfântă la care sunt chemaţi. Dumnezeu ia dat Fiului Său, ca să fie lucrătorii Lui, în lumea aceasta. „Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat”. Minunat! Şi când te gândeşti că e vorba despre niște fiinţe ca noi! Gândeşte-te că noi suntem ai lui Dumnezeu şi că El ne-a dat Fiului Său! Cu drept cuvânt putem spune că asemenea lucruri covârşesc orice pricepere omenească. Nu suntem scăpaţi numai de iad, ceea ce e adevărat; nu suntem numai iertaţi, puşi într-o stare după voia lui Dumnezeu, primiţi, ceia ce de asemenea este foarte adevărat; dar suntem şi chemaţi la datoria cea mai mare şi sfântă de a duce în lumea aceasta Numele mărturia şi slava Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta este slujba noastră de Leviţi adevăraţi şi credincioşi. Ca ostaşi, suntem chemaţi să ne luptam; ca preoţi avem dreptul să aducem o slujbă de închinare; dar ca Leviţi, suntem datori să slujim; şi slujba noastră stă în a purta printr-un pustiu uscat, chipul adevărat al cortului, care închipuia pe Hristos. Iată slujba noastră. La aceasta am fost chemaţi – pentru aceasta am fost puşi deoparte.

Nu re îndoim că cititorul va băga de seamă că în această carte a Numerilor, şi numai aici, ne sunt date toate amănuntele scumpe şi atât de pline de învăţăminte, despre Leviţi. Aceasta ne dă o nouă lămurire despre rostul cărţii noastre. Numai fiind în pustie putem avea o pricepere adevărată şi deplină despre slujitorii lui Dumnezeu, ca şi despre ostaşii Lui.

Să cercetăm acum puţin slujba Leviţilor, care ne este arătată în amănunţime în cap. 3 şi 4 din Numeri. „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: Apropie seminţia lui Levi, şi pune-o înaintea preotului Aaron, ca să fie în slujba lui. Ei să aibă grijă de tot ce este dat în paza lui şi de tot ce este poruncit întregi adunări, înaintea cortului întâlnirii: să facă slujba cortului. Să aibă grijă de toate uneltele cortului întâlnirii şi de tot ce este poruncit copiilor lui Israel: ei să facă slujba cortului. Să dai pe Leviţi lui Aaron şi fiilor lui; ei să-i fie daţi lui în totul, din partea copiilor lui Israel (Cap. 3:3-9).

Leviţii înfăţişau toată adunarea Israeliţilor şi lucrau pentru ei. Lucrul acesta se vede din faptul că copiii lui Israel îşi puneau mâinile pe capul Leviţilor, după cum şi aceştia şi le puneau pe capul dobitoacelor pentru jertfe (cap. 8. 10). Punerea manilor arăta părtăşia, astfel că Leviţii ne dau o privelişte cu totul deosebită a poporului lui Dumnezeu în pustie. Ei ni-l înfăţişează ca pe o ceată de lucrători harnici, şi, – să luăm bine

seama – nu ca pe nişte muncitori nestatornici şi fără frâu, alergând încoace şi încolo, şi făcând fiecare ce i se pare că e bine. Nimic de felul acesta. Dacă oamenii cari erau în stare să poarte armele trebuiau să-şi arate cartea neamului şi să rămână credincioşi sub steagul lor, Leviţii trebuiau să se adune în jurul lui Aaron şi să-şi împlinească slujba. Totul era cât se poate de limpede, de lămurit şi de hotărât, ba încă, totul era sub stăpânirea şi cârmuirea de-a dreptul a marelui preot.

Este foarte folositor, pentru toţi cei ce voiesc să fie adevăraţi Leviţi, slujitori credincioşi şi robi cuminţi, să cumpănească bine toate acestea. Slujba Leviţilor trebuia potrivită după îndrumările preotului jertfitor. Voinţa omului n-avea ce căuta în slujba Leviţilor – de altfel – ca şi în şirul celor ce purtau armele. Totul era rânduit de Dumnezeu, şi acesta era un har deosebit pentru toţi ale căror inimi se aflau într-o stare bună. Pentru cel a cărui voinţă nu era zdrobită putea să pară o povară grea şi din cele mai plictisitoare, să fie silit să rămână în aceeaşi stare, sau să facă mereu aceleaşi lucrări. Un astfel de om putea să suspine după ceva nou, ceva deosebit în lucrul lui. Dar dimpotrivă, când voinţa era supusă şi inima în rânduială, fiecare putea să zică din inimă: „Cărarea mea este foarte lămurită; n-am decât să ascult. Aceasta e purtarea adevăratului rob; şi lucrul acesta l-a împlinit în întregime. Acela care a fost singurul rob desăvârşit care a trăit pe pământ. El putea zice: Căci M-am pogorât din cer să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes" (Ioan 6:38). Şi: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, şi să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4:84).

Mai este ceva, vrednic de luat aminte, cu privire la Leviţi; şi anume că slujba lor avea legătură numai cu cortul întâlnirii şi cu ce ţinea de el. N-aveau nimic altceva de făcut Dacă s-ar fi gândit să lucreze orice altceva ar fi însemnat, pentru un Levit, să-şi tăgăduiască chemarea, să lepede slujba hotărâtă de Dumnezeu, şi să se dea înapoi de la poruncile lui Dumnezeu. Acelaşi lucru şi cu creştinii din zilele noastre. Îndeletnicirea lor, – singura lor lucrare însemnată, – slujba lor neapărat trebuincioasă, este Hristos şi ce-L priveşte pe El. Ei n-au nimic altceva de făcut. Un creştin, care s-ar gândi să se apuce de altceva, ar însemna că-şi tăgăduieşte chemarea, leapădă lucrul ce i-a fost hotărât de Dumnezeu şi se dă înapoi din faţa poruncilor lui Dumnezeu. Un adevărat Levit al Vechiului Legământ putea să zică: „Pentru mine a trăi, este cortul" iar acum un adevărat creştin poate să zică: Pentru mine a trăi, este Hristos. Întrebarea însemnată pe care trebuie să şi-o pună creştinul în tot ce i s-ar putea ivi, este aceasta: „Pot să pun pe Hristos alături de cutare sau cutare lucru? Dacă nu pot, n-am de loc a face cu el.

Astfel trebuiesc privite lucrurile. Nu este vorba să ştim dacă ceva este bine sau rău. Nu, ci numai să ştim până unde se leagă de Numele şi slava lui Hristos. Aceasta uşurează în chip uimitor, răspunde la multe greutăţi şi face drumul creştinului serios şi credincios, tot aşa de luminos ca o rază de soare. Un Levit n-avea greutate în privinţa lucrului sau, pentru că-i era hotărât de Dumnezeu. Povara pe care fiecare avea s-o poarte şi lucrarea pe care fiecare avea s-o împlinească, erau arătate cu o limpezime care nu lasă nici un loc planurilor inimii. Fiecare putea să-şi cunoască rostul şi să-l împlinească; şi adăugăm că numai cei ce se mărgineau să îndeplinească slujbele încredinţate lor, îşi împlineau rostul. Slujba cortului nu se împlinea cum se cuvine, alergând încoace şi încolo, sau lucrând ceva; ci prin grija plină de sârguinţă cu care fiecare se alipea de însărcinarea lui.

E bine să nu se uite acest lucru. Suntem foarte porniţi, ca creştini, să ne luăm la întrecere între noi, şi astfel să ne împiedecăm unii pe alţii; suntem încredinţaţi ca va fi aşa, dacă fiecare dintre noi nu-şi urmează calea hotărâtă de Dumnezeu. Am zis: „hotărâtă de Dumnezeu", şi stăruim asupra acestui cuvânt. Noi n-avem nici un drept să ne alegem ce să lucrăm. Dacă Domnul a făcut dintr-un om un evanghelist, din altul un învăţător, din altul un pastor sufletesc; dacă a înzestrat pe un altul pentru îndemnare, cum trebuie să lucreze? Negreşit că nu încercând evanghelistul să înveţe şi învăţătorul să îndemne, sau altul care n-are nici unul din aceste daruri, să încerce să se îndeletnicească cu amândouă. Nu; lucrul lui Dumnezeu se face de fiecare potrivit cu darul ce i-a fost încredinţat. Fără îndoială că Domnul poate, când vrea, să înzestreze pe acelaşi ins cu felurite daruri; dar lucrul acesta n-are nici o legătură cu cele asupra cărora stăruim, şi anume: fiecare din noi trebuie să-şi cunoască drumul de urmat şi însărcinarea şi să se supună. Dacă nu ţinem seama de aceasta, vom cădea într-o încurcătură de deznădăjduit. Dumnezeu îşi are minierii Lui, cioplitorii Lui în piatră şi zidarii Lui. Lucrarea înaintează prin munca fiecărui lucrător care-şi vede cu sârguinţă de lucrul său. Dacă toţi ar scoate piatra din mină, unde ar fi cioplitorii? Şi dacă toţi ar fi cioplitori, unde ar fi zidarii? Cel ce năzuieşte după o alta slujbă, sau care încearcă să limiteze darul altuia, face cel mai mare rău cu putinţă lucrului lui Hristos şi lucrării lui Dumnezeu în lume. Este o mare greşeală împotriva căreia vrem cu tot dinadinsul să punem la adăpost, din vreme, pe cititor. Nimic nu poate fi mai nesăbuit. Nu este decât un Dumnezeu. Nu se găsesc două frunze sau două firişoare de iarbă în toiul asemenea. De ce oare cineva să râvnească la felul de lucru al altuia, sau să arate că ar avea darul altuia? Fiecare să fie mulţumit aşa cum l-a făcut stăpânul lui. Aceasta este taina unei păci adevărate şi a înaintării în viaţa creştinească.

Ce s-a spus până acum în aceasta privinţă se poate vedea foarte lămurit în partea din Scriptură, care vorbeşte despre cele trei cete deosebite ale Leviţilor, pe care o vom da mai jos în întregime, pentru uşurarea cititorului. De altfel, ştim prea bine, că nimic nu poate sta alături de adevărata vorbire a Sfintelor Scripturi.

„Domnul a vorbit lui Moise, în pustia Sinai, şi a zis: „Fă numărătoarea copiilor lui Levi, după casele părinţilor lor, după familiile tor; şi anume, fă numărătoarea tuturor celor de parte bărbătească, de la vârsta de o lună în sus. Moise le-a făcut numărătoarea, după porunca Domnului, întocmai cum poruncise. Iată cari sunt fiii lui Levi, după numele lor: Cherşon, Chehat şi Merari. – Iată numele fiilor lui Gherşor, după familiile lor: Libni şi Şimei. Iată fiii lui Chehat, după familiile lor: Amram, Iţehar, Hebron şi Iiziel; şi fiii lui Merari, după familiile lor: Mahli şi Muşi. Acestea sunt familiile lui Levi, după casele părinţilor lor. Din Gherşon se pogoară familia lui Libni şi familia lui Şimei, alcătuind familiile Gherşoniţilor. Cei ieşiţi la numărătoare, când au numărat pe toţi bărbaţii de la vârsta de o lună în sus, au fost şapte mii cinci sute. Familiile Gherşoniţilor tăbărau înapoia cortului la apus. Căpetenia casei părinteştii a Gherşoniţilor era Elisaf, fiul lui Lael. În ce priveşte cortul întâlnirii, în grija fiilor lui Gherşon era dat: cortul şi acoperişul cortului, învelitoarea acoperişului cortului şi perdeaua de la uşa cortului întâlnirii; apoi pânzele curţii şi perdeaua de la poarta curţii cortului de jur împrejurul cortului şi altarului, şi toate funiile pentru slujba cortului" (Cap. 3:14-26). Într-altă parte citim: „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: Numără şi pe fiii lui Gherşon, după casele părinţilor lor, după familiile lor; şi anume, să faci numărătoarea, începând de la vârsta de treizeci de ani în sus până la vârsta de cincizeci de ani, a tuturor celor ce sunt în stare să împlinească vreo slujbă în cortul întâlnirii. Iată slujbele familiilor Gherşoniţilor, slujba pe care vor trebui s-o facă şi ce vor trebui să ducă. Să ducă covoarele cortului şi cortul întâlnirii, învelitoarea lui şi învelitoarea de piele de viţel de mare, care se pune deasupra, perdeaua de la uşa cortului întâlnirii; pânzele curţii şi perdeaua de la uşa porţii curţii, de jur împrejurul cortului şi altarului, funiile lor şi toate uneltele cari ţin de ele. Şi ei să facă toată slujba privitoare la aceste lucruri. În slujbele lor, fiii Gherşoniţilor să fie sub poruncile lui Aaron şi fiilor lui, pentru tot ce vor duce şi pentru toata slujba pe care vor trebui s-o facă; în grija lor să daţi tot ce au de dus. Acestea sunt slujbele familiilor fiilor Gherşoniţilor în cortul întâlnirii, şi ce au ei de păzit sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron (Cap. 4:21-28).

Iată ce se spune despre Gherşon şi slujba lui. El şi fratele lui, Merari, aveau să ducă „cortul”, pe când Chehat trebuia să ducă sfântul locaş”, cum citim în capitolul 10: „Când a fost desfăcut cortul, au pornit întâi fiii lui Gherşon şi fiii lui Merari, ducând cortul. Apoi au pornit Chehatiţii, ducând sfântul locaş; până la venirea lor, ceilalţi (adică Gherşoniţii şi Meraritii) întinseseră cortul (versetele 17-21). Între Gherşon şi Merari era o legătură strânsă, ce-i unea în slujba lor, cu toate că însărcinarea fiecăruia era cu totul deosebită, cum vom vedea.

„Să faci numărătoarea fiilor lui Merari, după familiile lor, după casele părinţilor lor; şi anume, să faci numărătoarea, începând de la vârsta de treizeci de ani în sus până la vârsta de cincizeci de ani, a tuturor celor ce sunt în stare să facă vreo slujbă în cortul întâlnirii. Iată ce este dat în grija lor şi ce au ei de dus, pentru toate slujbele din cortul întâlnirii: scândurile cortului, drugii lui, stâlpii lui, picioarele lui; stâlpii curţii de jur împrejur, picioarele lor, ţăruşii lor, funiile lor, toate uneltele cari fin de ei şi fot ce este rânduit pentru slujba lor. Să spuneţi pe nume lucrurile cari sunt date în grija lor şi pe cari le au ei de purtat. Acestea sunt slujbele familiilor fiilor lui Merari, toate slujbele pe cari au să le facă ei în cortul întâlnirii, sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron” (Cap. 4:29-33).

Foarte lămurit Gherşon n-avea de-a face cu scândurile şi cu drugii; şi Merari n-avea de-a face cu pânzele sau învelitorile. Şi totuşi, ei erau foarte strânşi uniţi, ca şi cum ar fi atârnat unul de altul. „Scândurile şi picioarele” n-ar fi slujit la nimic fără „pânze” şi a-cestea ar fi fost nefolositoare fără scânduri şi picioare. Cât despre „ţăruşi”, cu toate că păreau aşa de neînsemnaţi, totuşi, cine le-ar putea preţui însemnătatea, legând lucrurile între ele, şi păstrând unitatea văzută a cortului? Astfel toţi lucrau împreună spre aceiaşi ţintă, şi această ţintă era atinsă dacă fiecare îşi vedea de lucrul încredinţat lui. Dacă unui Gherşonit i-ar fi trecut prin minte să părăsească „pânzele” ca să se ocupe de „ţăruşi”, şi-ar fi lăsat lucrul lui neisprăvit şi s-ar fi amestecat în lucrul Merariţilor. Aşa ceva n-ar fi mers deloc. Toate ar fi fost alandala, pe când, supunându-se rânduielii dumnezeeşti, cea mai desăvârşită rânduială era păstrată.

Trebuie să fi fost nespus de frumos să vezi pe lucrătorii lui Dumnezeu în pustie. Fiecare era la locul lui şi lucra potrivit cu slujba ce i se hotărâse de Dumnezeu. De aceea, cum se ridica norul şi se poruncea desfacerea cortului, fiecare ştia ce avea să facă, şi nu se amesteca în lucrul altuia. Nici unul n-avea dreptul să facă ce credea el sau gândea el. Dumnezeu se gândea pentru toţi. Leviţii se declaraseră „pentru Domnul” ei erau supuşi stăpânirii Lui; şi pe faptul acesta se întemeia toată slujba şi lucrarea lor în pustie. Astfel stând lucrurile, era tot una pentru un om să aibă grijă de un cui, de o pânza sau de un sfeşnic de aur. întrebarea însemnată pentru fiecare şi pentru toţi era: „Este oare acesta lucrul meu? Domnul oare mi-a dat să fac lucrul acesta.

Iată dreptarul. Dacă lucrurile ar fi fost lăsate la bunul plac al omului, unul şi-ar fi ales una, altul alta, şi un altul altceva. Atunci cum ar mai fi fost purtat cortul prin pustie, sau întins la locul lui. Ar fi fost cu neputinţă! De aceea nu putea fi decât o singură călăuză, Dumnezeu însuşi. El hotăra totul şi toţi trebuiau să i se supună. Voinţa omului n-avea ce căuta. Era un har minunat. El înlătura o mulţime de neînţelegeri şi încurcături. Trebuie supunere, trebuie o voinţa zdrobită, trebuie o alipire cinstită de Cuvântul lui Dumnezeu, altfel se ajunge la starea despre care se vorbeşte în cartea Judecătorilor: „Flecare făcea ce-i plăcea”. Un Merarit putea să spună, sau să se gândească, daca nu spunea: „Ce! să-mi pierd cel mai frumos timp din viaţa mea de pe pământ – zilele puterii şi bărbăţiei mele – cu grija câtorva ţăruşi? Pentru asta m-am născut? Nu trebuie oare să am în viaţă o ţintă mai înaltă decât aceasta? Asta să fie oare singura mea îndeletnicire de la vârsta de treizeci de ani până la cincizeci?”

Unor ademenea întrebări, se putea răspunde în doua feluri. Mai întâi, era de ajuns pentru Merarit să ştie că Dumnezeu îi hotărâse slujba. Faptul acesta ajungea să dea vrednicie la ceea ce privea firea ca ceva foarte josnic. Prea puţin are a face ce lucrăm, numai să ne împlinim mereu lucrul pe care ni le-a poruncit Dumnezeu. Un om poate umbla după o îndeletnicire pe care semenii săi ar socoti-o foarte strălucită; el îşi poate risipi vlaga, timpul, priceperea şi averea în goana după ceea ce socotesc oamenii din lume, mare şi cu nume, şi cu toate acestea, viaţa lui poate fi o nimica toată. Dar, de altă parte, omul care face numai voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea, – omul care împlineşte poruncile Domnului – orice i s-ar porunci – omul acela va merge pe o cărare luminată de razele încuviinţării lui Dumnezeu, şi lucrarea lui va fi scoasă la iveală atunci când cele mai strălucitoare planuri ale copiilor veacului acestuia se vor nărui în uitarea veşnică.

Dar, pe lângă cinstea legata de împlinirea datorie la care era chemat, se mai adaogă o vrednicie deosebită la munca unui Merarit, chiar când această muncă nu stătea decât în a purta de grija câtorva „ţăruşi” sau „picioare” de ale cortului. Tot ce era în legătură cu cortul era vrednic de luat în seamă şi avea cea mai mare însemnătate. În lumea întreagă nu se găsea ceva care putea fi asemuit cu acest cort, făcut din scânduri, şi toate despărţiturile lui tainice. Era o cinste sfântă şi un drept sfânt să fii primit ca să atingi cel mai mic stâlp care făcea parte din acest cort minunat în pustie. Era nespus de mult mai măreţ să păzeşti stâlpii cortului ca Merarit, decât să fii împăratul Egiptului sau Asiriei. În adevăr, acest Merarit, după înţelesul numelui lui, putea să pară un biet om „amărât şi obosit” dar munca lui era legată de locuinţa Dumnezeului Prea-Înalt, Domnul cerurilor şi al pământului. Mâinile lui umblau cu lucruri făcute după chipul celor cereşti. Fiecare ţăruş, fiecare picior, fiecare pânză, fiecare învelitoare, era o umbră a lucrurilor viitoare – o înfăţişare a lui Hristos.

Nu vrem să spunem că bietul Merarit sau Gherşonit, înţelegea aceste lucruri. Nu e vorba aici de aşa ceva. Noi însă le putem n înţelege. Este dreptul nostru să le aşezăm pe toate – cortul şi uneltele lui tainice – sub lumina strălucitoare a Noului Testament, şi să descoperim în toate pe Hristos.

Totuşi, fără să hotărâm ceva mai dinainte în privinţa priceperii Leviţilor despre lucrul lor, putem spune că era o cinste foarte scumpă să fii primit să atingi, să mânuieşti şi să porţi prin pustie, umbra pământească a adevărurilor cereşti. Mai mult încă, era un har deosebit să ai încuviinţarea unui: „Aşa a zis Domnul” pentru tot ce făceai. Cine poate preţui un asemenea har, o asemenea cinste? Fiecare mădular al acestei minunate seminţii de lucrători îşi avea partea lui de lucru hotărâtă de Dumnezeu însuşi, şi era împlinită sub privegherea preotului lui Dumnezeu. Nu trebuia ca fiecare să facă ce credea că e bine, sau să meargă pe urmele altuia, ci toţi să se supună hotărârii lui Dumnezeu şi să facă întocmai ce li se rânduise. Iată taina rânduielii acestor opt mii cinci sute optzeci de lucrători (Cap. 4:48). Putem spune că şi astăzi aceasta este singura taină adevărată a rânduielii. De ce găsim oare atâta neorânduială în Biserica ce mărturiseşte pe Domnul? De ce oare atâtea neînţelegeri în gânduri, în păreri şi simţăminte? De ce oare îşi pun atâtea piedici unii altora? De ce oare atâtea încălcări pe drumul aproapelui? Numai din pricină că lipseşte o supunere întreagă şi desăvârşita la Cuvântul lui Dumnezeu. Voinţa noastră este la lucru. Singuri ne alegem căile în loc să lăsăm pe Dumnezeu să ni le aleagă. Ne trebuie o ţinută şi o stare de suflet, în care toate gândurile omeneşti, şi îndeosebi ale noastre, să fie puse la locul lor potrivit, şi în care gândurile lui Dumnezeu să se înalţe cu o putere desăvârşită. Suntem încredinţaţi că lucrul acesta rămâne de împlinit, pentru că el ne lipseşte mai ales; este nevoia grabnică a zilelor în cari trăim. Pretutindeni, voinţa omului se arată tot mai mult.

Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor” (Ps. 2:31)

Mai mult ca oricând, aşa se arată duhul acestui veac. Care este leacul? Supunere. Supunere la ce?

La ce se numeşte autoritatea Bisericii? La glasul tradiţiei, la poruncile şi învăţăturile oamenilor? Nu, slavă Domnului, la nici unul din aceste lucruri şi nici la toate împreună. Dar la ce? La glasul Dumnezeului celui viu, la glasul Sfintei Scripturi. Iată marele leac împotriva voinţei personale şi supunerii la autoritatea omenească, „Trebuie să ascultăm”. Aşa să răspundem voinţei noastre. „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”. Iată răspunsul la o subjugare fricoasă la rânduielile omeneşti cu privire la credinţă. Mereu avem a face cu aceste două piedici. Cea dintâi, voinţa nezdrobită, se preface în necredinţa. Cea de a doua, ascultarea de om, se preface în credinţă deşartă. Aceste două porniri vor înrâuri asupra întregii lumi. Ele vor prinde în laţ pe toţi, afară de cei ce sunt învăţaţi de Dumnezeu să vorbească, să simtă şi să se poarte după cuvintele acestea veşnice: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”.

Iată ce făcea pe Gherşonit vrednic să păzească în pustie acele „piei de viţel de mare”, bădărane şi de o înfăţişare puţin plăcută; iar pe Merarit îl făcea în stare să îngrijească de acei „ţăruşi”, ce păreau atât de neînsemnaţi. Da, şi în zilele noastre, numai această ascultare poate face pe creştin în stare să-şi vadă de lucrul la care Domnul găseşte cu cale să-l cheme. Deşi, în ochii oamenilor, cutare slujbă poate părea bădărană, şi neîmbietoare, josnică şi neînsemnată, ne este de ajuns să ştim că Domnul nostru ne-a rânduit acest loc şi ne-a hotărât acest lucru, şi că are o legătură de-a dreptul cu Fiinţa şi slava Celui ce poartă steagul între zece mii, şi în care totul este plăcut. Şi noi de asemenea ne putem mărgini la icoana pieii de viţel de mare, bădărană şi neplăcuta, sau la ţăruşul neînsemnat. Dar să ne amintim că tot ce tine de Hristos, de Numele Lui, – Fiinţa Lui – Lucrarea Lui – aici pe pământ, este nespus de scump pentru Dumnezeu. Pentru mintea omului poate fi foarte neînsemnat, dar ce are a face? Trebuie să privim lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, după măsura Lui, care este Hristos. Dumnezeu măsoară totul cu Hristos. Tot ce are cea mai mică legătura cu Hristos este însemnat înaintea lui Dumnezeu; pe când hotărârile cele mai strălucitoare, planurile cele mai uriaşe, întreprinderile cele mai uimitoare ale oamenilor din lume, toate pier ca negura zorilor şi ca rouă dimineţii. Omul îşi face din eul lui, punctul în jurul căruia se învârteşte totul, ţinta şi măsura lui. El preţuieşte lucrurile după măsura în care îi aduc fală şi îi înlesnesc foloasele. În acelaşi scop el se foloseşte chiar de religie şi face din ea o proptea ca să se înalţe pe sine însuşi. Într-un cuvânt, totul este întrebuinţat ca să dea eului o însemnătate cât mai mare, şi să atragă luarea aminte asupra lui. Astfel între gândurile lui Dumnezeu şi gândurile omului este o prăpastie nemărginită; şi marginile acestei prăpăstii sunt tot atât de depărtate una de alta, cât este Hristos de iubirea de sine a omului. Tot ce ţine de eu, va peri şi se va uita. Prin urmare, cea mai nenorocită greşeală în care poate cădea un om, este să-şi facă din eu singura ţintă; urmarea va fi o amăgire veşnică. Dar, de altă parte, lucrul cel mai înţelept, cel mai bun pe care-l poate face omul, este să ia pe Hristos ca singura lui ţintă; lucrul aceste îl va duce negreşit la o slavă şi o binecuvântare veşnică.

Prea iubite cititor, opreşte-te o clipă şi întreabă-ţi inima şi cugetul. Se pare că în clipa aceasta ne împlinim o datorie sfântă faţă de sufletul tău. Aceste rânduri sunt scrise în singurătatea unei odăiţe şi poate că tu le vei citi în singurătatea odăiţei tale în vreun ţinut îndepărtat. Îţi amintim că ţinta noastră nu este să scriem o carte, nici chiar să lămurim Scriptura. Dorim să fim folosiţi de Dumnezeu ca să înrâurim asupra fundului inimii tale. Îngăduieşte-ne dar, să-ţi punem această întrebare măreaţă şi grabnică: Care este ţinta ta? Este oare Hristos, sau eul tău? Fii cinstit înaintea Cercetătorului de inimi, A tot Puternic şi înaintea ochilor căruia nu este nimic ascuns. Judecă-te singur fără părtinire, în lumina stării de faţă a lui Dumnezeu. Nu te lăsa amăgit de vreo înfăţişare strălucită sau neadevărată. Ochiul lui Dumnezeu pătrunde prin învelişul lucrurilor, şi El ar vrea să faci şi tu la fel. El îţi arată pe Hristos în nepotrivire cu toate celelalte lucruri. L-ai primit tu oare? Este El înţelepciunea ta, sfinţirea ta şi răscumpărarea ta? Poţi spune fără şovăire: „Prea iubitul meu este al meu, şi eu sunt al lui? Cercetează şi vezi. Este oare aceasta o socoteală încheiată, înfiptă adânc chiar în fundul sufletului tău? Dacă da, atunci este Hristos singura ta ţintă? Masori tu oare orice lucru cu El?

Ah! dragă prietene, acestea sunt întrebări bune să încerce inima. Fii încredinţat că nu ţi le punem fără să le fi simţit puterea şi lucrarea pentru noi înşine. Dumnezeu ne este martor ca simţim, – deşi foarte slab – însemnătatea şi mărimea lor. Suntem adânc şi pe deplin încredinţaţi că nimic nu va dăinui, afară de ce ţine de Hristos, şi că cel mai neînsemnat lucru făcut în El, are o mare însemnătate pentru Cer. Dacă vom trezi simţimântul acestor adevăruri în vreo inimă, sau dacă vom întări acest simţimânt acolo unde era trezit, socotim că n-am scris această carte în zadar.

Acum, înainte de a sfârşi această parte lungă, să aruncăm o privire asupra Chehatiţilor şi lucrării lor. „Domnul a vorbit lui Moise şi lui Aaron, şi a zis: Numără pe fiii lui Chehat dintre copiii lui Levi, după familiile lor, după casele părinţilor lor de la vârsta de treizeci de ani în sus, până la vârsta de cincizeci de ani, pe toţi cei destoinici să facă vreo slujbă la cortul întâlnirii: ele privesc Locul prea sfânt. La pornirea taberei, Aaron şi fiii lui să vină să dea jos perdeaua dinlăuntru şi să acopere cu ea chivotul mărturiei; să pună deasupra ei o învelitoare de piele de viţel de mare, şi să întindă pe deasupra un covor făcut în întregime din materie albastră; apoi să pună drugii chivotului. Să întindă un covor albastru peste masa pâinilor pentru punerea înainte, şi deasupra să pună străchinile, căţuile, ceştile şi potirele pentru jertfele de băutură; deasupra să fie şi pâinea care se pune necurmat înaintea Domnului; peste toate aceste lucruri să întindă un covor cărămiziu, şi să-l acopere cu o învelitoare de piele de viţel de mare; apoi să pună drugii mesei. Să ia un covor albastru, şi să acopere sfeşnicul, candelele lui şi toate vasele lui pentru untdelemn, cari se întrebuinţează pentru slujba lui; să-i pună cu toate uneltele lui într-o învelitoare de piele de viţel de mare; apoi să-l pună pe targa. Peste altarul de aur să se întindă un covor albastru, şi să-l acopere cu o învelitoare de piele de viţel de mare; apoi să-i pună drugii. Să ia apoi toate uneltele întrebuinţate pentru slujba în sfântul locaş, şi să le pună într-un covor albastru, şi să le acopere cu o învelitoare de piele de viţel de mare; apoi să le pună pe targa. Să ia cenuşa din altar, şi să întindă peste altar un covor de purpură; să pună deasupra toate uneltele pentru slujba lui, tigăile pentru cărbuni, furculiţele, lopeţile, lighenele, toate uneltele altarului, şi deasupra să întindă o învelitoare de piele de viţel de mare; apoi să-i pună drugii. După ce Aaron şi fiii lui vor Isprăvi de acoperit sfântul locaş şi toate uneltele sfântului locaş, fiii lui Chehat să vină, la pornirea taberei, ca să le ducă; dar să nu se atingă de lucrurile sfinte, ca să nu moară. Acestea sunt lucrurile pe cari au să le ducă fiii lui Chehat din cortul întâlnirii” (Cap. 4:1-15).

Aici vedem ce slujbe sfinte erau încredinţate Chehatiţilor. Chivotul mărturiei, masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului, sfeşnicul de aur, altarul de aur şi altarul pentru arderile de tot – toate acestea erau umbrele lucrurilor ce trebuiau să vină, chipurile celor cereşti, înfăţişarea lucrurilor adevărate, înfăţişări ale lui Hristos, în Fiinţa, lucrarea şi slujbele Lui, cum am încercat să arătam în „Gândurile asupra Exodului”, la cap. 24-30. Aici aceste lucruri ne sunt înfăţişate în pustie, în îmbrăcămintea lor de călătorie, dacă ne e îngăduit să ne folosim de asemenea vorbe. Afară de chivotul mărturiei, toate lucrurile acestea aveau atunci aceeaşi înfăţişare la vedere, adică învelitoarea bădărană de piei de viţei de mare. Chivotul se deosebea prin faptul că pe deasupra pieilor de viţei de mare, era „un covor de materie albastră”, care înfăţişa, fără îndoială, firea cu totul cerească a Domnului Isus Hristos, în Fiinţa Lui dumnezeiască. Ceea ce era mai ales ceresc în El, se arăta totdeauna în afară în timpul vieţuirii Lui pe pământ. El a fost neîncetat omul ceresc „Domnul cerului”. Sub covorul de materie albastră se aflau pieile de viţei de mare, cari pot fi privite ca înfăţişarea acelei vegheri sfinte care fereşte de râu. Numai chivotul era acoperit în felul acesta.

„Masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului”, înfăţişa pe Domnul nostru Isus Hristos, în legătura Lui cu cele douăsprezece seminţii ale lui Israel; ea era acoperită mai întâi cu „un covor albastru”, apoi „un covor cărămiziu” şi peste toate acestea pieile de viţei de mare. Cu alte cuvinte, mai întâi venea ce era ceresc; apoi ce înfăţişa măreţia omenească, şi pe deasupra ceea ce păzea de rău. Gândul lui Dumnezeu este ca cele douăsprezece seminţii ale lui Israel să aibă întâietatea pe pământ, şi ca în ele să ia fiinţă icoana cea mai măreaţă a strălucirii omului. Acesta era rostul covorului cărămiziu pe masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului. Cele douăsprezece pâini înfăţişau cele douăsprezece seminţii; cât despre culoarea cărămizie, cititorul n-are decât să răsfoiască Scriptura ca să vadă că înfăţişează ceea ce socoteşte omul ca măreţ.

Învelitorile sfeşnicului şi altarului de aur erau la fel, adică, mai întâi învelitoarea cerească, şi apoi pe deasupra, pieile de viţei de mare. În sfeşnic, vedem pe Hristos în legătură cu lumina şi mărturia dată prin Duhul Sfânt. Altarul de aur ne înfăţişează pe Hristos şi preţul mijlocirii Lui, mirosul plăcut şi trecerea pe care o are înaintea lui Dumnezeu. Astfel, prin pustie, sfeşnicul şi altarul de aur erau acoperite cu partea cerească, şi ferite pe deasupra cu pieile de viţei de mare.

În sfârşit, în altarul de arama, vedem o deosebire însemnată. El era acoperit cu „purpură” în loc de „albastru” sau „cărămiziu”. De ce oare? Fără îndoială pentru că altarul de aramă închipuieşte pe Hristos ca Acela care „a suferit pentru păcate” şi care, prin urmare, trebuie să împărătească. „Purpura” este culoarea împărătească. Acela care a suferit în lumea aceasta, va împăraţi. Cel care a purtat cununa de spini, va purta cununa de slava. Iată de ce covorul de „purpură” se potrivea cu altarul de aramă, căci pe El se aducea jertfa. Ştim că tot ce este în Scriptură îşi are însemnătatea dumnezeiască, şi este dreptul şi datoria noastră, să căutăm înţelesul duhovnicesc la tot ce a scris Dumnezeu pentru învăţătura noastră. Numai alegem aceste lucruri. Cel ce a insuflat Scriptura cunoaşte de minune ţinta şi scopul acestei cărţi în întregul ei, şi a fiecărei părţi deosebite. Numai Duhul lui Dumnezeu poate să ne lămurească Scripturile. Dumnezeu este tâlcuitorul lor în Descoperire ca şi în Pronie, şi cu cât ne vom încrede în El, recunoscându-ne nimicnicia, cu atât vom dobândi o cunoştinţă mai adâncă a Cuvântului Său şi a căilor Sale.

Cititorule creştin, cercetează cele dintâi cincisprezece versete din cap. 4 din Numeri, şi citeşte-le în faţa lui Dumnezeu. Cere-i să-ţi lămurească înţelesul fiecărei fraze, care închipuieşte chivotul şi de ce era numai el acoperit cu un „covor făcut în întregime din materie albastră”. Fă tot aşa şi pentru celelalte. Noi am cam îndrăznit, ce-i drept – cu smerenie – să arătăm întrucâtva înţelesul acestor lucruri; dar dorim mult ca tu să le înveţi chiar de la Dumnezeu şi să nu le primeşti numai de la om. Mărturisim că ne temem nespus de mult de lucrarea închipuirii mintii şi credem că niciodată n-am scris ceva despre Sfintele Scripturi, fără să fi avut adânca încredinţare că nimeni altul decât Duhul Sfânt n-ar şti să le lămurească aşa cum trebuie.

Dar, poate, vei zice: „De ce scrieţi oare?” Ei bine î în nădejdea vie, ca într-o măsură cât de mică, să putem ajuta pe cel care cercetează temeinic Scripturile, să găsească pietrele alese şi scumpe, împrăştiate în filele insuflate, şi astfel să le poată culege pentru el însuşi. Mii de cititori ar putea să citească neîncetat capitolul 4 din Numeri, fără să bage de seamă faptul că chivotul era singurul lucru din tot cuprinsul cortului, la care nu se vedea piele de viţel de mare. Dar dacă nu s-a băgat de seamă faptul acesta, cum să i se înţeleagă însemnătatea? Tot astfel şi cu altarul de aramă; câţi cititori nici măcar n-au băgat de seamă că numai el era acoperit cu „purpură”?

Noi suntem încredinţaţi că aceste două fapte au un înţeles cu totul duhovnicesc. Chivotul era arătarea cea mai înaltă a lui Dumnezeu; astfel putem înţelege de ce trebuia să arate, la cea dintâi vedere, ce era numai ceresc. Altarul de aramă era locul unde se judeca păcatul; era o icoană a lui Hristos în lucrarea Lui, ca Cel ce a purtat păcatul; arăta până unde s-a coborât El pentru noi, şi totuşi acest altar de aramă era singurul lucru acoperit cu o învelitoare împărătească. Se poate oare închipui ceva mai ales decât această învăţătură? Ce înţelepciune nemărginită în toate deosebirile acestea frumoase. Chivotul ne duce în locul cel mai înalt din ceruri, şi altarul de aramă la cel mai de jos de pe pământ. Chivotul şi altarul de aramă se aflau în cele două capete ale cortului mărturiei. În cel dintâi vedem pe Acela care a proslăvit Legea, în celălalt pe Acela care a fost făcut păcat. În chivot se vedea mai întâi ce era ceresc, şi, numai căutând mai adânc se da peste pielea de viţei de mare, şi dedesubtul ei era acea perdea tainică ce închipuia firea omenească a lui Hristos. Dar, la altarul de aramă, cel dintâi lucru care izbea privirea, era pielea de vitei, şi apoi, dedesubt, învelitoarea împărătească. În amândouă aceste lucruri vedem pe Hristos, dar sub înfăţişări deosebite. În chivot avem pe Hristos, păstrând slava lui Dumnezeu. În altarul de aramă îl vedem răspunzând nevoilor păcătosului. Binecuvântată potrivire pentru noi!

Dar, pe lângă aceasta a mai băgat de seamă cititorul că în toată partea aceasta minunată, asupra căreia i-am îndreptat luarea aminte, nu se vorbeşte despre un anumit lucru, pe care-l ştim din Exod 30 şi alte părţi ale Scripturii, şi care ţinea un loc însemnat în cortul întâlnirii? Vrem să vorbim despre ligheanul de aramă. De ce oare nu se spune nimic despre el în cap. 4 din Numeri? E mai mult ca sigur că unul din cei ce se socotesc că văd limpede, vor găsi în faptul acesta o uitare, o greşeală, o nepotrivire. Aşa să fie oare? Nu, slavă Domnului! Cititorul creştin ştie foarte bine ca asemenea lucruri sunt cu neputinţa când e vorba de Scriptură. El ştie şi mărturiseşte lucrul acesta, chiar dacă n-ar putea îndreptăţi lipsa sau adaosul cutărui sau cutărui amănunt dintr-o parte oarecare a Scripturii. Dar tocmai acolo unde cred unii că au găsit greşeli, cititorul credincios atât cât poate, să priceapă prin harul lui Dumnezeu, rostul duhovnicesc al lucrurilor, culege mărgăritare scumpe.

Nu ne îndoim că aşa stau lucrurile şi cu privire la lipsa ligheanului de aramă din cap. 4 al cărţii Numeri. Este una din nenumăratele dovezi despre frumuseţea şi desăvârşirea cărţii insuflate.

Totuşi, cititorul poate să întrebe: „De ce lipseşte ligheanul?” Pricina poate fi întemeiată pe două fapte: întâi, materia din care era făcut ligheanul şi al doilea, întrebuinţarea pentru care era făcut. În Exod ni se lămuresc aceste fapte. Ligheanul era făcut din oglinzile femeilor cari slujeau la uşa cortului întâlnirii (Exod 38.8). Aceasta era materia din care era făcut. Cât despre întrebuinţare, el era rânduit ca un mijloc de curăţire al omului. Aşa dar, în toate aceste lucruri cari alcătuiau slujbele şi însărcinările deosebite ale Chehatiţilor, vedem numai arătările felurite ale lui Dumnezeu în Hristos: de la chivotul din locul prea sfânt, până la altarul de aramă care era aşezat în locul dinaintea cortului. Şi fiindcă ligheanul nu era o arătare a lui Dumnezeu, ci numai un mijloc de curăţire pentru om, nu-1 vedem, prin urmare, încredinţat în seama Chehatiţilor.

Acum, cititorul să facă bine şi să se gândească temeinic asupra acestei părţi din cele mai adânci din Numeri (Cap. 3-4). Într-adevăr nu i se poate da de capăt. Am putea merge mai departe până când ara scrie nu file, ci cărţi întregi; şi la urmă am simţi că de abia am pătruns în învelişul unei mine a cărei adâncime nu poate fi niciodată cercetată şi ale cărei comori niciodată nu s-ar sfârşi. Ce poate să scrie pana omului despre învăţătura minunată cuprinsă în Scriptură despre seminţia lui Levi? Cine poate îndrăzni să arate în amănunte acest har minunat care străluceşte în faptul că, Levi cel îndărătnic putea să răspundă cel dintâi la chemarea aceasta atât de mişcătoare: „Cine este pentru Domnul?”

Cine poate să se adâncească în îndurarea dumnezeiască descoperită în faptul că, cei ale căror mâni au fost muiate în sânge erau însărcinaţi să poarte vasele sfântului locaş; şi cei, în a căror adunare Duhul lui Dumnezeu nu putea să intre, erau aduşi chiar în mijlocul adunării lui Dumnezeu, ca să se îndeletnicească cu ce avea Dumnezeu mai de preţ?

Ce învăţătură minunată ne dau aceste trei cete de lucrători: Merariţii, Gherşonitii şi Chehatiţii! Ce icoane a feluritelor mădulare ale Bisericii lui Dumnezeu în slujba lor. Ce adâncime de înţelepciune tainică. Oare am trece măsura, am spune prea mult, dacă am spune că în clipa aceasta nimic nu ne mişcă mai mult ca simţământul întregi slăbiciuni şi a deplinei lipse în tot ce am arătat despre una din cele mai bogată părţi ale Scripturii? Cu toate acestea, am dus pe cititor la o mină a cărei adâncime şi bogăţie sunt nesfârşite, şi trebuie sa-l lăsăm să pătrundă înăuntru cu ajutorul Stăpânului minei, singurul care-i poate arăta comorile. Tot ce poate să scrie sau să spună omul despre oricare parte din Cuvântul lui Dumnezeu, nu face decât – cel mult – să insufle gânduri; să vorbeşti despre acest Cuvânt ca de ceva ce s-ar putea sfârşi, ar însemna lipsa de cuviinţă faţă de Scriptură. Dumnezeu să ne ajute să păşim în locul prea sfânt cu încălţămintea scoasă din picioare, şi se ne asemănăm cu acei ce întrebau pe Dumnezeu în templu şi ale căror cugetări adânci sunt îmbibate de duhul închinării.

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Porunceşte copiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros, şi pe oricine are o lepădare de sământă, sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbaţi, fie femei, să-i scoateţi afară din tabără; să-i scoateţi afara, ca să – nu spurcaţi tabăra în mijlocul căreia îmi am Eu locuinţa. Copiii lui Israel au făcut aşa şi i-au scos afară din tabără; cum poruncise lui Moise Domnul, aşa au făcut copiii lui Israel” (versetele 1-4).

Aici ni se înfăţişează învăţătura atât de însemnată, pe care se întemeiază orânduiala sau disciplina în adunarea sau Biserica lui Dumnezeu, învăţătură care, deşi e de cea mai mare însemnătate, totuşi este atât de puţin înţeleasă şi ţinută în seamă. Este vorba de starea de faţă a lui Dumnezeu în mijlocul poporului Israel, care, din această pricină, trebuia să fie sfânt. „Să-i scoateţi afară, ca să nu spurce tabăra în mijlocul căreia îmi am Eu locuinţa.” Locul, în care locuieşte Cel Sfânt, trebuie să fie şi el sfânt. Acesta este un adevăr lesne de înţeles.

Am văzut că răscumpărarea era temelia locuirii lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său; dar trebuie să ne aducem aminte şi faptul că disciplina era cerinţa de căpetenie, ca Dumnezeu să şadă în mijlocul lor. El nu putea să locuiască acolo unde păcatul era încuviinţat pe faţă. El poate să îngăduie şi chiar îngăduie slăbiciunea şi neştiinţa; ochii Săi însă sunt prea curaţi, ca să poată să privească păcatul sau nelegiuirea. Cel rău nu poate cu nici un chip să locuiască împreună cu Dumnezeu, şi nici Dumnezeu nu poate avea părtăşie cu el. Dacă ar fi altfel, Şi-ar tăgădui însăşi Fiinţa Sa; Iar lucrul acesta este cu neputinţă.

În faţa acestor lucruri, cineva ar putea spune: „Nu locuieşte Duhul Sfânt în fiecare credincios, deşi se află mult rău în el? Într-adevăr, Duhul Sfânt locuieşte în cel credincios, datorită răscumpărării depline săvârşite de Hristos, El este acolo nu numai ca o pecete a firii dumnezeeşti, ci ca o pecete a lui Hristos însuşi şi noi ne bucurăm de starea Sa de faţa şi de părtăşia Sa, în măsura în care judecăm şi osândim necurmat, răul din viaţa noastră. Sunt unii, cari spun, ca am putea simţi starea de faţă a Duhului în noi şi ne putem bucura de El, frecând cu vederea stricăciunea inimii noastre şi împlinind poftele firii pământeşti şi ale gândurilor noastre stricate. Ce judecată netrebnică! Departe de noi un gând atât de nelegiuit! Trebuie să ne judecăm fără încetare, să osândim şi să dăm la o parte tot ce nu se potriveşte cu sfinţenia Celui ce locuieşte în noi. Este adevărat ca s-a isprăvit cu „omul cel vechi”. El a fost osândit pe de-a-ntregul în crucea lui Hristos. Îi mai simţim însă înrâurirea şi trebuie să ne luăm rămas bun şi de la ea şi să ne judecăm fără încetare. Dumnezeu ne vede în Hristos prin Duhul, în noua zidire. Pe de altă parte, Duhul Sfânt locuieşte în cel credincios, pe temeiul sângelui lui Hristos şi tocmai această locuire cere judecarea răului, sub toate înfăţişările lui.

Lucrul acesta se poate spune şi despre Biserica sau adunarea lui Dumnezeu. Fără îndoială, este ceva rău în ea şi anume răul ce se găseşte în fiecare din cei ce o alcătuiesc. Răul trebuie însă judecat, căci dacă este judecat şi osândit nu mai poate să-şi facă lucrarea. Cine spune că o adunare n-are nevoie să judece răul, spune un lucru potrivnic Cuvântului lui Dumnezeu. Ce-am zice noi de un creştin, care ar spune că el nu trebuie să osândească răul din el însuşi şi din purtarea sa? Nimic alta decât că e potrivnic voii lui Dumnezeu. Şi dacă aşa ceva este rău pentru un singur ins, nu este cu atât mai rău pentru o întreagă adunare? Ne mirăm cum mai poate fi îndoială în aceasta privinţă.

Ce s-ar fi întâmplat, daca Israel n-ar fi vrut să se supună poruncii atât de hotărâte, dată la începutul capitolului pe care-l cercetăm? Să ne închipuim că ar fi spus aşa: „Noi nu putem să judecăm răul şi socotim că nici nu se cade unor muritori ca noi, sărmani, slabi, gata să greşească la orice pas, să judece orice lucru. Afară de asta, aceşti leproşi, aceşti oameni întinaţi şi alţii sunt Israeliţi ca şi noi şi prin urmare sunt tot atât de îndreptăţiţi să fie părtaşi la binefacerile şi binecuvântările taberei. Nu vedem dar deloc pentru ce l-am izgoni din tabără”.

Ce-ar fi răspuns Dumnezeu la aceste cuvinte? În capitolul 7 din Iosua, găsim răspunsul. Să ne apropiem şi să cercetăm cu multă luare aminte „mormanul de pietre” din valea Acor. Deasupra lui s-ar putea scrie: „Dumnezeu este înfricoşat în adunarea cea mare a sfinţilor şi de temut pentru toţi cei ce stau în jurul Lui” (Ps. 89.7). Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12:29).

Ce se-ntâmplase acolo? În inima unui om, care făcea parte din adunarea lui Israel, s-a zămislit o poftă. Pofta aceasta a dat naştere păcatului. Dar ce, păcatul acesta a cuprins întreaga adunare? Da, acesta este adevărul. „Israel a păcătuit; au călcat legământul meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-a furat şi au mînţit şi le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea copiii lui Israel nu pot să ţină piept vrăjmaşilor lor: vor da dosul în faţa vrăşmaşilor lor, căci sunt daţi spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciţi ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru (Iosua 7:11-12).

Ce lucruri însemnate şi adânci se cuprind în aceste versete. Prin ele Dumnezeu ne vorbeşte în deosebi şi vrea să ne dea o lecţie sfânta. După cum vedem aici, se aflau în tabăra lui Israel câteva sute de mii de inşi, cari nu ştiau nimic de păcatul lui Acan; de altfel întocmai ca şi Iosua şi, cu toate acestea, Dumnezeu a spus: „Israel a păcătuit; au călcat legământul, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat şi au mînţit...” Cum asta? A păcătuit unul singur şi totuşi Dumnezeu spune că tot Israelul a păcătuit. Adunarea era una. Starea de faţă a lui Dumnezeu, în mijlocul adunării, făcea ca, cei cari o alcătuiau, să fie una în aşa fel, încât păcatul unui mădular al ei ajungea să fie păcatul întregii adunări. „Puţin aluat dospeşte toată frământătura”. Mintea omenească de bună seama nu va găsi drept lucrul acesta. Dumnezeu însă spune că aşa e şi pentru cel credincios aceasta este de ajuns. El nu se mai gândeşte să întrebe: „dar? cum? pentru ce?” Mărturia lui Dumnezeu este de ajuns. Noi nu trebuie decât să credem şi să ne supunem. E destul pentru noi să ştim că starea de faţă a lui Dumnezeu, în mijlocul nostru, cere sfinţenie, curăţie, judecarea şi osândirea răului. Să luăm seama că lucrul acesta nu este cerut de gândul înlăturat, cu bună dreptate, de orice inimă umilită: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” (Isaia 65:5). Nu, şi el este pe dea-ntregul cerut de ceea ce este Dumnezeu, în Fiinţa Sa: Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt. Dumnezeu nu poate să încuviinţeze, prin starea Sa de faţa, un păcat care n-a fost judecat. Putea El dar să dea biruinţă poporului Său, să cucerească cetatea Ai, câtă vreme Acan era încă în tabără? Cu nici un chip. Izbânda,

într-o astfel de împrejurare, ar fi aruncat batjocură asupra Numelui lui Dumnezeu şi ar fi însemnat cea mai mare nenorocire, ce ar fi căzut peste Israel. Era cu neputinţă însă aşa ceva, Israel trebuia pedepsit. Ei trebuiau zdrobiţi şi umiliţi. Trebuiau să se coboare în valea Acor, locul acela al turburării, pentru că numai acolo li se putea deschide „o uşă de nădejde”, după ce fuseseră mânjiţi de păcatul lui Acan.

Cititorule, nu trece cu uşurinţa peste această lecţie însemnată! Mă tem că ea a fost rău înţeleasă de mulţi copii ai lui Dumnezeu. Sunt printre ei mulţi cari socotesc că nu li se cade lor, unor oameni mântuiţi prin har, lor cari sunt ei înşişi dovezile vii ale acestui har, să ia masuri împotriva acelora cari turbură buna rânduială a adunării sau îi întinează curăţenia ei prin ceva murdar. Ei socotesc că locul din Matei 7:1 osândeşte lămurit pe cel ce îndrăznesc să judece pe alţii. „Nu ne opreşte Domnul Isus să judecăm” – spun ei? „N-a spus chiar El: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi?” Da, fără îndoială. Ce înseamnă însă aceste cuvinte? Înseamnă oare că nu trebuie să judecăm chipul în care cred şi trăiesc cei ce vin şi cer să fie în legătură frăţească creştină? Aduc ele oare vreun sprijin gândului că suntem datori să primim şi să păstrăm între noi pe oricine, oricare ar fi credinţa, învăţătura şi purtarea sa? Aşa trebuie să înţelegem oare aceste cuvinte ale Domnului?

Cine ar putea încuviinţa, măcar o clipa, o înţelegere atât de neghioabă? Domnul Isus, în acelaşi capitol ne spune:”Păziţi-vă de proorocii mincinoşi”. Dar cum am putea să ne păzim de ei, dacă nu i-am judeca? Şi dacă n-am avea dreptul să judecăm în nici o împrejurare, de ce ni s-a mai spus să ne păzim?

Cititorule, lucrul acesta e foarte uşor. Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu are îndatorirea plină de răspundere, să judece credinţa, învăţătura şi purtarea tuturor celor ce fac parte din ea. Noi nu putem să judecăm gândurile lor, dar purtarea lor trebuie s-o judecăm. În capitolul 5 din 1 Cor, apostolul, insuflat de Duhul, ne învaţă lămurit, că suntem datori să judecăm pe cei ce fac parte din Biserică sau adunare. „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecaţi pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judeca Dumnezeu. Daţi afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (versetul 12-13).

Ce lămurit! Nu suntem datori să judecăm pe cei „de afară”, ci pe cel „dinăuntru”, adică pe cei ce zic că sunt creştini şi mădulare ale Bisericii lui Dumnezeu. Toţi aceştia stau sub cumpăna judecăţii. Din clipa în care cineva a fost primit într-o adunare, înseamnă că primeşte în ea un loc, peste care, oricând, poate veni judecata, care urmăreşte să înlăture şi să nimicească tot ceea ce este potrivnic sfinţeniei Celui ce locuieşte acolo.

Cititorul să nu-şi închipuie o clipă măcar că întregimea trapului este ştirbită, când este păstrată orânduiala sau disciplina casei lui Dumnezeu, chiar prin Înlăturarea unuia sau altuia, din cei ce calcă în picioare sfinţenia lui Dumnezeu. Aceasta ar fi o mare greşeală şi totuşi, din nenorocire, se întâlneşte atât de des. Nu rareori auzim spunându-se despre cei ce caută cu tot dinadinsul să păstreze curată adunarea lui Dumnezeu, că sfâşie trupul lui Hristos. Nici nu se poate o greşeala mai mare. Păstrarea bunei orânduieli în casa lui Dumnezeu este una din datoriile noastre de căpetenie; prin tinerea ei nicidecum nu poate fi vorba de sfâşierea trupului lui Hristos.

Pe de altă parte, ni se întâmplă să auzim pe alţii vorbind de scoaterea mădularelor din trupul lui Hristos. prin faptul că sunt daţi afară dintr-o adunare. Şi aceasta e o greşeală. Nici un mădular al acestui trup nu poate fi scos din trup. Fiecare a fost pus la locul sau, în trupul lui Hristos, – de Duhul Sfânt, datorita sfatului veşnic al lui Dumnezeu şi pe temeiul desăvârşitei ispăşiri a lui Hristos. Nici o putere omeneasca sau drăcească nu va putea vreodată să despartă măcar un singur mădular de trupul lut Hristos. Toate sunt în chip desăvârşii unite unele de altele, într-o întregime deplină, şi sunt păstrate astfel, printr-o putere dumnezeiască. Întregimea Bisericii lui Dumnezeu poate fi asemănată cu un lanţ întins peste un râu. Lanţul acesta se vede şi de pe un ţărm şi de pe celălalt; la mijloc însă se cufundă în apă. Dacă ai ţine socoteala nu mai de ceea ce vezi, ai crede că lanţul este rupt la mijloc. Aşa e şi cu Biserica lui Dumnezeu. Ea a fost una la început şi una va fi peste putină vreme când va veni Domnul. Ea este una şi acum în ochii lui Dumnezeu, cu toate că ochii noştri pământeşti nu pot vede lucrai acesta.

E un lucru de cea mai mare însemnătate, ca cititorul să fie bine lămurit în privinţa aceasta. Vrăşmaşul a cântat prin toate mijloacele şi cu toată puterea să orbească pe copiii lui Dumnezeu, ca să nu poată vedea adevărul în această privinţă. În faţa ochilor avem, pe deoparte, unitatea atât de mult lăudată a catolicismului roman, iar pe de alta multele dezbinări şi împărţiri ale protestantismului. Roma arată cu un aer biruitor spre multele secte protestante, şi acestea, la rândul lor, scot la iveală greşelile, stricăciunea şi nenumăratele rătăciri ale catolicilor. Astfel, cel ce caută să afle adevărul, nu mai ştie încotro să se îndrepte şi ce trebuie să creadă. Pe de altă parte cei nepăsători, cei ce trăiesc după bunul lor plac sau după gusturile lumii, văzând ce se petrece în jurul lor, ajung să alunge orice gândire mai temeinică, ce le-ar mai veni în minte, cu privire la lucrurile lui Dumnezeu şi nu le mai pasă de nimic. Abia dacă îi mai vezi uneori întrebând, ca Pilat, cu un zâmbet dispreţuitor:”Ce este adevărul?”, ca apoi, tot ca el, să plece fără să mai aştepte vreun răspuns.

Noi suntem adânc încredinţaţi că taina, care dezleagă marea greutate a neînţelegerii şi este de un folos netăgăduit pentru sfinţii lui Dumnezeu, este tocmai adevărul unităţii desăvârşite a Bisericii lui Dumnezeu, a trupului lui Hristos, pe pământ. Adevărul acesta nu trebuie privit doar ca un lucru pe care săi ştim. Nu. El trebuie mărturisit, cu fapta păstrat şi împlinit cu orice preţ Acest adevăr atât de însemnat este un sprijin puternic pentru suflet şi cuprinde în el singurul răspuns la unitatea atât de lăudată a Romei, pe deoparte, şi la împărţirile protestantismului, pe de alta. El ne va da putere să mărturisim protestantismului că am găsit unitatea şi catolicismului roman că am găsit unitatea Duhului.

Cu toate acestea cineva ar putea prea bine să spună ca în starea aceasta de lucruri, nu e cu putinţa înfăptuirea acestui adevăr. Totul se află într-o astfel de stare de prăbuşire şi într-o astfel de încurcătură, încât suntem ca nişte copii, care s-au rătăcii într-o pădure şi cari caută să găsească drumul, ca să se întoarcă acasă: unii în cete mai mari, alţii în cete de câte doi-trei inşi şi alţii singuri.

Aceste străduinţe ar părea că sunt ceva bun şi nu ne îndoim deloc că ele n-ar avea o înrâurire binefăcătoare asupra unui mare număr de slujitori ai Domnului, din ziua de azi. În ochii credinţei însă, acest fel de a vedea lucrurile n-are nici un preţ, întrucât cel mai însemnat lucru pentru ea este să ştie; „Unitatea Bisericii este o învăţătură omenească, ori e chiar o înfăptuire dumnezeiască, după cum este scris: „Este un trup, un Duh” (Efeseni 4:4). Dacă cineva tăgăduieşte că este doar „un singur trup”, poate cu uşurinţă să tăgăduiască şi că este „un singur Domn, o singură credinţa, un singur botez, un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor” fiindcă aşa s-ar înţelege din versetele insuflate de Duhul lui Dumnezeu, căci dacă scoatem o singură verigă din acest lanţ, rupem tot lanţul. Afară de asta, nu ne mărginim la un singur verset din Scriptură în această privinţă, cu toate că, dacă l-am avea doar pe el singur, ne-ar fi de-ajuns. Mai avem încă unul. Iată-l: Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulţi, suntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaşi pane” (1 Cor. 10:16-17). Citeşte şi 1 Cor. 12:12-27, căci aici, învăţătura aceasta este arătată pe de întregul şi se arată şi cum trebuie înfăptuită.

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne înfăţişează în chipul cel mai lămurit adevărul despre unitatea desăvârşita a trupului lui Hristos şi apoi, tot atât de lămurit şi deplin, ne înfăţişează şi adevărul despre păstrarea bunei rânduieli şi a curăţeniei duhovniceşti în Casa lui Dumnezeu. Să luăm seama însă că înfăptuirea celui de al doilea adevăr nu ştirbeşte cu nimic pe cel dintâi. Ele se îmbină în chip desăvârşit. Am putea noi să ne gândim că apostolul a stricat întregimea sau unitatea trupului lui Hristos, când a poruncit adunării din Corint să scoată din ea pe „răul acela?" Negreşit că nu. Şi totuşi nu era acel om un mădular din trupul lui Hristos? Ba da, căci tocmai din pricina aceasta îl vedem primit din nou, în a doua epistola.

Rânduiala care căuta să cureţe orice rău din Casa lui Dumnezeu îşi făcuse lucrarea într-un mădular al trupului lui Hristos şi astfel cel ce se rătăcise în păcat s-a întors iarăşi. Aceasta era chiar ţinta pe care o urmărea disciplina sau rânduiala adunării.

Întâmplarea aceasta poate să aducă lumină în sufletul cititorului, în privinţa întrebării atât de însemnate, dacă un creştin poate fi îndepărtat de la cina Domnului. Se pare că în această privinţă este o mare harababură în mintea multor creştini. Sunt, de pildă, unii cari spun că, sub nici un cuvânt, nu se poate îndepărta cererea unui creştin de a lua parte la cina Domnului. Întâmplarea din 1 Cor. 5 este hotărâtoare în această privinţă. Acel om n-a fost îndepărtat pentru că n-ar fi fost creştin. Nu. După cum bine ştim el era un copil al lui Dumnezeu, cu toată căderea sa şi cu tot păcatul său. Deşi era creştin deci, adunarea a primit poruncă să-l scoată din mijlocul ei. Dacă Corintenii n-ar fi împlinit această poruncă, ar fi făcut ca judecata lui Dumnezeu să se dezlănţuie asupra întregii adunări. Dumnezeu este de faţă în adunare, răul deci trebuie judecat.

Astfel, dacă cercetăm fie capitolul 5 din Numeri, fie capitolul 5 din 1 Cor, învăţam acelaşi adevăr de preţ şi anume: Sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ţinea vremurile (Ps. 93.5). Ceva mai mult, învăţăm că poporul lui Dumnezeu trebuie să se păstreze în sfinţenie, nu cei din afară, căci ce cetim în cele dintâi versete ale capitolului 5 din Numeri? Primiseră Israeliţii porunca să scoată afară din tabără pe cei ce nu făceau parte din Israel, pe cei ce nu erau tăiaţi împrejur sau pe cei ce nu puteau să dovedească, prin spiţe de neam, că se trag din Avraam? Erau daţi afară din tabără aceşti oameni pentru astfel de pricini? Deloc. Cine erau deci cel ce trebuiau să fie scoşi afară? „Orice lepros", adică orice om în care se vede că lucrează păcatul,"oricine are o lepădare de sământă", adică emul din care izvorăşte o înrâurire stricăcioasă şi oricine „este întinat prin atingerea de un mort". Aceştia erau oamenii care trebuiau îndepărtaţi din tabără. În zilele noastre, cei înfăţişaţi prin aceşti oameni trebuiesc la fel îndepărtaţi din adunări. Pentru ce se cerea această îndepărtare? Ca să crească faima poporului? Nicidecum. Pentru ce dar? „Ca să nu spurce tabăra, în mijlocul căreia îmi am Eu locuinţa". Tot aşa e şi în zilele noastre. Noi nu osândim şi nu lepădăm o învăţătură greşită, ca să sprijinim pe a noastră.

De asemenea noi nu judecam şi nu îndepărtam răul pentru a ne păstra faima – şi numele bun. Singurul gând care ne călăuzeşte în toate aceste lucruri este următorul: „Sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ţinea vremurile" (Ps. 93:5). Dumnezeu locuieşte în mijlocul poporului Său. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Ea în mijlocul lor" (Matei 18:20). Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi (1 Cor. 3:16)? „Aşa dar, voi nu mai sunteţi nici străini nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din Casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Efeseni 2:19-22).

S-ar putea întâmpla însă ca cititorul să pună întrebări ca acestea: „E cu putinţă să găseşti o biserica sau adunare fără nici o pată. N-a fost, nu este şi nu va fi totdeauna ceva rău în fiecare adunare, cu toată râvna şi cu toată vegherea prezbiteriilor şi cu toată credincioşia mădularelor ei, la un loc? Cum se cere dar să se păstreze o curăţie desăvârşită? Fără îndoială, nu e adunare care să n-aibă în ea ceva rău şi asta din pricină că păcatul se află în fiecare din mădularele sale. Răul însă nu trebuie îngăduit şi încuviinţat Dimpotrivă; trebuie osândi şi stăvilit. Nu amintirea unui păcat osândit ne întinează, ci îngăduinţa şi păstrarea păcatului aceluia.

Lucrul acesta e adevărat atât pentru Biserică sau adunare, cât şi pentru fiecare mădular al el, în parte, „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi" (1 Cor. 11:31). Iată de ce cineva nu trebuie să se dezlipească de Biserica lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi răul din ea. Când însă o adunare spune că ea nu are căderea să judece şi să osândească răul strecurat în ea, rău care priveşte fie învăţătura de credinţă fie purtarea sau umblarea, atunci ea nu se mai găseşte pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu şi astfel suntem chiar datori să ne despărţim de ea. Câtă vreme însă o adunare se afla pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu, oricât de slaba şi puţin numeroasă ar fi, trebuie să rămâi alipit de ea. Când însă nu se afla pe acest tărâm – şi e lucru sigur că nu se află, dacă spune că n-are căderea să judece răul – atunci e nevoie să rupi orice legătură cu ea.

Bine dar lucrul acesta nu face să se înmulţească şi să dăinuiască dezbinările sau împărţirile? Nu. Aceasta aduce ruptura cu adunări curat omeneşti şi într-asta nu e nici un rău. Oricât de mari, oricât de puternice şi oricât de folositoare ar părea aceste întovărăşiri de oameni, ele sunt totuşi potrivnice unităţii trupului lui Hristos, care este Biserica lui Dumnezeu.

Cititorul serios cred că a rămas izbit de faptul ca Duhul lui Dumnezeu, din toate părţile ne îndreaptă privirile spre marea întrebare a Bisericii lui Dumnezeu. Oamenii încep să vadă că în privinţa aceasta este ceva cu totul deosebit decât părerea fiecăruia, ori învăţătura vreunei partide.

Întrebarea: Ce este Biserica? se pune cu putere multor inimi şi cere un răspuns. Şi ce har, să poţi da un răspuns limpede, desluşit şi puternic ca glasul lui Dumnezeu, glasul Sfintei Scripturi! Nu e oare o binecuvântare deosebită, când din toate părţile auzi strigându-se fără încetare: Biserica de stat, Biserica naţională, Biserica strămoşească etc., tu să-ţi îndrepţi gândurile spre singura şi adevărata Biserica a Dumnezeului Celui viu, trupul lui Hristos? Suntem adânc încredinţaţi că aici stă dezlegarea greutăţilor multor copii ai lui Dumnezeu.

Unde se găseşte însă această Biserică? Nu cumva este o trudă zadarnică să o cauţi în mijlocul prăbuşirii şi încurcăturii, ce domneşte în jurul nostru? Nu. Binecuvântai să fie Dumnezeu! Cu toate că noi nu putem să vedem la un loc toate mădularele ce alcătuiesc Biserica adevărată, totuşi ni s-a dat harul şi avem chiar sfânta datorie să cunoaştem şi să stăm pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu şi nu altul. Cum putem să deosebim acest tărâm? Socotim că cel dintâi pas ce trebuie sa-l facem ca să ajungem aici, este să stăm departe de orice lucru potrivnic acestui teren. Nu trebuie să ne aşteptăm să descoperim ceva adevărat, câtă vreme priceperea noastră este întunecată de ceva rău. Porunca lui Dumnezeu este:"încetaţi de a face răul; învăţaţi-vă să faceţi binele". Dumnezeu nu dă lumină deodată pentru doi paşi. Din clipa în care vedem că suntem pe un teren greşit, suntem datori să-l părăsim şi numai după aceasta să ne aşteptăm ca Dumnezeu să ne dea o nouă lumină. Şi într-adevăr El ne-o va da atunci negreşit.

Să ne întoarcem acum să cercetăm capitolul nostru. „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Spune copiilor lui Israel: Când un bărbat sau o femele va păcătui împotriva aproapelui său, făcând o călcare de lege faţă de Domnul, şi se va face astfel vinovat, să-şi mărturisească păcatul şi să dea înapoi în întregime preţul lucrului câştigat prin mijloace necinstite, adăugând a cincia parte; să-l dea aceluia faţă de care s-a făcut vinovat. Dacă nu este nimeni care să albă drept să la înapoi lucrul câştigat prin mijloace necinstite, lucrul acela să se Întoarcă la Domnul, la preot, afară de berbecele adus ca jertfă de ispăşire cu care se va face ispăşire pentru cel vinovat (versetele 5-8).

Învăţătura despre jertfa pentru vină am cercetat-o în cartea „Gânduri asupra Levitic” la capitolul 5. Cititorul care doreşte s-o cunoască, să se îndrepte într-acolo. Aici vrem să stăruim doar asupra a două lucruri foarte însemnate: mărturisirea păcatului şi înapoierea lucrului însuşit pe nedrept. Jertfa pentru vină săvârşită pe Golgota nu ne învaţă numai că Dumnezeu şi omul, capătă prin ea împăcarea unor cerinţe neapărat trebuitoare. Ea ne mai învaţă, după cum vedem din versetul 7 al acestui capitol, ca Dumnezeu cere ca omul să-şi mărturisească păcatul şi să înapoieze paguba făcută. Înapoierea lucrului însuşit pe nedrept era dovada unei mărturisiri plina de căinţa a păcatului. Nu era de ajuns pentru un Evreu, ca după ce a păcătuit faţă de fratele său, să spună doar: îmi pare rău. Nu. Trebuia săi dea înapoi lucrul însuşit pe nedrept, adăugând a cincia parte. Astăzi, cu toate că nu mai suntem sub Lege, totuşi multe lucruri bune putem învăţa din orânduirile ei. Cu toate că nu mai suntem sub călăuzirea acestui îndrumător, totuşi de la el putem învăţa lecţii pline de folos. Astfel, dacă am făcut vreun rău cuiva, nu e de ajuns să mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu şi fratelui nostru; trebuie să-l şi dregem. Ni se cere să dăm o dovadă vădită că ne-am judecat şi ne-am osândit pentru răul pricinuit fratelui nostru.

Mă tem că adevărul acesta nu s-a înţeles cum trebuie. Păcatul şi căderea care întristează adânc Duhul lui Dumnezeu, mă tem să nu fie luate cu uşurinţă şi privite ca ceva neînsemnat. Ne mărginim doar să mărturisim păcatul cu buzele, fără să avem inima plina de simţământul adânc al grozăviei, cu care privesc ochii lui Dumnezeu acel păcat. Păcatul nu este judecat din rădăcini şi, din pricina aceasta, inima se împietreşte iar cugetul îşi pierde puterea de veghe şi gingăşia. Acesta e un lucru foarte serios. Nimic nu e mai de preţ decât un cuget curat şi gingaş. Acesta e cu totul altceva decât un cuget migălos (chiţibuşar) care se lasă stăpânit de părerile lui însuşi, sau de un cuget bolnav, care este înrâurit de temerile lui însuşi. Aceste două feluri de cugete sunt musafiri supărători, greu de împăcat. Îi lăsăm deoparte. Noi vorbim de cugetul simţitor, cârmuit în totul de Cuvântul lui Dumnezeu şi care se sprijine totdeauna pe el. Această stare a cugetului este pentru noi o comoară nepreţuită. Ea cârmuieşte totul, cunoaşte cele mai mici lucruri în legătură cu mersul nostru sau cu deprinderile noastre de fiecare zi: felul de a ne găti şi a ne îmbrăca, şi casa, şi masa, lucrurile din casă, purtarea noastră zilnică, starea de suflet, felul de vorbire, chipul în care împlinim slujba ce o avem; şi dacă avem parte să slujim altora, tot ea ne arată chipul cum ne împlinim slujba noastră, oricare ar fi ea. Într-un cuvânt totul se supune înrâuririlor sănătoase ale unui cuget simţitor şi curat. „De aceea – spune apostolul – mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor” (Fapte 24:16). Iată ce ar trebui să dorim şi noi cu înfocare. Este ceva frumos şi atrăgător în această silinţă a celui mai însemnat şi mai dezbrăcat de sine slujitor al lui Hristos. Cu toate darurile sale de preţ cu toate puterile sale minunate, cu toată adânca sa cunoaştere a căilor şi sfaturilor lui Dumnezeu, de care ar putea să vorbească şi cu care ar putea să se laude, cu toate descoperirile minunate, care i-au fost făcute în al treilea cer; într-un cuvânt el, cel mai slăvit dintre apostoli şi cel mai plin de har dintre sfinţi, se silea să păstreze totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. Într-o clipă de uitare, când a rostit un cuvânt îndrăzneţ către marele preot, Anania, numai decât s-a arătat gata să-şi mărturisească vina şi s-o dreagă. Astfel cuvintele înţepate; Te va bate Dumnezeu, părete văruit! au fost luate înapoi şi înlocuite prin altele din Cuvântul lui Dumnezeu: „Pe mai marele norodului tău să nu-l grăieşti de rău”.

Astfel, socotim că Pavel n-ar fi putut să se ducă să se odihnească în noaptea aceea cu un cuget care să nu-l învinovăţească de nimic, dacă nu şi-ar fi luat înapoi cuvintele înţepate. Când facem sau spunem ceva rău trebuie să mărturisim acel păcat, căci dacă nu facem lucrul acesta, legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă. Această legătură nu poate avea loc, cu nici un chip, câtă vreme păcatul rămâne pe cuget şi nu este mărturisit. În starea aceasta, putem să vorbim şi să socotim că suntem în legătură cu Dumnezeu; să ştim însă că ne înşelăm amarnic. Trebuie să păstrăm un cuget curat, dacă vrem să mergem cu Dumnezeu. Nimic nu e mai de temut ca un cuget nesimţitor, întinat şi tocit, care îngăduie tot felul de lucruri, ce trec fără să fie judecate. Cu un astfel de cuget săvârşeşti păcatul cu uşurinţă, ca apoi să zici cu nepăsare: „Dar ce păcat am făcut?”

Cititorule, să veghem în privinţa aceasta cu o silinţă sfântă! Să căutam să păstrăm un cuget curat. Lucrul acesta însă cere din partea noastră silinţă, cum a cerut şi din partea lui Pavel. Silinţa aceasta însă e ceva binecuvântat şi va aduce roade de preţ.

Ea nu e deloc o cerinţă a legii, ci e ceva pe dea-ntregul creştin. Într-adevăr, aceste cuvinte ale lui Pavel, s-ar putea spune că înfăţişează cât se poate de scurt ce înseamnă să fie cineva creştin: să ai totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.

De câte ori însă nu arătăm noi că nu ţinem deloc seamă de drepturile lui Dumnezeu sau ale aproapelui! Cugetul nostru e departe de ce ar trebui să fie. Lăsam neîmplinite atâtea datorii, fără să ne dam seama. Nici vorbă apoi de zdrobire de inimă şi de căinţă înaintea Domnului, din pricina unor astfel de lucruri. Greşim într-o mulţime de lucruri şi totuşi nu ne mărturisim păcatul şi nu-l dregem. Lăsam să pătrundă în viaţa noastră lucruri care ar trebui judecate, mărturisite şi înlăturate. Este păcat chiar în lucrurile noastre sfinte; este uşurătate şi nepăsare în adunare şi la cina Domnului, înlăturăm pe Dumnezeu în felurite chipuri; fie că ne gândim cu gândurile noastre, fie că vorbim cu vorbele noastre, fie că umblăm după împlinirea dorinţelor noastre. Când ştim cu ce preţ am fost răscumpăraţi, ce înseamnă toate acestea decât înlăturarea lui Dumnezeu?

O astfel de umblare nu poate să ducă decât la oprirea oricărei înaintări duhovniceşti – Ea întristează pe Duhul lui Dumnezeu şi pune piedici revărsării harului lui Hristos în inimile noastre, şi astfel creşterea noastră în El e stânjenită. Din felurite locuri din Cuvântul lui Dumnezeu ştim cât de mult preţuieşte El un duh umilit şi o inima înfrânta. Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2). Dumnezeu locuieşte cu un asemenea om; El nu poate avea însă nici o părtăşie cu cel cu inima nesimţitoare sau împietrită, cu cel nepăsător şi rece. Să ne silim să avem totdeauna un cuget curat, care să nu ne învinovăţească de nimic înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor

În sfârşit, a treia şi cea din urma parte a capitolului nostru, pe care n-o mai scriem aici, ne învaţă o lecţie de mare însemnătate. Ea cuprinde orânduirea apei de gelozie. Locul pe care-l are ea aici e vrednic de luat în seamă. În cea dintâi parte a capitolului găsim judecata de obşte a răului; în partea a doua judecata de noi înşine, mărturisirea şi dregerea greşelii; în partea a treia învăţăm că Dumnezeu nu poate să sufere nici măcar bănuiala păcatului.

Credem că această orânduire atât de izbitoare priveşte căile cârmuirii morale a lui Dumnezeu faţă de Israel. Proorocii stăruiesc des asupra purtării lui Israel ca soţie a Lui şi asupra geloziei lui Dumnezeu faţă de ea. N-avem de gând să arătăm aici versetele care dovedesc acest lucru. Cititorul va găsi destule în Ieremia şi Ezechiel. Israel n-a putut să rămână în picioare, când a fost pus la încercare cu apele amare.

I s-a dat pe faţă necredincioşia. Poporul i-a călcat voia în picioare. Şi a părăsit soţul, pe Sfântul lui Israel, a cărui gelozie aprinsă s-a vărsat peste poporul necredincios. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos şi nu poate îndura gândul că inima care este a Lui să se dea altuia. Rânduiala încercării geloziei este o rânduială dumnezeiască şi se potriveşte destul de bine cu gândurile şi simţămintele unui soţ înşelat sau care bănuieşte doar lucrul acesta. Nici bănuiala nu se poate îngădui şi când ea a pătruns în inima, trebuie cercetată cu îngrijire până la rădăcină. Persoana bănuită trebuie să se supună unei încercări de aşa fel, că numai cine e nevinovat poate s-o sufere. Dacă se găsită doar o urmă de vinovăţie, apele amare pătrundeau până în adâncurile Inimii şi scoteau la iveala totul. Nu era nici un mijloc de scăpare pentru cel vinovat şi asta făcea, pe de altă parte, ca nevinovăţia să se arate într-o lumină şi mai strălucitoare. Aceeaşi încercare ce dă la iveală vinovăţia celui ce a păcătuit, arăta şi nevinovăţia celui ce umblase în credincioşie. Cel ce are un cuget care nu-l învinovăţeşte de nimic, cu cât se cercetează mai cu dea-mănuntul, cu atât simte mai multă plăcere. Dacă ar fi fost cu putinţă ca un vinovat să scape din încercarea la care era pus, printr-un mijloc oarecare, aceasta nu era decât în paguba celui nevinovat. Mijlocul de încercare însă era dumnezeiesc şi deci nu putea da greş. Astfel, când femeia bănuită ieşea, din această încercare, sănătoasă şi nevătămată, credincioşia ei era dată la iveala în faţa tuturor şi inima soţului putea să-i dea o deplină încredere. Ce har să ai un mijloc atât de minunat şi fără greş ca să dezlegi toate împrejurările îndoielnice. Bănuiala este un vierme neadormit, care roade în taină pacea inimii şi Dumnezeu nu vrea ca ea să se găsească în sânul adunării Sale. El nu voia numai ca poporul Său să judece îndeobşte răul, sau fiecare să se judece pe el însuşi; acolo unde era doar o bănuială că ar fi ceva rău, El a dat un mijloc de încercare, ce scotea la lumină adevărul în chip desăvârşit. Cel vinovat trebuia să bea moartea, şi după ce o bea, ea îi aducea osânda. Cel nevinovat bea şi el moartea; în ea însă el găsea biruinţa.

„Ţărâna de pe podeala cortului" poate fi privită ca ceva care închipuie moartea „M-ai adus în ţărâna morţii" (Ps. 22:15); „Apa" închipuie cuvântul care, fiind adus să lucreze asupra cugetului prin puterea Duhului Sfânt, descoperă totul. Dacă e ceva care dovedeşte necredincioşie faţă de Hristos, adevăratul Soţ al poporului său, trebuie osândit numaidecât. Lucrul acesta se potriveşte pentru poporul lui Israel, pentru Biserică şi pentru fiecare credincios în parte. Dacă inima nu este credincioasă lui Hristos, nu va putea să sufere puterea pătrunzătoare a Cuvântului. Dacă însă este credincioşie în adâncurile inimii, cu cât ea va fi mai mult cercetată şi pusă la încercare, cu atât va simţi mai multă bucurie şi va fi mai bine pentru ea. Ce binecuvântare, când putem spune din toată inima: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!" (Ps. 139:23-24).

Orânduirea nazireatului este plină de interes şi de învăţătură, pentru purtarea de toate zilele. În ea vedem înfăţişată starea în care se aşează cel ce se dă deoparte şi nu se atinge de lucrurile cari, nefiind rele în ele însele, pot, totuşi, să aducă vătămare închinării inimii, pe care a făcut-o adevăratul nazireu.

Mai întâi nazireul nu trebuie să bea vin. Nu-i era îngăduit rodul viţei, sub nici o înfăţişare. Vinul, cum ştim, înfăţişează bucuria pământească, o bucurie obştească, în voia căreia inima omenească se lasă cu multă plăcere. Nazireul trebuia să se păzească de ea cu multă grija, în locul pustiu unde vieţuia. El era dator să păzească întocmai fiecare poruncă a rânduielii. Nu trebuia să-şi aţâţe firea prin vreo băutură îmbătătoare. Tot timpul nazireatului trebuia să nu se atingă deloc de vin.

Aceasta era orânduiala nazireatului, scrisă pentru învăţătura noastă, în această minunată carte Numeri, atât de bogată în lecţii de neapărată trebuinţă pentru pustia lumii acesteia. De altfel, chiar aici trebuia să ne şi aşteptăm s-o găsim. Orânduiala atât de însemnată a nazireatului îşi găseşte locul ei firesc în cartea Numeri. Ea se potriveşte de minune cu rostul acestei cărţi care cuprinde, cum am băgat de seamă, tot ce priveşte viaţa în pustie.

Să vedem ce învăţăm din înfrânarea nazireului de la tot ce era rod al viţei, de la sâmburi până la pieliţa strugurelui.

N-a fost decât un singur Nazireu desăvârşit în lumea aceasta şi anume Acela care, de la început şi până la sfârşit, a trăit în cea mai deplină despărţire de orice bucurie pământească. De când şi-a început lucrarea Sa în mijlocul lumii, El s-a ţinut departe de tot ce era din această lume. Inima Sa era pe dea-ntregul plină de Dumnezeu şi de lucrarea Lui, într-o desăvârşită lepădare de Sine. El n-a lăsat nici o clipă măcar ca dorinţele pământului sau ale firii să se aşeze între inima Sa şi această lucrare, pe care venise s-o împlinească. „Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" (Luca 2:49).Şi: „Femeie, Ce am a face Eu cu tine?" (Ioan 2:4). Cu astfel de cuvinte nu cumva adevăratul Nazireu căuta să împlinească dorinţele firii? El avea altceva de făcui şi pentru asta s-a despărţit cu desăvârşire de toate celelalte lucruri. Ochiul Său privea ţintă spre Tatăl şi inima îi era ne-împărţită. Aceasta se vede de la un capăt la altul al şederii sale pe pământ. El putea dar să spună ucenicilor Săi: „Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoaşteţi. Şi când aceştia nu pot să prindă înţelesul adânc al acestor cuvinte şi îşi zic: „Nu cumva i-a adus cineva să mănânce"? El le răspunde:"Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes şi să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4:34).

Tot astfel, către sfârşitul lucrării Sale de pe acest pământ, luând în mâna paharul, îl auzim spunând cuvinte ca acestea: „Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum din rodul viţei, până când va veni împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 22:17-18).

Iată cum se purtă adevăratul Nazireu. El nu putea să aibă nici o bucurie pe pământ, nici o bucurie în poporul lui Israel. Nu venise încă vremea pentru aceasta şi astfel El S-a desprins de orice bucurie curat omenească, pe care putea s-o împărtăşească şi cu ai Săi, pentru ca să fie cufundat cu totul în marea dorinţă, care-i stăpânea necurmat duhul. Va veni o vreme când, ca Mesia, El se va bucura pe pământ, în mijlocul poporului Sau; până atunci însă El şade deoparte şi poporul Său trebuie şi el să-l întovărăşească. „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, aşa l-am trimes şi Eu pe ei în lume. Şi eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr" (Ioan 17:16-19).

Cititor creştin, se cade să cercetăm cu grijă cea dintâi trăsătură a purtării nazireului.

În lumina acestei trăsături, să ne cercetăm cu grijă fiecare din noi. E un lucru foarte însemnat să ştim cum trebuie să înţelegem rostul acestei depline despărţiri de orice ademenire a firii si de orice bucurie curat pământească şi apoi cum putem ajunge să trăim această despărţire. Cineva ar putea spune: „Ce rău faci, dacă iei parte la o mică distracţie sau petrecere? Noi nu suntem chemaţi să fim călugări. Nu ne-a dat Dumnezeu din belşug toate lucrurile, ca să ne bucurăm de ele? Câtă vreme suntem în lume, nu trebuie să ne bucurăm de ea?".

La toate acestea răspundem: Nu este vorba aici de răul care se găseşte în cutare sau cutare lucru. Nu este nici un rău, de obicei că cineva bea vin; rodul viţel n-are nimic rău în el însuşi. Lucrurile însă trebuiesc privite din altă parte: Daca cineva s-a hotărât să fie nazireu şi să trăiască într-o despărţire sfântă, pentru Domnul, trebuia să se înfrâneze cu desăvârşire de la vin şi de la orice băutură îmbătătoare. Ceilalţi pot să bea; nazireul însă nu trebuie să se atingă.

Întrebarea ce ni se pune dar, este aceasta: Năzuim să fim nezirei? Dorim o despărţire deplină de lume şi o predare întreagă a noastră înşine: trup, suflet şi duh, în mâna lui Dumnezeu? Dacă răspundem: „da", atunci trebuie să stăm departe de toate lucrurile, în care găseşte bucurie firea. Aşa trebuie să privim lucrurile. Nu e vorba să ne întrebăm: Trebuie să fim călugări?" ci: „Simţim oare nevoia de a fi nazirei?" Doreşte inima noastră să fim ca Hristos, Domnul nostru, departe de orice bucurie curat pământească, şi să fim despărţiţi, pentru Dumnezeu, de toate lucrurile, care, deşi n-au nimic rău în ele însele, stânjenesc totuşi predarea întreagă a inimii, care este adevărată taină a nazireatului duhovnicesc? Nu ştie cititorul creştin că sunt atâtea lucruri de acestea? Nu simte el că sunt multe lucruri care-l depărtează de Domnul şi care-i slăbesc puterea duhului şi care, totuşi, judecate după morala obişnuită, ar părea nevinovate?

Noi trebuie să ne aducem aminte însă că nazireii lui Dumnezeu nu întrebuinţează în judecarea lucrurilor măsura oamenilor. Chipul tor de purtare nu este felul obişnuit de purtare al oamenilor.

Ei privesc lucrurile din punct de vedere ceresc şi dumnezeiesc şi prin urmare nu pot privi ca nevinovat lucrul, care caută într-un fel sau altul să pună piedici unei deplini predări faţă de voia lui Dumnezeu, lucru după care suspină cu înfocare inimile lor.

Să ne dea Dumnezeu harul să cumpănim bine aceste lucruri şi să ne păzească de orice înrâurire stricăcioasă! Fiecare să ia seama şi să vadă care este lucrul din viaţa lui, care poate fi privit ca vinul şi băuturile tari. S-ar părea poate că e un lucru de nimic; să fim încredinţaţi însă că ceea ce rupe legătura inimii noastre cu Dumnezeu şi ne lipseşte de acea apropiere sfântă, care are ca urmare bucuria şi pacea, nu poate să fie niciodată un lucru de nimic

Mai era apoi ceva care deosebea pe un nazireu, şi anume: nu trebuia să-şi tundă sau să-şi rada părul din cap. „În tot timpul nazireatului briciul să nu treacă pe capul lui, până la împlinirea zilelor pentru cari s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-şi lase părul să crească în voie (versetul 5).

În 1 Cor. 11:14 vedem că un păr lung este privit ca un lucru de ruşine pentru un bărbat. „Nu vă învaţă chiar şi firea că este ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung?" Asta înseamnă că dacă dorim din toată inima să trăim pentru Dumnezeu, despărţiţi de lume, trebuie să fim gata să ne lipsim de cinstea, şi slava noastră fireasca. Aşa a făcut Domnul Isus. El s-a dezbrăcat de Sine însuşi. S-a lipsit de toate drepturile şi de toate lucrurile. El putea să spună: „Sunt un vierme şi nu om". El a părăsit slava pe care o avea la Tatăl şi de bună voie a luat locul cel mai umilit S-a lăsat pe Sine deoparte, ca să îngrijească pe alţii, într-un cuvânt, şi în privinţa aceasta, ca şi în celelalte, nazireatul Său a fost desăvârşit.

Tocmai lucrul acesta nu prea ne place nouă să-l facem, căci noi ne apăram cinstea şi bunul nume şi căutăm să ne păstrăm drepturile noastre socotind că, în chipul acesta, dăm dovadă de bărbăţie. Omul desăvârşit n-a făcut asta însă niciodată, iar noi, dacă dorim să fim cu adevărat naziret, trebuie să călcăm pe urmele Lui. Trebuie să părăsim cinstea şi slava, pe care le avem în ochii noştri şi ai oamenilor şi să stăm departe de bucuriile pământului, dacă vrem să umblăm în lumea aceasta pentru Dumnezeu, pe o cărare despărţită cu totul de lume.

Să băgăm de seama că nu e vorba aici să ştim care lucru este îngăduit şi care nu. De obicei omul avea dreptul să-şi tundă sau să-şi radă părul. Unui nazireu însă nu-i era îngăduit lucrul acesta cu nici un chip. Ar fi păcătuit grozav.

Iată toată deosebirea. Un om de rând putea foarte bine să-şi tundă părul şi să bea vin; nazireul însă nu era un om ca toţi ceilalţi. El se deosebea de ei, prin aceea că îşi luase îndatorirea să meargă pe un drum cu totul deosebit de al celorlalţi. Dacă şi-ar fi tuns părul ori ar fi băut vin, şi-ar fi părăsit de-a binelea calea lui. Astfel, dacă cineva întreabă: „Ce, nu e bine să te bucuri de plăcerile pământului şi să păstrezi cinstea şi slava firească?", îi răspundem: „Ba da, dacă vrei să umbli ca oamenii; nu-i bine deloc însă, ba e chiar grozav de rău, dacă dorim să umblăm ca nazirei. Felul acesta de a privi lucrurile dezleagă toate greutăţile şi dă răspuns tuturor întrebărilor. E zadarnic dar să te întrebi mereu ce rău e în cutare sau cutare lucru, întrebarea care şi-ar avea locul ar fi mai bine următoarea: Ce urmărim noi în viaţă? Dorim ca să umblam ca oamenii ori suntem hotărâţi cu orice preţ să umblăm ca adevăraţi nazirei? În 1 Cor. 3:3 vedem că „a trăi în felul celorlalţi oameni" e tot una cu „a fi lumeşti". Face dar să ne întrebăm: Umblăm noi călăuziţi de Duhul şi vedem roadele acestui fapt, ori mai degrabă suntem cârmuiţi de duhul şi de gândurile unei lumi fără Dumnezeu şi fără Hristos?

Nu-i de nici un folos să ocolim lucrurile căutând să dăm răspuns altor întrebări. Nu. Să răspundem scurt la singura întrebare, care-şi are rostul: Umblăm cârmuiţi de Duhul ori nu?

Fără-ndoială, pentru oamenii din lume, e firesc şi destul de îndreptăţit să se bucure de tot ce este în lume şi să se slujească de tot ce le stă în putinţa, ca să-şi păstreze drepturile şi cinstea, de care se bucură în lume. Ar fi copilăresc lucru din partea noastră să gândim că ar putea fi altfel.

Ceea ce însă e bun, firesc şi îndreptăţit, pentru cei din lume, e rău, nefiresc şi nelalocul lui, pentru nazireii lui Dumnezeu. Aşa trebuie să privim lucrurile, dacă vrem să ne lăsam călăuziţi de adevărul lui Dumnezeu. În capitolul 6 din Numeri, vedem că, dacă un nazireu ar fi băut vin sau şi-ar fi ras părul capului, şi-ar fi necinstit nazireatul. Nu ne spune lucrul acesta nimic nouă? Ba da. El ne învaţă că, dacă sufletele noastre doresc să meargă mai departe cu inima întreagă predată lui Dumnezeu, trebuie să stăm departe de bucuriile pământului şi să ne dezbrăcăm de cinstea şi drepturile fireşti. Pentru ce? Pentru că Dumnezeu şi lumea, firea pământeasca şi Duhul nu se împacă şi nu se pot împăca niciodată. Va veni o vreme când va fi cu totul altfel. Acum însă toţi cei cari vor să trăiască pentru Dumnezeu şi să umble cârmuiţi de Duhul, trebuie să trăiască despărţiţi de lume şi morţi iată de firea pământească. Dumnezeu, în marea sa îndurare, să facă cu fiecare din noi lucrul acesta.

Ne mai rămâne să vedem încă o trăsătură deosebită a nazireului şi anume: nu trebuia să se atingă de vreun mort. „În totul timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort; să nu se pângărească nici la moartea tatălui său, nici a mamei sale, nici a fratelui său, nici a sorei sale, căci poartă pe cap închinarea Dumnezeului lui" (versetele 6-7).

Astfel, fie că ar fi băut vin, fie că şi-ar fi tuns parul, fie că s-ar fi atins de un mort, era tot una. Oricare din aceste trei lucruri aducea necurăţie asupra capului nazireului. Iată că gustarea vinului sau tunderea părului păngărea pe nazireu tot atât de mult ca şi atingerea de un mort E bine să nu trecem cu uşurinţă peste adevărul acesta. Noi suntem porniţi să facem deosebiri cari nu rămân însă în picioare nici o clipa în lumina stării de faţă a lui Dumnezeu. Din clipa în care cineva făcea o juruinţă de închinare lui Dumnezeu, prin aceasta îşi punea deoparte, pentru Dumnezeu, întreaga sa viaţă. Această juruinţă aşeza pe om într-o nouă stare, cu totul deosebită de cea de până atunci. Nu mai avea să se întrebe acum ce-i prieşte ca om, ci cei prieşte ca nazireu. Astfel, chiar dacă prietenul lui cel mai de-aproape ar fi căzut mort lângă el, nazireul nu trebuia să se atingă de dânsul – El era chemat să stea departe de orice înrâurire necurată a morţii şi aceasta din pricină că „purta pe cap închinarea Dumnezeului lui”.

Să ia bine seama cititorul, că nazireatul n-are nimic a face cu adevărul mântuirii, al vieţii veşnice sau al deplinei primiri înaintea lui Dumnezeu pe care a găsit-o credinciosul în Hristos. Dacă nu prinde deosebirea aceasta, cugetul poate să ajungă să-i fie bine frământat de nedumeriri sau învăluit de întuneric. Iată despre ce e vorba: Sunt în creştinism doua inele care, deşi sunt strâns legate unul de altul, totuşi sunt cu totul deosebite şi anume: inelul vieţii veşnice şi inelul legăturii fiecărui creştin cu Dumnezeu. Cel dintâi nu se poate rupe niciodată, orice s-ar întâmpla; cel de-al doilea însă poate fi rupt printr-un lucru de nimic. Învăţătura privitoare la nazireat stă în legătură cu al doilea inel.

Nazireul din Vechiul Testament închipuie pe omul care a crezut în Hristos şi s-a hotărât să trăiască pentru El. Puterea de care are nevoie ca să poată merge pe această cale, izvorăşte din legătură tainică pe care o are cu Dumnezeu; când legătura este ruptă, încetează şi puterea. Lucrul acesta face ca învăţătura nazireatului să fie de cea mai mare însemnătate. Într-adevăr, este o mare primejdie să vrei să mergi pe un drum, câtă vreme izvorul puterii, de care ai nevoie pentru aceasta, a secat. Cât de mult trebuie să veghem ca să nu ni se întâmple aşa ceva.

Am cercetat pe scurt feluritele pricini care rup legătura nazireului; nu ne stă însă în putinţa să zugrăvim în cuvinte urâciunea încercărilor, pe cari le fac unii, căutând să para în faţa oamenilor că sunt încă nazirei, în timp ce inima lor a pierdut de mult tainica legătură cu Dumnezeu. Ce primejdios! În astfel de împrejurări, ar fi mai bine să ne mărturisim căderea, decât să căutăm să părem că am avea altă stare, decât cea adevărată. Dumnezeu vede totul şi deci să fim încredinţaţi că, mai curând sau mai târziu, slăbiciunea şi nebunia noastră vor fi date la iveală.

Ce lucru trist şi umilitor ca „nazireii cari erau mal albi decât zăpada” şi ajungă „mai negricios! decât un cărbune (Plângeri 4:7-8) Şi mai grozav însă decât aceasta e, ca cei ce au ajuns negri şi întunecaţi» să caute să pară că sunt albi şi curaţii

Să ne oprim puţin şi să cercetăm întâmplarea atât de însemnată, care priveşte pe Samson şi pe care o găsim în capitolul 16 din Judecători.

În nişte clipe de nelinişte şi-a dezvăluit taina şi şi-a pierdui puterea fără să ştie Vrăşmaşul însă a aflat numaidecât; şi în curând toată lumea a aflat că nazireul şi-a păngărit capul. „Fiindcă ea îl necăjea şi-l chinuia în fiecare zi cu stăruinţele ei, sufletul i s-a umplut de nelinişte de moarte, şi-a deschis toată inima fată de ea şi i-a zis: „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aş fi ras, puterea m-ar părăsi, aş slăbi şi aş fi ca orice alt om (versetele 16-17).

Iată descoperirea tainei adânci şi sfinte a întregii sale puteri. Până atunci, drumul său era un drum plin de putere şi de biruinţă, pentru că era drumul unui sfânt nazireat. Inima lui Samson însă a fost biruită de mrejile ademenitoare ale Dalilei şi ceea ce n-au putut face o mie de Filisteni, a făcut înrâurirea ademenitoare a unei femei. Samson a căzut de la înălţimea nazireatului în rândul oamenilor obişnuiţi. „Dalila, văzând că îşi deschisese toată inima faţă de ea, a trimes să cheme pe domnitorii Filistenilor şi a spus să le spună: „Suiţi-vă de data aceasta căci mi-a deschis toată inima lui”. Şi domnitorii Filistenilor s-au suit la ea, şi au adus argintul în mâni. Ea l-a adormit pe genunchii ei. Şi chemând un om, a ras cele şapte şuviţe de pe capul lui Samson, şi a început astfel să-l slăbească. El şi-a pierdut puterea. Atunci ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson. Şi el s-a trezit din somn, şi a zis: „Voi face ca şi mai înainte, şi mă voi scutura”. Nu ştia că Domnul se depărtase de el. Filistenii l-au apucat şi i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza, şi l-au legat cu nişte lanţuri de aramă. El învârtea la râşniţă în temniţă” (judecători 16:18-21).

Ce întâmplare însemnată şi vrednică să ne dea de gândit! Bietul Samson s-a deşteptat, vrând să scape din mâinile Filistenilor „ca şi mai înainte”. Vorbirea aceasta: „ca şi mai înainte” nu era la locul ei. El putea să scape din mâinile lor, dar nu „ca şi mai înainte”, pentru că pierduse puterea. Domnul se depărtase de el şi, astfel, nazierul, care până mai adineaori era plin de putere, ajunge un întemniţat orb. În loc să biruiască pe Filisteni, trebuie să învârtească la râşniţă, în închisoarea lor. Iată unde ajungem când ne lăsăm în voia poftelor firii. Samson nu-şi mai câştigă niciodată slobozenia. Dumnezeu îi mai îngăduie doar să mai biruiască odată pe Filisteni, dar această biruinţă l-a costat viaţa. Nazireii lui Dumnezeu trebuie să se păstreze curaţi, căci altfel îşi pierd puterea. Pentru ei curăţia deplină şi puterea nu se pot despărţi. Nu pot să meargă înainte, dacă n-au sfinţenia lăuntrică. Din pricina aceasta ei au neapărată nevoie să se păzească de orice lucru, care caută să le amăgească inima sau să le împuţineze Duhul. Să nu ne luăm privirea niciodată de la aceste cuvinte din capitolul nostru: „În tot timpul nazireatului să se închine Domnului” Sfinţenia e însuşirea neapărat trebuitoare în toate zilele nazireatului. De îndată ce cineva pierdea această sfinţenie, o isprăvea şi cu nazireatul său.

Ce era de făcut? ar putea întreba cineva. Scriptura ne dă răspunsul cuvenit: „Dacă moare cineva de moarte năpraznică lângă el, şi capul lui închinat se face astfel necurat, să-şi radă capul în ziua curăţirii, şi anume să şi-l radă a şaptea zi. În ziua a opta, să aducă preotului două turturele sau doi pui de porumbel, la uşa cortului întâlnirii. Preotul să jertfească pe unul ca jertfă de ispăşire iar pe celălalt ca ardere de tot, şi să facă pentru el ispăşirea păcatului lui, făcut cu prilejul mortului. Nazireul să-şi sfinţească apoi capul chiar în ziua aceea. Să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte şi să aducă un miel de un an ca jertfă pentru vină; zilele dinainte nu vor fi socotite, pentru că nazireatul lui a fost păngărit (Numeri 6:9-12).

Găsim aici ispăşirea sub cele două înfăţişări de seamă, ea fiind singurul mijloc, prin care nazireul putea să dobândească din nou părtăşia. El se păngărise şi această păngărire nu putea fi curăţită decât de sângele jertfei. S-ar putea privi cu uşurinţă faptul că un nazireu s-a atins de trupul unui om mort, mai ales în astfel de împrejurări şi cineva ar putea întreba chiar: „Cum, era cu putinţă să nu te atingi de trupul unui om mort, când acesta a căzut chiar lângă tine”? Răspunsul e scurt. Nazireii lui Dumnezeu trebuie să-şi păstreze curăţia, şi aceasta nu după o măsură omenească, ci după una dumnezeiască. Doar atingerea de un mort era de ajuns ca să rupă inelul părtăşiei şi dacă nazireul s-ar fi împăcat cu lucrul acesta, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ar fi călcat în picioare orânduiala lămurită a lui Dumnezeu şi şi-ar fi atras asupra-şi o aspră osândă.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, căci harul Său s-a îngrijit şi de izbăvirea din starea aceasta! Arderea de lot închipuia moartea lui Hristos, cerută de sfinţenia lui Dumnezeu. Jertfa de ispăşire închipuia moartea lui Hristos, cerută de nevoia ispăşirii păcatelor noastre. Pe lângă

aceasta nazireul necurat trebuia să aducă şi jertfă pentru vină. Aceasta închipuia moartea lui Hristos nu numai pentru osândirea păcatului, în firea pământească, de la rădăcina lui, ci şi pentru osândirea păcatului săvârşit acum. Era nevoie dar de plinătatea puterii morţii lui Hristos pentru curăţirea pângărim pricinuite de atingerea nazireului de un trup mort. E ceva care trebuie să ne dea de gândit. Păcatul e ceva grozav de urât în ochii lui Dumnezeu. Un singur gând, o singură privire sau o singură vorbă vinovată, e de ajuns să aducă deasupra sufletului un nor greu şi întunecos, care să ascundă privirilor noastre faţa strălucitoare a lui Dumnezeu şi să ne cufunde într-o întristare şi turburare adâncă.

Să luăm seama dar să nu privim păcatul cu uşurătate. Să ne gândim că pentru a şterge o singură pată de vină, oricât ni s-ar părea de mică, a fost nevoie ca Domnul Isus să treacă prin chinurile acelea grozave ale crucii. Strigătul acela amar: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? (Matei 27.46), este singurul care ar putea să ne facă să pricepem cu adevărat ce este păcatul. Totuşi, nici un murilor şi nici un înger n-ar putea să pătrundă adâncimile nemăsurate ale acestui strigat. Dar, chiar dacă nu vom putea niciodată să pătrundem în adâncul suferinţelor tainice ale lui Hristos, suntem datori măcar să cugetăm zilnic la crucea şi suferinţele Sale, ca prin aceasta să pricepem mai temeinic cât de grozav este păcatul în ochii lui Dumnezeu. Într-adevăr, dacă păcatul a fost atât de urât şi de grozav pentru un Dumnezeu sfânt, încât a fost nevoit să-şi întoarcă faţa de la Prea-Iubitul Său, care locuise în sânul Său din veşnicie; dacă L-a părăsit pentru că purta păcatul în trupul Său pe lemn, ce trebuie să fie păcatul?

Să nu trecem cu uşurinţă peste lucrurile acestea. Dimpotrivă, să aibă totdeauna un loc deosebit în inimile noastre, atât de mult pornite spre păcat. Cu câtă uşurinţă nu trecem noi de atâtea ori peste faptul că păcatul a costat pe Domnul Isus nu numai viaţa, ci ceva mult mai scump decât aceasta şi anume: L-a împiedicat să vadă Faţa lui Dumnezeu! O, de-am pricepe ce urâcios e păcatul! Să ne ferim cu mare grijă să nu cumva să aruncăm măcar o singură privire vinovată într-o parte sau alta, căci hotărât: inima va urma ochiul, picioarele vor urma inima, şi astfel ne vom depărta de Domnul, vom pierde simţământul stării Sale de faţă şi al iubirii Sale şi vom ajunge într-o stare de plâns sau cel mult fără viaţă, reci, nesimţitori, „împietriţi din pricina amăgirii păcatului”

Dumnezeu să ne păzească de o astfel de cădere. El să ne dea harul să veghem cu stăruinţă, să nu se pângărească nici capul nazireatului nostru! E nespus de rău să rupi legătura cu Dumnezeu şi cât de primejdios e să stăruieşti în slujba Domnului cu un cuget pângării! E adevărat că harul iartă şi statorniceşte iar, dar niciodată nu vom câştiga ce am pierdut. Scriptura spune aceasta destul de lămurit: „Să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte şi să aducă un miel de un an, ca jertfă pentru vină; zilele dinainte nu vor fi socotite pentru că nazireatul lui a fost pângărit.

Ce înştiinţări pline de învăţătură pentru sufletele noastre găsim aici. Când nazireul se pângărea din vreo pricină oarecare, numai prin atingerea de un trup mort, trebuia să înceapă nazireatul de la început. Nu i se ţineau în seamă numai zilele, când a şezut pângărit, dar nici cele dinainte de a se pângări.

Ce însemnează asta? Când ne abatem, măcar cât un fir de păr, de la calea cea strâmtă a sfinţeniei şi ne depărtăm astfel de Domnul, trebuie să ne întoarcem chiar în focul de unde ne-am abătut şi să pornim la drum din nou. În Scriptură avem multe pilde de soiul acesta. Să le cercetăm cu înţelepciune şi să punem la inimă adevărul scos din ele.

Să vedem ce s-a întâmplat cu Avram, când cu pogorârea sa în Egipt, cum citim în cap. 12 din Geneza. Fără îndoială, el s-a abătut de la calea sa. Ce a urmat de aici? Zilele petrecute în Egipt nu i-au fost ţinute în seamă. El a trebuit să se întoarcă la locul de unde s-a abătut şi să-şi înceapă astfel din nou drumul. Astfel în Geneza 12:7 citim: „De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, şi şi-a întins cortul având Betelul la apus şi Ai la răsărit. A zidit şi acolo un altar Domnului, şi a chemat Numele Domnului”. Apoi, după întoarcerea sa din Egipt, cetim: „Din tara de la miazăzi s-a îndreptat şi a mers până la Betel, până la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel şi Ai, în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte. Şi acolo Avram a chemat Numele Domnului” (Geneza 13:3-4).

Tot timpul petrecut în Egipt a fost un timp pierdut. Acolo nu era nici altar, nici slujire lui Dumnezeu, nici părtăşie cu El. De aceea Avram a trebuit să se întoarcă chiar în locul de unde plecase şi apucase pe un drum greşit. Aşa se petrece în toate împrejurările asemănătoare. Din pricina asta vedem o înaintare atât de tărăgănită în viaţa creştină.

Cădem, ne abatem din calea sfinţeniei, ne depărtăm de Domnul, ne cufundăm în întuneric şi nelinişte.

În vremea aceasta glasul Lui plin de dragoste, de putere şi de nădejde izbuteşte să răzbată până la noi şi ne vindecă sufletele. Dar, ce durere: Am pierdut atâta vreme şi cât de mult am suferit!

Acesta e un lucru foarte însemnat şi ar trebui să ne facă să veghem cu multă sfinţenie şi pază, ca nu cumva să fim nevoiţi să ne întoarcem înapoi din drum şi să pierdem ce nu vom mai putea câştiga niciodată. Este adevărat că rătăcirile, poticnirile şi căderile noastre ne dezvăluie adevărata stare a inimilor, ne învaţă să nu ne mai încredem în noi înşine şi prilejuiesc arătarea îndurării veşnice şi fără margini a Dumnezeului nostru. Totuşi este alt mijloc mai bun decât rătăcirile, poticnirile şi căderile, ca să ne cunoaştem pe noi înşine şi pe Dumnezeu. Tot ce suntem noi, întreaga noastră fiinţă, în toate adâncimile ei, trebuie să fie judecate în fata lui Isus Hristos, prin scumpul Său Cuvânt scris şi în lumina curată a stării de faţă a lui Dumnezeu, acolo unde sufletele noastre cresc în cunoaşterea Lui, prin aceea că ni se descopere prin Duhul Sfânt. Acesta e cel mai bun mijloc ca să ne cunoaştem pe noi înşine şi pe Dumnezeu şi în acelaşi timp şi taina puterii unei despărţiri desăvârşite a nazireului. Sufletul, care umblă într-o legătură necurmată cu Dumnezeu, va cunoaşte cu adevărat ce este firea veche, în toate arătările ei, fără ca pentru aceasta să fi avut nevoie să treacă prin încercări triste. Şi nu numai atât; el va avea pe de alta parte, mai adânc şi mai adevărat simţământul de ceea ce este Hristos în El însuşi şi ceea ce este El pentru toţi cei ce se încred în El. Ce prost e să ajungi să te cunoşti prin încercări grele! Adevăratul mijloc de a ne cunoaşte şi în acelaşi timp cel mai bun, este acela al legăturii cu Dumnezeu, pentru că, în chipul acesta, nu ne vom pironi privirile fără încetare asupra stării noastre netrebnice, ci le vom îndrepta în afară şi dincolo de noi înşine şi anume: Hristos Isus, Domnul nostru.

Iată acum legea nazireului: „În ziua când se va împlini legea nazireatului lui, să fie adus la uşa cortului întâlnirii. Ca dar să aducă Domnului: un miel de un an fără cusur, pentru arderea de tot, o oaie de un an şi fără cusur, pentru jertfa de ispăşire şi un berbere fără cusur, pentru jertfa de mulţumire; un coş cu azimi, turte făcute din floarea fainii frământată cu untdelemn şi plăcinte fără aluat, stropite cu untdelemn împreună cu darul de mâncare şi jertfa de băutură obicinuite. Preotul să aducă aceste lucruri înaintea Domnului şi să aducă jertfa lui de ispăşire şi arderea de tot; să pregătească berbecele ca jertfă de mulţumire Domnului, împreună cu coşul cu azimi, şi să pregătească şi darul lui de mâncare şi jertfa lui de băutură. Nazireul să-şi radă la uşa cortului întâlnirii, capul închinat Domnului; să ia părul capului său închinat Domnului şi să-l pună pe focul care este sub jertfa de mulţumire – Preotul să ia spata dreaptă fiartă a berbecului, o turtă nedospită din coş şi o plăcintă

nedospită: şi să le pună în mâinile nazireului, după ce acesta şi-a ras capul închinat Domnului. Preotul să le legene într-o parte şi într-alta înaintea Domnului: acesta este un lucru sfânt, care este al preotului, împreună cu pieptul legănat şi spata adusă jertfă prin ridicare. Apoi nazireul va putea să bea vin. Aceasta este legea pentru cel ce a făcut juruinţa de nazireat: acesta este darul lui, care trebuie adus Domnului pentru nazireatul lui, afară de ce-i vor îngădui mijloacele lui. Să împlinească tot ce este poruncit pentru juruinţa, pe care a făcut-o după legea nazireatului (Numeri 6:13-21).

Această minunată lege ne duce cu gândul în vremurile ce vor veni, când se va arăta urmarea deplină a lucrării desăvârşite a lui Hristos, şi când, împlinindu-se zilele nazireatului Domnului, va gusta, ca Mesia al lui Israel, o bucurie adevărată pe acest pământ, împreună cu poporul Său iubit. Atunci va veni vremea pentru Nazireu, să bea vin. Acum însă El şade departe de aşa ceva, tocmai în vederea împlinirii acestei mari lucrări, arătate pe de-a întregul şi sub toate înfăţişările în legea arătată până aici. El este despărţit de neamul Său, şi de lume, din pricina adevăratului Său nazireat, după cum a spus ucenicilor Săi, în acea noapte vrednică de ţinut minte: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăţia Tatălui Meu” (Matei 26:29).

Ce zi plină de strălucire va fi aceea, când Domnul, Mesia, se va veseli în Ierusalim, în sânul poporului Său! Proorociile, de la Isaia până la Maleahi, sunt pline de descoperiri cu privire la acea zi măreaţă. Dacă ar fi să strângem la un loc toate capitolele şi toate versetele care arată lucrul acesta, am face roşi o carte întreagă. Dacă cititorul vrea să cerceteze cele din urma capitole din Isaia, se va încredinţa de adevărul acesta. Va găsi de asemenea multe locuri asemănătoare în celelalte cărţi ale proorocilor.

Vrem să atragem însă luarea aminte a cititorului să nu se lase înşelat de cuvintele de deasupra acestor capitole în unele Biblii, care pretind să arate pe scurt cuprinsul capitolului, căci sunt cuvinte ne insuflate de Duhul lui Dumnezeu. Astfel, de pildă, cuvintele: „Binecuvântările Evangheliei”,”Creşterea Bisericii” pot să înşele pe mulţi cititori ai Bibliei. Ei bine, nu numai ca ele nu sunt cuvinte insuflate, dar nici măcar nu spun adevărul în ceea ce priveşte cuprinsul capitolelor. Într-adevăr, în proorocii, de la început şi până la sfârşit, nu se pomeneşte nimic despre Biserică. Că, în proorocii, Biserica poate găsi învăţături de preţ, lumină, îmbărbătare şi zidire sufletească, e altă socoteală şi e foarte adevărat. Să nu ne închipuim că suntem încătuşaţi să nu scoatem îmbărbătare şi tot ce ne este de folos, decât din părţile din Cuvântul lui Dumnezeu, care ne privesc numai pe noi sau se îndreaptă către noi în primul rând, căci astfel am privi lucrurile prea strâmt, ca să nu zicem că am fi prea iubitori de noi înşine. Ce, n-avem nimic de învăţat din cartea Leviticului? Şi cu toate acestea, cine ar putea spune că aceasta carte priveşte Biserica?

O cercetare temeinică, fără gânduri avute mai dinainte şi cu rugăciune a „legii şi proorocilor” va încredinţa pe oricine că amândouă vor să ne arate cârmuirea lumii şi în deosebi a poporului Israel de către Dumnezeu. Este adevărat că pretutindeni, „în Moise şi prooroci”, sunt lucruri care privesc pe Domnul Isus însuşi, după cum de altfel arată şi Luca 24:27. E vorba însă de El, privit drept cârmuitor al lumii şi al lui Israel, în deosebi. Dacă nu suntem bine lămuriţi în această privinţă, vom cerceta Vechiul Testament fără înţelepciune şi fără să dobândim mare folos.

Poate că unii cititori socotesc că am fost prea îndrăzneţi, când am spus că în toţi proorocii şi chiar în întreg Vechiul Testament nu se spune nimic despre Biserică. Câteva locuri din Scriptură însă întăresc acest adevăr şi lămuresc deplin pe cel ce este încă nedumerit cu privire la acest lucru. Astfel, în Romani 16, citim: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea şi propovăduirea lui Isus Hristos, – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ţinută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor (de bună seamă e vorba de proorocii Noului Testament) şi, prin porunca Dumnezeului celui veşnic, a fost adusă la cunoştinţa tuturor Neamurilor, ca să asculte de credinţă” (versetele 25-26). De asemenea, în capitolul 3 din epistola către Efeseni, citim: „Iată de ce eu, Pavel, întemniţatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor… (Dacă cel puţin aţi auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată faţa de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoştinţă de taina aceasta care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică, proorocii, despre cari e vorba aici, sunt proorocii Noului Testament, după cum arată chiar felul de vorbire. Dacă apostolul ar fi avut în vedere pe proorocii Vechiului Testament, ar fi spus; „Sfinţii Săi prooroci şi apostoli. Lucrul asupra căruia însă stăruieşte el este că taina Bisericii nu fusese descoperită nimănui în vremurile dinaintea sa că n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor În celelalte veacuri că a fost ascunsă în Dumnezeu. Să luăm bine seama că nu se spune că a fost ascunsă în Scriptură, ci chiar în sfaturile veşnice ale lui Dumnezeu.

Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă cu Hristos Isus, prin Evanghelia aceea şi să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (versetele 1-10).

Nu vom căuta să cercetăm pe larg învăţătura atât de însemnată despre Biserică; am ţinut doar să punem înaintea cititorului aceste versete din Scriptură, pentru ca să se încredinţeze că învăţătura despre biserică, aşa cum ne-o înfăţişează Pavel, nu se găseşte nicăieri în Vechiul Testament şi prin urmare, când se citesc proorocii şi se întâlnesc cuvintele „Israel”, „Ierusalim”, „Sion”, nu trebuie să ne gândim la Biserica lui Dumnezeu, căci ele privesc pe poporul lui Israel, sămânţa lui Avraam, ţara Canaanului şi oraşul Ierusalim. Dumnezeu ştie ce spune. Nu se cade dar, să lăsăm să se vadă, că ne slujim de Cuvântul Său scris într-un chip uşuratic şi necuviincios. Când Duhul Spune ceva despre Ierusalim, înseamnă că despre el a vrut să vorbească. Dacă ar fi vrut să spună ceva despre Biserică, ar fi spus.

De bună seama, nu vom da niciodată aceeaşi preţuire unei cărţi omeneşti, oricât de însemnată ar fi, şi Cărţii insuflate. Totuşi, de cele mai multe ori, e adevărat că omul nu se mulţumeşte să ştie numai ce are de gând să spună, ci şi spune ceea ce a vrut să spună. Şi dacă aşa stau lucrurile cu un biet muritor, supus greşelii, cu atât mai mult ele se potrivesc Dumnezeului Celui Viu, singurul înţelept, care nu poate minţi.

Trebuie să isprăvim cu cele ce am avut de spus despre nazireat. De acum cititorul să gândească adânc el singur, la legea nazireatului, atât de bogată în lecţii.

În epistolele către Romani şi Galateni sunt locuri în care toţi credincioşii sunt priviţi ca sământă a lui Avraam (Rom. 4:9-17; Gal 3:7; 6:16, 29). Aceasta însă e cu totul altceva. Nu s-a descoperit nimic cu privire la Biserică proorocilor Vechiului Testament.

Am dori să nu treacă fără să ia în seamă faptul că Duhul Sfânt ne-a pus înainte această lege tocmai în Cartea Numeri, cartea pustiei. Nimeni să nu se oprească însă aici, ci să cerceteze chiar orânduiala nazireatului în toate amănuntele ei. Să caute fiecare să înţeleagă din ce pricină un nazireu nu trebuia să bea vin, să-şi radă părul capului sau să se atingă de un mort. Să se gândească adânc la fiecare din aceste trei lucruri şi să se întrebe: Doresc eu cu adevărat să fiu un nazireu? Doresc să merg pe cărarea cea strâmtă, despărţit de cărarea lumii? Şi dacă-i aşa, sunt

eu gata să părăsesc tot ce caută să păngărească, să abată şi să poticnească pe nazireii lui Dumnezeu. În sfârşit, să-şi aducă aminte că va veni o vreme, când „nazireul va putea bea vin”, adică o vreme, când nu va mai fi nevoie să vegheze asupra răului din înăuntru şi din afară, căci atunci totul va fi curat, pornirile inimii nu vor mai avea de ce să fie oprite, nu va mai fi păcatul de care trebuie să te desparţi şi prin urmare nici nu va mai fi vorba de despărţire. Într-un cuvânt, atunci vor fi „ceruri noi şi un pământ nou în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Dumnezeu, în îndurarea-i fără margini, să ne păzească până în ziua aceea într-o desăvârşita sfinţenie!

Cititorul va băga de seama că am ajuns aici la sfârşitul unei părţi din cartea noastră, care se deosebeşte bine de celelalte. Tabăra este în cea mai desăvârşită rânduială: fiecare războinic îşi are locul său (cap. 1-2); fiecare lucrător are un anumit lucru de făcut (cap. 3-4); adunarea este curăţita de păngărire (cap. 5); se arată apoi ce va să zică despărţirea de orice lucru, pentru a fi numai al lui Dumnezeu (cap. 6). Fiecare din aceste lucruri este bine arătat. Rânduiala în care urmează unul după altul este de o frumuseţe rară. N-avem înaintea ochilor doar o tabără curăţită şi în cea mai bună rânduială, ci şi arătarea unei depline predări în mâna lui Dumnezeu, cum nu vedem de altfel, în toată întregimea, decât la Domnul Isus. Din pricina acestei stări de lucruri, Dumnezeu rosteşte binecuvântarea Sa pentru întreaga adunare. Găsim, aşadar, această binecuvântare, la sfârşitul capitolului 6. Este o binecuvântare împărătească. S-o cetim şi să-i adâncim înţelesul: „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui şi spune-le: „Aşa să binecuvântaţi pe copiii lui Israel şi să le ziceţi: „Domnul să te binecuvinteze şi să te păzească! Domnul să facă să lumineze Faţa Lui peste tine, şi să se îndure de tine! Domnul să-şi înalţe Faţa peste tine, şi să-ţi dea pacea. Astfel să pună numele Meu peste copiii lui Israel şi Eu îi voi binecuvânta” (versetele 22-27).

Această binecuvântare bogată se varsă peste popor prin vasul preoţiei. Aaron şi fiii săi sunt însărcinaţi s-o rostească. Adunarea lui Dumnezeu trebuie să fie binecuvântată şi păzită de Dumnezeu fără încetare; ea are nevoie să fie luminată necurmat de razele Feţii Sale pline de îndurare; pacea Sa trebuie să curgă spre ea ca un râu; Numele Domnului trebuie chemat peste ea; El este totdeauna în mijlocul ei ca s-o binecuvinteze.

Ce bogăţiei O! dacă Israel s-ar fi folosit de ea şi ar fi trăit prin puterea ei. Dar nu. S-au abătut îndată, cum vom vedea. Au schimbat lumina Feţii lui Dumnezeu cu întunecimile muntelui Sinai. Au ieşit de sub lucrarea harului şi au intrat sub a Legii. În loc să se mulţumească cu ce le-a dat Dumnezeu părinţilor lor, au poftit alte lucruri (vezi Ps. 105 şi 106). În locul rânduielii, curăţiei, şi despărţirii de orice rău, pe care le găsim la începutul cărţii noastre, avem neorânduiala, păngărire şi închinare la idoli.

Binecuvântat să fie Dumnezeu. Se apropie totuşi vremea, când cele douăsprezece seminţii ale lui Israel vor fi aşezate în jurul nepieritorului steag „Iehovah Shamma” (Domnul este aici, Ezechiel 48:35), şi atunci vor fi curăţite de orice pată şi predaţi lui Dumnezeu în puterea adevăratului nazireat. Aceste lucruri sunt minunat de limpede arătate în proorocii. Toate, într-o desăvârşită potrivire, vestesc vremea aceea ce va veni plină de slavă, pentru Israel. Ele arată toate vremurile, în cari norii negri, îngrămădiţi deasupra privirii popoarelor, vor fugi dinaintea razelor strălucitoare ale „Soarelui neprihănirii” ele arată timpul când Israel se va bucura de o dimineaţă de binecuvântare nu numai fără nori, dar plină de slavă, sub viţa şi smochinii ţării, pe care Dumnezeu a dat-o drept moştenire veşnică lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Dacă tăgăduim lucrul acesta, putem foarte bine să scoatem o bună parte din Vechiul şi Noul Testament, căci şi într-unul şi în celălalt, Duhul Sfânt mărturiseşte destul de lămurit că sămânţa lui Iacov se va bucura de harul, mântuirea şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu ne ferim să spunem că nimeni nu va putea să înţeleagă pe prooroci câtă vreme nu vede acest adevăr: Dumnezeu păstrează un viitor strălucit poporului Israel cu toate că în vremurile de faţă este un popor izgonit de toţi şi împrăştiat peste tot. Să luăm seama bine cu ce ochi privim acest fapt. Să ne ferim să nu cădem în greşeala grozavă de a vârî în Cuvântul lui Dumnezeu gândurile şi simţămintele noastre. Dumnezeu doreşte să binecuvânteze pe poporul lui Israel; să ne ferim să nu ne punem stavilă vărsării acestei binecuvântări, căutând s-o îndreptăm în alta parte. E nespus de grozav să încerci să răstorni o astfel de hotărâre a lui Dumnezeu! El a spus că hotărârea Sa neînduplecată este să dea ţara Canaanului în stăpânire veşnică seminţei lui Iacov, şi când cineva pune la îndoială împlinirea acestei hotărâri, ce încredere mai arată el părţilor din Scriptură, care înfăţişează acel adevăr? Şi dacă ne îngăduim să privim în chip atât de uşuratic o bună parte din Cuvântul insuflat, ce temei vom mai pune noi pe întreaga Scriptură? Dacă Dumnezeu nu ştie ce spune, când vorbeşte despre Israel şi despre ţara Canaanului, cum putem şti ce spune El, când vorbeşte despre Biserică şi despre starea ei cerească, pe care o are în Hristos? Dacă iudeul este dezbrăcat de slava, pe care o va avea în vremurile viitoare, ce siguranţă mai poate avea creştinul, cu privire la slava ce i se păstrează lui?

Cititorule, să ne aducem aminte că „toate făgăduinţele lui Dumnezeu (nu numai unele) sunt „da” şi „amin” în Hristos Isus. Bucurându-ne dar de făgăduinţele care ne au în vedere pe noi, să nu tăgăduim pe cele ce privesc pe alţii. Noi trebuie să credem cu tărie că copiii lui Israel se vor bucura, cândva, de plinătatea binecuvântărilor, despre cari e vorba în versetele de la sfârşitul capitolului 6 din Numeri; până atunci Biserica este chemată să se bucure de binecuvântările date ei îndeosebi. Ea are harul de a şti că Dumnezeu este de faţă fără-ncetare în mijlocul ei; ea are harul de a rămânea în lumina Feţii Sale, de a bea din izvorul de pace, de a fi binecuvântată şi păzită zi de zi de Acela care veghează şi nu doarme niciodată.

Să nu uităm însă că măsura, în care vom simţi şi ne vom bucura de aceste binecuvântări, va creşte potrivit stării de curăţie, de rânduială şi de nazireat, în care umbla Biserica.

Dea Dumnezeu ca aceste gânduri să pătrundă în inimile noastre şi să aibă o înrâurire sfântă asupra întregii noastre vieţi!

Iată cel mai lung capitol din toată cartea Numeri. El ne dă numele celor douăsprezece căpetenii ale adunării lui Israel şi a darurilor aduse de ei, cu prilejul aşezării cortului.”Când a isprăvit Moise de aşezat cortul, l-a uns şi l-a sfinţit împreună cu toate uneltele lui, precum şi altarul, cu toate uneltele lui; le-a uns şi le-a sfinţit. Atunci mai marii lui Israel, căpeteniile caselor părinţilor lor, şi-au adus darurile lor: aceştia erau mai marii seminţiilor, cari luaseră parte la numărătoare. Ei şi-au adus ca dar, înaintea Domnului: şase care acoperite şi doisprezece boi adică un car la două căpetenii, şi un bou la fiecare căpetenie; şi le-au adus înaintea cortului. Domnul, a vorbit lui Moise, şi a zis: „Ia de la ei aceste lucruri, şi să le întrebuinţezi pentru slujba cortului întâlnirii; să le dai Leviţilor, fiecăruia, după cum cere slujba lui.” Moise a luat carele şi boii, şi le-a dat Leviţilor. A dat două care şi patru boi fiilor lui Gherşon, după cum cereau slujbele lor; a dat patru care şi opt boi fiilor lui Merari, după cum cereau slujbele lor, sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron. Dar n-a dat nici unul fiilor lui Cehat, pentru că, după cum cereau slujbele lor, ei trebuia să ducă lucrurile sfinte pe umeri” (versetele 2-9),

Am spus când am vorbit de cap. 3 şi 4, că fiii lui Chehat aveau dreptul să ducă ce era mai de preţ din uneltele şi lucrurile cortului. Iată de ce ei nu primeau nici unul din darurile căpeteniilor. Slujba lor înaltă şi sfântă era să le ducă pe umeri şi să nu întrebuinţeze care şi boi.

Cu cât vom cerceta mai cu luare aminte lucrurile date în sarcina şi paza Chehatiţilor, cu atât vom vedea că înfăţişează lucrurile cele mai adânci şi cele mai desăvârşite ale lui Dumnezeu, în Hristos; Gherşoniţii şi Merariţii, dimpotrivă, aveau a face cu lucruri mai din afară. Lucrul lor era mai greoi şi mai supus primejdiilor, şi, prin urmare, li se dădeau mai dinainte ajutoarele trebuincioase pe care le punea la îndemâna lor dărnicia căpeteniilor. Chehatitul n-avea nevoie de ajutorul unui car şi al unui bou în slujba sa înaltă. Umărul său trebuia să poarte povara de preţ.

„Căpeteniile şi-au adus darurile pentru târnosirea altarului, în ziua când Iau uns; căpeteniile şi-au adus darurile înaintea altarului. Dumnezeu a zis lui Moise: „Căpeteniile să vină, unul câte unul, şi a-nume, fiecare, în câte o zi deosebită, ca să-şi aducă darul pentru târnosirea altarului” (versetele 10-41)

Un cititor neluminat de Duhul, străbătând doar cu privirea acest capitol deosebit de lung, va întreba poate, de ce ia atâta loc într-o carte insuflată de Dumnezeu, – ceea ce putea fi spus în douăsprezece rânduri? Dacă un om ar fi istorisit cele făcute în cele douăsprezece zile, ar fi putut să le dea foarte pe scurt şi ne-ar fi spus că cele douăsprezece căpetenii au dat fiecare cutare sau cutare lucru.

Dar, aceasta n-ar fi răspuns căutuşi de puţin înţelesului duhovnicesc. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre şi căile Sale nu sunt căile noastre. El voia o listă întreagă şi din cele mai amănunţite a căpeteniilor, dând numele fiecăruia dintre ei, şi numele seminţiei pe care o înfăţişa, şi arătând darurile aduse la locaşul lui Dumnezeu; din pricina aceasta avem acest lung capitol de opt zeci şi nouă de versete. Fiecare nume străluceşte în felul său deosebit. Fie ce dar este zugrăvit în chipul cel mai amănunţit şi preţuit aşa cum se cuvine. Numirile şi darurile nu sunt amestecate alandala. Aceasta n-ar răspunde firii Dumnezeului nostru; şi El n-ar putea să lucreze sau să vorbească decât după firea Sa în tot ce face sau zice. Omul poate trece repede şi fără nici o grijă peste daruri şi prinoase; dar Dumnezeu nu poate, nu face şi nu voieşte niciodată aceasta. Lui îi place, să-şi aducă aminte de orice slujbă şi de orice dar cât de mic. El nu uită niciodată nici cele mai mici lucruri; şi nu numai că El însuşi nu le uită, dar are o grijă deosebită ca un mare număr de oameni să le poată cunoaşte.

Cât de puţin şi-or fi închipuit aceste douăsprezece căpetenii că darurile şi numele lor vor trece din veac în veac ca să fie citite de neamuri fără număr! – Totuşi aşa a fost, fiindcă aşa a vrut Dumnezeu! El mai degrabă pomeneşte cea ce ar putea să ni se pară un amănunt obositor, chiar dacă omul ar numi – o repetare nefolositoare decât să înlăture numele unuia singur dintre slujitorii Lui sau o singură însuşire deosebită a lucrării făcute de ei.

Astfel, în capitolul acesta, „fiecare din căpetenii” îşi avea ziua hotărâtă, pentru ca să înfăţişeze darul său şi îşi avea locul hotărât în veşnica pagină însuflată, unde lista cea mai întreagă a darurilor sale este scrisă de Duhul Sfânt.

Iată un lucru dumnezeiesc. Şi putem spune că acest capitol este o pilda a cărţii veşnice, în care degetul lui Dumnezeu a săpat numele slujitorilor Săi şi lista lucrărilor lor. Dacă cititorul vrea să deschidă la capitolul 23 din cartea 2-a lui Samuel, şi la cap. 16 din epistola către Romani, va găsi două pagini asemănătoare. În cea dintâi, avem numele şi faptele bărbaţilor de seamă ai lui David; în cea de-a doua, numele şi faptele prietenilor lui Pavel, la Roma. În amândouă capitolele, avem o icoana a ceea ce este adevărat despre toţi sfinţii lui Dumnezeu şi despre slujitorii lui Hristos, – de la cel dintâi până la cel din urmă. Fiecare îşi are locul său anumit pe listă, fiecare îşi are locul său în inima Stăpânului, şi totul va fi arătat odată. Printre vitejii bărbaţi ai lui David, avem pe „cei trei dintâi” – „cei trei” – şi – „cei treizeci”. Nici unul din „cei treizeci”, n-are un loc printre „cei trei”, şi nici unul din „cei trei” n-a ajuns la „cei trei dintâi”.

Nu numai fiecare nume, dar fiecare faptă este scrisă cu scumpătate; şi fapta şi felul în care este săvârşită ne sunt înfăţişate cu cea mai mare grijă. Avem numele bărbatului, ce a făcut el şi cum a făcut acel lucru. Totul este scris cu o grijă deosebită de pana nepărtinitoare a Sfântului Duh.

Şi acelaşi lucru se vede când ne oprim la acea pagină însemnată din capitolul 16 de la Romani. Avem acolo tot ce priveşte pe Fivi, ce era ea, ce făcea şi care era temelia puternică pe care se rezemau drepturile ei la dragostea şi ajutorul Bisericii din Roma. Pe urmă, vin: Priscila şi Acuila – femeia, este numita cea dintâi; vedem cât de mult îşi puseseră ei capul în primejdie pentru apostol, şi li se cuveneau mulţumirile lui şi ale bisericilor ieşite din neamuri. Îndată după aceştia, avem pe „prea iubitul Epenet” şi pe „Maria” care, nu numai că „s-a ostenit”, dar, „s-a ostenit mult” pentru apostol. Căci, după gândul Sfântului Duh şi după iubirea lui Hristos, n-ar fi fost destul să spui că Epenet era „iubit” sau că Maria „se ostenise”. Nu aceste mici cuvinte „prea” şi „mult” erau neapărat trebuincioase ca să arate întocmai starea fiecăruia.

Dar nu trebuie să ne întindem, ci vom atrage luarea aminte a cititorului numai asupra versetului 12. De ce nu pune scriitorul insuflat, pe „Trifena, Trifosa şi Persida prea iubită” la un loc? De ce nu le pune pe una şi aceeaşi treaptă? Pricina este peste măsură de frumoasă: pentru că nu putea spune decât despre cele dintâi două, că „se osteniseră pentru Domnul” pe când era drept s-adauge pentru cea din urma că „se ostenise mult pentru Domnul”. Nu este nimic deosebit? Este încă o dată: „cei trei” – „cei dintâi trei” – şi „cei treizeci”. Nu este un amestec nelămurit de nume şi de slujbe; nici o grabă şi nici o încurcătură. Ni se spune ce era fiecare şi ce făcea. Fiecare la locul său îşi primeşte măsura sa de laudă.

Şi băgaţi bine de seama că aceasta este o pilda de pagină din Cartea Veşniciei. Ce măreţ şi totodată cătă îmbărbătare ne dă! Nu este nici o slujbă pe care o aducem Domnului nostru, care să nu fie aşternută în scris în cartea Sa; şi nu numai fapta, ci şi felul în care a fost făcută, căci Dumnezeu preţuieşte felul ei, ca şi noi. El iubeşte pe cel ce dă bucuros şi pe cel ce lucrează cu dragă inimă, pentru că lucrează El însuşi. Era plăcut pentru El, să vadă avântul de dărnicie al căpeteniilor celor douăsprezece seminţii, răspândindu-se în jurul locaşului Său. Era plăcut pentru El să arate isprăvile vitejilor lui David în ziua lepădării lui. Îi plăcea să deosebească dragostea Priscilei, a lui Acuila şi Fivei, mai târziu. Putem adăugă că place inimii Sale ca în aceste zile de nepăsare şi lâncezeală să vadă, ici şi colo, un suflet care iubeşte cu adevărat pe Hristos, şi un lucrător credincios.

Duhul lui Dumnezeu să ne îndemne inimile la o dragoste mai mare pentru El! Dragostea lui Hristos să ne silească tot mai mult să trăim, nu pentru noi înşine, ci pentru El, care ne-a iubit şi care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său cel scump şi ne-a făcut ce suntem şi ce nădăjduim să fim în curând.

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Vorbeşte lui Aaron şi spune-i: „Când vei aşeza candelele în sfeşnic, cele şapte candele vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeşnicului”. Aaron a făcut aşa; a aşezat candelele în partea dinainte a sfeşnicului, cum poruncise lui Moise Domnul. Sfeşnicul era de aur bătut; atât piciorul cât şi florile lui, erau de aur bătut. Moise făcuse sfeşnicul, după chipul, pe care i-l arătase Domnul (versetele 1-4).

Două lucruri cer luarea aminte a cititorului aici: mai întâi locul pe care-l are sfeşnicul de aur, şi apoi învăţătura pe care o dă el.

Sfeşnicul este singurul dintre lucrurile cortului pomenit aici. Nu ni se spune nimic de altarul de aur, nimic de masa de aur. Sfeşnicul singur este în faţa noastră, dar nu ca în capitolul 4, unde este privit – ca şi în celelalte părţi – în învelitoarea de călătorie, adică în învelitoarea de materie albastră şi de piei de viţel de mare. Aici îl vedem aprins şi descoperit. El este pomenit între darurile căpeteniilor şi închinarea în slujbă a Leviţilor, şi îşi răspândeşte lumina tainică, potrivit cu porunca Domnului. Lumina nu poate lipsi în pustie, şi de aceea sfeşnicul de aur trebuie dezbrăcat de învelitoarea Sa şi lăsat să strălucească drept mărturie pentru Dumnezeu. Şi să nu uităm că această mărturie este marea ţintă către care se îndreaptă totul, fie că e vorba de darurile din avuţiile noastre – ca la căpetenii, fie că e vorba de predarea fiinţei noastre – ca la Leviţi. Numai la lumina cortului se poate vedea preţul adevărat al fiecărui lucru şi al fiecărui om.

De aceia rânduiala morală a acestei părţi din cartea noastră este izbitoare şi frumoasă. După ce am citit în capitolul 7, tot ce s-a spus despre dărnicia căpeteniilor, am putea, în înţelepciunea noastră, să ne închipuim că cel dintâi lucru, care va trebui să urmeze, va fi predarea Leviţilor în slujbă, punând astfel într-o legătură dea dreptul „fiinţa şi darurile noastre”. Dar nu! Duhul lui Dumnezeu pune la mijloc lumina sfântului locaş, pentru ca să putem deosebi, prin ea, adevărata ţintă a oricărei dărnicii şi slujbe în pustie.

Nu este aceasta o bună potrivire morală. Nici un cititor duhovnicesc nu poate să n-o vadă. De ce n-avem aici altarul de aur, cu norul lui de tămâie? De ce n-avem masa sfântă cu cele douăsprezece pâini? Pentru că nici una nici alta n-avea nici cea mai mică legătură morală cu ce este înainte sau cu ce urmează; dar sfeşnicul de aur este într-o legătură desăvârşită cu amândouă, ştiind că el ne învaţă că orice dărnicie şi orice lucrare trebuie văzută în lumina sfântului locaş, pentru ca să i se poată vedea adevăratul preţ.

Este aici o bună învăţătură pentru pustie. Tocmai am citit istorisirea mari dărnicii a căpeteniilor adunării, cu prilejul sfinţirii altarului; şi în curând vom citi despre sfinţirea Leviţilor; dar scriitorul insuflat se opreşte între aceste două istorisiri, ca să lase să strălucească asupra lor lumina sfântului locaş.

Iată rânduiala lui Dumnezeu. Este una dintre multele dovezi pe cari le găsim în toată Scriptura despre desăvârşirea dumnezeiască a ei, ca tot, şi a fiecărei cărţi în parte, a fiecărui capitol şi a fiecărui versetele Ne pare foarte bine că putem să dăm aceste pilde de preţ cititorului nostru, în timp ce vorbim cu el. Credem că prin aceasta îi facem un mare bine, şi în acelaşi timp, aducem smeritul nostru dar de laudă acestor cărţi de preţ, pe care Tatăl nostru, în îndurarea Sa, le-a scris pentru noi. Ştim bine, că această carte nu are nevoie de mărturia noastră, nici de a vreunei peniţe sau limbi omeneşti.

Dar, cu toate acestea, ne bucuram să i-o aducem în faţa împotrivirilor numeroase, dar neînsemnate, pe cari le îndreaptă vrăjmaşul împotriva insuflării ei. Adevăratul izvor al tuturor acestor lovituri ale lui va fi tot mai vădit, pe măsură ce căpătăm o cunoştinţă mai adâncă şi mai vie a nemăsuratelor adâncimi şi a desăvârşiri: dumnezeieşti ale Cuvântului. Din această pricină, dovezile cuprinse în însăşi Sfânta Scriptură, – înrâurirea ei puternică asupra noastră, slava ei morală lăuntrică, putinţa ei de a judeca însăşi rădăcinile fiinţei şi purtării noastre şi întocmirea ei minunată – sunt cele mai puternice dovezi despre dumnezeirea ei. O carte, care-mi arată ce sunt, care-mi spune tot ce este în inima mea, – care scoate la iveală izvorul moral cel mai ascuns al firii mele, care mă judecă în totul, şi care, în acelaşi timp, îmi arată pe Acela care răspunde tuturor nevoilor mele – o astfel de carte poartă cu ea scrisorile ei de laudă. Nu cere şi nu are nevoie de scrisorile de laudă ale omului. N-are nici o nevoie de ocrotirea lui, nici o teamă de mânia lui. Ne-am gândit adesea că dacă am judeca asupra Bibliei cum judeca femeia din Sihar asupra Mântuitorului, am ajunge la o încheiere tot atât de sfântă cu privire la Biblie, ca a Samaritencei asupra Mântuitorului: „Veniţi, zicea această simplă femeie, să vedeţi un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este el Hristosul”?

Nu putem spune şi noi cu aceiaşi putere doveditoare: „Veniţi, să vedeţi o carte care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva acesta carte este Cuvântul lui Dumnezeu”? Da, aşa este; această carte a lui Dumnezeu nu ne spune numai ce am făcut, ci şi tot ceea ce gândim, tot ce vorbim şi tot ce suntem (Vezi Rom. 3:10-18; Matei 15:19).

Oare, dispreţuim noi dovezile din afară? Nicidecum! Ne bucurăm de ele. Preţuim fiecare dovadă şi fiecare mărturie în stare să întărească temeiul încrederii inimii în insuflarea dumnezeiască a Sfintelor Scripturi; şi hotărât că avem aceste dovezi şi mărturii în mare număr. Chiar istoria cărţii, cu toate faptele ei uimitoare, ne poate întări încrederea în ea. Istoria alcătuirii ei, istoria păstrării ei, a limbii ei, istoria traducerii ei din limbă în limba, istoria răspândirii ei pe toată faţă pământului, într-un cuvânt, toată istoria ei, mult mai minunată decât o poveste sau un basm şi totuşi adevărată, e o puternică dovadă, în sprijinul obârşiei sale dumnezeieşti. Luaţi măcar faptul acesta de cea mai mare însemnătate, că timp de mai bine de o mie de ani a fost păzită tocmai de aceia cari, dacă ar fi putut, ar fi îngropat-o într-o uitare veşnică. Nu este acesta un lucru care vorbeşte de la sine? Da; şi sunt multe fapte de acestea în istoria minunată a acestei cărţi fără seamăn şi nespus de scumpe.

Dar, după ce am dat tot preţul acestor dovezi din afară, ne întoarcem cu o hotărâre nestrămutată asupra celor spuse că dovezile dinăuntrul ei, pe cari le găsim chiar în această carte sunt cea mai puternica apărare şi stăvilar împotriva puhoiului de necredinţă şi îndoială.

Dar să ne întoarcem la capitolul nostru.

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Vorbeşte lui Aaron şi spune-i: „Când vei aşeza candelele în sfeşnic, cele şapte candele vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeşnicului”.

Aceste „şapte candele” înfăţişează lumina sfântului Duh ca mărturie. Ele erau prinse de piciorul de aur bătut al sfeşnicului, înfăţişând pe Hristos, care, în Fiinţa şi lucrarea Sa, este temeiul lucrării Duhului în Biserică. Totul ţine de Hristos! Fiecare rază de lumină în Biserică, în cel credincios, sau mai târziu în Israel, vine de la Hristos.

Dar, nu numai atât. „Cele şapte candele vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeşnicului”. Adică în vorbirea Noului Testament, putem pomeni cuvintele Mântuitorului nostru când spune: „Tot aşa, să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în Ceruri” (Matei 5:16). Ori unde luminează lumina Duhului, va fi totdeauna o strălucită mărturie pentru Hristos. Ea nu va atrage luarea aminte asupra ei însăşi ci asupra Lui; şi aceasta este calea ca să slăvim pe Dumnezeu.”Cele şapte candele vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeşnicului”.

Iată un mare adevăr practic pentru toţi creştinii. Cea mai frumoasă dovadă despre o lucrare cu adevărat duhovnicească, este că ea caută să înalţe pe Hristos. Dacă se caută să se atragă luarea aminte asupra lucrării sau asupra lucrătorului, lumina se slăbeşte, şi Slujitorul Altarului

trebuie să ia cleştele să cureţe candelele. Era sarcina lui Aaron să aprindă candelele; tot el trebuia să le îngrijească. Cu alte vorbe, lumina pe care – ca creştini – suntem datori s-o facem să lumineze, nu numai ca este întemeiată pe Hristos, ci şi este întreţinută de El clipă de clipă, toată noaptea. Despărţiţi de El nu putem face nimic. Piciorul de aur susţinea candelele; mâna preotului le hrănea cu ulei şi le punea feştile. Totul este în Hristos, de la Hristos şi prin Hristos.

Mai mult, totul este pentru Hristos. Oriunde a strălucit lumina Duhului, – adevărata lumină a sfântului locaş – în pustiul acestei lumi, ţinta acestei lumini a fost să înalte Numele lui Isus. Orice a fost făcut de Duhul Sfânt, orice s-a spus sau scris, totul a avut ca scop slava Mântuitorului nostru binecuvântat. Şi putem s-o spunem cu îndrăzneală, că orice n-are această ţintă, nu este de la Duhul Sfânt. Poate să fie un număr mare de fapte bune săvârşite, multe izbânzi, mult rod părut, – o mulţime de lucruri, cari au drept scop să atragă luarea aminte a oamenilor şi încuviinţarea lor, şi totuşi se poate să nu fie în toate astea o singură rază de lumina care să vină de la sfeşnicul de aur. De ce? Pentru că luarea-aminte este îndreptată asupra lucrării şi asupra celor ce se străduiesc. Omul, faptele şi vorbele lui sunt înălţate în locul lui Hristos. Lumina n-a fost dată de uleiul – pe care-l pune mâna Marelui Preot şi, prin urmare, este o lumină neadevărată. Este o lumină care nu se răsfrânge asupra sfeşnicului, ci asupra numelui şi faptelor vreunui biet muritor. Întotdeauna este grozav de primejdios când un om sau lucrarea lui ajung prea izbitoare şi sunt scoase prea mult la iveală. Putem fi încredinţaţi că Satana îşi atinge scopul, când luarea-aminte este îndreptată asupra altui lucru, sau asupra altei fiinţe decât a Domnului Isus însuşi. O lucrare poate fi începută în cel mai firesc chip cu putinţă, fără nici un tămbălău dar, printr-o lipsă de veghere şi de duh, din partea lucrătorului Evangheliei, luarea aminte a tuturor poate fi atrasă asupra lui însuşi sau asupra roadelor lucrării sale şi el poate cădea în cursa diavolului. Ţinta necurmată pe care o urmăreşte Satana este să coboare pe Domnul Isus; şi, dacă o poate face prin ceva care seamănă a slujbă creştinească, el a câştigat cea mai mare izbândă. El n-are nimic de zis împotriva lucrării însăşi, numai s-o poată despărţi de Numele lui Isus. Se va amesteca pe el însuşi – dacă poate – în lucrare; se va înfăţişa în mijlocul apostolilor lui Hristos, după cum s-a arătat în mijlocul copiilor lui Dumnezeu; dorinţa sa este totdeauna aceeaşi: să coboare pe Domnul. El dă voie roabei de care e vorba în cap 16 al „Faptelor", să mărturisească apostolilor lui Hristos, şi să zică: „Oamenii aceştia sun robii Dumnezeului Celui Prea înalt care vă vestesc calea mântuirii". Dar asta era cu scopul să ademenească pe apostoli şi să le nimicească lucrarea lor. A fost înfrânt însă, pentru că lumina ce ieşea de la Pavel şi Sila era lumina curată a sfântului locaş şi ea strălucea numai pentru Hristos. Ei nu căutau să-şi facă un nume; şi, întrucât roaba mărturisea pentru ei nu pentru Domnul lor, ei n-au primit mărturia ei, şi au voit mai bine să sufere pentru Domnul lor decât să fie înălţaţi pe socoteala Sa. Iată o frumoasă pildă pentru toţi lucrătorii Domnului. Şi dacă deschidem o clipă la cap. 3 din Faptele apostolilor, vom găsi o alta pildă foarte izbitoare. Acolo Lumina sfântului locaş străluceşte în vindecarea ologului, şi când luarea aminte, pe care n-au căutat-o, a fost atrasă asupra lucrătorilor, vedem pe Petru şi pe Ioan retrăgându-se îndată, cu o gelozie sfântă, în spatele slăvitului lor Stăpân şi dându-i Lui toată slava. „Fiindcă el se ţinea de Petru şi Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon. Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul şi a zis norodului: „Bărbaţi Israeliţi, pentru ce vă miraţi de lucrul acesta? De ce vă uitaţi cu ochii ţintă la noi, ca şi cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, Dumnezeul părinţilor noştri a proslăvit pe robul Său Isus" (versetele 11-13),

Aici, avem într-adevăr „cele şapte candele luminând în partea dinainte a sfeşnicului" sau, cu alte cuvinte, arătarea înşeptită sau desăvârşită a luminii Duhului, dând o mărturie lămurită pentru Numele lui Isus. „De ce va uitaţi cu ochii ţintă la noi" ziceau aceste credincioase vase ale luminii Duhului? Nu este aici, nici o nevoie de cleşte pentru curăţit candelele! Lumina ne era întunecată. Era fără îndoială un prilej, în care apostolii, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi acopere numele lor cu mare slavă. Ar fi putut să-şi înalţe faima şi să atragă asupra lor, respectul şi preţuirea a mii de persoane. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi înşelat pe Stăpânul lor, ar fi dat o mărturie mincinoasă, ar fi întristat pe Sfântul Duh şi şi-ar fi atras asupra lor însăşi dreapta judecată a Aceluia care nu va da slava Sa altuia. Dar nu; cele şapte candele luminau strălucitor la Ierusalim în această clipă de seamă. Adevăratul sfeşnic era atunci în pridvorul lui Solomon, nu în Templu. Cel puţin, cele şapte candele erau acolo şi îşi făceau lucrarea de minune. Aceşti preţuiţi robi şi-au pus îndată toate puterile ca să depărteze de la ei privirile pline de uimire ale mulţimii şi să le aţintească asupra Aceluia care singur este vrednic şi care, cu toate că era în cer, lucra încă prin Duhul Său pe pământ.

Multe alte pilde am putea lua din „Faptele Apostolilor", dar cea de mai sus va fi de-ajuns ca să sape în inimile noastre marea lecţie pe care ne-o înfăţişează sfeşnicul cu cele şapte candele ale lui. Totdeauna e o primejdie – ca lucrarea sau lucrătorul să iasă la iveală, înaintea Domnului. Să ne păzim de cursa aceasta. E un mare rău. El întristează pe Duhul Sfânt, care lucrează totdeauna ca să preamărească Numele lui Isus. Este urât Tatălui, care ar voi ca totdeauna să răsune la urechile noastre şi să coboare adânc în inimile noastre aceste cuvinte venite din cerul deschis pe muntele schimbării la faţă: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Mi-am pus toată dragostea Mea; de El să ascultaţi" (Matei 17:5). Răul acesta este cel mai împotriva năzuinţei Cerului, unde orice privire este aţintită asupra lui Isus, unde orice inima este stăpânită de Isus, şi unde singurul strigăt vecinie, obştesc şi într-un singur glas, va fi: „Tu eşti vrednic".

Să ne gândim la toate acestea; să ne gândim adânc şi mereu; pentru ca să fugim de tot ce se apropie sau miroase a slava omului, – de eul nostru, – de faptele, vorbele şi gândurile noastre. Să căutăm cu mai multă râvnă calea liniştită, scumpă şi tăinuită, pe care ne va duce totdeauna Duhul blândului şi smeritului Isus, ca să mergem să slujim. Într-un cuvânt, să rămânem în Hristos, şi să primim de la El, zi de zi şi clipă de clipă, undelemn sfinţit, aşa fel ca lumina noastră să lumineze fără ca noi să ne gândim la aşa ceva, spre lauda Aceluia – singurul în care avem totul, şi fără care nu putem face nimic, nimic.

Cealaltă parte a capitolului 8 din „Numeri" cuprinde istorisirea slujbei în legătură cu sfinţirea Leviţilor, pe care am văzut-o când am vorbit de capitolele 3 şi 4.

„Domnul a vorbit lui Moise, în pustia Sinai, în luna – întâi a anului al doilea, după ieşirea lor din ţara Egiptului. Şi a zis: „Copiii lui Israel să prăznuiască Paştele la vremea hotărâtă, în a patrusprezecea zi a lunii acesteia, între cele două seri; să le prăznuiţi după toate legile, şi după toate poruncile privitoare la ele. Moise a vorbit copiilor lui Israel, să prăznuiască Paştele. Şi au prăznuit Paştele în a patrusprezecea zi a lunii întâi, între cele două seri, în pustia Sinai; copiii lui Israel au făcut întocmai după toate poruncile, pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Sunt trei locuri deosebite unde vedem prăznuindu-se această sărbătoare mare a răscumpărării; şi a-nume: în Egipt (Exod 12); în pustie (Numeri 9); şi în ţara Canaan (Iosua 5). Răscumpărarea este la temelia oricărui fapt ce ţine de istoria poporului lui Dumnezeu. Cum a fost slobozit poporul acesta din robia, din moartea şi întunericul Egiptului? Prin răscumpărare. Cum a fost purtat prin toate greutăţile şi primejdiile pustiei? Tot pe temeiul răscumpărării. Cum a mers printre dărâmăturile zidurilor ameninţătoare ale Ierihonului, ca să pună piciorul pe grumazii împăraţilor Canaanului? Tot în puterea răscumpărării.

Astfel sângele mielului de paşte a izbăvit pe Israelul lui Dumnezeu din mijlocul grozavei stricăciuni a Egiptului. Prin pustiul sterp i-a fost călăuz; iar la intrarea în ţara Canaanului a fost cu el şi l-a aşezat acolo.

În scurt, sângele mielului a întâlnit pe popor în Egipt, l-a însoţit prin pustie şi l-a aşezat în Canaan. El era temelia binecuvântată a tuturor căilor lui Dumnezeu faţă de ei, în ei şi cu ei. Dacă era vorba de judecata lui Dumnezeu împotriva Egiptului, sângele mielului îi punea la adăpost. Când era vorba de multele nevoi ale pustiei, sângele mielului era chezăşia sigură a unei biruinţe depline şi strălucite. Din clipa când privim pe Dumnezeu cum lucrează pentru poporul Său, pe temeiul sângelui mielului de Paşte, de la început până la sfârşit, totul este chezăşuit că va merge bine. Toată vremea cât a ţinut această călătorie tainică şi minunată, din zilele cuptoarelor de cărămizi ale Egiptului, până la dealurile acoperite de vii şi la mănoasele câmpii ale Palestinei, n-a făcut decât să dovedească şi să arate puterile felurite ale sângelui mielului.

Capitolul acesta ne înfăţişează Paştele numai din punctul de vedere al pustiei; lucrul acesta va lămuri pe cititor de ce se pomeneşte de întâmplarea următoare: „S-a întâmplat ca nişte oameni, fiind necuraţi din pricină că se atinseseră de un mort, nu puteau prăznui Paştele în ziua aceea. Ei s-au înfăţişat în aceeaşi zi înaintea lui Moise şi înaintea lui Aaron” (versetul 6).

Se ivise o greutate, – ceva neobişnuit, cum se zice – un caz neprevăzut; de aceea s-a adus la cunoştinţa lui Moise şi lui Aaron, „Ei s-au înfăţişat înaintea lui Moise” locţiitorul drepturilor lui Dumnezeu – „şi înaintea lui Aaron” – locţiitorul puterilor harului lui Dumnezeu. Se pare că este ceva deosebit şi însemnat în felul cum se vorbeşte despre aceşti doi slujitori. Drepturile lui Dumnezeu şi harul, cari sunt înfăţişate – cum am văzut prin Moise şi Aaron, ies la iveala ca foarte însemnate pentru dezlegarea unei greutăţi ca cea de aici.

„Şi oamenii aceia au zis lui Moise; „Noi suntem necuraţi din pricina unui mort; de ce să fim nevoiţi să nu ne aducem la vremea hotărâtă darul cuvenit Domnului în mijlocul copiilor lui Israel” (versetul 7). Întinăciunea era pe de-a întregul mărturisită, şi întrebarea era aceasta: trebuiau ei oare să fie lipsiţi de dreptul sfânt de a se înfăţişa înaintea Domnului? Nu era nici un mijloc de scăpare pentru o asemenea împrejurare şi nu se putea face nimic?

Firește, este o întrebare nespus de însemnată, la care, totuşi, nu se dăduse nici un răspuns. În Exod 12, unde se vorbeşte despre aşezarea Paştelor, nu s-a prevăzut o astfel de împrejurare, cu toate că găsim acolo o arătare deplină a tuturor rânduielilor şi slujbelor sărbătorii. Lămurirea întrebării fusese păstrată pentru pustie; căci această greutate se ivise printre mărunţişurile vieţii de toate zilele, chiar în vremea călătoriei poporului prin pustie. Iată de ce istorisirea acestei întâmplări este foarte la locul ei în Numeri, care este cartea pustiei.

„Moise le-a răspuns: „Aşteptaţi să văd ce vă porunceşte Domnul” (verset 8). Ce purtare frumoasă! Moise n-avea ce să le răspundă; dar cunoştea pe Cel ce putea să le răspundă şi s-a îndreptat spre El. Era lucrul cel mai bun şi cel mai înţelept pe care îl avea de făcut Moise. El nu socotea că trebuie să răspundă cu orice preţ. Lui nu-i era ruşine să zică: „Nu ştiu”. Cu toată înţelepciunea şi toată cunoştinţa lui, nu şovăia să-şi dea pe faţă neştiinţa. Iată adevărata cunoştinţă, adevărata înţelepciune. Putea să fie umilitor pentru un om ca Moise, să se arate înaintea adunării sau a unora din mădularele ei, neştiutor despre vreun lucru oarecare. El, care a scos poporul din Egipt, care l-a trecut prin marea Roşie, care a vorbit cu Dumnezeu şi care şi-a primit însărcinarea de la marele „Eu sunt”, să fie oare cu putinţă să nu fie în stare să facă fată unei greutăţi ca cea de aici? Va să zică era adevărat că un om ca Moise nu ştia cum să se poarte cu nişte oameni cari erau necuraţi din pricina unui mort.

Ce puţini sunt acei care, fără să aibă deloc starea înaltă a lui Moise, n-ar fi încercat să dezlege acest fapt într-un fel sau într-altul. Dar Moise era „omul cel mai blând de pe tot pământul”. El ştia foarte bine ca nu trebuia să aibă îngâmfarea să vorbească, atunci când n-avea nimic să spună. Dacă i-am urma pilda cu mai multă credinţă, am fi scutiţi în vorbirea noastră de multe vorbe îndrăzneţe, de multe greşeli sau păcate. Pe lângă aceasta, purtarea noastră ar fi mult mai adevărată, mai cinstită şi mai nefăţarnică. Adesea suntem atât de nesăbuiţi că ne este ruşine să ne a-ratăm neştiinţa. Ne închipuim nebuneşte că ne vom strica bunul nume de oameni înţelepţi şi pricepuţi, dacă vom rosti această judecată frumoasă, care arată atât de bine o adevărată putere morală: „Nu ştiu”. E o mare greşeală. Totdeauna, vom pune mult mai mult temei pe vorbele spuse de un om, care are obiceiul să tacă, atunci când nu este sigur de ceva; şi nu vom dori să ascultăm pe un om totdeauna gata să vorbească cu o încredere uşuratică în el însuşi. Oh! să umblam mereu după duhul acestor cuvinte frumoase: „Aşteptaţi să văd ce vă porunceşte Domnul”.

„Şi Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: Dacă cineva dintre voi sau dintre urmaşii voştri este necurat din pricina unui mort, sau este într-o călătorie lungă, totuşi să prăznuiască Paştele în cinstea Domnului. Şi anume, să le prăznuiască în luna a doua, în ziua a patrusprezecea, între cele doua seri; să le mănânce cu azimi şi ierburi amare (versetele 9-11).

În Paşte sunt înfăţişate două adevăruri mari, de temelie şi anume: răscumpărarea şi unitatea poporului lui Dumnezeu. Aceste adevăruri sunt neclintite. Nimic nu le-ar putea nimici. Poate să fie cădere şi necredinţă sub multe înfăţişări, dar aceste două adevăruri măreţe al răscumpărării veşnice şi al desăvârşitei unităţi a poporului lui Dumnezeu îşi păstrează toată puterea şi toată însemnătatea. Iată de ce porunca aceasta care înfăţişează atât de bine adevărurile acestea, era dată pentru totdeauna. Împrejurările nu trebuiau să-i împiedece împlinirea. Moartea sau depărtarea nu trebuiau s-o oprească. „Dacă cineva dintre voi sau dintre urmaşii voştri este necurat din pricina unui mort, sau este într-o călătorie lungă totuşi să prăznuiască Paştele în cinstea Domnului.” Într-adevăr, era de neapărată trebuinţă pentru fiecare mădular al adunării să prăznuiască această sărbătoare, încât a dat naştere unei anumite rânduieli, arătate în capitolul 9 din Numeri, pentru cei ce nu erau în stare să prăznuiască Paştele după porunca dată. Aceşti oameni trebuiau să le prăznuiască, în luna a doua, ziua a patrusprezecea. Astfel harul purta de grijă şi pentru cazurile de moarte sau de călătorie lungă.

Dacă cititorul vrea să cerceteze capitolul 30 din 2 Cronici, va vedea că Ezechia şi cei adunaţi împreună cu el, s-au folosit de această îndurare. Un popor în mare număr s-a adunat la Ierusalim să prăznuiască sărbătoarea azimilor în luna a doua: a fost o adunare foarte mare. Au jertfit apoi Paştele în ziua a patrusprezecea alunii a doua” (versetele 13-15).

Harul lui Dumnezeu ne poate întâlni în cea mai mare slăbiciune, numai s-o recunoaştem şi s-o mărturisim. Dar adevărul acesta aşa de scump să nu ne facă să privim păcatul sau întinăciunea în chip uşuratic. Deşi harul îngăduie luna a doua în loc de cea dintâi, nu va îngădui nici o slăbire în rânduielile şi slujbele praznicului. „Azimile şi ierburile amare” trebuiau să nu lipsească; din mielul junghiat nu trebuia lăsat nimic până a doua zi dimineaţa şi nici un os nu trebuia zdrobit. Dumnezeu nu poate îngădui cu nici un chip micşorarea adevărului sau sfinţeniei. Din pricina slăbiciunii sau a altor împrejurări, omul ar putea să fie în întârziere, dar nu trebuie să stea mai pe jos de rânduiala dumnezeiască. Harul îngăduie întâi un caz, iar sfinţenia opreşte pe al doilea; şi, dacă vreunul ar fi crezut că din pricina lucrării harului se poate lipsi de sfinţenie, ar fi fost nimicit din adunare.

Toate acestea nu ne spun oare nimic? Trebuie să ne aducem aminte neîncetat, când citim filele acestei minunate cărţi a Numerilor, că lucrurile întâmplate lui Israel sunt pilde pentru noi, şi avem datoria şi dreptul sfânt să ne alipim de ele, şi să căutăm să înţelegem lecţiile pe

cari vrea să ne înveţe Dumnezeu prin ele.

Ce ne învaţă rânduielile cu privire la prăznuirea Paştelor în luna a doua? De ce i se poruncea lui Israel cu tot dinadinsul să nu lase deoparte nici o slujbă cu acest prilej deosebit? De ce oare tocmai în capitolul 9 din Numeri lămuririle date pentru prăznuirea Paştelor în luna a doua sunt mult mai amănunţite decât cele pentru luna întâia? Negreşit, nu din pricină că porunca era mai însemnată într-o împrejurare decât într-alta, căci, înaintea lui Dumnezeu, aveau aceeaşi însemnătate. Nici pentru că era vreo umbră de deosebire în rânduiala, căci în amândouă împrejurările erau aceeaşi Cu toate acestea, cititorul, care va cugeta adânc asupra acestui capitol, va fi izbit de faptul că, atunci când este vorba de prăznuirea Paştelor în luna întâia, citim numai aceste vorbe:‚Să le prăznuiţi după toate legile şi după toate poruncile privitoare la ele". Dar, de altă parte, când este vorba de luna a doua, ni se arată mai pe larg care erau aceste rânduieli şi aceste slujbe: „Să le mănânce cu azimi şi ierburi amare. Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineaţa, şi să nu frângă nici un os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paşte" (vezi şi verset 3 în unire cu 11-12).

Ne întrebăm dar, ce ne învaţă faptul acesta? Credem că ne învaţă foarte lămurit că în lucrurile lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să micşorăm cerinţele lui Dumnezeu din pricina căderii şi slăbiciunii poporului Său; ci, mai degrabă chiar pentru pricina asta, trebuie să avem o deosebită grijă să ţinem adevărul sus, în toată plinătatea lui dumnezeiască. Fără îndoială că cel căzut ar trebui să aibă un simţământ adânc de starea în care se află – şi cu cât va fi mai adânc, cu atât va fi mai bine; dar adevărul lui Dumnezeu nu trebuie jertfit. Totdeauna ne putem bizui cu încredere pe mijloacele harului dumnezeiesc, căutând să ţinem sus, cu o tărie neclintită, steagul adevărului lui Dumnezeu.

Să căutăm să-i păstram mereu amintirea în gândurile şi inimile noastre. Deoparte, suntem în primejdie să uităm că suntem căzuţi – da, căzuţi prin necredinţă şi păcat. Şi de altă parte, suntem în primejdie să uităm credincioşia lui Dumnezeu care nu dă greş, în privinţa acestei căderi, şi în ciuda tuturor. Biserica a căzut, ea este într-o stare de prăbuşire desăvârşită; şi nu numai ea dar şi noi înşine, fiecare în parte, am greşit şi am ajutat la prăbuşirea ei. Ar trebui să simţim lucrul acesta – să-l simţim adânc – şi neîncetat. Ar trebui să ne dăm bine seama şi să ne smerim necurmat înaintea Dumnezeului nostru, pentru felul jalnic şi ruşinos în care ne-am purtat în Casa lui Dumnezeu. Dacă vom uita vreodată că suntem căzuţi, nu vom face altceva decât să ne mărim nespus de mult căderea. Ce ni se potriveşte, este o adâncă smerenie şi un duh cu adevărat zdrobit, aducându-ne aminte de toate aceste lucruri; aceste simţăminte şi deprinderi lăuntrice se vor arăta neapărat printr-o umblare şi purtare smerită în mijlocul acestei lumi unde trăim.

„Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui" şi: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege" (2 Tim 2:19)! Iată mângâierea credinciosului, în faţa dărâmăturilor creştinismului. Dumnezeu nu greşeşte niciodată. El nu se schimbă; iar noi nu avem decât să ne depărtăm de fărădelege şi să ne ţinem strâns lipiţi de El. Trebuie să ne încredem în El, să-L urmăm cu sârguinţa şi să lăsăm urmările pe seama Lui.

Rugăm fierbinte pe cititor să dea toată luarea aminte gândurilor de mai sus. Dorim să se oprească puţin şi să cerceteze toate acestea într-un duh de rugăciune. Suntem încredinţaţi că o cercetare amănunţită şi temeinică ne va ajuta mult să ne găsim drumul printre dărâmăturile ce ne înconjoară. Amintirea stării Bisericii şi a credinţei noastre personale, ne va ţinea smeriţi; şi în acelaşi timp, cunoaşterea regulii neclintite a lui Dumnezeu şi a credincioşiei Lui statornice, ne va depărta de răul din jurul nostru şi ne va ţinea tari pe cărarea despărţirii de tot ce nu e după Cuvântul Lui. Acesta două lucruri la un loc ne vor feri cum se cuvine, pe de o parte, de o înfumurare deşartă, iar de altă parte, de lenevie şi nepăsare. Trebuie să ne aducem aminte mereu de faptul umilitor că suntem căzuţi, ţinându-ne totuşi strâns lipiţi de marele adevăr, că Dumnezeu este credincios.

Acestea sunt mai ales învăţăturile pustiei – învăţături pentru vremurile noastre – învăţături pentru noi. Ele ne-au venit în minte cu multă putere prin scrierea despre prăznuirea Paştelor în luna a doua – din cartea Numeri – Cartea cea mare a pustiei. Pustia scoate la iveală pe de-a întregul căderea omenirii şi tot în pustie sunt arătate mijloacele nesfârşite ale harului dumnezeiesc. Dar, spunem din nou – şi dorim să se întipărească adânc în inimile noastre: – că cele mai bogate mijloace ale harului şi ale îndurării dumnezeieşti nu îngăduie cu nici un preţ micşorarea adevărului lui Dumnezeu. Dacă vreun Israelit ar fi spus că, din pricină că era necurat sau în călătorie, n-a prăznuit Paştele, sau l-a prăznuit altfel de cum a poruncit Dumnezeu, hotărât că ar fi fost nimicit din adunare. Şi tot astfel pentru noi, dacă încuviinţăm să nu ţinem seamă de vreun adevăr al lui Dumnezeu, pentru că am căzut – dacă, din pricina necredinţei, facem hatâruri în paguba adevărului lui Dumnezeu – dacă aducem împrejurările ca dezvinovăţire pentru zdruncinarea puterii adevărului lui Dumnezeu asupra cugetului nostru, sau ca să scăpăm de înrâurirea lui asupra purtării şi obiceiurilor noastre – e foarte firesc ca legătura noastră cu Dumnezeu să înceteze.

Am mai vorbi cu drag despre aceste adevăruri practice, dar trebuie să ne oprim şi să închidem această parte, arătând cititorului ce mai este scris despre prăznuirea Pastelor în pustie.

„Dacă cineva nu este necurat, nici nu este în călătorie, şi totuşi nu prăznuieşte Paştele, acela să fie nimicit din poporul lui; pentru că n-a adus darul cuvenit Domnului la vremea hotărâtă, omul acela să-şi ia pedeapsa pentru păcatul lui. Dacă un străin, care locuieşte între voi, prăznuieşte Paştele Domnului, să se ţină de legile şi poruncile privitoare la Paşte. Aceeaşi lege să fie între voi, pentru străin ca şi pentru băştinaş" (versetele 13-14)

Israeliţii care, de bună voie şi fără pricină, nu prăznuiau Paştele, dovedeau că dispreţuiesc în totul drepturile şi binecuvântările ce izvorau din răscumpărarea şi din izbăvirea din ţara Egiptului. Cu cât un Israelit înţelegea mai adânc ce se săvârşise în acea noapte vrednică de amintit, în care adunarea lui Israel şi-a găsit scăparea şi odihna la adăpostul sângelui, cu atât mai mult suspina cu înfocare după „ziua a patrusprezecea din luna întâia", în care putea prăznui aducerea aminte a acelei împrejurări măreţe; şi daca l-ar fi împiedecat ceva să se bucure de această poruncă pentru „luna întâia", el se folosea cu atât mai multă fericire şi recunoştinţă de „luna a doua." Dar omul care s-ar fi mulţămit să nu prăznuiască Paştele, an după an, ar fi dovedit că inima îi era foarte îndepărtată de Dumnezeul lui Israel. Ar fi fost mai mult decât zadarnic să-i spui să iubească pe Dumnezeul părinţilor lui, şi să se bucure de binecuvântările răscumpărării, când însăşi porunca pe care Dumnezeu o hotărâse ca să înfăţişeze această răscumpărare, era neţinută în seamă, an după an.

Şi nu putem oare, întru câtva, să scoatem din acestea învăţătură pentru noi, cu privire la Cina Domnului? Fără îndoială că putem, şi chiar cu un foarte mare folos pentru sufletele noastre. Între Paşte şi Cină este această legătură, şi anume că Paştele era înfăţişarea, iar Cina este amintirea morţii lui Hristos. Astfel citim în 1Cor. 5:7: „Hristos, Paştele noaste, a fost jertfit". Aceste cuvinte ne arată legătura dintre Paşte şi Cină: Paştele era amintirea răscumpărării lui Israel din robia Egiptului, şi Cina este amintirea răscumpărării Bisericii din robia, mai grea şi mai întunecoasă, a păcatului şi a Satanei. După cum fiecare Israelit adevărat şi credincios, ar fi prăznuit Paştele, negreşit la vremea hotărâtă, şi după toate rânduielile şi slujbele acestei sărbători, tot astfel vom vedea pe fiecare creştin adevărat şi credincios, prăznuind Cina Domnului, în

ziua hotărâtă, şi după toate rânduielile arătate în Noul Testament. Dacă un Israelit nu prăznuia Paştele, chiar o singură dată, era nimicit din mijlocul poporului lui. O astfel de nepăsare nu trebuia îngăduită în adunarea lui Israel. Ar fi făcut să cada îndată judecata lui Dumnezeu asupra ei.

Şi, în faţa acestui fapt atât de însemnat, nu putem oare întreba: În vremurile de faţă să nu fie nimic – sau să fie ceva de mică însemnătate pentru creştini ca să lase să treacă săptămână după săptămână şi lună după lună, fără să ia Cina Domnului lor? Ne putem oare închipui că Acel care spune, în Numeri 9, că Israelitul care nu prăznuieşte Paştele să fie nimicit, să nu ţină seama de nepăsarea creştinului pentru Cina Domnului? Hotărât că nu. Căci chiar dacă nu e vorba să fie nimicit din Biserica lui Dumnezeu, din trupul lui Hristos, îndreptăţeşte faptul acesta nepăsarea noastră? Departe de noi acest gând. Mai degrabă ar trebui să ne însufleţească cu o râvnă şi mai mare pentru prăznuirea acestei sărbători scumpe, în care „vestim moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11.26).

Pentru un Israelit evlavios, nimic nu era mai frumos ca Paştele, pentru că era amintirea răscumpărări lui. Şi pentru un creştin evlavios, nimic nu este mai frumos decât Cina, pentru că ea este amintirea răscumpărării lui şi a morţii Domnului Isus. Dintre toate amintirile la cari poate lua parte un creştin, nici una nu este mai scumpă şi mai plină de înţeles şi nimic nu înfăţişează inimii lui pe Hristos într-un fel mai mişcător şi mai măreţ, decât Cina Domnului. Creştinul poate să cânte moartea Domnului, se poate ruga despre ea, poate citi şi asculta vorbindu-se despre, ea, dar numai în Cină o „vesteşte”. „Apoi a luat o pane; şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frânt o şi le-a dat-o, zicând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, şi li l-a dat, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi (Luca 22:19-20).

În Evanghelie avem aşezarea sărbătorii; în Faptele Apostolilor 20:7, citim: „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea” aici ni se arată timpul când trebuie să prăznuim sărbătoarea; şi în sfârşit, în Epistole, citim: „Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulţi, suntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâine” (1 Cor. 10:16-17). Şi iarăşi: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi a zis: „Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după Cină, a luat paharul şi a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el”. Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni Ei” (1 Cor. 11:23-26).

Aici avem lămurirea sărbătorii. Şi cu drept cuvânt, nu putem spune noi că în aşezare, în prăznuire şi în lămurire, avem o funie împletită în trei, care nu se rupe uşor, ca să ne legam sufletele de această prăznuire scumpă (Ecles. 4:12)

Cum se poate dar, ca în faţa acestei orânduiri sfinte, să se găsească vreun creştin care să treacă cu vederea masa Domnului? Sau, privind o altă latură a acestui fapt, ne întrebăm, care e pricina că mădulare ale lui Hristos pot lăsa să treacă săptămâni şi luni, şi chiar toată viaţa lor, fără să-şi amintească vreodată de Domnul lor, în felul dorit de El? Ştim că unii creştini (Quacheri) ce mărturisesc pe Domnul Isus, socotesc Cina ca o întoarcere la poruncile legii şi ca o cădere din starea înaltă a Bisericii. Ei privesc Cina şi botezul ca pe nişte taine duhovniceşti lăuntrice şi socotesc că noi ne îndepărtam de la adevărata stare duhovnicească, stăruind în împlinirea acestor orânduiri.

La toate acestea răspundem că Dumnezeu este mai înţelept decât noi. Dacă Hristos a aşezat Cina, dacă Duhul Sfânt a călăuzit Biserica din vremea apostolilor s-o prăznuiască şi dacă ne-a şi lămurit-o, cine suntem noi să ne împotrivim lui Dumnezeu? Fără îndoială că Cina Domnului ar trebui să fie o taină duhovnicească lăuntrică pentru toţi cei ce iau parte; dar tot atât de adevărat este că ea este şi un fapt dinafară, după slovă, pipăit. Avem a face cu pâine şi vin, o mâncare şi o băutură după slovă. Dacă se tăgăduieşte lucrul acesta, s-ar putea tăgădui tot aşa de bine că este şi o adunare laolaltă, o Biserică după slova. Noi n-avem dreptul să tâlcuim Scriptura în felul acesta. Avem o datorie sfântă şi binecuvântată să ne supunem Scripturii, şi să ne plecăm în totul şi fără vorbă, sub puterea ei dumnezeiască.

De altfel nu e voi ba numai de supunere la autoritatea Scripturii; lucrul acesta – autoritatea Scripturii – l-am dovedit, într-adevăr din belşug, în multe rânduri; şi pentru orice credincios evlavios este o dovadă cu totul hotărâtoare. Dar e ceva mai mult decât atât. În inima creştinului este un simţământ de iubire care răspunde iubirii inimii lui Hristos. Ce, nu-i nimic aceasta? Nu trebuie oare să încercăm, să răspundem, cel puţin într-o oarecare măsura, iubirii unei astfel de inimi? Dacă într-adevăr slăvitul nostru Domn a rânduit pâinea şi vinul la Cină, ca amintire a trupului Său frânt şi a sângelui Său vărsat; dacă El a poruncit să mâncăm din această pâine şi să bem din acest pahar, spre pomenirea Lui, nu trebuie, în puterea dragostei, să răspundem dorinţei inimii Lui pline de iubire? Hotărât că nici un creştin serios nu se va îndoi de lucrul acesta. Totdeauna ar trebui să fie o bucurie pentru inimile noastre, să fim strânşi în jurul mesei Domnului nostru, să ne aducem aminte de El, după dorinţa Lui şi să-i vestim moartea până va veni El. Ce minunat să te gândeşti că El a voit să aibă loc în amintirea unor inimi ca ale noastre; şi aşa şi este; şi într-adevăr ar fi jalnic, dacă, pentru vreo pricină oarecare, suntem nepăsători faţă de această sărbătoare de care Şi-a lipit scumpu-i Nume.

Negreşit că nu este aici locul să facem o arătare amănunţită a orânduirii Cinei Domnului. Ceia ce dorim, mai ales, este să stăruim pe lângă cititorul creştin asupra covârşitoarei însemnătăţi Şi adâncului interes al acestei orânduiri, în ce priveşte îndoitul temei al supunerii la autoritatea Scripturii, şi răspunsul iubirii noastre la iubirea lui Hristos însuşi. Pe lângă acestea mai voim să facem pe toţi cei ce pot citi aceste rânduri, să simtă adânc greutatea abaterii ce săvârşesc, neluând Cina după Scriptură. Suntem încredinţaţi că este o mare primejdie să se încerce înlăturarea acestei orânduiri date de Domnul şi Învăţătorul nostru. Faptul acesta arată o stare de suflet rea. Este o dovada că cugetul nu este supus autorităţii Cuvântului, şi inima nu este într-o adevărată legătură de dragoste cu Hristos. Să ne silim dar, să ne împlinim răspunderea sfântă ce avem faţă de masa Domnului – să nu fim nepăsători faţă de ea – şi s-o prăznuim după porunca dată prin Duhul Sfânt.

Ne vom opri acum, în treacăt, asupra părţii din urmă a capitolului 9, care-şi are însemnătatea ei tot atât de lămurită, ca oricare alta parte a cărţii Numeri. Vedem o mare gloată de oameni, de femei şi de copii, călătorind de-a lungul unui pustiu nemărginit, „în care nu era nici un drum” – trecând peste un ţinut sterp, un pustiu nesfârşit, fără busolă şi fără călăuză omenească.

Ce gând! Ce privelişte. Erau acolo milioane de fiinţe cari înaintau fără să cunoască deloc drumul pe care trebuiau mereu să-l urmeze, atârnând în totul de Dumnezeu pentru călăuzire, ca şi pentru hrană şi toate celelalte; o oştire de călători lipsiţi de orice mijloace. Ei nu puteau să facă nici un plan pentru a doua zi. Când tăbărau într-un loc, nu ştiau când aveau să plece de acolo; şi când mergeau, nu ştiau unde aveau să se oprească şi nici când să se oprească. Viaţa lor era o viaţă de atârnare zilnică şi de fiecare clipă. Ei trebuiau să privească în sus ca să fie călăuziţi. Mişcările lor erau hotărâte de roţile carului lui Dumnezeu.

Într-adevăr era o privelişte minunată.

Este cu neputinţă să plăsmuim o zugrăvire mai minunată de atârnare deplină de călăuzirea dumnezeiască şi de supunere la această călăuzire, decât cea înfăţişată în versetele acestea. Nu era nici o urmă de pas sau vreo piatră de hotar în tot acest pustiu întins şi înfricoşător. Aşa că era zadarnic să caute vreun drum pe care trecuseră alţii înaintea lor. Copiii lui Israel trebuiau să se bizuie în totul pe Dumnezeu, la fiecare pas; ei trebuiau să privească mereu la El. Pentru un duh nesupus, sau o voinţă nezdrobită, lucrul acesta ar fi ceva de nesuferit, dar pentru un suflet care cunoaşte şi iubeşte pe Dumnezeu, care se încrede în El şi îşi găseşte plăcerea în Ei, nimic n-ar fi mat binecuvântat.

Iată cheia acestui fapt: cunoaştem noi pe Dumnezeu; îl iubim şi ne încredem în El? Dacă da, inima se va bucura în cea mai desăvârşită atârnare de El. Dacă nu, o astfel de atârnare ar fi cu totul de nesuferit. Omului ne-născut din nou îi place să-şi zică neatârnat. Îi place să-şi închipuie că e slobod – îi place să creadă că poate să facă ce vrea, să meargă unde vrea, să vorbească ce-i place. Vai! ce amăgire! Omul nu e slobod. El este robul Satanei. Sunt aproape şase mii de ani de când el însuşi s-a dat în mâinile acestui mare stăpân de robi, care l-a ţinut mereu rob de atunci şi îl mai ţine încă. Da, Satana ţine într-o robie grozavă pe omul firesc – neîntors la Dumnezeu. El i-a legat mâinile şi picioarele cu lanţuri şi fiare ce nu se pot vedea aşa cum sunt, din pricina poleielii de aur cu care le-a acoperit cu vicleşug. Satana stăpâneşte pe om prin poftele, patimile şi plăcerile lui. El stârneşte în inimă dorinţe pe cari le împlineşte apoi prin lucrurile din lume, şi omul se amăgeşte că este slobod, pentru că îşi împlineşte dorinţele. Dar aceasta este o greşeală nenorocită, care va fi dovedită ca atare, mai curând sau mai târziu. Nu este altă slobozenie decât cea pe care o dă Hristos celor răscumpăraţi de El. El a spus: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi". Şi încă:"Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8:32,36).

Iată adevărată slobozenie. Este slobozenia pe care o găseşte firea nouă umblând prin Duhul, şi făcând ce este plăcut lui Dumnezeu. Slujba pentru Domnul este slobozenie deplină. Dar acesta slujbă, în toate amănuntele ei, cere cea mai desăvârşită atârnare de Dumnezeul cel viu. Aşa a fost mereu la singurul Slujitor adevărat şi desăvârşit care a trăit pe acest pământ, întotdeauna El a atârnat de Dumnezeu. Fiecare mişcare, fiecare fapta, fiecare vorba – tot ce făcea şi tot ce nu făcea – totul era rodul celei mai depline atârnări de Dumnezeu, şi a celei mai desăvârşite supuneri. El mergea când voia Dumnezeu să meargă, şi se oprea când voia Dumnezeu. El vorbea sau tăcea după cum socotea Dumnezeu că e bine.

Aşa a fost Domnul Isus, când a trăit pe pământ; iar noi, ca părtaşi firii Lui, vieţii Lui, având Duhul Lui în noi, suntem chemaţi să mergem pe urmele Lui, şi să trăim o viaţă de atârnare de Dumnezeu, zi de zi.

La sfârşitul capitolului, avem o înfăţişare încântătoare şi frumoasă a acestei vieţi de atârnare, într-una din laturile ei: Israelul lui Dumnezeu – tabăra în pustie – această oştire de călători care urma mersul norului. Ei trebuiau să privească în sus ca să ştie încotro s-o apuce. Aceasta este o însuşire deosebită a omului. El a fost făcut ca să-şi întoarcă faţa în sus, spre deosebire de dobitoc care priveşte în jos(în greceşte la om se zice anthropos şi acest cuvânt însemnă o fiinţă a cărei faţă este întoarsă în sus). Israel nu putea face planuri; niciodată nu putea să zică: „Mâne vom merge în cutare loc". El atârna în totul de mersul norului.

Aşa era cu Israel, şi tot astfel trebuie să fie şi cu noi. Prin lumea aceasta noi străbatem un pustiu neîmpăcat – un pustiu moral, în care nu e nici un drum. N-am şti cum să umblăm şi încotro s-o apucăm, dacă n-am avea aceste cuvinte – dintre cele mai scumpe, cele mai adânci, şi mai lămurite – ieşite din gura preaiubitului nostru Domn: „Eu sunt calea". Iată drumul dumnezeiesc, ce nu dă greş. N-avem decât sa-l urmăm. „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" (Ioan 8:12). Iată calea cea vie. Nu ţinându-ne de slova unor anumite porunci sau rânduieli; ci urmând pe un Hristos viu, – mergând pe urmele Lui, purtându-ne ca El – urmându-i pilda în toate. Iată purtarea creştină, viaţa creştină. Ea stă în a avea privirea aţintită asupra lui Isus, a avea întipărite însuşirile firii Lui, în firea noastră nouă, şi a le arăta în viata şi purtarea noastră de toate zilele.

Pentru aceasta se cere neapărat o lepădare deplină de voia noastră, de planurile noastre, de călăuzirea noastră. Trebuie să urmăm norul; trebuie să nădăjduim mereu – să ne încredem numai în Dumnezeu. Noi nu putem zice: „Ne vom duce aici sau acolo, vom face cutare sau cutare lucru, mâine sau săptămâna viitoare. Întreaga noastră purtare trebuie aşezată sub cârmuirea ocrotitoare a acestor cuvinte însemnate – cari, vai adesea sunt scrise sau spuse de noi într-un chip atât de uşuratic – „Dacă va vrea Domnul". De am putea înţelege mai bine toate aceste lucruri! Să ne ajute Dumnezeu să cunoaştem mai bine îndemnul călăuzirii dumnezeieşti. De câte ori nu ne închipuim cu atâta uşurinţă şi spunem cu încredinţare că norul merge chiar în partea care se potriveşte cu gândurile noastre. Dacă se întâmplă că vrem să facem ceva, sau să mergem undeva, căutăm să ne dăm încredinţarea că voia noastră este voia lui Dumnezeu. Astfel, în loc să fim călăuziţi de Dumnezeu, ne amăgim singuri. Voia nu ne este zdrobită, şi deci nu putem fi călăuziţi cum trebuie; căci adevărata taină ca să fii călăuzit drept – călăuzit de Dumnezeu – stă într-o voie cu total supusă Lui. El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa (Ps. 25.9). Şi „Eu te voi sfătui, şi voi avea privirea îndreptată asupra ta". Dar mai ales să cumpănim bine această înştiinţare: „Nu fiţi ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-l struneşti cu un frâu şi o zăbală cu care-l legi, ca să nu se apropie de tine" (Ps. 32:9). Dacă faţa ne este întoarsă în sus ca să înţelegem încotro se îndreaptă ochiul lui Dumnezeu, nu vom avea nevoie de frâu şi zăbală. Dar tocmai în privinţa asta greşim de atâtea ori. Nu trăim destul de aproape de Dumnezeu ca să pricepem mişcarea ochiului Său. Voinţa noastră este la lucru. Vrem să ne urmam calea; şi de aceea trebuie să-i culegem roadele amare. Aşa s-a întâmplat cu Iona. I se poruncise să se ducă la Ninive, dar ele voia să se ducă la Tars; şi împrejurările păreau că-i ajută, pronia dumnezeiască parcă-i arăta că drumul ales de el e bun. Dar, vai! el trebuia să-şi găsească locul în pântecele chitului, da, în mijlocul locuinţei morţilor, unde „ierburile mării îi înfăşuraseră capul". Acolo a învăţat el cât este de amar să-şi facă voia lui. A trebuit să înveţe în adâncimile mării adevăratul înţeles al, frâului şi al zăbalei", pentru că nu voise să urmeze îndrumarea mai blândă a „ochiului".

Dar Dumnezeul nostru este atât de milostiv, atât de iubitor şi atât de răbdător! El vrea să înveţe şi să călăuzească pe sărmanii lui copilaşi slabi şi rătăciţi. El are grijă mereu de noi, ca să fim feriţi de căile noastre care sunt pline de piedici, şi să umblăm în căile Lui cari sunt plăcute, şi pe cărările Lui care sunt nişte cărări paşnice (Prov. 3:17).

Nu este nimic, în toată lumea, mai binecuvântat decât o viata trăită într-o atârnare necurmata de Dumnezeu; să atârni de El din clipă în clipă, să te lipeşti de El şi să aştepţi ca El să îngrijească de orice lucru. Adevărata taină a păcii şi a unei neatârnări sfinte, stă în a avea toate izvoarele în EL. Sufletul care poate spune într-adevăr: „Toate izvoarele mele sunt în Tine" este mai pe sus de orice încredere în făptură, deasupra oricărei nădejdi omeneşti şi aşteptări pământeşti! Nu vrem să spunem că Dumnezeu nu se foloseşte de făpturi, în mii de chipuri, ca să ne vina în ajutor. El întrebuinţează făptura; dar, dacă ne sprijinim pe ea mai mult decât pe El, vom simţi îndată, în sufletele noastre, slăbiciune şi uscăciune. Este o foarte mare deosebire între felul cum se slujeşte Dumnezeu de făptură ca să ne binecuvânteze, şi sprijinirea

noastră pe făptură, dând la o parte pe Dumnezeu, într-un caz, noi suntem binecuvântaţi, iar El este slăvit; în celălalt, noi suntem înşelaţi în nădejdile noastre, iar El este necinstit.

Este de folos ca sufletul să ia bine seama la această deosebire. Credem că este foarte nesocotită de noi. Ne închipuim adesea ca ne sprijinim pe Dumnezeu şi că privim la El, când de fapt, dacă vrem să mergem până la temeiul lucrurilor şi să ne judecăm înaintea lui Dumnezeu, vom găsi în noi într-o măsură înspăimântătoare aluatul încrederii în făptură. Ce adesea spunem că trăim prin credinţa şi că ne încredem numai în Dumnezeu, când, dacă ne-am cerceta adâncimile inimilor, am găsi într-o mare măsură atârnarea de împrejurări, de vremuri neobişnuite, şi de atâtea simţăminte asemănătoare.

Cititorule creştin, să luăm bine seama; să veghem ca ochiul nostru să fie aţintit asupra singurului Dumnezeu viu şi nu asupra omului a cărui suflare este în nări. Să aşteptăm ca El să ne dea mereu să aşteptăm răbdători. Dacă ne lipseşte ceva, să-i spunem Lui fără înconjur. Vrem să ne dăm bine seama unde ne aflăm, ca să ştim încotro trebuie să ne întoarcem şi pe ce drum să mergem? Să ne aducem aminte că El a zis: „Eu sunt calea”, să-L urmăm. El va face totul limpede, luminos şi sigur. Dacă-L urmăm, nu mai poate fi vorba de întuneric, de nedumerire, de nesiguranţă; căci El a zis, şi noi trebuie să-L credem: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric. De aceea, dacă suntem în întuneric, pricina este că nu-L urmăm. Nici o întunecime nu se poate opri vreodată pe această cărare binecuvântată, de-a lungul căreia Dumnezeu călăuzeşte paşii celor ce caută să urmeze pe Isus cu un ochi curat.

Dar, cel care va cerceta cu de-amănuntul aceste rânduri, ar putea să zică, sau cel puţin ar putea fi ispitit să zică: „Totuşi eu sunt nedumerit în ce priveşte calea pe care trebuie s-o apuc. Nu ştiu bine încotro să mă întorc, nici ce drum sa urmez”. Dacă aceasta este vorbirea cititorului, îi punem numai întrebarea aceasta: Urmezi pe Isus? Dacă-l urmezi, atunci nu poţi fi nedumerit. Urmezi norul? Dacă-l urmezi, calea ta este aşa de lămurit arătată, pe cât o poate face Dumnezeu.” Aici este cheia întregii greutăţi. Nedumerirea sau nesiguranţa este foarte adesea rodul lucrării voinţei. Suntem porniţi să facem ce nu vrea de loc Dumnezeu să facem, să mergem unde Dumnezeu nu vrea să mergem. Îl rugăm în acest scop, şi nu primim nici un răspuns. Îl rugăm iarăşi şi răspunsul tot nu vine. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea să stăm liniştiţi să rămânem pe loc acolo unde ne aflăm. De aceea, în loc să ne turburăm mintea şi să ne frământăm, gândindu-ne ce să facem, să aşteptăm liniştiţi ca să ne arate Dumnezeu.

Iată taina păcii şi a unei legături fericite cu El. Dacă unui Israelit, în pustie, i-ar fi trecut prin minte să facă vreo mişcare fără voia lui Dumnezeu, dacă s-ar fi hotărât să plece când norul era deasupra cortului, sau să se oprească în vreme ce norul mergea ne putem uşor închipui care ar fi fost urmarea. Şi cu noi se va întâmpla la fel. Dacă umblăm când ar trebui să stăm liniştiţi, sau dacă vom sta când ar trebui să umblăm, nu vom avea cu noi starea de faţă a lui Dumnezeu. „Copiii lui Israel porneau după porunca Domnului şi se opreau după porunca Domnului.

Ei erau ţinuţi să aştepte necurmat ca Dumnezeu să îngrijească de totul, şi aceasta este una din cele mai binecuvântate stări în care se poate afla cineva; dar, înainte de a putea gusta binecuvântarea, trebuie să te afli în această stare. Lucrul acesta este un adevăr ce trebuie trăit, iar nu vorbe goale. Dumnezeu să ne ajute să-l dovedim în tot timpul călătoriei noastre pe pământ!

Dăm în întregime această parte însemnată, pentru ca cititorul să aibă înaintea lui, chiar cu vorbele Scripturii, porunca, trâmbiţelor de argint. Ea vine, în chip izbitor, la timpul potrivit, îndată după învăţătura despre mişcare norului, şi se leagă vădit cu întreaga istorie a lui Israel, nu numai în trecut, ci şi în viitor. Sunetul trâmbiţei era bine cunoscut oricărei urechi tăiate împrejur. Prin el se făcea cunoscut gândul lui Dumnezeu foarte lămurit şi destul de simplu ca să poată fi înţeles de fiecare mădular al adunării, oricât de departe ar fi fost-de locul de unde ieşea mărturia. Dumnezeu se îngrijise astfel, ca în această adunare mare la număr, fiecare, deşi foarte departe, să poată auzi sunetele argintii ale trâmbiţei mărturiei.

Fiecare trâmbiţă trebuia făcută dintr-o singura bucată; ele aveau un scop îndoit. Cu alte cuvinte, izvorul mărturiei era unul, deşi lucrul pentru care se da mărturia şi urmarea practică erau felurite. Fiecare mişcare în tabără trebuia să fie urmarea sunetului trâmbiţei. Trebuia să se strângă adunarea ca să preamărească pe Dumnezeu şi să se bucure într-o zi de sărbătoare? Aceasta se făcea printr-un anumit sunet din trâmbiţă.

Trebuiau să se adune seminţiile pentru luptă? Şi aceasta se făcea tot la sunetul trâmbiţei. Într-un cuvânt, adunarea pentru închinare şi pregătirea de luptă, instrumentele de muzică şi uneltele de luptă, absolut totul era rânduit prin trâmbiţa de argint. Orice mişcare, fie de veselie, religioasă, sau fie luptă, oricare era urmarea acestui sunet cunoscut, trebuia să fie rodul unei voinţe neliniştite sau nesupuse, pe care Dumnezeu n-o putea încuviinţa deloc. Oastea călătorilor în pustie atârna tot atât de mult de sunetul trâmbiţei ca şi de mişcarea norului. Mărturia lui Dumnezeu, dată în acest fel deosebit, trebuia sa călăuzească flecare mişcare în toate zecile de mii ale miilor lui Israel.

Pe lângă aceasta, fiii lui Aaron, preoţii, aveau să sune din trâmbiţe, căci gândul lui Dumnezeu nu putea fi cunoscut şi împărtăşit decât prin mijlocirea şi legătura preoţească. Era dreptul sfânt al familiei preotului să se adune în jurul sfântului locaş al lui Dumnezeu, ca să vadă cea dintâi mişcare a norului şi s-o trâmbiţeze până la marginile taberei. Ei trebuiau să scoată un sunet anumit, şi fiecare luptător trebuia să se supună îndată fără şovăire. Ar fi fost, în acelaşi timp, o răzvrătire pe faţă din partea oricui ar fi încercat să meargă fără vestire, sau care n-ar fi voit să meargă după ce vestea era cunoscută. Toţi trebuiau să aştepte mărturia lui Dumnezeu şi să meargă în lumina acestei mărturii, din clipa în care le era dată. Să umbli fără mărturie, însemnează să umbli în întuneric; să nu vrei să mergi după ce s-a dat mărturia, însemnează să rămâi în întuneric.

Acestea sunt lucruri foarte lămurite, foarte practice şi uşor de înţeles în rostul lor în adunarea din pustie. Dar să ne aducem aminte că toate acestea închipuiau ceva; ba chiar, „ele au fost scrise pentru învăţătura noastră”. Prin urmare suntem datori să le cercetăm cu luare aminte; trebuie să căutăm, să culegem şi să păstrăm cu sfinţenie lecţia însemnată pentru viaţa noastră, cuprinsă în porunca deosebit de frumoasă a trâmbiţei de argint Nimic nu poate fi mai potrivit pentru vremea de acum. Din ea iese o învăţătură căreia cititorul creştin ar trebui să-i dea cea mai mare luare aminte. Ea arată în felul cel mai lămurit că poporul lui Dumnezeu trebuie să atârne numai de mărturia dumnezeiască şi să i se supună în totul pentru orice lucru.

Adunarea lui Israel în pustie nu îndrăznea să se adune pentru o sărbătoare sau într-un scop religios, înainte de a auzi sunetul trâmbiţei şi oamenii în stare să poarte armele nu se pregăteau de luptă, înainte de a fi fost chemaţi prin semnul de alarmă să meargă împotriva vrăjmaşului netăiat împrejur. Ei se închinau şi se luptau, călătoreau şi se opreau, ascultând de sunetul trâmbiţei. Nu era vorba deloc de ce le plăcea sau ce nu le plăcea, de gândurile lor, de părerile, sau judecata lor. Era vorba numai de o ascultare oarbă. Toate mişcările lor ţineau de

mărturia lui Dumnezeu, dată din sfântul locaş de preoţi. Cântarea închinătorului ca şi strigătul războinicului, erau rodul mărturiei lui Dumnezeu.

Ce frumos! Şi, pe lângă aceasta, câtă învăţătură luăm de aici pentru viaţă! Poate se întreabă cineva de ce stăruim atât de mult asupra acestui lucru? Pentru că suntem adânc încredinţaţi că avem aici o lecţie folositoare, mai ales pentru zilele în care trăim; căci, însuşirea cea mai vădită a acestor vremuri este nesupunerea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, împotrivirea hotărâtă la adevăr, când cere o ascultare deplină şi lepădarea de sine însuşi i. Totul merge de minune, câtă vreme se dă o mărturie adevărată şi lămurită despre iertarea noastră, primirea noastră, în Hristos, viaţa noastră, neprihănirea noastră, siguranţa noastră veşnică în Hristos. Sufletul ascultă şi se bucură. Dar, îndată ce e vorba de drepturile şi stăpânirea Celui ce şi-a dat viaţa, ca să ne scape din focul iadului, şi să ne aşeze în fericirea veşnică a cerului, se ivesc tot felul de piedici, şi se aduc tot felul de pricini şi de întrebări; în jurul sufletului se îngrămădesc astfel nori groşi de gânduri făcute mai dinainte fără temei şi întunecă judecata. Puterea adevărului este slăbită sau sucită în mii de chipuri. Nu se aşteaptă sunetul trâmbiţei şi când scoate un sunet limpede, nu e nici-un răspuns la chemare. Mergem când ar trebui să ne oprim, şi ne oprim când ar trebui să mergem.

Cititorule, ce poate să urmeze de aici? Sau nici-o înaintare, sau o înaintare pe o cale rea, ceea ce este mai rău decât dacă n-ar fi fost deloc. Este cu neputinţă să înaintăm în viaţa dumnezeiască, dacă nu ne lăsam în totul în voia Cuvântului Domnului. Patern fi mântuiţi prin marea îndurare dumnezeiască şi prin puterea ispăşitoare a sângelui unui Mântuitor, dar ne vom mulţumi oare să fim mântuiţi de Hristos, fără să căutăm să umblăm cu El, cât de cât, şi să trăim pentru El? Vom primi mântuirea prin lucrarea ce a săvârşit fără să suspinăm după o legătură tot mai strânsă cu El, şi după o supunere mai deplină sub mâna Lui, în toate lucrurile? Ce s-ar fi întâmplat lui Israel în pustie, dacă n-ar fi voit să ia seama la sunetul trâmbiţei? Putem vedea dintr-o privire. Dacă, spre pildă, s-ar fi adunat, vreodată, să se veselească împreună, sau pentru o pricină religioasă, fără chemarea hotărâtă de Dumnezeu, ce s-ar fi întâmplat? Sau dacă le-ar fi venit poftă să înainteze sau să plece la luptă înainte ca trâmbiţa să sune alarma, ce ar mai fi fost? Sau în sfârşit, dacă n-ar fi voit să asculte când erau chemaţi prin sunetul trâmbiţei, fie la o adunare sfântă, fie să meargă înainte, fie la luptă, ce s-ar fi întâmplat?

Răspunsul este limpede ca ziua. Să ne gândim bine, căci el ne dă o învăţătură. Să ne alipim inimile de ea. Trâmbiţa de argint hotăra şi poruncea orice mişcare în vechiul Israel. Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să rânduiască totul în Biserică acum. Preoţii vechiului legământ sunau în trâmbiţa de argint. Această mărturie a lui Dumnezeu este cunoscută acum în casa preoţească. Un creştin n-are dreptul să meargă sau să facă ceva în afară de mărturia dumnezeiască. El trebuie să aştepte să-i vorbească Cuvântul Domnului şi până când îl cunoaşte, trebuie să stea liniştit. Când l-a primit, trebuie să meargă înainte. Dumnezeu poate şi îşi împărtăşeşte acum gândul poporului său luptător tot atât de lămurit ca şi odinioară lui Israel. Fără îndoială, că acum nu se mai foloseşte de sunetul trâmbiţei sau de mişcarea norului, ci de Cuvântul şi Duhul Său. Tatăl nostru nu ne călăuzeşte prin ceva ce izbeşte simţurile, ci prin ceva ce înrâureşte asupra inimii, asupra cugetului şi asupra minţii. Gândul Lui ne este împărtăşit nu prin ceva firesc, ci prin ceva duhovnicesc.

Să fim bine încredinţaţi, că Dumnezeul nostru poate da, şi chiar dă inimilor noastre o siguranţă deplină despre ce trebuie şi ce nu trebuie să facem; despre locurile unde trebuie să mergem şi unde nu trebuie să mergem. Pare ciudat ca suntem siliţi să stăruim asupra acestor lucruri – ciudat să-ţi închipui că un creştin s-ar putea îndoi şi chiar tăgădui acest adevăr. Şi totuşi aşa este. Adesea suntem în îndoială şi în încurcătură şi sunt şi creştini porniţi să tăgăduiască putinţa de a avea siguranţa pentru mărunţişurile vieţii de toate zilele. E ceva cu totul greşit. Un tată nu-şi poate spune oare gândul copilului Său până în cele mai mici amănunte, cu privire la purtarea lui? Cine va tăgădui aceasta? Şi Tatăl nostru ceresc, nu ne poate descoperi gândul Său pentru toate împrejurările? Fără îndoială ca poate; cititorul creştin să nu se lase dar lipsit de dreptul sfânt ca să cunoască gândul Tatălui sau pentru fiecare împrejurare a vieţii lui de toate zilele.

Ne-am putea închipui o clipă că Biserica lui Dumnezeu este mai puţin ocrotită în privinţa călăuzirii decât tabăra în pustie? Cu neputinţă. Cum se face atunci că adesea se găsesc creştini în încurcătură şi nu ştiu ce să facă? Pricina trebuie să fie că nu au o ureche deprinsă să audă sunetul trâmbiţei de argint, şi o voinţă supusă ca să răspundă chemării ei. Putem spune că nu trebuie să ne aşteptăm să auzim un glas din cer poruncindu-ne să facem cutare sau cutare lucru, sau să mergem aici sau acolo, nici să găsim totdeauna un hotărât în Scriptură, ca să ne călăuzească în cele mai mici amănunte ale vieţii noastre de toate zilele. Spre pilda: cum ar putea cineva să ştie dacă trebuie să se ducă într-un anumit oraş şi să rămână un anumit timp? Răspundem: daca urechea este deprinsă să asculte cu băgare de seama, veţi auzi negreşit sunetul trâmbiţei de argint. Înainte ca să sune, stai pe loc; după ce a sunat, pleacă în dată. Iată ce face totul limpede, simplu şi sigur. Acesta este leacul pentru îndoială, nesiguranţă şi şovăire. Ne va pune la adăpost de a alerga încoace şi încolo în căutarea a tot felul de sfaturi. Pe lângă asta, vor învăţa că nu e treaba noastră să controlăm mişcările fraţilor noştri. Dacă avem urechea larg deschisă şi inima supusă, vom fi călăuziţi negreşit de Domnul, zi de zi. Dumnezeul nostru ne poate lumina în toate privinţele. Dacă nu face El acest lucru, nimeni altul nu e în stare să-l facă. Şi dacă-l face, nu mai avem nevoie de altcineva.

Să sfârşim acum cu frumoasa întocmire a trâmbiţei de argint, cu toate că, după cum am spus, ea se potriveşte nu numai poporului Israel în pustie, ci se leagă de întreaga lui istorie până la sfârşit. Astfel, avem sărbătoarea trâmbiţelor, trâmbiţa anului de veselie, sunetul trâmbiţelor pentru jertfe, lucruri asupra cărora nu ne vom opri, deoarece înainte de toate voim să aţintim privirea cititorului asupra gândului cuprins la începutul capitolului. Duhul Sfânt să sape în inimile voastre lecţia însemnată a „trâmbiţelor de argint!”

Iată-ne ajunşi cu cercetarea noastră, în clipa când tabăra trebuie să plece. Totul era pe deplin rânduit după „porunca Domnului”. Fiecare ins după familia lui, şi fiecare seminţie după steagul ei, se aflau în locul pe care Dumnezeu li-l hotărâse. Leviţii erau la locul lor, fiecare cu slujba ce i se încredinţase, îngrijiseră din belşug de curăţirea taberei de orice fel de întinăciune şi nu numai atât, dar au ridicat şi steagul sfinţeniei personale şi au adus jertfe de mulţumire din roadele îndurării harnice. Apoi avem sfeşnicul de aur şi cele şapte candele ale lui împrăştiindu-şi lumina lor curată şi scumpă; stâlpul de foc şi norul, şi în sfârşit îndoita mărturie a trâmbiţei de argint, nimic nu lipsea poporului călător. Un ochi veghetor, o mână puternică, o inimă plină de iubire, purtase de grijă pentru tot ce se putea, astfel ca toată adunarea şi fiecare mădular în parte să „aibă totul din belşug”.

Nici nu ne-am putea aştepta la mai puţin. Dacă Dumnezeu îşi ia sarcina să îngrijească de nevoile unui om sau unui popor, o face pe deplin. Este cu neputinţă ca Dumnezeu să poată uita ceva. El ştie tot şi poate tot. Nimic n-ar putea scăpa ochiului Său veghetor; nimic nu-i este Lui cu neputinţă. Prin urmare, toţi cei ce pot spune cu adevărat: „Domnul este Păstorul meu”, pot adăuga fără şovăire cu toata siguranţa: „Nu voi duce lipsă de nimic”. Sufletul care se sprijineşte într-adevăr pe braţul Dumnezeului Cel viu, niciodată nu va duce lipsa de nimic din ce este cu adevărat bun pentru el. Biata noastră inimă nesăbuită îşi poate făuri mii de nevoi închipuite, dar Dumnezeu ştie tot de ceea ce avem într-adevăr nevoie, şi va îngriji pentru TOT.

Aşa dar, tabăra este gata de plecare; dar, lucru ciudat, iată o abatere de la porunca scrisă la începutul cărţii.

Chivotul mărturiei, în loc sa fie în mijlocul taberei, se găseşte chiar în frunte. Cu alte vorbe, Dumnezeu, în loc să rămână în mijlocul adunării ca sa i se slujească, binevoieşte, în harul Său minunat şi nesfârşit, să împlinească, pentru poporul Său, slujba de înainte-mergător.

Dar, să vedem ce aduce această desfăşurare duioasă de har. Dacă n-am cunoaşte pornirea inimilor noastre de a se sprijini pe făptură, mai degrabă decât pe Dumnezeul cel viu, am avea tot dreptul să ne mirăm, de cele de mai sus. Am fi gata să întrebăm: Ce nevoie avea Moise de călăuzirea lui Hobab? Dumnezeu nu era de ajuns? Nu cunoştea El pustia? Ar fi îngăduit El ca ei să se rătăcească? La ce mai slujea norul şi trâmbiţa de argint? N-aveau mai mult preţ decât ochii lui Hobab? De ce oare căuta Moise un ajutor omenesc? Vai, înţelegem prea bine pricina! Ştim cu toţii, spre mâhnirea şi paguba noastre, pornirea inimii să se sprijinească pe ceva văzut. Nu ne place să rămânem într-o stare de deplina atârnare de Dumnezeu pentru fiecare pas al călătoriei. Ni se pare prea greu să ne sprijinim pe un braţ nevăzut. Un Hobab pe care-l putem vedea ne insuflă mai multă încredere decât Dumnezeul cel viu pe care nu-L putem vedea. Suntem mulţumiţi şi liniştiţi când avem la îndemână sprijinul şi ajutorul vreunui sărman muritor ca noi; dar şovăim, ne tulburăm şi ne pierdem îndrăzneala, când suntem chemaţi să umblăm numai prin credinţa în Dumnezeu.

Aceste cuvinte s-ar părea că sunt cam îndrăzneţe; să vedem însă dacă sunt adevărate. Este vreun creştin care, citind aceste rânduri, să nu recunoască cinstit că aşa e? Cu toţii suntem porniţi să ne sprijinim pe braţul omului, chiar în faţa atâtor pilde care ne dovedesc nebunia unei astfel de porniri. În multe împrejurări am simţit deşertăciunea oricărei încrederi în făptură, şi totuşi vrem să ne încredem în ea. De altă pate, am încercat neîncetat sprijinul adevărat ce se află în Cuvântul şi în braţul Dumnezeului Cel viu. Am văzut că niciodată nu ne-a părăsit, niciodată nu ne-a amăgit, dar întotdeauna ne-a dat mai mult de cât am cerut sau gândit şi cu toate acestea mereu suntem gata să ne rezemăm de o trestie frântă, şi să alergăm la puţuri crăpate.

Iată ce e omul, dar binecuvântat să fie Dumnezeu, harul Lui se varsă peste noi, cum se varsă peste Israel în împrejurarea la care ne-am oprit acum; dacă Moise priveşte la Hobab ca să fie călăuzit, Dumnezeu îşi va învăţa slujitorul să ştie că El singur este cu totul de ajuns ca să-i călăuzească.

Aşa este Dumnezeul nostru, mereu „răbdător, plin de îndurare, puternic, sfânt” – stând neîncetat, în măreţia harului Său, deasupra necredinţei şi căderilor noastre, arătându-Se în dragostea Lui, mai presus de toate piedicile pe care ar voi să le ridice necredinţa noastră. El a dovedit foarte lămurit lui Moise şi lui Israel, că El era o călăuză mai bună decât zece mii de Hobabi. Nu ni se spune în acest loc, dacă Hobab a mers cu el sau nu. La cea dintâi poftire, el n-a vrut să meargă şi poate ca şi la a două a făcut tot aşa. Dar ni se spune că Domnul a mers cu el. „Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, când porneau din tabără” (Numeri 10:34) Scump adăpost în pustie! El mergea înaintea poporului Său, să-i caute un loc de odihnă şi după ce a găsit un ioc potrivit cu nevoile lor, El poposeşte cu ei, întinzându-şi peste ei aripa-i ocrotitoare, ca să-i ferească de orice vrăjmaş. „El l-a găsit într-un ţinut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoşate; l-a înconjurat, l-a îngrijit, şi l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care îşi scutură cuibul, zboară deasupra puilor, îşi întinde aripile, îi ia, şi-i poartă pe penele lui: Aşa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, şi nu era nici un dumnezeu străin cu El” (Deuteronom 32:10-12). „A întins un nor, ca să-i acopere şi focul, ca să lumineze noaptea” (Psalmul 105:39).

Astfel s-a îngrijit pentru tot, după înţelepciunea, puterea şi bunătatea lui Dumnezeu. Nimic nu lipsea şi nici nu putea să lipsească, pentru că Dumnezeu însuşi era acolo.

Până aici, am văzut cum a călăuzit Dumnezeu pe poporul său, în pustie, şi cum se îngrijea acolo de nevoile lui. Am văzut dovezile înţelepciunii, bunătăţii şi purtării de grijă a Domnului Dumnezeului lui Israel,

Acum însă, am ajuns într-un loc, unde nori negri se îngrămădesc în jurul nostru. Până aici, am văzut pe Dumnezeu şi lucrările Sale, acum însă vom privi pe om si căile lui rele. Lucrul acesta totdeauna este trist. Omul este acelaşi pretutindeni: în Eden, în lumea noastră, în pustie, în, ţara Canaanului, în Biserică şi în împărăţia de o mie de ani şi e dovedit, că omul se află într-o stare de desăvârşită cădere, îndată ce începe el să lucreze, cade. Astfel, în cele două dintâi capitole din Geneza vedem pe Dumnezeu ca ziditor: totul e făcut şi rânduit într-o desăvârşire dumnezeiască. Omul este lăsat în mijlocul zidirii acesteia ca să se bucure de roadele înţelepciunii, bunătăţii şi puterii lui Dumnezeu. În capitolul 3 însă, totul e schimbat. Când începe omul să lucreze nu face decât să-şi arate neascultarea, să aducă prăbuşire şi jale. Astfel după potop, când pământul a trecut prin acel botez adânc şi înfricoşat şi când omul şi-a luat din nou locul, ni se înfăţişează aşa cum e, dovedind nu numai că nu poate să supună şi să stăpânească pământul, dar că nu e în stare să se stăpânească nici măcar pe sine însuşi (Geneza 9).

De-abia a fost scos Israel din Egipt şi a făcut viţelul de aur. Nici nu se rânduise bine slujba de preot şi fiii lui Aaron aduc foc străin. Îndată ce Saul a fost ales împărat, s-a arătat încăpăţânat şi neascultător.

Acelaş lucru îl vedem când deschidem Noul Testament. De-abia este întemeiată Biserica şi înzestrată cu darurile din ziua Cincizecimii şi auzim cuvinte triste de cârtire şi de nemulţămire. Cu alte cuvinte, istoria omului, de la început şi până la sfârşit, în orice vremi şi în orice loc, e plină de căderi. Nu e nici-o abatere de la acest adevăr.

E bine să ţinem seama de acest fapt destul de serios şi să-i dăm un loc însemnat în inimile noastre. Este neapărată nevoie să înlăturăm orice gând neadevărat cu privire la adevărata fire şi adevărata stare a omului. Să luăm seama că înfricoşata osândă, care a umplut de groază inima împăratului iubitor de plăceri al Babilonului, a fost găsită împotriva întregului neam omenesc, şi împotriva oricărui fiu sau fiice a lui Adam cel căzut: „Ai fost cântărit în cumpănă şi ai fost găsit uşor” (Daniel 5:27).

Cititorule, ai primit tu această osândă ca rostită împotriva ta însuţi? Este o întrebare foarte însemnată şi de aceea suntem îndemnaţi să stăruim asupra ei. Spune, cititorule, eşti tu un copil al înţelepciunii? Dai tu dreptate cuvintelor lui Dumnezeu şi te osândeşti pe tine? Socoteşti tu ca eşti un păcătos pierdut, vinovat şi vrednic de osânda iadului? Dacă-i aşa, Hristos este pentru tine. El a murit ca să ridice păcatul şi să-ţi poarte păcatele tale fără de număr. Încredinţează-ţi viaţa în mâinile Lui, şi tot ce este El, tot ce are El va fi al tău. El este înţelepciunea, neprihănirea, sfinţenia şi răscumpărarea ta. Toţi cei ce cred din inimă în Isus, sunt scoşi de pe pământul cel vechi al păcatului şi al osândei; ei sunt priviţi de Dumnezeu pe noul pământ al vieţii veşnice şi al sfinţeniei dumnezeieşti. Ei sunt primiţi în Hristos cel înviat şi biruitor. „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii.” (1 Ioan 4:17).

Dea Dumnezeu ca Duhul Sfânt să lucreze asupra inimii şi cugetului tău şi să te ducă la picioarele Mântuitorului.

Biata inimă omenească se arată bine aici. Gusturile şi dorinţele ei sunt date la iveală. Poporul suspină de dor după ţara Egiptului şi aruncă înapoi priviri pline de păreri de rău, gândindu-se la roadele şi oalele de carne de acolo. Ei nu spun nimic despre loviturile pe care le îndurau acolo, din partea celor ce-i ţineau în robie, nici de truda de la munca cuptoarelor de cărămidă. Nu-şi aduc aminte decât de lucrurile cu care Egiptul împlinea poftele firii lor pământeşti.

De câte ori nu facem şi noi tot aşa? Când inima pierde frăgezimea, pe care o scoate din viaţa dumnezeiască şi când lucrurile cereşti încep să-şi piardă farmecul, când dragostea cea dintâi scade, când Hristos încetează de a fi pentru suflet partea de mulţumire şi de preţ când citirea Cuvântului lui Dumnezeu şi rugăciunea pierd din farmecul lor şi ajung un fel de sarcină plictisitoare şi făcută mai mult din obişnuinţă, atunci privirea noastră se îndreaptă spre lume, inima urmează privirea şi în cele din urmă picioarele urmează inima.

Şi, în astfel de clipe, uităm ce a fost lumea pentru noi, când eram în ea şi când făceam parte din ea. Uităm ce robie şi ce de suferinţe, câta ticăloşie şi josnicie am suferit cât am stat în slujba păcatului şi Satanei; apoi nu ne gândim decât la îndestulare şi la un loc bun în lume. Şi le ajungem pe toate, ocolind încercările şi luptele ce se întâlnesc în pustie, pe calea poporului lui Dumnezeu.

Lucrul acesta e destul de trist şi ar trebui să ne facă să ne judecăm şi să ne cercetăm cu toată luarea aminte. într-adevăr, e înfricoşătoare starea acelora, cari, după ce au urmat câtva pe Domnul, au căzut pe drum din pricina oboselii. Cât de neplăcut vor fi răsunat la urechile lui Dumnezeu cuvintele acestea: „Acum ni s-a uscat sufletul: nu mai este nimic! Ochii noştri nu văd decât mana aceasta” (Numeri 11:6). Ah! Israele! Ce-ti lipsea? Nu-ţi era de ajuns hrana cerească? Nu puteai să trăieşti cu ce îţi dăruia mâna Dumnezeului tău?

Şi acum să ne cercetăm puţin pe noi înşine. Ne mulţumeşte pe deplin totdeauna pe noi mana noastră cerească? Ce înseamnă întrebarea întâlnită foarte des pe care o pun unii creştini cu privire la binele sau răul care se află într-o îndeletnicire sau alta, în cutare sau cutare plăcere a lumii? Nu ni s-a întâmplat să auzim niciodată, chiar din gura unor persoane, care mărturisesc că sunt credincioase, cuvinte ca acestea: „Cum trebuie să întrebuinţăm ziua de azi? De bună seamă, nu putem să ne gândim toată ziulica la Hristos şi la lucrurile cerului; trebuie să avem şi noi putină odihnă. Acest fel de a vorbi nu ne aduce aminte oare întru câtva de felul de vorbire al lui Israel din Numeri 11?

Cum îţi e vorbirea, aşa fie şi puterea. Când umblăm după alte lucruri, nu arătăm noi prin asta ca numai Hristos, nu este de ajuns pentru inimile noastre? De câte ori nu lăsăm noi de-o parte Biblia ca să citim mult şi cu poftă o literatură uşoara şi nefolositoare! Jurnalele în fiecare zi sunt citite şi pe-o parte şi pe alta, pe când Biblia sta adesea acoperită de praf.

Faptele acestea vorbesc îndeajuns. Nu-i aşa că ele dovedesc că dispreţuim mana Cerească şi lasă să se vadă că râvnim să mâncăm ceapa şi prazul Egiptului?

O, de-am cugeta adânc la aceste lucruri! Să umblam călăuziţi de Duhul, pentru ca Hristos sa fie totdeauna partea îndestulătoare pentru inimile noastre! Dacă Israel, în pustie, ar fi mers cu Dumnezeu, niciodată n-ar fi putut spune: „Ni s-a uscat sufletul nu mai este nimic! Ochii noştri nu văd decât mana aceasta”. Această mană ar fi fost de ajuns pentru ei. Tot astfel şi noi. Dacă umblam totdeauna cu Dumnezeu, prin pustiul acestei lumi, sufletele noastre se vor mulţumi cu partea pe care El le-o dă, şi această parte este un Hristos ceresc. S-ar putea ca El să nu fie totdeauna îndeajuns pentru voi? Nu este El toată plăcerea pentru Dumnezeu? Nu umple El cerurile cu slava Sa? Nu este El Acela, pe care fără încetare ÎL cântă îngerii, pe care-L laudă şi căruia îi slujesc? Nu este El ţinta de căpetenie a sfaturilor şi a planurilor veşnice? Nu trece oare istoria căilor Sale marginile veşniciei? Ce răspuns vom da noi la toate aceste întrebări? Ce altul decât un „DA” din toată inima si fără pic de sfială.

Ei bine, atunci, acest Prea iubit, în taina adâncă a persoanei Sale, în măreţia duhovnicească a căilor Sale şi în strălucirea şi frumuseţea fiinţei Sale, nu va fi El în orice clipă îndeajuns pentru inimile noastre? Avem nevoie de altceva? Ne trebuie jurnale sau alte scrieri uşoare ca să umple golul din sufletele noastre? Trebuie să-L lăsăm deoparte pe Hristos ca să mergem la o „expoziţie” sau la un concert?

O, ce trist, că am fost nevoiţi să scriem aceste lucruri! Da, destul de trist şi totuşi atât de trebuincios. Şi acum întrebăm stăruitor pe cititor: Nu cumva Hristos nu este de ajuns pentru sufletul tău? Nu cumva ai dorinţe pe ceri El nu ţi le poate împlini? Dacă-i aşa, să ştii că sufletul tău se află într-o stare îngrijorătoare. E neapărată nevoie să te gândeşti bine la lucrul acesta şi să te cercetezi cu luare aminte. Aruncă-te cu faţa la pământ înaintea Lui Dumnezeu, judecându-te cinstit tu însuţi. Deschideţi inima înaintea Lui. Spune-i totul. Mărturiseşte-i Lui până unde te-ai coborât şi cât eşti de rătăcit, căci doar aşa stau lucrurile, întrucât Hristosul lui Dumnezeu nu-ţi este de ajuns. Spune lui Dumnezeu tot ce-ţi stă pe inimă şi nu căuta să ai odihnă, până ce cu întreaga ta fiinţă şi plin de bucurie nu vei ajunge la starea aceea în care Hristos, şi numai El, să-ţi fie îndeajuns partea ta de mulţămire în orice împrejurare a vieţii tale.

Şi acum să ne întoarcem la capitolul nostru. Mai întâi vom atrage luarea aminte a cititorului asupra unor versete, care cuprind o înştiinţare de foarte mare însemnătate pentru noi: „Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit pofta, ba chiar şi copiii lui Israel au început să plângă, şi să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm?”

Nu este nimic mai primejdios pentru lucrul lui Hristos sau pentru sufletele poporului său, decât întovărăşirea cu oameni, care au păreri amestecate. E cu mult mai puţin primejdios să ai a face cu vrăjmaşi cunoscuţi şi care luptă pe faţă. Satana ştie lucrul acesta destul de bine, când se trudeşte să hotărască pe copiii lui Dumnezeu să se unească cu aceia, care nu au gânduri temeinice, sau – într-altfel – să vâre lucrători cu mult duh lumesc în mijlocul acelora, care caută să urmeze un drum despărţit de lume. În Noul Testament găsim locuri care înfăţişează acest fel deosebit de a se arăta, al răului.

Astfel avem neghina şi aluatul în Matei 13. Apoi în Filipeni găsim persoane care se alipesc de adunare si care erau ca „adunătura de oameni” din Numeri. În sfârşit avem spusele apostolului cu privire la oamenii vârâţi de vrăjmaş printre creştini cu scop de a strica mărturia şi a nimici sufletele copiilor lui Dumnezeu. Astfel apostolul Pavel vorbeşte de „Credincioşi furişaţi şi strecuraţi printre noi” (Galateni 2:4). Iuda de-asemenea vorbeşte de „unii oameni care s-au strecurat printre cei credincioşi”.

Din toate acestea, învăţăm că poporul lui Dumnezeu trebuie să vegheze şi nu numai să vegheze, ci sa şi vieţuiască într-o strânsă legătură cu Mântuitorul, care, singur poate să apere pe ai Săi ca să nu intre în mijlocul lor lucruri străine şi să-i păzească neîntinaţi de orice atingere cu oamenii cu gânduri amestecate sau cu un ţel de a fi îndoielnic.

„Adunătura de oameni” va fi neapărat „cuprinsă de poftă” şi poporul lui Dumnezeu, în atingere cu ea, se găseşte într-o primejdie de neînlăturat, care urmăreşte să-l facă să i se urască mana cerească. Lucrul de care are nevoie poporul lui Dumnezeu este: să fie hotărât din

toată inima de Hristos şi să se predea în întregime Lui şi lucrului Lui. Când o adunare de credincioşi este hotărâtă să meargă cu sufletul alipit de Hristos, fără să aibă inima împărţita; când caută să umble într-o despărţire văditâ de lumea de acum, nu va avea să se teamă prea mult, că persoane cu o purtare îndoielnică, vor căuta să-şi facă loc în sânul ei. Totuşi, să nu uităm că Satana se va strădui totdeauna să strice mărturia Numelui lui Hristos, prin oameni lumeşti, strecuraţi printre copiii lui Dumnezeu. Odată intraţi în mijlocul lor, astfel de oameni, din pricina purtării lor rele, vor atrage ocară asupra Numelui Domnului. Ştia bine Satana ce face când a împins adunătura de oameni să se alipească de copiii lui Israel. Urmările acestui amestec s-au arătat numaidecât. Poporul lui Israel ieşise din Egipt cu braţele înarmate, trecuse Marea Roşie şi pe ţărmurile ei înălţase cântec de biruinţă. Totul părea strălucitor şi plin de nădejdi frumoase, dar „adunătura de oameni" era acolo şi înrâurirea ei s-a arătat îndată. Astfel se întâmplă totdeauna în istoria poporului lui Dumnezeu, în marile mişcări religioase, care au avut loc din când în când, vedem anumite lucruri, care la început treceau nebăgate în seamă, din pricina vărsării bogate a harului şi a puterii duhului, dar care au ieşit la iveală îndată ce revărsarea aceasta a început să se împuţineze.

Aceste lucruri ne dau de gândit. Ele cer veghere necurmată şi privesc atât adunările, cât şi pe fiecare credincios în parte. La începutul întoarcerii noastre la Dumnezeu, când suntem plini de râvnă şi de înviorare, vărsarea din belşug a harului are loc cu atâta binecuvântare, încât multe lucruri pot trece fără să fie prea mult cercetate, şi totuşi ele nu sunt decât seminţe aruncate în ţarină de mâna vrăjmaşului. La vremea potrivită vor încolţi, vor creşte şi-şi vor arăta roadele. De aceea atât adunările creştine cât şi fiecare credincios în parte să nu adoarmă, ci să vegheze necurmat, pentru ca să nu vină vrăjmaşul să-şi arunce sămânţa lui. Când inima este cu adevărat predată lut Hristos, totul se va isprăvi. Dumnezeul nostru este plin de milă faţă de noi, ne poartă de grijă şi ne apără să nu cădem în vreo cursă. Să ne încredem în El şi să-i dăm slavă!

Dar mai avem şi alte lucruri de învăţat din această parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne oprim doar la căderea adunării copiilor lui Israel. În această împrejurare, îl vedem chiar pe Moise şovăind şi cazând sub greutatea răspunderii sale.

Iată o vorbire care într-adevăr ne dă de gândit. Departe de noi gândul de arătări mai mari sau altfel de cum au fost căderile şi cususurile unui slujitor atât de ales şi atât de vrednic ca Moise. Ne-ar şedea rău să răstălmăcim faptele şi cuvintele aceluia, despre care Duhul Sfânt spune: „el a fost credincios în toată Casa lui Dumnezeu" (Evrei 3:2). Moise, ca toţi sfinţii Vechiului Testament, şi-a luat locul printre „duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi" (Evrei 12:23) şi orice gând din Noul Testament, cu privire la el, îi aduce cinste şi-l înfăţişează ca pe un vas de mare preţ, cu toate acestea trebuie să ne gândim adânc asupra Istoriei însuflate, pe care o avem acum înaintea ochilor. Este adevărat că faptele şi căderile poporalul lui Dumnezeu din Noul Testament nu se pot tâlcui şi pune pe seama vremurilor de care vorbeşte Vechiul Testament.

Acesta din urmă însă ni le înfăţişează aidoma. Dar au ce scop? Ca să ne dea învăţătură. „Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca, prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" (Romani 15:4).

Dacă-i aşa, ce trebuie să învăţăm noi din izbucnirea de deznădejde, arătată în Numeri 11:11-15?

Cel puţin lucrul acesta: numai pustia poate să dea la iveală ce se găseşte în cei mai buni dintre noi. Numai aici arătăm ce se află în inimile noastre. Cartea Numeri este în deosebi cartea pustiei, deci, este şi drept să ne aşteptăm să găsim în ea tot felul de căderi şi de cususuri, dezvăluite în toată goliciunea lor. Duhul lui Dumnezeu zugrăveşte cu cea mai mare grijă fiecare lucru. El ne înfăţişează pe oameni aşa cum sunt ei şi cu toate că Moise cel înfăţişat aici s-ar părea un Moise, care vorbeşte cu multă uşurătate, această uşurătate ne este pusă înainte ca să ne slujească de înştiinţare şi de învăţătură. Moise „era un om care avea aceleaşi slăbiciuni ca şi noi" şi e vădit că în această vreme a istoriei sale, pe care o avem înainte, inima lui este copleşită de greutatea grozavă a răspunderii, sale.

Dar, poate, se va zice: „Nu-i deloc de mirare, căci greutatea era prea mare pentru umerii omului". Lucrurile se înfăţişează însă cu totul altfel: era oare prea grea pentru umerii dumnezeieşti? Ce Moise a fost chemat să poarte el singur sarcina? Nu era cu el Dumnezeul cel viu şi nu era asta de ajuns? Ce însemnătate are faptul că lui Dumnezeu i-ar fi plăcut să lucreze printr-un singur om sau prin zece mii? Toată puterea, toată înţelepciunea, tot harul se găsesc în El. El este izvorul tuturor binecuvântărilor şi cu privire la lucrurile credinţei, ori că ar fi un singur canal de revărsare, ori că ar fi o mie, asta n-are nici-o însemnătate.

De aici toţi slujitorii lui Hristos au de învăţat un lucru de seamă: Când Domnul aşează pe un om într-un loc de răspundere, îl face in stare să ocupe acel loc şi îl ţine acolo. De bună seamă însă că e cu totul altceva când un om, fără să fie chemat acolo, vrea el să se ducă într-un câmp de lucru, sau să ia un loc greu şi primejdios. Atunci putem să ne aşteptăm neapărat, mai curând sau mai târziu, la o cădere deplina. Când Dumnezeu însă cheamă un om într-un anumit loc la slujbă, îl şi înzestrează cu harul trebuincios pentru îndeplinirea lucrului, la care e chemat.

Nimeni nu e trimis la război pe cheltuiala sa. Deci, noi trebuie să aşteptăm totul de la El. Nu vom cădea niciodată, dacă ne vom alipi numai şi numai de Dumnezeul cel viu. Nu ne vom pierde vlaga duhovnicească niciodată, câtă vreme ne vom adapă la izvor. Micile noastre izvoare vor seca în curând, dar Domnul Isus spune: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apa vie, cum zice Scriptura" (Ioan 7:38).

Aceasta este marea lecţie învăţată în pustie. Nu putem merge mai departe fără ea. Dacă Moise ar fi înţeles-o bine, n-ar fi îndreptat niciodată, către Dumnezeu, astfel de cuvinte: „De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta?" El şi-ar fi aţintit privirile numai spre Dumnezeu şi ar fi înţeles că el nu e decât o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, o unealta ale cărei puteri sunt mărginite. Moise singur, de bună seamă, n-ar fi putut face rost de hrană acelei mari mulţimi, nici chiar pentru o zi. Dumnezeu însă are putere să împlinească nevoile oricărui muritor şi să i le împlinească totdeauna.

Credem noi cu adevărat lucrul acesta? Nu se în tâmplă câteodată să avem îndoiala? Nu cumva ni se întâmplă uneori să ne purtăm astfel, încât să se vadă că noi ne îngrijim de nevoile noastre şi nu Dumnezeu? Şi atunci e de mirat că suntem trişti, că şovăim şi că ne prăbuşim biruiţi? Se înţelege. Moise ar fi putut să zică: „Doamne, eu singur nu sunt în stare să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine". Nu s-a găsit decât o singură inimă, care a fost în stare să sufere o astfel de adunare şi anume: inima Celui Prea Iubit, care, atunci când Israeliţii cădeau, frânţi de oboseală lângă cuptoarele de cărămizi din Egipt, s-a coborât să le dezlege lanţurile robiei şi după ce i-a răscumpărat din mâna vrăjmaşului, şi-a aşezat locuinţa în mijlocul lor. El putea să-i sufere, El şi numai El singur. Numai inima Sa plină de dragoste şi mâna Sa puternică erau în stare să poarte această greutate. Şi dacă Moise ar fi ştiut atotputernicia acestui mare adevăr, n-ar fi spus şi n-ar fi putut spune: „Decât să te porţi aşa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea."

Aceasta a fost o clipă întunecată în viaţa alesului slujitor al lui Dumnezeu. El ne aduce aminte întrucâtva de proorocul Ilie, când s-a aruncat la rădăcina unui ienupăr şi a cerut lui Dumnezeu să-i ia viaţa.

Dar ce minunat e să privim pe aceşti doi oameni laolaltă pe muntele schimbării la faţă. Aceasta ne arată într-un chip atât de vădit că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre şi căile Sale nu sunt căile noastre. El păstra pentru Moise şi Ilie lucruri şi mai de preţ, decât acelea la care se gândeau ei. Binecuvântat să fie Numele Sau, căci El face să amuţească glasul temerilor noastre, prin bogăţiile harului Său! Când sărmanele noastre inimi se aşteaptă la moarte şi la nenorocire, El ne dă viaţa, biruinţă şi slavă.

Totodată nu putem trece cu vederea faptul că dând înapoi din faţa unei grele răspunderi, Moise se lepăda de o slujbă de frunte şi de un drept care i se dăduse numai lui. Chemarea acestor şaptezeci de oameni adaugă ceva puteri lui Moise? Nu, căci la urmă s-a văzut că n-au fost înzestraţi cu nimic mai mult decât cu duhul şi puterea care era peste Moise. Ce e drept acum erau şaptezeci de oameni, în loc de unul singur, dar mărirea numărului oamenilor n-aducea nici-o creştere a puterii duhovniceşti. Această adăugare de oameni cruţa truda lui Moise, dar îi ştirbea ceva din vrednicia lui. De aici înainte el avea să fie o unealtă legată de altele, în loc să fie una singură. S-ar putea spune însă că Moise – slujitorul binecuvântat cum era, nu dorea de loc slujbă de cinste pentru el însuşi, ci mai degrabă căuta să meargă pe o cărare umbrită, cât mai ascunsă şi smerită. Fără îndoială că aşa este. Asta însă n-are a face aici. Moise, vom vedea îndată, era omul cel mai blând de pe faţa pământului şi nici nu ne trece prin minte să ne gândim că un alt om s-ar fi purtat mai bine în aceste împrejurări. Totuşi suntem datori să păstrăm marea lecţie pe care ne-o înfăţişează acest capitol intr-un chip atât de izbitor. Cel mai bun dintre oameni cade, şi se vede limpede că Moise, în capitolul 11 din Numeri, nu se găsea în starea de înălţare senină a credinţei. Dimpotrivă, pare că pierduse pentru o clipă acea cumpănă desăvârşită a sufletului, acea stare, la care ajung neapărat toţi acei care au pe Dumnezeul cel viu, ca singurul izvor al gândurilor lor. Şi bănuim aceasta, nu numai din faptul că a căzut sub greutatea răspunderii sale.

La toate acestea vedem lucrarea unui duh de neîncredere, care urmăreşte totdeauna sa mărginească pe Sfântul lui Israel. Dumnezeul cel Atotputernic, Stăpânul cerurilor şi al pământului, făcătorul întregii lumi, nu poate să le facă rost de carne pentru şase sute de mii de oameni? Dacă ne-am gândi astfel,ce trist ar fi! Cât de mărginiţi suntem! Credinţa face loc lui Dumnezeu şi astfel ea nu cunoaşte nici-o greutate. Ea îşi bate joc de „lucruri neputincioase”. În lucrurile credinţei, Dumnezeu e marele răspuns la orice întrebare, singurul în stare sa dezlege toate greutăţile. Ea însă totul în seama Lui şi puţin îi pasă că e vorba de şase sute de mii de inşi sau de şase sute de milioane. Ea ştie ca Dumnezeu este totul şi asta e de ajuns. Ea îşi are obârşia tuturor izvoarelor în El. Necredinţa aicea: „Cum e cu putinţă cutare, sau cutare lucru?” Ea e plina de: „cum” credinţa însă are un singur mare răspuns la miile de „cum”, şi acest răspuns este: Dumnezeu.

Cheia adevărată a destoiniciei în orice slujbă este puterea duhovnicească. Ea nu este tot una cu iscusinţa, înţelepciunea, sau puterea omului. Ea nu e altceva decât puterea Duhului lui Dumnezeu. Lucrul acesta este adevărat nu numai pentru vremurile lui Moise, ci şi pentru zilele noastre. „Lucrul acesta nu se va face nici prin patere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor” (Zaharia 4:6).

Ce bine ar fi, dacă toţi slujitorii Lui şi-ar aduce aminte necurmat de acest adevăr! Cât de mult le-ar îmbărbăta el inima şi ce vioiciune nesfârşită ar da slujbei lor. O slujbă care izvorăşte dintr-o legătură necurmată cu Duhul Sfânt, niciodată nu poate ajunge ceva sec. Dacă un om însă se bizuie pe puterile lui, in curând acestea vor slei. N-au nici-un preţ „talentele”, mulţimea scrierilor citite, sau bogăţia cunoştinţelor; dacă nu este Duhul Sfânt izvorul şi puterea slujbei, mai curând, sau mai târziu, ea îşi va pierde frăgezimea şi nu va da nici-un rod.

Dacă-i aşa, cât de însemnat lucru e ca toţi cei ce slujesc, fie la răspândirea Numelui lui Isus printre cei ce n-au auzit niciodată despre El, fie în Biserică, să se bizuie fără întrerupere numai şi numai pe puterea Duhului Sfânt! El ştie de ce nevoi sunt încercate inimile noastre şi El e şi în stare să le împlinească. Dar trebuie să ne încredem în El. Asta nu înseamnă însă că putem să ne bizuim în parte pe noi, în parte pe Duhul lui Dumnezeu. Daca e cea mai mica încredere în noi, se va vedea fără zăbava. Trebuie să isprăvim odată cu încrederea în noi, daca vrem să fim vase ale Sfântului Duh. Asta nu înseamnă deloc – mai e nevoie s-o spunem? – că nu trebuie să avem o sfântă silinţă şi o sfânta înflăcărare în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, ca şi în încercările, luptele şi feluritele greutăţi ale sufletului. Dimpotrivă, suntem încredinţaţi că, noi cu cât ne vom bizui mai mult cu simţământul nimicniciei noastre pe marea putere a Duhului Sfânt, cu atât vom cerceta mai cu îngrijire şi Cartea şi sufletul. Ar face o greşeala de neiertat cel ce ar cerceta Cuvântul lui Dumnezeu, fără rugăciune şi fără cugetare adâncă, sub cuvânt că el stă în legătură cu Duhul Sfânt. „Pune-ţi pe inimă aceste lucruri, îndeletniceşte-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toţi” (1Timotei 4:15). Astfel dar, fiecare să-şi aducă aminte totdeauna că Duhul Sfânt este izvorul nesecat şi viu al slujbei. El singur este Acela care poate să dea la iveală, în toată strălucirea şi plinătatea, comorile Cuvântului lui Dumnezeu şi să le împartă după cerească Sa putere, fiecărui suflet, potrivit nevoilor, pe care le are. Nu doar că înfăţişează adevăruri noi, ci face ca, în aşa fel să se desfăşoare Cuvântul încât acesta să lucreze potrivit cu nevoia pe care o are fiecare din cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu.

Iată adevărata slujbă. Se poate întâmpla ca cineva să lămurească de o sută de ori acelaş loc din Scriptură aceloraşi persoane şi totuşi de fiecare dată, să vestească pe Hristos cu o noua frăgezime duhovnicească. Pe de altă parte, altcineva îşi chinuieşte mintea să găsească subiecte noi şi chipuri deosebite, în care ar putea să vorbească despre versete cunoscute, şi cu toate aceste strădanii, în predica sa nu se găseşte măcar o fărâmiţă de Hristos, sau de putere duhovnicească.

Toate acestea sunt adevărate atât pentru evanghelist, cât şi pentru învăţător sau pentru păstorul sufletelor. Cineva poate să fie chemat să predice Evanghelia în acelaşi loc, vreme de mai mulţi ani; uneori este mâhnit văzând că trebuie să se vorbească mereu aceloraşi ascultători, să lămurească acelaşi subiect, săptămână după săptămână, luna după lună şi an după an. Şi atunci îl vedem străduindu-se să găsească ceva nou, proaspăt sau deosebit. Ba mai mult, în inima lui citim dorinţa de a pleca într-alt loc, unde subiectele sale obişnuite vor fi noi pentru ascultătorii de acolo. Ceea ce am spus mai sus va ajuta mult pe astfel de oameni saşi aducă aminte că Hristos este marele subiect al vestitorului Evangheliei. Duhul Sfânt este puterea care desfăşoară acest însemnat temei de vorbire, iar sărmanii păcătoşi pierduţi sunt aceia înaintea cărora trebuie desfăşurată vorbirea. Şi Hristos este totdeauna nou; puterea Duhului Sfânt are necurmat ceva viu în ea, iar sufletul omenesc se găseşte în aşa stare că nu rămâne nepăsător. De altfel e bine ca vestitorul Evangheliei, ori de câte ori se ridică să vestească Evanghelia, să-şi aducă aminte, că aceia cărora le vorbeşte nu cunosc deloc Evanghelia şi sa vorbească astfel ca şi cum ascultătorii săi pentru întâia oară aud vestea bună, pe care le-o aduce. Într-adevăr, vestirea Evangheliei, în înţelegerea dumnezeiască a acestui cuvânt, nu este desfăşurarea seacă a unei învăţături evanghelice, nici un anumit fel de discurs rostit de fiecare dată, cu aceea obişnuinţă plictisitoare. A vesti Evanghelia înseamnă a dezvălui inima lui Dumnezeii, persoana şi lucrarea lui Hristos.

O, de-ar avea toţi vestitorii Evangheliei aceste lucruri în minte! Astfel, ia ceea ce s-a petrecut cu Moise, aşa cum ne este înfăţişat în acest capitol, vedem că n-a avut loc nici-o sporire a puterii, ci, acelaşi duh, pe care-L avea singur, a fost împărţit peste cei şaptezeci de bătrâni.

Dumnezeu poate să lucreze printr-un singur om tot aşa de bine ca şi prin şaptezeci; dar, dacă El nu lucrează, şaptezeci de inşi nu vor face mai mult decât unul singur. Este lucrul cel mai de căpetenie să avem pe Dumnezeu totdeauna de faţă în sufletul nostru. Aceasta este marea taina a puterii şi a lucrului plin de viaţă, fie pentru vestitorul Evangheliei, fie pentru învăţător, cât şi pentru oricare altul. Când cineva poate să spună: „Toate izvoarele mele sunt în Dumnezeu", n-are de ce să se neliniştească, în ce priveşte câmpul său de lucru, sau cu privire la destoinicia de care are nevoie. Când însă lucrurile nu stau tocmai aşa, înţelegem uşor că bietul om doreşte mult saşi împartă cu alţii munca şi răspunderea. Să ne aducem aminte cum Moise, la începutul Exodului, mergea silit în Egipt, ascultând de Dumnezeu şi cum grabnic a hotărât pe Aaron săi întovărăşească. Aşa se petrece totdeauna. Nouă ne plac lucrurile, care se pot pipăi, lucrurile pe care să le poată vedea ochiul şi să le atingă mâna. Ne este greu să vedem pe Acela, care este nevăzut. Şi totuşi sprijinul pe care căutăm să ne bizuim este mai totdeauna o „trestie frântă", care ne străpunge mâna. Aaron a fost pentru Moise un adânc izvor de amărăciune. Tot astfel, lucrurile pe cari, în nebunia noastră, le socotim că ne sunt ajutoare, de care nu ne putem lipsi, ajung mai totdeauna să înşele amarnic aşteptările noastre.

Să ne silim să învăţăm că trebuie să ne bizuim numai pe Dumnezeul cel viu, cu o inimă curată şi o încredere nezguduită.

înainte de a isprăvi acest capitol, să ne oprim o clipă să cercetăm felul cu adevărat minunat în care înfruntă Moise împrejurările, în care el singur s-a vârât. Una e să te codeşti în faţa greutăţilor şi a răspunderii şi alta e să te porţi cu inima largă şi cu smerenie adâncă faţă de aceia care sunt chemaţi să împărtăşească greutatea cu tine. Aceste două lucruri sunt cu totul deosebite şi putem vedea adesea această deosebire arătată în chip izbitor.

În împrejurarea de aici, Moise arată bunătatea aleasă, care este trăsătura lui deosebită. Iată un lucru minunat de frumos. Moise era departe, sa aibă acel josnic duh de pizmă, care să nu mai lase pe nimeni altul să vorbească. El era gata, din pricina bunătăţii sale, să se bucure de toate arătările adevăratei puteri a Duhului, în orice loc şi la orice ins. EL ştia destul de bine că cei doi oameni nu puteau să proorocească, decât prin puterea Duhului Sfânt şi dacă era aşa, în orice loc s-ar fi arătat această putere, cum iar fi trecut măcar prin gând ca el să caute s-o înăbuşe sau să i se împotrivească?

O, ce bine ar fi, dacă şi noi am avea într-o măsură mai bogată acel duh ales în această privinţă. Fiecare dintre noi să năzuim să-l avem.

Să căutăm să avem o inimă largă, care să se bucure, fără să se prefacă, de mărturia şi de slujba copiilor lui Dumnezeu, chiar atunci când n-am vedea toate lucrurile cu aceiaşi ochi ca ei şi când felul nostru de a lucra ar fi altul decât al lor. Nu e nimic mai josnic decât acel duh murdar de pizmă şi de gelozie, care nu îngăduie unui om să-i pară bine şi să se bucure de lucrul altuia. Putem fi încredinţaţi că, dacă Duhul lui Hristos este la lucru în inimile noastre, putem să ne desprindem de noi înşine şi sa îmbrăţişăm, în duh, câmpul întreg de lucru al binecuvântatului nostru Stăpân şi pe toţi lucrătorii Săi prea iubiţi; vom putea astfel să ne bucurăm din toata inima că lucrarea se face fără să ne intereseze prin cine. Cineva, a cărui inimă este plină de Hristos, ar putea spune – şi ar putea spune fără sa treacă marginile: „Numai să se facă lucrarea – Hristos sa fie preamărit – sufletele să fie mântuite – turma Domnului sa fie hrănită şi îngrijită, şi n-am avea nevoie să ştim cine face lucrarea".

Acesta este adevăratul duh, pe care trebuie să-l avem. El e departe ca cerul de pământ de îngustimea şi iubirea de noi înşine, care nu poate să se bucure decât de lucrarea în care „eu" şi „eu însumi" am un loc destul de însemnat. Domnul să ne scape de lucrul acesta şi să ne facă să dorim acea stare de suflet, pe care a arătat-o Moise, când a spus: „Eşti gelos pentru mine! Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci, şi Domnul să-şi pună Duhul Lui peste ei."

În cele din urmă versete ale capitolului nostru, vedem pe popor în stăpânirea lucrurilor, pe care le dorise cu atâta poftă. Acesta însă le-a fost spre pieire. „El le-a dat ce cereau, dar a trimes molima printre ei" (Psalmul 106:15). Căpătaseră ce au dorit cu atâta poftă, dar şi-au găsit moartea. Ei au vrut să aibă carne, odată cu ea însă a venit judecata lui Dumnezeu.

Ce pilduitor lucru! Să luăm în seamă această înştiinţare! Sărmana inimă omenească e plină de dorinţe deşarte şi de pofte josnice. Mana cerească n-o împacă deplin, îi trebuie altceva. Dumnezeu îngăduie să căpătăm şi acest lucru. Dar atunci? Prăpăd, nerodnicie, judecată!

O, Doamne, păstrează Tu inimile noastre alipite numai de Tine, în orice vreme! Fii Tu totdeauna partea care sa fie îndeajuns sufletelor noastre, în toata vremea călătoriei noastre prin pustiul lumii acesteia, până vom vedea faţa Ta plină de slavă!

Partea înfăţişată în acest mic capitol, poate fi privită sub două înfăţişări deosebite: una care înfăţişează lucruri ce se vor petrece în viitor şi alta în legătură cu purtarea noastră în viaţa de toaie zilele.

În unirea lui Moise „cu femeia etiopiana" ni se arată marea şi minunata taină a unirii Bisericii cu Hristos, Capul său. Acest lucru l-am întâlnit în studiul nostru asupra cărţii Exodului; aici însă îl găsim sub o înfăţişare cu totul deosebită: unirea lui Moise cu femeia etiopiana aţâţă vrăjmăşia lui Aaron şi a Mariei. Faptele pline de măreţie, izvorâte din har, sunt întâmpinate cu împotrivire de cei ce ţin seamă numai de legăturile fireşti şi de mijloacele care stau în puterea oamenilor.

Noi ştim, din cele scrise în Noul Testament, că întinderea harului la Neamuri a stârnit ura cea mai mare şi cea mai grozavă a Iudeilor. Ei nu voiau ca să se împărtăşească din har şi Neamurile, nu voiau să creadă că aceasta e voia lui Dumnezeu; nu voiau nici măcar să audă de lucrul acesta. Capitolul 11 al Epistolei către Romani, are în vedere lucrul acesta, când apostolul zice Neamurilor: „După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum prin neascultarea lor aţi căpătat îndurare acum, tot aşa ei acum, n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare" (Romani 11:30-31).

Iată ce ne este înfăţişat în istoria lui Moise. El se dă cu totul lui Israel, fraţilor săi trupeşti; ei însă, în neîncrederea lor, îl leapădă. L-au izgonit şi nu l-au voit. Faptul acesta, în înţelepciunea fără margini a lui Dumnezeu, ajunge un prilej de îndurare pentru o străină, – căci, în vremea când Moise e îndepărtat de către Israel, încheie acea legătură tainică şi plină de tâlc cu o femeie păgână, legătură împotriva căreia se ridică şi vorbesc Măria şi Aaron, în capitolul nostru, împotrivirea lor atrage judecata lui Dumnezeu. Măria se umple de lepră şi ajunge astfel o fiinţă pângărită, văitată de toată lumea. Şi lepra n-o părăseşte decât în urma rugăciunii aceluia, pe care-l vorbise de rău.

Tot aşa şi Iudeii n-au crezut marele adevăr al îndurării dăruite Neamurilor, iată de ce, mai în urmă a căzut mânia peste ei. Mai târziu însă vor fi aduşi şi ei la scaunul îndurării ca şi Neamurile. Dar cât de umilitor e pentru ei care căutau să rămână pe temeiul făgăduinţei şi al drepturilor date de Dumnezeu numai lor. Aşa a găsit însă cu cale înţelepciunea lui Dumnezeu, căreia apostolul i-a înălţat acest măreţ cântec

„O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:33-36).

Sa vedem acum partea care e în legătură cu viaţa de toate zilele. E foarte primejdios sa vorbeşti împotriva unui slujitor al lui Dumnezeu. Să fim încredinţaţi ca Dumnezeu, mai curând sau mai târziu va pedepsi lucrul acesta. Pedeapsa dumnezeiască a căzut numaidecât asupra Măriei. Într-adevăr, era o răzvrătire vădită, sa vorbeşti împotriva aceluia pe care Dumnezeu îl ridicase într-un fel atât de deosebit, şi-i dăduse sarcina unei slujbe dumnezeieşti, şi care, chiar în împrejurarea de care se plângeau Măria şi Aaron, lucrase într-o desăvârşită potrivire cu îndrumările lui Dumnezeu, înfăţişându-ne acea taină strălucită, ascunsă în gândirea veşnică: unirea lui Hristos cu Biserica. Oricum, este o greşeală de neiertat să vorbeşti de rău pe slujitorii lui Dumnezeu, chiar pe cei mai slabi şi mai smeriţi. Dacă slujitorul nu se poartă cum se cuvine, – dacă e în vreo greşeală, dacă a greşit în vreo privinţă, Domnul are să-l jude ce; fraţii lui însă să ia bine seama la purtarea lor înşişi, ca să nu ajungă ca Maria să se amestece în aceste lucruri, căci altfel vor păţi-o urât. E înfricoşător lucru să vezi, uneori, cum îşi îngăduie unii să vorbească şi să scrie împotriva slujitorilor lui Hristos. Aceştia, ce e drept, pot da loc la astfel de prilejuri, pot să se înşele sau să vădească o purtare şi un duh întinat şi totuşi păcătuieşte împotriva lui Hristos, acela care vorbeşte de rău pe scumpii Săi slujitori. Trebuie să ne lăsăm o dată pătrunşi de însemnătatea acestor cuvinte: „Cum de nu v-aţi temut să vorbiţi împotriva robului Meu?”

Dumnezeu să ne dea harul să nu ne lăsăm târâţi în acest păcat grozav! Sa veghem să nu fim găsiţi săvârşind ceea ce supară pe Dumnezeu, adică vorbind împotriva celor ce sunt dragi inimii Sale. Nu este nici unul din copiii lui Dumnezeu, la care să nu putem găsi măcar ceva bun, numai să căutăm cu luare aminte. Să nu ne oprim decât la binele acesta. Să-l urmărim, să-l întărim şi să-l facem să crească cu orice preţ. De altă parte, daca n-am putut să găsim nici-un pic de bine la fratele şi tovarăşul nostru de slujbă; dacă ochiul nostru n-a descoperit decât cusururi; dacă n-am izbutit să zărim măcar o scânteie de viaţă în cenuşa – măcar o piatră scumpă în grămada de murdărie, dacă n-am văzut decât o fire pământească, atunci, cu o mâna plină de iubire, să întindem vălul tăcerii peste fratele nostru şi să nu vorbim despre el, decât la scaunul harului.

E ceva prea frumos în chipul cum ştie sa se poarte Moise, în împrejurarea aceasta. El ni se arată cu adevărat un om blând, nu numai în împrejurarea cu Eldad şi Medad, dar şi în aceea mai grea, cu Măria şi Aaron. În cea dintâi, în loc sa fie gelos pe cei ce erau chemaţi să ia parte la însărcinarea şi răspunderea sa, el se bucură de lucrul lor şi doreşte ca tot poporul lui Dumnezeu să aibă acelaş har sfânt. în cea de a doua, în loc să simtă şi să ţină ură împotriva fratelui şi sorei sale, el se duce grabnic să mijlocească pentru ei.

Aici Moise e plin de Duhul Stăpânului său şi se roagă pentru aceia, care au vorbit atât de nesăbuit împotriva lui. Aceasta a fost o biruinţă – biruinţa unui om blând – biruinţa harului. Cineva care-şi cunoaşte adevărata stare înaintea lui Dumnezeu, poate să se ridice deasupra tuturor vorbirilor de rău. Nu se întristează decât de starea, în care se află cei ce le rostesc. Poate să-i ierte. Un astfel de om nu se aprinde repede, nu se îndârjeşte şi nu este plin de el însuşi. El ştie că nimeni nu poate să-l aşeze mai jos decât se cuvine. Şi astfel, dacă cineva îl vorbeşte de rău, el îşi pleacă îndată capul cu blândeţe, îşi vede de drum şi îşi încredinţează pricina în mâinile. Aceluia care judecă cu dreptate, şi care va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Aceasta e adevărata slujbă. O, de am înţelege-o mai bine! Atunci nu vom mai fi atât de lesne gata sa ne aprindem, când cineva ne vorbeşte de rău pe noi si lucrarea noastră. Dimpotrivă, atunci vom putea face ca din inimile noastre să se înalţe către Dumnezeu rugăciune fierbinte pentru vrăjmaşii noştri, făcând să se pogoare binecuvântarea atât asupra lor cât şi asupra inimilor noastre.

Cele din urmă versete cu care se sfârşeşte acest capitol, au un înţeles cu tâlc. Maria închisă afară din tabăra poate fi privită ca o icoană a stării în care se află acum neamul lui Israel, care este pus deoparte, din pricina înverşunatei împotriviri faţă de gândul dumnezeiesc al îndurării faţă de Neamuri. Când se vor sfârşi însă „cele şapte zile”, Israel se va împărtăşi şi el din harul atotputernic, în urma mijlocirii lui Hristos pentru el.

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Trimite nişte oameni să iscodească ţara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiţi câte un om pentru fiecare din seminţiile părinţilor lor, toţi să fie dintre fruntaşii lor.” Moise i-a trimis din pustia Paran, după porunca Domnului; toţi oamenii aceştia erau căpetenii ale copiilor lui Israel” (Numeri 13:1-3)

Ca să înţelegem bine aceasta poruncă, trebuie să ţinem seama de un loc din Deuteronom, unde Moise, înfăţişând pe rând faptele minunate ale istoriei lui Israel, în pustie, le aminteşte această împrejurare plină de însemnătate şi de interes: „Am plecat din Horeb, şi am străbătut toată pustia aceea mare şi grozavă pe care aţi văzut-o; am luat drumul care duce în muntele Amoriţilor, cum ne poruncise Domnul, Dumnezeul nostru, şi am ajuns la Cades-Barnea. Şi eu v-am zis: „Aţi ajuns la muntele Amoriţilor pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău îţi pune ţara înainte; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ţi-a spus Domnul Dumnezeul părinţilor tăi, nu te teme, şi nu te înspăimânta.” Voi v-aţi apropiat cu toţii de mine, şi aţi zis: „Să trimitem nişte oameni înaintea noastră, ca să iscodească ţara, şi să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea şi asupra cetăţilor în care vom ajunge” (Deuteronom 1:19-22).

Iată dar aici izvorul, din care a ieşit faptul arătat în Numeri 13:3. Este lămurit că Domnul a dat porunca cu privire la iscoade, numai din pricina stării duhovniceşti în care se găsea poporul lui Israel. Dacă ei ar fi fost călăuziţi de credinţă, ar fi mers după aceste cuvinte puternice ale lui Moise: „Iată că Domnul, Dumnezeul tău îţi pune ţara înainte; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ţi-a spus Domnul Dumnezeul părinţilor tăi, nu te teme, şi nu te înspăimânta” (Deuteronom 1:21) Nu este deloc cuvântul „iscoadă” în aceste măreţe cuvinte. Are nevoie credinţa de iscoade, când are Cuvântul şi starea de faţă a Dumnezeului celui viu? De vreme ce Dumnezeu le dăduse ţara, ceea ce trebuiau să facă ei îndată, era s-o ia în stăpânire. Ce, nu le-o hărăzise El? Ba da, mai mult decât atât. Nu numai că le-a dat-o, dar a ţinut să le facă cunoscut chiar înfăţişarea ei, în aceste strălucitoare cuvinte: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, are să te ducă într-o ţară bună, ţară cu pâraie de apă, cu izvoare şi cu lacuri care ţâşnesc din văi şi munţi; ţară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini şi cu rodii; ţară cu măslini şi cu miere; ţară unde vei mânca pâine din belşug, unde nu vei duce lipsă de nimic; ţară ale cărei pietre sunt de fier, şi din ai cărei munţi vei scoate aramă” (Deuteronom 8:7-9).

Nu erau toate acestea de ajuns pentru Israel? N-ar fi trebuit să se mulţămească ei cu mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu? Nu cercetase El ţara pentru ei? Şi nu le era de ajuns tot ce le spusese El? Pentru ce să trimită oameni să iscodească ţara? Se găsea măcar un singur loc de la Dan şi până la Beer-Şeba, despre care să nu fi avut Dumnezeu o deplină cunoştinţă? Nu alesese El în gândurile Sale veşnice această ţară şi n-o rânduise El pentru sămânţa lui Avraam, prietenul Său? Nu cunoştea El toate greutăţile şi n-avea El putere să le biruie?

Pentru ce atunci „s-au apropiat toţi şi au zis: „Să trimetem nişte oameni înaintea noastră, ca să iscodească ţara şi să ne aducă răspuns?” (Deuteronom 1:22). O, cititorule, aceste lucruri vorbesc de-a dreptul inimilor noastre. Ele dezvăluiesc starea în care ne aflăm. Departe de noi

gândul să înnegrim cu tot dinadinsul purtarea lui Israel în pustie, arătând aici o greşeală, dincolo o cădere. Noi trebuie să privim toate aceste lucruri ca nişte pilde aşezate înaintea ochilor, spre învăţătura noastră. Ele sunt luminile pe care le-a ridicat o mână prietenoasă pentru noi, ca să ne ferim corabia vieţii de primejdioasele dealuri de nisip ascunse în apă, ca şi de stâncile care se găsesc de-a lungul drumului nostru şi ne pun în pericol viaţa. Aşa trebuie să cetim fiecare filă din istoria poporului Israel, dacă vrem să culegem roadele, pe care ni le-a hărăzit Dumnezeu scriind această istorie. Dar poate că cititorul e gata să întrebe: „N-a poruncit chiar Dumnezeu lui Moise, să trimită iscoade? Ce rău dar a făcut Israel că le-a trimes?" Da, este adevărat că în Numeri 13, Dumnezeu este Acela care porunceşte lui Moise sa trimită iscoade; El a făcut însă lucrul acesta din pricina stării în care se găsea poporul, cum se vede din capitolul 1 din Deuteronom. Nu putem înţelege întâiul loc până nu-l citim în lumina celui de al doilea. În Deuteronom 1:22, vedem destul de lămurit că gândul de a trimete iscoade, a luat naştere în inima lui Israel. Dumnezeu a văzut starea inimii lor şi a dat o poruncă în desăvârşită potrivire cu această stare.

Dacă cititorul vrea să răsfoiască cele dintâi file a cărţii lui Samuel, va găsi acolo ceva asemănător, când cu alegerea unui împărat, Dumnezeu porunceşte lui Samuel sa asculte glasul poporului şi sa le dea un împărat (1 Samuel 8:22). Dar nu cumva a făcut aceasta pentru că încuviinţa gândul lor? Nicidecum. Dimpotrivă, El a şi spus că, prin aceasta, ei se leapădă de El. Atunci cum se face că El a poruncit lui Samuel sa aleagă un împărat? Porunca aceasta a fost dată din pricina stării în care se afla Israel. Erau sătui de dependenţa lor întreagă, de un braţ nevăzut şi doreau un braţ de carne. Voiau să fie la fel ca neamurile vecine şi să aibă un împărat care să meargă în fruntea lor şi sa-i cârmuiască în războaiele lor. Ei bine, Dumnezeu le împlini dorinţa, dar prea curând au ajuns să vadă nebunia dorinţei lor. Împăratul lor s-a prăbuşit şi ei eu trebuit să înveţe ce grozav de rău e sa părăseşti pe Dumnezeul cel viu, ca sa te bizui pe o trestie frântă, aleasă după gustul tău.

Acelaşi lucru îl vedem petrecându-se şi în privinţa iscoadelor. Nici n-ar trebui sa ne îndoim că gândul trimeterii iscoadelor n-a fost decât rodul necredinţei. O inima încrezătoare în Dumnezeu nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Ce, trebuie sa trimetem noi pe nişte muritori să iscodească o ţară, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu prin harul Sau, şi pe care ne-a zugrăvit-o atât de amănunţit şi de adevărat? Departe de noi gândul acesta. Ci mai curând să zicem: „E de ajuns; ţara e darul lui Dumnezeu şi dacă-i aşa trebuie să fie bună. Cuvântul Său e de ajuns pentru inimile noastre, n-avem nevoie de iscoade,; nu căutăm mărturie omenească, ca să vedem dacă e adevărat Cuvântul Dumnezeului celui viu. El a dăruit, El a vorbit; atâta ne e de ajuns".

O, dar copiii lui Israel nu erau în starea în care ar fi putut să vorbească astfel. Ei voiau sa trimită iscoade. Aveau nevoie de ele; inimile lor le cereau, aceasta dorinţă izvora din adâncul inimilor lor. Dumnezeu ştia lucrul acesta şi de aceea a dat o porunca potrivită cu starea în care se găsea inima lor.

Aceasta era întărirea cea mai desăvârşită a tot ceia ce spusese Dumnezeu despre ţară – mărturia a doisprezece oameni cu privire la faptul că în ţară curge lapte şi miere – mărturia simţurilor lor cu privire la felul şi înfăţişarea roadelor ţării. Mai mult, era faptul vorbitor că doisprezece oameni au fost cu adevărat în ţara, pe care au străbătut-o timp de patruzeci de zile, în lung şi în lat, au băut din izvoarele ei şi au mâncat din roadele ei. Care ar fi trebuit să fie încheierea lămurită, pe care ar fi trebuit să o scoată credinţa, dintr-un asemenea fapt? Fără îndoială, aceasta: aceeaşi mână care a dus pe cei doisprezece oameni în ţară, putea să ducă acolo întreagă adunare. O, dar poporul nu era stăpânit de credinţă, ci de întunecoasa şi copleşitoarea necredinţă şi chiar iscoadele însele, acei oameni care fuseseră trimişi cu gândul ca să îmbărbăteze şi să înduplece poporul – toţi, afară de doi, erau sub înrâurirea necredinţei, care aruncă ocară asupra lui Dumnezeu.

Într-un cuvânt, a fost ceva josnic. Sfârşitul n-a făcut altceva, decât să vădească şi mai mult starea de suflet a poporului. Necredinţa era la ea acasă. Mărturia era atât de limpede: „Ne-am dus în ţara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o ţară în care curge lapte şi miere, şi iată-i roadele". Nu era nimic împotriva celor arătate mai dinainte de Dumnezeu. Ţara era aşa cum spusese El; înseşi iscoadele erau martori; să ascultăm însă ce urmează; „Dar poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari. Ba încă am văzut acolo şi pe fiii lui Anac" (Numeri 13:28).

Să fii încredinţat totdeauna că ai să găseşti un „dar", când e în joc omul şi când e la lucru necredinţa. Iscoadele necredincioase au văzut greutăţile, marile cetăţi, zidurile întărite, oamenii; un singur lucru însă n-au văzut: pe Dumnezeu. Ei s-au uitat mai mult la lucrurile văzute, decât la cele nevăzute. Ochii lor nu erau aţintiţi spre Cel ce este nevăzut. Negreşit cetăţile erau mari, dar Dumnezeu era şi mai mare; zidurile erau întărite, dar Dumnezeu era şi mai tare; oamenii erau puternici, dar Dumnezeu era şi mai puternic. Aşa gândeşte credinţa totdeauna. Ea porneşte de la Dumnezeu spre greutăţi; ea începe totdeauna cu El. Necredinţa, dimpotrivă; pleacă de la greutăţi spre Dumnezeu: ea începe cu greutăţile. Aceasta e deosebirea.

Asta nu înseamnă însă că trebuie să rămânem nepăsători în faţa greutăţilor, sau să nu ne îngrijim de loc. Nici nepăsarea, nici neîngrijirea nu sunt ale credinţei. Sunt oameni nepăsători, care parcă trec prin viaţa privind lucrurile doar prin partea lor bună. Aceasta nu este credinţa. Credinţa priveşte greutăţile în faţă; ea vede destul de bine partea rea a lucrurilor. Ea nu e nici necunoscătoare, nici nepăsătoare, nici fără de grijă; ea face loc Dumnezeului celui viu. Ea priveşte la El şi se sprijină pe El. Pentru ea totul izvorăşte din El. Aici e taina cea mare a puterii ei. Ea are încredinţarea adâncă şi liniştită că, pentru Dumnezeul cel Atotputernic, nu este niciodată un zid prea înalt, o cetate prea mare, un uriaş prea puternic, într-un cuvânt, credinţa este singura, care dă lui Dumnezeu adevăratul Său loc şi tot ea este singura putere, care ridică sufletul deasupra înrâuririlor din afară, de orice fel ar fi ele. Acest lucru 1-a arătat prea bine Caleb, când a spus: „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori" (Numeri 13:30). Acestea sunt adevăratele izbucniri ale unei credinţe vii care preamăreşte, pe Dumnezeu, fără să se neliniştească de lucrurile din afară.

O, dar cele mai multe iscoade nu erau stăpânite de această credinţă vie, de altfel ca şi cel ce-i trimese-seră; iar singurul credincios a fost nevoit să tacă, din pricina celor zece necredincioşi. „Dar bărbaţii, care fuseseră împreună cu el, au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi" (Numeri 13:31). Vorbirea necredinţei era cu totul deosebită de vorbirea credinţei, Aceasta din urmă, privind spre Dumnezeu, zicea: „Să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori". Cealaltă, privind la greutăţi, zicea: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia".

Ce s-a petrecut atunci, în această privinţă, se pe trece şi azi. Ochii credinţei, fiind păziţi totdeauna de Dumnezeu, nu văd deloc greutăţile. Ochii necredinţei însă, sunt plini de lucrurile din afară; ei nu zăresc deloc pe Dumnezeu. Credinţa face loc lui Dumnezeu şi atunci totul e luminos şi uşor. Necredinţa alungă totdeauna pe Dumnezeu şi astfel totul ajunge întunecos şi greu.

Nici-un cuvânt despre Dumnezeu. El e cu desăvârşire uitat. De s-ar fi gândit la El, daca ar fi pus pe uriaşi alături de El, puţin le-ar fi păsat că ar fi fost lăcuste sau oameni. De fapt, prin necredinţa lor au coborât pe Dumnezeu la treapta unei lăcuste. E izbitor de altfel faptul dovedit că necredinţa izgoneşte totdeauna pe Dumnezeu. Acest lucru e adevărat pentru toate timpurile, pentru toate locurile şi pentru toate

împrejurările. Nu este nici-o abatere de la această regulă. Necredinţa ţine socoteală de lucrurile şi împrejurările omeneşti, le cumpăneşte şi de aici scoate încheieri; dar toate încheierile şi toate judecăţile sale sunt întemeiate pe izgonirea lui Dumnezeu. Puterea dovezilor ei se întemeiază pe alungarea lui Dumnezeu. Daţi loc însă lui Dumnezeu şi toate încheierile necredinţei se vor nărui la picioarele voastre.

Astfel, în împrejurarea amintita, care e răspunsul credinţei la toate împotrivirile ridicate de cei zece necredincioşi? Singurul răspuns întreg, pe deplin mulţumitor şi care nu îngăduie nici-o împotrivire, este: Dumnezeu.

Cititorule, cunoşti tu ceva din puterea şi preţul acestui răspuns binecuvântat? Cunoşti tu pe Dumnezeu? îţi umple sufletul tău? Este El cheia de dezlegare a tuturor greutăţilor tale? Ştii tu, din viaţa ta, ce înseamnă o umblare zi de zi cu Dumnezeul Cel Viu? Cunoşti tu puterea şi liniştea deplină izvorâtă din faptul încrederii tale în El, în toate împrejurările acestei vieţi vremelnice? Dacă nu e aşa, îngăduie-mi să te îndemn să nu mai rămâi nici-un ceas măcar, în această stare. Drumul e deschis. Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos sprijinul, nădejdea şi adăpostul oricărui suflet tulburat. Priveşte la El acum – chiar acum „Câtă vreme se poate găsi; cheamă-L câtă vreme este aproape!” „Oricine va chema Nu mele Domnului va fi mântuit” şi „Cel ce se încrede în El nu va fi dat de ruşine”.

Iar dacă tu, prin har, cunoşti pe Dumnezeu ca Mântuitor al tău, ca Tată al tău, caută să-L preamăreşti, în purtarea ta de fiecare zi, printr-o încredere de copil şi întreagă, în toate lucrurile. El să fie un adăpost neclintit pentru tine în toate împrejurările şi astfel, în ciuda tuturor greutăţilor, sufletul tău sa rămână într-o pace netulburată!

Se miră cineva de asta? Dar la ce trebuia să ne aşteptăm de la un popor care n-avea înaintea ochilor decât uriaşi puternici, ziduri înalte, cetăţi mari? Ce putea sa iasă, dacă nu lacrimi şi suspine din starea unei adunări, care se vedea „ca furnicile” în faţa acestor greutăţi de neîntrecut, fără nici-un pic de nădejde în puterea dumnezeiască, singura care putea să-i scoată biruitori din toate greutăţile? Adunarea întreagă era pradă în ghearele. necredinţei. Israel era înconjurat de norii negri şi reci ca gheaţa al necredinţei. Dumnezeu era dat la o parte. Nu zăreai măcar o rază de lumină, care să strălucească în întunericul, în care erau înfăşuraţi. Ei se gândeau la ei înşişi şi la greutăţile lor, în loc să se gândească la Dumnezeu şi la puterea Sa. Ce puteau dar sa facă decât să plângă şi să se vaite?

Ce deosebire izbitoare între faptul acesta şi ceea ce cetim la începutul capitolului 15 din Exod. Acolo ochii lor nu erau îndreptaţi decât spre Dumnezeu; puteau deci să înalte acel cântec de biruinţă: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit şi ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepţi spre locaşul sfinţeniei Tale. Popoarele vor afla lucru! acesta şi se vor cutremura: apuca groaza pe Filisteni. Se înspăimântă căpeteniile Edomului şi un tremur apucă pe războinicii lui Moab; toţi locuitorii Canaanului leşină de la inimă. îi va apuca teama şi spaima” (Exod 15:13-16).

Acum dar, Israel este cel care tremură şi plânge de frică: priveliştea s-a schimbat cu desăvârşire.

Durerea, tremurul şi frica îi apucă pe Israel în loc să apuce pe vrăjmaşi. De ce? Pentru că Acela, care le umplea privirea în Exod 15, este cu desăvârşire dat la o parte în Numeri 14. Iată toată deosebirea. în Exod stăpâneşte credinţa; aici necredinţa.

„Îi va apuca teama şi spaima; iar văzând măreţia braţului Tău vor sta muţi ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul, pe care ţi l-ai răscumpărat. Tu îi vei aduce şi-i vei aşeza pe muntele moştenirii Tale, în locul pe care ţi l-ai pregătit ca locaş, Doamne, la Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne! Şi Domnul va împărăţi în veac şi în veci de veci.” (Exod 15:16-18).

Câtă deosebire între acest cântec de biruinţă şi plângerile şi vaietele necredinţei din capitolul 14 din Numeri! În Exod 15 nu întâlnim nici-un cuvânt despre lăcuste. Nu e vorba aici decât de Dumnezeu, de dreapta Sa, de braţul Său cel puternic, de tăria Sa, de moştenirea Sa, de locuinţa Sa, de lucrările Sale în folosul poporului răscumpărat. Dacă se vorbeşte de locuitorii Canaanului, aceştia sunt îndureraţi, cuprinşi de spaimă, tremură şi sunt pierduţi.

Când ne întoarcem la capitolul 14 din Numeri, totul e schimbat Fiii lui Anac sunt puşi înainte, zidurile ridicate ca nişte turnuri, cetăţile uriaşilor cu întăriturii ameninţătoare umplu vederea poporului, iar noi n-auzim nici-o vorbă măcar despre Atotputernicul Izbăvitor. Deoparte sunt greutăţile şi de alta lăcustele. Stai şi te întrebi: E cu putinţă ca cei care au înălţat cântecul de biruinţă pe malul mării Roşii să ajungă plângătorii necredincioşi de la Cades? Da, şi lucrul acesta ne dă o puternică şi sfântă lecţie. Trecând pe lângă întâmplările din pustie, trebuie să ne aducem aminte mereu că toate aceste lucruri trebuiesc privite ca pilde şi că „au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11).

Nu suntem noi ca şi Israel, gata să privim mai de graba la greutăţile care ne împresoară decât la Acela care a hotărât să trecem prin ele, ca sa ne aducă zdraveni şi nevătămaţi în împărăţia Sa veşnică? Pentru ce suntem mâhniţi uneori? Pentru ce ne văităm? Pentru ce se aud între noi cuvinte de nemulţumire şi de nerăbdare, în loc de cântece de laudă şi de recunoştinţă? Pentru că îngăduim împrejurărilor sa ascundă pe Dumnezeu, în loc să-L avem adăpost ochilor noştri şi singura ţintă a inimilor noastre.

În sfârşit, ne întrebăm pentru ce nu ne silim să ne luăm în stăpânire cu hotărâre, starea noastră de oameni cereşti şi tot ce ni se cuvine ca unor copii ai lui Dumnezeu, din moştenirea duhovnicească şi cerească, pe care ne-a câştigato Hristos, şi în care El a intrat ca înainte-mergător al nostru? Un singur cuvânt zugrăveşte această piedică: necredinţa.

Cuvântul lui Dumnezeu spune cu privire la Israel că: „n-au putut să intre (în Canaan) din pricina necredinţei lor” (Evrei 3:19). Tot aşa e şi cu noi. Din pricina necredinţei noastre, nu putem să intrăm în moştenirea noastră cerească, nu putem să luăm în stăpânire cu adevărat partea ce ni se cuvine, – nu putem să umblăm zi de zi, ca un popor ceresc, care n-are nici-un loc, nici-un nume, nici o parte pe pământ – nimic a face cu această lume, decât sa trecem prin ea ca nişte străini şi călători, călcând pe urmele Celui ce a mers înaintea noastră şi Care şi-a luat locul Său în ceruri. Din pricină că avem o credinţă slabă, lucrurile văzute au mai multă înrâurire asupra noastră, decât cele care nu se văd. O, dea Domnul ca Duhul Său sa ne întărească credinţa, să dea putere inimilor noastre şi să ne călăuzească în toate lucrurile, ca să fim găsiţi nu numai vorbind, ci şi trăind viaţa cerului, spre lauda Celui ce ne-a chemat la aceasta, în bunătatea Sa fără de margini.

Sunt două clipe triste de necredinţa, care s-au arătat în istoria lui Israel, în pustie: una în Horeb, alta la Cades. în Horeb au făcut un viţel de aur şi au zis: „Israele, iată Dumnezeul tău, care tea scos din ţara Egiptului” (Exod 32:4). La Cades au fost de părere să-şi aleagă o căpetenie, care săi întoarcă în Egipt. În Horeb găsim credinţa deşartă a necredinţei, iar la Cades neatârnarea voită a necredinţei. Nu trebuie să ne mirăm deloc dar ca aceia, care au putut să creadă că un vitei ia scos din Egipt, să poată să vrea acum să-şi aleagă o căpetenie, care să-i întoarcă din nou acolo.

Caleb înfăţişează o deosebire izbitoare faţă de toate aceste lucruri. Pentru el nu este nici moarte în pustie, nici întoarcere în Egipt, ci o intrare plină de avânt în ţara făgăduită, la adăpostul scutului nebiruit al lui Dumnezeu.

Pentru ce să-i omoare cu pietre? Pentru că spuseseră minciuni? Pentru că i-a blestemat sau le-a făcut vreun rău? Nu. Pentru că au mărturisit adevărul cu bărbăţie şi hotărâre. Ei fuseseră trimeşi să cerceteze ţara şi să le dea lămuriri adevărate, de ceea ce văzuseră în ea. Ei şi-au făcut doar această datorie şi din pricina aceasta, „toată adunarea vorbea săi ucidă cu pietre”. Poporului nu-i plăcea adevărul; de altfel ca şi în ziua da azi. Adevărul nu e ceva îmbrăţişat de mulţime. Nu se găseşte loc pentru el nici în această lume, nici în inima omenească. Minciuna şi înşelăciunea, sub toate înfăţişările lor, vor fi primite; adevărul însă, niciodată. Iosua şi Caleb au trebuit să întâmpine, în zilele lor, ceea ce au întâmpinat în toate timpurile adevăraţii martori: împotrivirea şi ura semenilor lor. Şase sute de mi de glasuri s-au ridicat împotriva a doi oameni, care nu spuneau altceva, decât adevărul şi care credeau în Dumnezeu. Aşa a fost, aşa este şi aşa va fi totdeauna, până în clipa plină de slavă, când „pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11:9).

Cât de însemnat este să avem putere, ca Iosua şi Caleb, să dăm o mărturisire lămurită, neînfrântă şi întreagă a adevărului lui Dumnezeu, şi să păstrăm adevărul dumnezeiesc în ce priveşte partea şi moştenirea sfinţilor! Este totdeauna o nestăpânită pornire de a strica adevărul, de al micşora, de al părăsi, de al înjosi. Din pricina aceasta, se cere sa simţim nevoia grabnică să avem în inimile noastre, puterea dumnezeiască a adevărului, să putem spune, chiar într-o slabă măsură: „noi vorbim ce ştim, şi mărturisim ce am văzut” (Ioan 3:11).

Caleb şi Iosua nu numai că s-au dus în ţară, dar au străbătut-o cu Dumnezeu. Au cercetat-o ca nişte oameni plini de credinţă. Ei ştiau că ţara este a lor după hotărârea lui Dumnezeu şi că, fiind un dar din partea lui Dumnezeu, era o cinste deosebită pentru ei, să-l aibă în stăpânire şi mai ştiau apoi că, prin puterea lui Dumnezeu, ei vor putea să ia în stăpânire acest dar.

Ce oameni fericiţi! Ei trăiau în lumina stării de faţă a lui Dumnezeu, pe când adunarea întreagă era învăluită în întunerecul adânc al necredinţei. Câtă deosebire! Iată ceea ce arată totdeauna deosebirea chiar între copiii lui Dumnezeu. Veţi întâlni uneori persoane, despre care n-ai putea spune ca nu sunt copii ai lui Dumnezeu – dar care totuşi nu se pot ridica la înălţimea descoperirii dumnezeieşti, cu privire la starea lor înaintea lui Dumnezeu şi la partea, pe care o au, ca sfinţi ai lui Dumnezeu. Ele sunt totdeauna pline de îndoieli şi de temeri, totdeauna împresurate de neguri, şi totdeauna văzând partea întunecată a lucrurilor. Acestea sunt suflete, care privesc la ele însele, la împrejurările lor şi la greutăţile lor. Ele nu sunt niciodată senine şi fericite, nu pot să arate niciodată acea încredere vesela şi acea bărbăţie care prinde atât de bine pe creştin şi care preamăreşte pe Dumnezeu.

Starea aceasta însă este vrednică de plâns şi n-ar trebui să fie; putem fi încredinţaţi ca este la mijloc un cusur îngrijorător, ceva foarte urât. Creştinul ar trebui să fie totdeauna liniştit şi fericit, totdeauna gata – orice s-ar întâmpla – să laude pe Dumnezeu. Bucuriile sale nu-şi au obârşia în el însuşi sau în lumea prin care treci, ci în Dumnezeul cel viu şi sunt în afară de orice înrâurire pământească. El poate zice: „Dumnezeu este izvorul tuturor bucuriilor mele”. Acesta e plăcutul har, de care au parte copiii lui Dumnezeu. Şi ce trist e că noi ne lipsim de el! Noi ne luăm ochii de la Dumnezeu şi-i pironim asupra noastră înşine şi asupra împrejurărilor din afara, asupra nevoilor şi greutăţilor noastre şi atunci totul se întunecă; nemulţămiri, cârtiri şi vaiete încep să se audă. Acesta nu-i deloc creştinism. Dimpotrivă: necredinţă, o necredinţă apăsătoare, aducătoare de moarte, care necinsteşte pe Dumnezeu şi prăbuşeşte inima. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frica, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă” (2 Timotei 1:7).

Astfel este vorbirea unui Caleb cu adevărat duhovnicesc – vorbire îndreptată către cineva care-şi simte inima doborâtă de greutăţile şi primejdiile cel împresoară. Duhul lui Dumnezeu umple inima adevăratului credincios cu o îndrăzneală sfântă, o ridică deasupra a tot ce este înfrigurat şi întunecos in juru-i şi-i înalţă sufletul în strălucitoarea lumină din locurile,în care niciodată nu se dezlănţuiesc furtuni şi vijelii.

Ce clipă însemnată în viaţa lui Moise! Ar fi putut s-o socotească, un prilej, ce nu trebuie pierdut cu nici-un preţ. Niciodată, nici înainte, nici după aceasta, nu mai vedem pe vreun om, care să aibe, deschisă înaintea lui, o astfel de poartă. Vrăjmaşul şi chiar inima sa ar fi putut zice: „Iată clipa prielnică pentru tine. Ţi s-a făgăduit că vei ajunge căpetenia şi întemeietorul unui neam mare şi puternic – şi făgăduinţa aceasta ţi-a făcut-o chiar Dumnezeu. Tu n-ai umblat după ea, însuşi Dumnezeul cel viu a venit cu ea înaintea ta şi ai fi nebun, dacă i-ai da cu piciorul”.

Moise însă nu era iubitor de sine. El era pătruns în întregime de Duhul lui Hristos ca să mai dorească ceva pentru slava sa. N-avea ambiţiuni omeneşti. El nu dorea altceva decât slava lui Dumnezeu şi binele poporului Său. Ca să-şi împlinească această dorinţă, el era gata să se jertfească pe sine şi interesele sale. Ascultaţi răspunsul lui minunat; în loc sa primească făgăduinţa cuprinsă în aceste cuvinte: „Pe tine te voi face un neam mai mare şi mai puternic decât el” – în loc să arate că, de abia a aşteptat acest prilej, ca să-şi facă un nume şi să se acopere de faimă omenească – el se uită cu totul pe sine şi răspunde în graiul celei mai desăvârşite lepădări de sine.

Moise ni se arată aici în starea cea mai înaltă. El se îngrijeşte în totul de slava lui Dumnezeu. El nu poate să se împace cu gândul că această slavă şi-ar putea pierde strălucirea în ochii neamurilor netăiate împrejur. Ce preţ avea faptul că ar fi ajuns o căpetenie şi un întemeietor? Şi ce folos ar fi avut, dacă, în viitor, oamenii l-ar fi privit ca pe un strămoş de frunte, când toată această slavă şi înălţare omeneasca s-ar fi dobândit în schimbul întunecării măcar a unei singure raze din strălucirea slavei dumnezeieşti? Departe de el un astfel de gând. Numele lui Moise să se şteargă pentru totdeauna. El spusese lucrul acesta în zilele viţelului de aur şi era gata să-l spună şi în zilele când i se vorbea de căpetenie, în faţă credinţei deşarte si a neatârnării de Dumnezeu, în care se află poporul necredincios, inima lui Moise nu bătea de cât pentru slava lui Dumnezeu, care nu trebuia ştirbită întru nimic. Orice s-ar întâmpla şi oricât de mult ar costa lucrul acesta, slava lui Dumnezeu trebuie păstrată cu orice preţ. Moise era încredinţat ca e cu neputinţă sa facă ceva bun, câtă vreme lasă să se ştirbească ceva din slava lui Dumnezeu. Gândul de a se vedea el mare, în paguba lui Dumnezeu, n-ar fi îndrăznit să se înfiripeze în inima acestui fericit om al lui Dumnezeu. El nu putea să îngăduie ca Numele pe care-L iubea atât de mult, să fie luat în batjocură de către popoare, sau să audă zicându-se: „Domnul n-a putut!”

Şi mai era ceva în inima dezlipită de sine a lui Moise: Se gândea la popor, îl iubea şi era plin de grijă pentru el. Slava lui Dumnezeu, fără îndoiala, era înainte de toate, însă binele lui Israel urma şi el îndată. „Acum” – adaugă el – „să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: „Domnul este încet la mânie şi bogat în bunătate, iartă fărădelegea şi răzvrătirea, dar nu ţine pe cel vinovat drept nevinovat, şi pedepseşte fărădelegea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam. Iartă dar fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici” (Numeri 14:17-19).

Cum se face că noi, creştinii, nu ştim să preţuim în viaţa de toate zilele starea noastră cerească atât de înaltă! Noi suntem scăpaţi de pedeapsă prin sângele Mielului, noi suntem slobozi faţă de lumea de acum prin moartea lui Hristos; şi, cu toate acestea, noi nu trecem

Iordanul în duh şi prin credinţă; noi nu luăm în stăpânire, prin credinţă, moştenirea noastră cerească. Se crede de obicei, că Iordanul înfăţişează moartea şi sfârşitul vieţii fireşti, în această lume. Într-un fel este adevărat lucrul acesta. Dar cum se face, că de-abia au trecui Israeliţii Iordanul şi au trebuit să înceapă să lupte? De bună seamă, nu vom mai avea de dat nici o luptă, când vom ajunge cu adevărat în cer. Sufletele celor ce vor fi adormit în credinţă, în Hristos, nu mai luptă deloc în cer. Acolo nu mai are loc nici un fel de luptă. Acolo ele stau în odihnă. Ele aşteptă dimineaţa învierii, dar o aşteaptă în odihnă, nu în luptă.

Iordanul însă nu închipuie numai sfârşitul vieţii noastre fireşti, în această lume. El trebuie privit ca icoana măreaţă a morţii lui Hristos, după cum Marea Roşie şi Sângele Mielului de Paşte închipuiesc aceeaşi moarte, însă sub altă înfăţişare. Sângele Mielului pusese pe Israel la adăpost de judecata pe care a făcut-o Dumnezeu asupra Egiptului. Apele Mării Roşii au izbăvit pe Israel din Egipt şi de sub puterea lui. Dar era de ajuns? Israel mai trebuia să treacă şi Iordanul, să păşească în ţara făgăduită şi să rămână în ea, în ciuda tuturor vrăjmaşilor. Trebuia să dea luptă pentru fiecare palma de pământ din Canaan. Care este înţelesul acestei din urmă condiţii? Oare trebuie să ne luptăm pentru cer? Când un creştin moare şi când duhul lui se duce ca să fie cu Hristos în cer, mai e vorba de vreo luptă? Nici pomeneală de aşa ceva. Ce trebuie atunci să înţelegem din partea care ne vorbeşte despre Iordan şi despre luptele din Canaan?

Iată ce trebuie să înţelegem: Isus a murit. El a părăsit această lume şi El nu numai că a murit pentru păcatele noastre, dar a sfărâmat şi lanţurile, care ne legau de această lume, pentru ca astfel să fim morţi faţă de lume, ca şi faţă de păcat şi de Lege. După cum un mort nu mai are nimic a face cu această lume, tot aşa şi noi. Dumnezeu cere de la noi să ne socotim morţi faţă de lume şi vii pentru El, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Noi trăim în puterea vieţii celei noi, pe care o avem prin alipirea noastră de Hristos cel înviat. Noi ţinem de cer şi ca să păstrăm aceasta stare de oameni cereşti, avem de luptat „împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti” (Efeseni 6:12) – adică în acele locuri pe care suntem stăpâni, dar din care ele încă n-au fost alungate.

Dacă ne mulţămim „să trăim în felul oamenilor” (1Corinteni 3:3) şi să ne purtăm ca cei ce ţin de această lume – să ne oprim deci în faţă Iordanului – dacă ne place să trăim ca „cei de pe pământ” – dacă nu suspinăm cu dor după starea noastre cerească – nu putem cunoaşte nimic din lupta arătată în Efeseni 6:12,

Luptele lui Israel în Canaan închipuiesc doar luptele pe care le duce creştinul, căutând să trăiască întocmai ca om al cerului aici pe pământ. După ce vom ajunge în cer, nu vom mai da nici-o luptă, dar, până atunci, dacă dorim să trăim o viaţă cerească pe pământ, dacă urmărim să ne purtăm ca oameni, care sunt morţi pe lume şi care trăiesc în Acela care s-a pogorât pentru ei în apele reci ale Iordanului, atunci neapărat lupta ne stă în faţă. Satana va face tot ce-i va sta în putinţă ca să ne împiedece să trăim ca oameni ai cerului. Iată de unde vine lupta. El va căuta să ne facă să ne purtăm ca nişte oameni pământeşti, ca nişte cetăţeni ai lumii acesteia, care se vrăjmăşesc pentru drepturile lor şi care caută cu orice preţ să-şi păstreze starea şi cinstea, de care se bucură din partea lumii. Astfel Satana se va strădui să ne facă să făgăduim prin purtarea noastră adevărul de căpetenie, că suntem morţi cu Hristos şi înviaţi împreună cu El.

Dacă cititorul vrea să cerceteze capitolul 6 din epistola către Efeseni, va găsi acolo zugrăvită de Duhul lui Dumnezeu, lupta aceasta de care am vorbit. „Încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui. Îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţine piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul” (Efeseni 6:10-13).

Astfel se înfăţişează adevărata luptă a creştinului. Nu e vorba aici de poftele firii pământeşti sau de ademenirile lumii, asupra cărora, totuşi, trebuie să veghem, ci de „uneltirile diavolului”. Nu-i vorba deloc de puterea lui care a fost zdrobită pentru totdeauna, ci de mijloacele lui iscusite şi de piedicile, pe care le pune creştinilor, spre a nu vieţui ca oameni cereşti. Şi cât de mult închidem noi ochii în faţă acestei lupte! Noi nu căutăm să apucăm cu orice preţ lucrurile pentru care noi înşine am fost apucaţi de Hristos. Mulţi dintre noi se mulţumesc doar să ştie că au scăpat de judecată prin sângele Mielului. Nu înţelegem adânca însemnătate a Mării Roşii şi a Iordanului şi nu dovedim cu viaţa noastră că ne purtam potrivit acestui adânc înţeles. Noi trăim întocmai ca şi ceilalţi oameni, şi pentru asta apostolul mustra pe Corinteni. Noi trăim şi ne purtăm ca şi cum am ţinea de această lume, cu toate că Scriptura ne învaţă, iar botezul arată că noi am murit pentru lume împreună cu Hristos şi am înviat împreuna cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morţi (Coloseni 2:12).

Facă Duhul Sfânt ca sufletele noastre să apuce şi să trăiască în adevăr aceste lucruri! El să aducă înaintea ochilor noştri roadele nespus de scumpe din patria cerească, pe care suntem stăpâni prin Hristos, şi să ne întărească în omul dinăuntru, ca să putem trece Iordanul cu hotărâre şi să păşim în Canaanul duhovnicesc! Să nu stăm departe de lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu în Hristos! Să nu îngăduim ca lucrurile văzute să răpească bucuria izvorâtă din cele ce nu se vad! Să căutăm să avem o credinţă tare, care să cuprindă şi să ia în stăpânire tot ce ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos!

Rămâi mirat când te gândeşti că într-o adunare de şase sute mii de oameni, afară de femei şi Copii, nu s-au găsit decât doi inşi care sa se încreadă în Dumnezeul cel viu, Nu mai e nevoie cred s-o spunem că Moise nu intra în această socoteală. E vorba aici numai de adunarea poporului. Ei bine toată această adunare, afară de doua abateri fericite, era cârmuită de un duh de necredinţă. Ei nu puteau crede că Dumnezeu o să-I ducă în ţara făgăduită. Dimpotrivă: Credeau că Dumnezeu i-a făcut să călătorească prin pustie, ca să-şi găsească moartea în ea. Astfel putem spune, cu destul temei, că au secerat roadele tristei lor necredinţe. Cei zece martori mincinoşi „au murit loviţi de o moarte năprasnică”, iar multele mii, care au primit mărturia lor mincinoasă, au fost silite să se întoarcă în pustie, ca să rătăcească încoace şi încolo, ca să moară şi să fie înmormântaţi în ea. Numai Iosua şi Caleb, singuri, s-au încrezut în Dumnezeul cel viu, cu credinţa aceea care umple sufletul de bărbăţie şi de cea mai aleasă bucurie. Şi despre ei, iarăşi, putem spune că au secerat roadele credinţei lor. Dumnezeu cinsteşte totdeauna credinţa pe care a întipărit-o în suflete. Ea este chiar darul Său şi de aceea El priveşte cu plăcere acolo unde o găseşte.

Iosua şi Caleb, prin puterea credinţei, au fost în stare să se împotrivească unui puternic şuvoi de necredinţă. Ei şi-au păstrat încrederea în Dumnezeu, în toate greutăţile prin care au trecut; de aceea şi Dumnezeu le-a preţuit această credinţă într-un chip vrednic de luat în seamă: pe când trupurile fraţilor lor au rămas în ţărâna şi nisipurile pustiei, ei au călcat cu picioarele lor pe dealurile împodobite cu vii şi în văile roditoare ale ţării făgăduite. Ceilalţi spuseseră ca Dumnezeu i-a scos din Egipt, ca să-i lase sa moară în pustie: partea le-a fost după cuvântul lor. Iosua şi Caleb au spus că Dumnezeu este în stare să-i ducă în ţara făgăduită: partea lor le-a fost după cuvântul lor.

Găsim aici un lucru de mare însemnătate: „Facă-vi-se după credinţa voastră!” (Matei 9:29). Să ne aducem aminte dar ca Dumnezeu se bucură când vede că ne încredem în El. Lui îi place să fie crezut şi revarsă bogăţiile harului Său asupra celor ce se încred în El. Dimpotrivă, necredinţa îl întristează Ea îl supără; îl necinsteşte şi aduce în suflet întunerec şi moarte. Ce păcat grozav e să te îndoieşti de ceea ce îţi spune Dumnezeul cel viu! Diavolul este izvorul tuturor îndoielilor. El simte plăcere grozava când zdruncină încrederea unui suflet şi totuşi el n-are nici-o putere asupra celui ce se încrede de-a dreptul în Dumnezeu. Săgeţile lui arzătoare nu pot să stingă niciodată pe cel ce se apără cu scutul credinţei. Ce însemnat e să te încrezi, cu o încredere de copil, în Dumnezeu! Aceasta face ca inima să se simtă pe deplin fericită, iar de pe buze să se audă numai laude şi cuvinte de mulţămire către Dumnezeu. Această încredere împrăştie orice nor şi orice negură. Ea ne luminează cărarea cu razele binecuvântate ale Feţii Tatălui nostru. Pe de altă parte, necredinţa aduce în inimă fel de fel de îndoieli, ne face să ne îndoim de noi înşine, ne întunecă drumul şi ne aduce într-o stare de plâns. Inima lui Caleb era plină de o senină încredere, pe când a fraţilor săi era plină de jeluiri şi vaiete amare. Totdeauna se întâmplă aşa: dacă vrem să fim fericiţi, să ne aţintim privirile la Dumnezeu şi la lucrurile ce ţin de El. Dacă însă vrem sa fim nenorociţi, să privim la noi înşine şi la lucrurile ce ne împresoară. Luaţi seama doar la capitolul 1 al Evangheliei după Luca. Ce a făcut să amuţească gura preotului Zaharia? Necredinţa. Ce lucra iarăşi umple inima Măriei şi Elisabetei şi le-a făcut să vorbească? Credinţa, iată toată deosebirea. Zaharia ar fi putut să se unească cu aceste femei cucernice, în cântecele lor de laudă, dacă înnourata necredinţă nu î-ar fi închis buzele. Ce tablou, ce lecţie! O, de-am învăţa de aici că trebuie să ne încredem fără şovăire în Dumnezeu! Duhul îndoielii să fie departe de noi. În mijlocul lumii necredincioase, noi să rămânem neclintiţi în credinţa, care preamăreşte pe Dumnezeu.

Cele din urmă versete ale capitolului nostru ne înfăţişează o lecţie sfântă. S-o cercetăm cu sârguinţă.

O mulţime de lucruri care se bat cap în cap găsim în biata inimă omenească. Când au fost îndemnaţi, ca în puterea credinţei să se suie şi să ia în stăpânire ţara făgăduită, au dat înapoi şi n-au vrut să meargă. S-au aruncat la pământ şi au plâns, când ar fi trebuit să se suie şi s-o cucerească. În zadar a căutat credinciosul Caleb să-i înduplece să înţeleagă că Domnul ii va duce în muntele moştenirii Sale şi-i va face destoinici să rămână stăpâni acolo – că El are această putere – căci ei n-au voit sa se suie atunci, pentru că nu s-au încrezut în Dumnezeu. Şi acum, în loc să-şi plece capul şi să primească şi ei căile cârmuirii lui Dumnezeu, vor să se suie bizuindu-se pe ei înşişi. Ce nebunie să te încumeţi să mergi, fără să ai pe Dumnezeul cel viu cu tine! Fără El nu puteau să facă nimic.

Iată marea taină. Starea de faţa a lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său, îi chezăşuieşte izbânda asupra tuturor vrăjmaşilor. Daca El însă nu e cu ei, se aseamănă cu apa vărsată pe pământ. Cei zece necredincioşi spuseseră că ei sunt ca nişte lăcuste în faţa unor uriaşi. Acum Moise, ţinând seama de lucrul acesta, le spune că nişte lăcuste nu se pot măsura cu nişte uriaşi. Dacă este adevărat cuvântul: „Facă-vi-se după credinţa voastră”, apoi nu-i mai puţin adevărat şi acela care zice: „Facă-vi-se după necredinţa voastră”.

Poporul era prea îndrăzneţ, crezând ca e ceva de el; când colo nu era nimic. Ce nesăbuit e să încerci să mergi, bizuindu-te pe puterile tale! Ce nebunie! Poporul, în necredinţa lui, a părăsit pe Dumnezeu. Atunci şi Dumnezeu, la rândul Său, a lăsat în părăsire pe popor, să se amăgească, bizuindu-se pe puterile lui. Ei n-au voit să meargă cu Dumnezeu prin credinţă; nici Dumnezeu nu voia să meargă cu ei, în necredinţa lor: „Dar chivotul legământului şi Moise n-au ieşit din mijlocul taberei”. Şi totuşi au pornit fără Dumnezeu. Au trebuit însă să fuga dinaintea vrăjmaşilor lor.

Ce nebunie, sa te arăţi altfel de cum eşti într-adevăr, să-ţi faci închipuiri înalte despre tine, să crezi că eşti ceva. Trufia şi făţărnicia e tot ce poate fi mai rău. Dacă nu este Dumnezeu cu noi, suntem tocmai ca rouă dimineţii. Lucrul acesta însă trebuie să-l învăţăm din purtarea noastră zilnică. E nevoie să ne coborâm în adâncimile sufletului nostru ca să ne cunoaştem întreaga ticăloşie. Pustia, cu toate întâmplările ei, ne arată acest adevăr de căpetenie. Aici vedem noi ce este firea veche; aici se dă de gol firea noastră, sub toate înfăţişările ei; uneori se arată plina de o necredinţă mârşavă, alteori o vedem cuprinsă de o încredere prefăcută. La Cades, când i se spune să meargă, nu vrea cu nici-un chip; la Horma se încăpăţânează să meargă, cu toate că i se spune că nu-i este îngăduit să facă lucrul acesta. Iată cum în această fire stricată, pe care noi, fiecare, o purtăm în noi, zilnic, întâlnim lucruri care se bat cap în cap. Dar înainte de a părăsi Horma, vreau ca de aici cititorul creştin să înveţe o lecţie deosebit de însemnată şi anume: e tare greu să mergi smerit şi cu răbdare pe cărarea pe care a găsit-o Dumnezeu trebuincioasă pentru fine, din pricina căderii tale. Necredinţa lui Israel, arătată prin faptul că n-a vrut să se suie în ţara făgăduita, a atras din partea cârmuirii lui Dumnezeu hotărârea de a se întoarce înapoi şi de a rătăci prin pustie patruzeci de ani. Acestei hotărâri, ei însă, nu voiau să se supună. S-au împotrivit şi n-au vrut să-şi plece capul sub acest jug.

Cât de des nu se întâmplă şi cu noi acelaş lucru. Cădem, păşim pe drumuri neîngăduite şi ajungem astfel în împrejurări grele. Atunci, în loc să ne plecăm smeriţi sub mâna lui Dumnezeu, căutând sa mergem cu El în smerenie şi cu un duh zdrobit, ne arătam încăpăţânaţi şi îndărătnici; aruncăm vina pe împrejurări, în loc să ne osândim pe noi înşine şi în încăpăţânarea noastră, căutăm să ieşim din acele împrejurări, în loc să le primim ca o urmare dreapta şi trebuincioasă a purtării, pe care am avut-o. Grumazul mândriei nu rămâne niciodată neîncovoiat şi zdrobit. Dacă n-ai credinţă să iei în stăpânire ţara făgăduită, nu-ţi rămâne altă cale, decât sa rătăceşti smerit prin pustie.

Dumnezeu să fie însă binecuvântat! El merge cu noi în această călătorie prin pustie, cu toate că n-am ţinut seama de El, când am mers pe drumul mândriei şi al încăpăţânării. Domnul n-a vrut să meargă cu Israel pe muntele Amoriţilor, însă a fost gata să se întoarcă la ei – în mila Sa plină de răbdare – şi săi întovărăşească în toate căile lor prin pustie. Dacă Israel n-a vrut sa intre în Canaan cu Dumnezeu, Dumnezeu s-a arătat gata să se întoarcă în pustie cu Israel. Cine ar putea să priceapă câtă mila le-a arătat Dumnezeu prin aceasta? Dacă Dumnezeu ar fi lucrat cu ei după faptele lor, ar fi trebuit săi lase sa rătăcească singuri prin pustie. Dar în veci să fie binecuvântat Numele Său, căci El nu ne face după păcatele noastre şi nu se poartă cu noi, după nelegiuirile noastre. Gândurile Sale nu sunt gândurile noastre şi căile Sale nu sunt căile noastre. Cu toată necredinţa, batjocura, încăpăţânarea copiilor lui Israel, cu toate că întoarcerea lor în pustie n-a fost decât roadă purtării lor, totuşi Dumnezeu, în îndurarea Sa binevoitoare şi în dragostea Sa plină de răbdare, s-a întors cu ei, ca să le fie tovarăş de drum în pustie, timp trist şi lung de patruzeci de ani.

Dacă pustia arată cine este omul, ea arată şi cine este Dumnezeu; ba mai mult, ea arăta şi ce este credinţa, căci Iosua şi Caleb au trebuit să se întoarcă cu toată adunarea fraţilor lor necredincioşi şi să stea patruzeci de ani, departe de moştenirea lor, deşi ei au fost mai mult decât gata să se suie în ţara făgăduită. Aceasta ar părea o mare nedreptate, omul negreşit poate să găsească aici că nu este drept ca doi oameni credincioşi să fie nevoii să sufere şi ei, din pricina necredinţei altora. Credinţa însă aşteaptă cu răbdare. Şi-apoi, cum ar fi putut să se plângă de acest drum îndelungat Iosua şi Caleb, când vedeau că Dumnezeu este gata să-l facă El cu ei? Ei erau pregătiţi să aştepte clipa rânduită de Dumnezeu, căci credinţa nu este niciodată grăbită fără de rost. Credinţa slujitorilor era bine sprijinita de harul Stăpânului.

Cuvintele, care încep acest capitol, sunt cu totul izbitoare, daca le punem alături de ceea ce cuprinde capitolul 14. Acolo totul părea întunecos şi fără nici-o rază de nădejde. Moise a trebuit să spună poporului: „Nu vă suiţi, căci Domnul nu este în mijlocul vostru! Nu căutaţi să fiţi bătuţi de vrăjmaşii voştri” Ba, Dumnezeu le spusese: „Pe viaţa Mea… că vă voi face întocmai cum aţi vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta… nu veţi intra în ţara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiţi… iar cât despre voi, trupurile voastre moarte vor cădea în pustie”.

Iată ce găsim în capitolul 14, capitolul 15 însă urmează istorisirea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul se arată liniştit, limpede şi senin, cum numai Dumnezeu e în stare să facă. Noi citim aceste cuvinte: „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: „Când veţi intra în ţara pe care v-o dau ca să vă aşezaţi locuinţele în ea… etc.” Acesta e unul din, locurile cele mai alese din această carte minunată. Într-adevăr aici avem locul cel mai deosebit nu numai din cartea Numerilor, dar din tot Cuvântul lui Dumnezeu. Când citim hotărârea: „Nu veţi intra în ţara…” ce lecţie învăţam de aici? Aceea că suntem aşa de zăbavnici să înţelegem că suntem stricaţi cu desăvârşire: „Omul e ca iarba”.

Pe de altă parte, când citim cuvinte ca acestea: „Când veţi intra în ţara pe care v-o dau ca să va aşezaţi locuinţele în ea” ce lecţie de preţ vrea sa ne înveţe Dumnezeu? Aceea că mântuirea e a Domnului. De o parte vedem căderea omului, de alta credincioşia lui Dumnezeu. Dacă ne uităm la ce e bietul om, hotărârea este: „Nu veţi intra în ţara…” dacă însă privim la îndurarea lui Dumnezeu, putem schimba hotărârea de mai sus astfel: „într-adevăr veţi intra”. Astfel se înfăţişează lucrurile nu numai în împrejurarea de faţă, dar chiar în întreaga carte, insuflată de Duhul lui Dumnezeu, de la început până la sfârşit. Omul păcătuieşte în toate lucrurile, Dumnezeu însă a pregătit mijlocul de scăpare. „Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu” (Luca 18:27).

E nevoie sa străbatem toată cartea insuflată, ca să încredinţăm pe cititor de adevărul acestui lucru? Să ne aducem aminte de istoria lui Adam în rai, de a lui Noe după potop, sau de a lui Israel în pustie, în ţara Canaanului, sub Lege, sub rânduielile levitice. Să ne oprim la povestirea greşelilor omului în slujba proorocilor, preoţilor, împăraţilor? Să arătam căderea Bisericii mărturisitoare, ca alcătuire încărcată de răspundere ne acest pământ? Oare n-a greşit omul totdeauna şi în toate lucrurile? Da, acesta e adevărul. Acesta însă e doar o parte din tabloul nostru, parte întunecoasă şi umilitoare. Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu, că este şi o parte plină de lumină şi de nădejde! Dacă este un: „nu veţi intra”, este şi un: „Veţi intra negreşit”. De ce? Pentru că în această prăbuşire a intrat Hristos şi în El s-a săvârşit totul în chip desăvârşit, spre slava lui Dumnezeu şi spre veşnica binecuvântare a omului. Planul din veşnicie al lui Dumnezeu este de „a rândui pe Hristos, drept căpetenie a tuturor lucrurilor”. Nu este un singur lucru în care să fi greşit omul dintâi şi care să nu fie statornicit de Hristos. Totul s-a aşezat pe temelie nouă, în Hristos. El este căpetenia noii zidiri, Moştenitorul tuturor făgăduinţelor făcute lui Avraam, Isaac şi Iacov, cu privire la ţara făgăduită, Moştenitorul tuturor făgăduinţelor făcute lui David, cu privire la scaunul de domnie. împărăţia va fi pusă pe umerii Săi şi va fi îmbrăcat în slava. El este Prooroc, Preot şi Împărat. Într-un cuvânt Hristos statoriceşte tot ce a pierdut Adam şi aduce mult mai mult decât a avut Adam. Astfel, când privim la cel dintâi Adam şi la lucrările sale, hotărârea este: „Nu veţi intra”. Nu veţi rămânea în rai, nu veţi păstra împărăţia, nu veţi moşteni făgăduinţele, nu veţi intra în ţara făgăduită, nu veţi sta pe scaunul de domnie, nu veţi intra în împărăţie!

Dar, de altă parte, când privim pe al doilea Adam şi lucrările Sale, tot şirul de „nu” de mai înainte trebuie schimbat. „Nu”, trebuie scos pentru totdeauna de aici, căci în Hristos Isus „făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da” de aceea şi „Amin”, pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Nu este nici-un „nu”, când e vorba de Hristos. Totul e „da”, totul e rânduit dumnezeieşte şi ca dovadă că e aşa, Dumnezeu a pus pecetea Sa, pecetea Duhului Său, pe care-L au toţi credincioşii acum: „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, şi prin Timotei, n-a fost „da” şi „nu”, ci în El nu este decât „Da.” În adevăr, făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da” de aceea şi „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Şi Cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în Hristos, şi care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a şi pecetluit, şi ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” (2Corinteni 1:19-22).

Astfel cele dintâi rânduri ele capitolului 15 din Numeri trebuie citite la lumina întregii Cărţi a lui Dumnezeu. Ele fac parte din întreaga istorie a căilor lui Dumnezeu pentru om, în această lume. Israel pierduse orice drept la ţara făgăduită. Ceea ce li s-ar fi cuvenit ar fi fost ca trupurile lor să cadă moarte în pustie. Totuşi atât e de necuprinsă îndurarea lui Dumnezeu, încât El a putut să le vorbească de intrarea lor în ţara făgăduită şi săi înveţe ce vor avea de făcut acolo.

Nimic nu poate fi mai binecuvântat şi mai înviorător decât aceasta. Dumnezeu se ridică deasupra căderii şi păcatului omului. E cu neputinţă ca măcar o singura făgăduinţă a lui Dumnezeu să nu se împlinească. Era cu putinţă oare ca purtarea seminţiei lui Avraam, în pustie, să schimbe planul din veşnicii al lui Dumnezeu, sau să împiedece împlinirea făgăduinţei, făcuta părinţilor? Dacă cei ieşiţi din Egipt s-ar fi împotrivit să meargă în Canaan, Dumnezeu ar fi ridicat chiar nişte pietre, faţă de care şi-ar fi împlinit făgăduinţa. Acest lucru ne va ajuta să lămurim cele dintâi rânduri ale capitolului nostru, cu o frumuseţe şi o putere deosebită, după întâmplările pline de înjosire din capitolul 14. În capitolul 14 soarele lui Israel pare copleşit de nori negri şi ameninţători, în capitolul 15 însă se ridică cu strălucire senină, descoperind marele adevăr că: „Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi de chemarea făcută! (Romani 11:29).

Dumnezeu nu se căieşte de chemarea şi de darurile Sale şi chiar dacă o vârstă de oameni necredincioşi cârteşte împotriva Lui de mii de ori, El totuşi împlineşte ce a făgăduit. În această nădejde credinţa îşi găseşte odihnă în toate împrejurările. Nădejdea aceasta este portul liniştit al sufletului în mijlocul năruirii tuturor planurilor şi socotelilor omeneşti. Orice lucru se sfarmă şi se strică în mâinile omului, dar Dumnezeu, în Hristos, rămâne veşnic. Dumnezeu a înviat pe Hristos şi toţi cei ce cred în El sunt aşezaţi pe o temelie cu totul nouă şi primiţi în tovărăşia Căpeteniei lăudate şi slăvite şi rămân în această stare pentru totdeauna. Această tovărăşie minunată nu va putea fi stricată niciodată. Ea este aşezată pe o temelie, pe care nici puterile pământului, nici ale iadului, nu vor fi în stare s-o dărâme vreodată.

Cititorule, ai luat tu aceste lucruri pentru tine însuţi? Ai ajuns să vezi, în lumina stării de faţă a lui Dumnezeu, că eşti vinovat înaintea Lui, că ai păcătuit în toate lucrurile şi că nu poţi aduce nici-o dezvinuire? Ai luat tu ca rostite pentru tine cele două hotărâri asupra cărora am stăruit: „Nu vei intra” şi „vei intra negreşit”? îţi dai tu seama de adevărul şi tăria acestor cuvinte: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te va putea ajuta” (Osea 13:9). Într-un cuvânt, ai venit tu la Isus, ca un păcătos căzut, vinovat, pierdut şi ai găsit în El răscumpărarea pacea şi iertarea?

Opreşte-te, dragul meu, şi judecă lucrurile acestea cu toată temeinicia. Nu socoti că am scris aceste gânduri asupra cărţii Numerilor, neavând ce face altceva. Nu, ne-am gândit la sufletul tău şi de aceea am scris această carte. Faţa de acest suflet al tău avem o datorie de seamă şi de aceea ne vedem îndemnaţi din când în când să părăsim pagina, pe care o cercetăm şi să vorbim inimii şi cugetului cititorului, îndemnându-l cu

stăruinţă, dacă nu e încă întors la Dumnezeu sau stă în cumpănă, să lase la o parte această carte şi să-şi puie în faţă cu tot dinadinsul întrebarea atât de însemnată a stării sale de acum şi din veşnicie, în faţa lui Dumnezeu.

În faţa acestei întrebări, toate celelalte sunt aproape fără nici-o însemnătate. Ce sunt toate planurile şi toate lucrările pe care le începe omul, le săvârşeşte şi le isprăveşte aici, pe pământ, faţă de veşnicie şi faţă de mântuirea sufletului său nemuritor? Nimic alta decât ce ar fi un fir de praf faţă de o balanţă, pe care s-a aşezat. „Ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26).

Iubite cititor, în numele celor mai însemnate temeiuri ce s-a putea înfăţişa unui suflet omenesc, te rugăm să nu părăseşti aceasta întrebare, înainte de a fi luat o hotărâre temeinică. În numele mare-i iubiri a lui Dumnezeu, în numele suferinţelor lui Hristos, în numele puternicii mărturii a Duhului Sfânt, în numele veşniciei fără de sfârşit, în numele preţului nemărginit al sufletului tău nemuritor, în numele tuturor bucuriilor Cerului, în numele chinurilor iadului te îndemnăm stăruitor să vii la Isus. Nu mai amâna! Nu mai sta în cumpănă, nu te mai gândi mult! Vino, vino acum, aşa cum eşti, cu toate păcatele tale, cu toată stricăciunea ta, cu întreaga ta viaţă, de care ţi-ai bătut joc, cu întregul şir de îndurări pe care le-ai dispreţuit, cu atâtea daruri pe care nu le-ai întrebuinţat cum ar fi trebuit, cu atâtea prilejuri pe care le-ai călcat în picioare, vino la Isus care te cheamă, care cu braţele deschise şi cu inima plină de iubire e gata să te primească, vino la Isus care-ţi arată rănile morţii Sale ispăşitoare pe cruce, care-ţi spune să te încrezi în El şi să fii încredinţat că, de vei face lucrul acesta, nu vei fi dat de ruşine. Facă Duhul Sfânt să opreşti acum această chemare în inima ta şi să nu-ţi dea deloc pace până ce nu vei primi mântuirea, venind la Isus, împăcându-te cu Dumnezeu şi primind pecetluirea cu Duhul Sfânt cel făgăduit.

Şi acum să ne întoarcem la capitolul nostru. Nimic nu poate fi mai însemnat decât tabloul înfăţişat aici. În el găsim juruinţele, darurile de bună voie, jertfele mistuite de foc şi vinul împărăţiei, toate întemeiate pe harul atotputernic, ce se vede strălucind. Din cel dintâi el este o frumoasă pilda şi o icoană plină de măreţie a stării viitoare a lui Israel. Ea ne face să ne gândim la vedeniile minunate cu care se sfârşeşte cartea proorocului Ezechiel. Nu mai e vorbă aici de necredinţă, de cârtiri şi împotriviri; toate au fost uitate. Dumnezeu se închide în sfaturile Sale veşnice, şi de acolo priveşte în vremurile viitoare, când poporul Său îi va aduce daruri de bună voie, sau îi va face juruinţe, în vremurile în care bucuriile împărăţiei Sale vor umplea pentru totdeauna inimile lor (Ezechiel 45:3-12).

Ce loc pentru străin! Ce lecţie pentru Israel! Ce mărturie veşnică pentru Moise, preaiubitul şi vrednicul de laudă! Străinul este pus pe aceiaşi treaptă cu Israel. „Cu străinul să fie ca şi cu voi” şi încă se adaugă: „înaintea Domnului” în Exod 12.48, citim: „Dacă un străin care va locui la tine va vrea să facă Paştele Domnului, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă”. în Numeri însă nu e deloc vorba de taiere împrejur. De ce? Un lucru atât de însemnat putea fi lăsat la o parte? Nu. Noi credem însă că aici, această măsură luată de Dumnezeu, este de cea mai mare însemnătate. Israel călcase în picioare voia lui Dumnezeu. Vârsta de oameni protivnică lui Dumnezeu trebuia pusă deoparte şi nimicită. Planul veşnic al lui Dumnezeu însă, datorit îndurării Sale, trebuia să rămână în picioare şi toate făgăduinţele Sale să fie împlinite. „Tot Israelul va fi mântuit”. El va lua în stăpânire ţara, va aduce daruri neprihănite, va face juruinţe, şi va gusta bucuria împărăţiei. Din ce pricină? Din pricina îndurării fără margini a lui Dumnezeu. Astfel, datorită tot acestei îndurări a lui Dumnezeu, a fost primit şi „străinul” şi nu numai că a fost primit, dar „cu străinul să fie ca şi cu voi, înaintea Domnului”.

Nu cumva Iudeul are ceva de zis împotriva acestui lucru? Dacă-i aşa, să cerceteze capitolul 13 şi 14 din Numeri. Să treacă apoi la capitolul 15 şi după ce va fi învăţat lecţia, pe cere ne-o dă Dumnezeu despre îndurarea Sa, credem ca nu va mai putea să înlăture pe străini. Dimpotrivă, el însuşi va mărturisi că este datornicul harului lui Dumnezeu şi va recunoaşte că îndurarea la care s-a făcut părtaş el, se cuvine şi străinului. Atunci se va bucura că are un astfel de tovarăş, cu care să meargă să se adape din izvorul mântuirii, deschis prin îndurarea Dumnezeului lui Iacov.

Învăţătura scoasă de aici ne face să ne gândim la planul minunat al cârmuirii lui Dumnezeu, arătat în Romani 11:29: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum prin neascultarea lor aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi. O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi în adevăr,”cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:29-36).

În versetele 22-31 ale capitolului nostru, găsim învăţături cu privire la păcatele săvârşite fără voie şi la cele săvârşite cu voia, deosebire foarte însemnata. Pentru cele dintâi, Dumnezeu, în îndurarea şi bunătatea Sa, S-a îngrijit în chip deosebit. Moartea lui Hristos este înfăţişată, în această parte, din capitolul nostru, sub cele două feţe deosebite: arderea de tot şi jertfa de ispăşire, adică cea dintâi arată ascultarea în totul de Dumnezeu, cea de a doua arată jertfa pe care a trebuit s-o facă drept ispăşire a păcatelor noastre şi în sfârşit tot aici găsim toată vrednicia, mireasma vieţii Sale şi a slujbei Sale desăvârşite, ca om în această lume, înfăţişată prin turta făcută din pârga plămădelii şi prin stropire.

În arderea de tot vedem ispăşirea împlinită după măsura ascultării lui Hristos de Dumnezeu şi după plăcerea pe care o găseşte Dumnezeu în ea. În jertfa pentru păcat vedem ispăşirea împlinită după măsura nevoilor păcătosului şi a firii sale stricate. Luate împreună, cele două jertfe înfăţişează moartea ispăşitoare a lui Hristos în toată plinătatea ei. Apoi, în turta de aluat, vedem viaţa neprihănită a lui Hristos, şi firea Sa omenească, arătata în toate amănunţimile drumului şi slujbei Sale pe acest pământ. Stropirea arată deplina Sa predare în mâinile lui Dumnezeu.

Nu vom încerca acum să desfăşurăm bogatele şi minunatele învăţături, ce răsar din feluritele jertfe, înfăţişate în acest capitol. Sfătuim însă pe cititorul, care doreşte să cerceteze cu temeinicie acest subiect, sa cetească cartea „Gânduri asupra cărţii Leviticului.” Aici ne mărginim să arătăm, într-o măsura foarte mică, ce însemnează fiecare jertfă în parte, căci, dacă am intra în amănunţimi, ar fi să arătam iar ce am arătat în altă parte.

Vom adăuga doar ca Dumnezeu cere ca noi să luăm cunoştinţa de păcatele săvârşite din neştiinţă. Noi suntem gata să spunem sau cel puţin să gândim că putem trece cu vederea astfel de păcate. Dumnezeu însă nu vede lucrurile tot aşa. Sfinţenia Sa nu trebuie coborâtă la măsura puterii noastre de pricepere

Harul s-a îngrijit de păcatele săvârşite din neştiinţă întrucât sfinţenia cere ca astfel de păcate să fie judecate şi mărturisite. Orice inima deschisă va binecuvânta pe Dumnezeu pentru lucrul acesta. Ce s-ar întâmpla cu noi, dacă prevederile harului n-ar fi de ajuns ca că îndeplinească cerinţele sfinţeniei lui Dumnezeu?

Aceste prevederi, de bună-seamă, n-ar putea fi de ajuns, dacă n-ar trece peste măsura puterii noastre de pricepere.

Şi totuşi cu toate că lucrul acesta este cunoscut îi primit de toţi – e dureros să auzi, adesea, oameni, care spun că sunt creştini şi care îşi acoperă vina săvârşirii vreunui păcat, spunând că n-au ştiut, sau se slujesc de neştiinţă, ca să-şi îndreptăţească necredinţa şi greşeala. În astfel de împrejurări ar trebui mai degrabă să ne întrebăm aşa: din ce pricina suntem neştiutori cu privire la felul nostru de purtare, sau cu privire la drepturile, pe care le are Hristos asupra noastră? Să ne închipuim că se iveşte o întâmplare, care cere să dăm asupra ei o judecată lămurită şi să luăm faţă de ea un fel anumit de purtare. Ce vom face? Vom spune că nu ştim? Dar la ce va sluji acest răspuns? Nu cumva credem că el va înlătura răspunderea noastră? Socotim oare că Dumnezeu ne îngăduie să trecem în chipul acesta peste un astfel de lucru? Nicidecum. Am putea mai degrabă sa ne întrebăm: pentru ce nu ştim? Ne-am dat noi ţoală străduinţa, am întrebuinţat noi toate mijloacele ce ne stau la îndemână, am făcut noi tot ce ne-a stat în putinţă, ca să ajungem la o dezlegare hotărâtă, potrivit voii lui Dumnezeu? Să ne aducem aminte că îndatoririle adevărului şi ale sfinţeniei cer de la noi lucrul acesta. Şi noi doar să nu ne mulţumim cu mai puţin.

Nu putem să tăgăduim, că dac-ar fi vorba de foloasele noastre, de numele nostru, de cinstea noastră în faţa oamenilor, de averea noastră, nu cu puţine tragere de inimă am cerceta tot ce se leagă de o astfel de întâmplare. Când ar fi vorba de astfel de lucruri, n-am mai sta multă vreme şi n-am spune ca „nu ştim”. Dacă ar fi nevoie de căpătat lămuriri, am caută să facem rost de ele cât mai repede. Într-un cuvânt, am face tot ce ne-ar sta în putinţă, ca să cunoaştem toate amănunţimile, tot ceea ce este pentru şi împotriva, ca să putem da o judecată sănătoasă şi să luăm o hotărâre bună.

Nu este aşa, iubite cititor? Şi, dacă într-adevăr este aşa, atunci pentru ce mărturisim că „nu ştim”, când sunt în joc drepturile lui Hristos, asupra noastră? Asta nu dovedeşte oare că, dacă e vorba de noi înşine, suntem foarte grăbiţi, foarte plini de râvnă, foarte stăruitori şi foarte însufleţiţi, pe când, dacă-i vorba de Hristos, suntem nepăsători şi molateci? Fără îndoială că da.

O, de am recunoaşte lucrul acesta şi ne-am smeri din pricina lui! Duhul lui Dumnezeu să ne facă mai veghetori în lucrurile care privesc pe Domnul nostru Isus. Facă El ca noi şi interesele noastre să se micşoreze, iar Hristos şi interesele Sale să fie preţuite tot mai mult de noi! Şi tot El să ne pună pe inimă grija sfântă de a cerceta cu toată luarea aminte lucrurile, în care este în joc slava Domnului Isus, fie chiar într-o măsură cât de mică.

Să nu îndrăznim vreodată să vorbim, să gândim sau să lucrăm, ca şi cum am lăsa să se înţeleagă că acesta e un lucru de care puţin ne pasa. Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, să ne păzească de asta! Să preţuim cum se cuvine lucrurile care ne privesc, dar, înainte de toate, drepturile lui Hristos să-şi aibă cea mai înaltă stăpânire şi preţuire din partea noastră. Tot ce am spus cu privire la neştiinţă, am spus mânaţi de simţământul răspunderii pe care-l avem faţă de adevărul lui Dumnezeu şi faţă de sufletul cetitorului. Noi i-am simţit marea însemnătate în viaţa de toate zilele.

Prea adesea noua ni se pare că spunem că „nu ştim”, pe când adevărul e că „suntem nepăsători”. Ce trist! Daca Dumnezeu, în nesfârşita-l bunătate s-a Îngrijit să găsească mijloc de scăpare, chiar pentru păcatele săvârşite din neştiinţă, aceasta nu-i o pricina ca noi să rămânem la adăpostul dezvinovăţirii că „n-am ştiut”, mai ales că avem la îndemână lămuriri destul de amănunţite, cu privire la acest lucru şi ne lipseşte doar hotărârea neînfrântă să ne folosim de ele. N-am fi stăruit poate atât de mult asupra acestui lucru, dacă n-am avea încredinţarea, că am ajuns la o clipă foarte însemnată a vieţii noastre de creştini.

Nu suntem de loc împinşi sa vedem lucrurile în negru. Dimpotrivă, este doar numai al nostru, al creştinilor, binele, la care ne-a făcut părtaşi Dumnezeu, de a fi curmat plini de cea mai senină încredere şi de a avea inimile păzite de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. „Căci Dumnezeu nu ne-a dai un duh de frica, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă” (2Timotei 1:7)

Nu putem închide ochii în faţa unor lucruri destul de izbitoare şi anume: drepturile lui Hristos, preţul adevărului, stăpânirea Sfintei Scripturi asupra cugetelor noastre, sunt tot mai mult lăsate la o parte zi cu zi, săptămână cu săptămână, an cu an. Socotim deci, că, dacă ne apropiem de vremea, când se poate trece cu vederea orice, un singur lucru însă nu se poate trece cu vederea: adevărul lui Dumnezeu. Să ne luăm dar însărcinarea să veghem, ca în inimile noastre, Cuvântul lui Dumnezeu, să-şi abia locul, care i se cuvine şi cugetul nostru să fie cârmuit, în toate lucrurile, de îndemnul lui cel sfânt. Un cuget curat este o comoară dintre cele mai de preţ, pe care, totdeauna o putem purta cu noi. Un astfel de cuget zice „da” la tot ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său şi se supune fără cârtire la îndemnurile acestui Cuvânt

Când cugetul e într-o astfel de stare sfântă, avem în el o putere, care cârmuieşte viaţa noastră de fiecare zi, în lucrurile cele mai mărunte ca şi în cele mai însemnate. Cugetul poate fi asemănat cu cheile ceasornicului, cu care putem să-l facem să meargă mai repede sau mai încet. Se poate întâmpla ca limbile ceasornicului să nu meargă cum trebuie, însă cheia are înrâurire asupra mersului lor, avem întotdeauna mijlocul de a îndrepta mersul limbilor, încetinindu-l sau iuţindu-l. Aşa se întâmplă şi cu cugetul. Câtă vreme ţine urechea îndreptată spre îndemnurile Scripturii, insuflate de Duhul Sfânt, este o putere cârmuitoare, nemincinoasă şi neşovăielnică. Dar, când începe să se lenevească, să se împietrească sau să se întineze, când nu mai vrea să zică „da” la tot ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, atunci e semn rău. Cine are un astfel de cuget, se află într-o stare asemănătoare cu cea înfăţişată în capitolul nostru: „Dar dacă cineva, fie băştinaş, fie străin, păcătuieşte cu voie, huleşte pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a nesocotit cuvântul Domnului, şi a călcat porunca Lui, va fi nimicit şi îşi va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui” (Numeri 15:30-31).

Aici nu e vorba de un păcat săvârşit din neştiinţă, ci de un păcat săvârşit cu voia sau din mândrie, pentru care nu rămâne decât judecata neîmblânzită a lui Dumnezeu. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi serafimi” (1 Samuel 15:23). Acestea sunt cuvinte prea însemnate, rostite într-o împrejurare, în care voinţa omului se desfăşoară cu o putere deosebită. De obicei, în faţa oamenilor, cel ce-şi pune înainte voinţa sa ca dovadă de multă bărbăţie. Scriptura însă vede lucrurile cu totul altfel. Cele două mari trăsături ale desăvârşirii omeneşti, a adevăratei bărbaţii, sunt depinderea de Dumnezeu şi supunerea. Şi aceste trăsături ies cu atât mai mult la iveala, cu cât omul se leapădă de sine. Aceste doua mari însuşiri, cu totul deosebite şi arătate de la început până la sfârşit, le vedem când ne aruncăm ochii asupra Celui ce a fost omul desăvârşit – Omul Hristos Isus. Nici-o clipă măcar nu-L vedem pe El, în starea de neatârnare sau de nesupunere faţă de Dumnezeu. Şi dacă ni s-ar cere să dovedim pe larg acest adevăr, am avea la îndemână întreaga Evanghelie. Cercetaţi doar istorisirea ispitirii de pe munte. Veţi găsi acolo o dovadă izbitoare a atârnării şi supunerii Domnului Isus faţă de Tatăl. Răspunsul neschimbat, pe care-l dă ispititorului, este: „Este scris” Nici o dovada, nici o judecată, nici o întrebare. El asculta de Cuvântul lui Dumnezeu şi astfel a biruit pe Satana, pentru că a rămas neclintit în starea unui adevărat om. El atârna de Dumnezeu şi voia să i se supună. Ce dorea Satana să mai facă într-o astfel de împrejurare? Nimic.

Isus este pilda noastră de vieţuire. Dumnezeu ne-a făcut copii ai Lui, ca să trăim în atârnare şi supunere necurmată, faţă de El, adică să umblăm cârmuiţi de Duhul. Acesta e drumul drept şi fericit al creştinului. Neatârnarea şi nesupunerea sunt surori. Ele merg mână-n mână, dar n-au ce căuta în viaţa creştinului. Ele se găsesc în cel dintâi om, pe când atârnarea şi supunerea sunt însuşirile celui de al doilea. Adam, în gradina Edenului, a râvnit să nu mai atârne de Dumnezeu. Nu s-a mulţămit să fie om şi să rămână în adevăratul loc şi stare a omului şi astfel a urmat nesupunerea. În aceasta stă taina căderii omului. Cercetaţi-o unde veţi voi: înainte de potop, după potop, fără lege sau sub Lege, la Neamuri, la Iudei, la Turci, sau la creştinii de nume, Pretutindeni nu veţi vedea altceva decât neatârnare şi nesupunere faţă de Dumnezeu.

Dar în veacul nostru, sub ce înfăţişare se arată omul? Sub aceea de „împărat, care face ce vrea” şi sub aceea de „nelegiuit”, om fără lege.

O, de am cugeta mai adânc la aceste lucruri, într-un duh de supunere şi de smerenie în Dumnezeu. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile; spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu” (Isaia 66:2).

Facă Duhul lui Dumnezeu ca aceste cuvinte să ne izbească urechile, să se coboare în inimi şi acolo să trezească dorinţa, pe care să o spunem lui Dumnezeu: Păzeşte pe slujitorul tău de păcatele făcute din mândrie, ca ele să nu stăpânească asupra mea!

Vreau să amintim, îndeosebi, tinerilor creştini, că pentru a ne putea feri de păcatele făcute din neştiinţă, trebuie să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, iar pentru a împiedeca săvârşirea păcatelor izvorâte din mândrie, trebuie să ne supunem acestui Cuvânt. Toţi avem nevoie să ne amintim aceste lucruri, dar în deosebi fraţii noştri mai tineri. Se vede o puternică pornire intre tinerii creştini de a intra in şivoiul veacului acestuia şi de a se adăpa din duhul lui. De aici, neatârnarea, voinţa dârză, cârtirile împotriva unei ţineri de scurt, neascultarea de părinţi, încăpăţânarea, înfumurarea, în gânduri şi in apucături, îngâmfarea, uşurinţa de a se crede mai înţelepţi decât cei mai în vârstă, toate lucruri urâte în faţa ochilor lui Dumnezeu şi cu totul protivnice duhului creştinismului. Mânaţi de un simţământ, îndemnăm cu stăruinţă pe fraţii noştri mai tineri, să fugă de aceste lucruri şi să caute smerenia. Şi să-şi aducă aminte că mândrilor, Dumnezeu le stă împotrivă, dar celor smeriţi le da har.

Ne rămâne să vedem ce s-a întâmplat cu omul care a călcat Sabatul şi după aceea porunca cu privire la „firul albastru”.

Acesta era un păcat săvârşit din încăpăţânare, era o nesupunere vădită faţă de o poruncă lămurită a lui Dumnezeu. Iată prin ce se deosebeşte un păcat făcut cu voia şi pentru care nu e nici-o dezvinovăţire. Nu-ţi poţi ascunde vina la adăpostul neştiinţei, când e vorba de o poruncă lămurită a lui Dumnezeu.

Dar, poate că se va găsi cineva, care sa întrebe: „Pentru ce au aruncat pe acel om în temniţă?” Pentru că, deşi porunca era destul de lămurită, nimeni nu s-a gândit la călcarea ei şi deci nu s-a hotărât mai dinainte nici-o pedeapsa. Şi, ca să vorbim în felul oamenilor, am putea spune ca Dumnezeu nu s-a aşteptat niciodată la o faptă atât de nebună, ca aceea a călcării odihnei Sale de vreun om şi de aceea n-a hotărât mai dinainte nici-o pedeapsă. N-avem nevoie să spunem că Dumnezeu, cunoştea sfârşitul lucrurilor, chiar de la început, căci în această împrejurare, lăsase dinadins nehotărâtă pedeapsa, până ce se va ivi prilejul potrivit. Şi nu e de mirare că se şi arata numaidecât, căci omul e în stare sa facă orice bucluc. Puţin îi pasă lui de odihna rânduită de Dumnezeu. Aprinderea focului într-o zi de Sabat era nu numai o călcare pe faţă a Legii, ci era un fapt, care lăsa să se vadă, că cel ce-l săvârşeşte s-a depărtat cu totul de gândul Celui ce a dat Legea, căci a lucrat într-o zi de odihnă, munca, adică tocmai cei ace este icoana cea mai izbitoare a judecaţii. Focul este şi el icoana judecăţii şi ca şi munca, n-avea ce căuta în odihna Sabatului. Nu rămânea prin urmare decât că cel ce a călcat Sabatul să primească judecata, căci „ceea ce semănă omul, aceea va şi secera”.

Dumnezeul lui Israel voia ca poporul Său să-şi aducă mereu aminte de poruncile Sale. De aceea rânduieşte ca ei să-şi facă nişte ciucuri la colţurile veşmintelor şi peste ciucuri să pună un fir albastru. Prin aceasta Dumnezeu voia ca ei să-şi poată aduce aminte cât de des de Cuvântul Său. Orice Israelit care-şi arunca ochii pe ciucurele cu fir albastru, trebuia să se gândească la Dumnezeu şi să i se supună cu smerenie la toate orânduirile Sale.

Acesta era rostul acestor ciucuri. Dacă cercetam însă versetul 5 din capitolul 23 din Matei, vedem la ce întrebuinţare înjositoare, a coborât omul această orânduire dumnezeiască. „Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuţi de oameni. Astfel îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veşmintelor cu ciucuri lungi”.

Astfel, chiar lucrul lăsat ca să-i facă să-şi aducă aminte de Dumnezeu şi să se supună scumpului Sau Cuvânt, a ajuns pentru ei lucrul, de care să se slujească pentru a se slăvi pe ei înşişi în trufia lor religioasă. „Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuţi de oameni”. Să ne gândim cu tot dinadinsul la lucrul acesta! Sa luăm seama să nu schimbăm orânduirea cerească într-un obicei pământesc şi să facem din ceea ce trebuie să ne ducă la o supunere smerită, un prilej ca să ne slăvim pe noi înşine.

Capitolul 15, pe care l-am străbătut, rupe firul istoriei poporului lui Israel în pustie, afară doar de versetele, care ne vorbesc de omul care a călcat Sabatul.

El ne-a dus cu gândurile în viitor, când Israel, cu toate păcatele şi nebunia sa, cu toate cârtirile şi împotrivirea sa, avea să pună stăpânire pe ţara Canaanului şi să aducă jertfe de mulţămire şi cântece de laudă Dumnezeului mântuirii sale. În capitolul 13 şi 14 am văzut apoi pe Dumnezeu neţinând seamă de necredinţa şi nesupunerea lui Israel şi începând împlinirea planului Său veşnic şi a făgăduinţelor făcute lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Capitolul 16 leagă din nou firul rupt al istoriei poporului lui Israel în pustie, istorie tristă şi umilitoare pentru bietul om, dar plină de strălucire şi de binecuvântare din pricina răbdării fără sfârşit şi din pricina milei fără margini a lui Dumnezeu. Acestea sunt cele două mari lecţii, pe care le învăţăm în pustie. Aici vedem ce este omul şi în acelaşi timp, cine e Dumnezeu. Aceste două lucruri sunt îmbinate în Cartea Numerilor. Astfel, în capitolul 14, am văzut pe om şi căile sale, în capitolul 15, am văzut pe Dumnezeu şi căile Sale. Mai departe, în capitolul 16, vom vedea din nou înfăţişându-se omul şi căile sale.

Ce învăţătură adâncă şi mult folositoare am putea scoate din această îndoită lecţie!

Core, fiul lui Iţehar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, s-a răsculat împreună cu Datan şi Abiram, fiii lui Eliab, şi On, fiul lui Pelet, toţi trei fiii lui Ruben. S-au răsculat împotriva lui Moise împreună cu două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, din fruntaşii adunării, din cei ce erau chemaţi la sfat, şi care erau oameni cu nume. Ei s-au adunat împotriva lui Moise şi Aaron, şi le-au zis: „Destul! căci toată adunarea, toţi sunt sfinţi şi

Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicaţi voi mai presus de adunarea Domnului?” (Numeri 16:1-3).

În aceste versete ni se înfăţişează o întâmplare, pe care Duhul Sfânt, prin apostolul Iuda, o numeşte „răscoala lui Core”. Răscoala e pusă pe seama lui Core, pentru că el era căpetenia ei religioasă. Se pare că el a avut o puternică înrâurire asupra celor din juru-i, daca a izbutit să strângă, împrejurul lui, un mare număr de oameni cu vază – „din fruntaşii adunării, din cei ce erau chemaţi la sfat, şi care erau oameni cu nume”.

Într-un cuvânt e vorba aici de o răscoală destul de însemnată şi de aceea vom căuta să-i cercetăm pricinile şi să o judecăm în adevărata ei lumina.

Adunarea, în care a început să se arate un duh de ură, se află într-o stare foarte primejdioasă şi daca un astfel de duh nu este înăbuşit, urmări nimicitoare se vor arăta numaidecât. În fiecare adunare se găsesc oamenii care au în ei un duh de răzvrătire. E de ajuns să se pună în fruntea lor cineva, care să aibă un suflet ambiţios şi dornic de a stăpâni peste alţii, ca să înrâurească puternic asupra unor astfel de oameni şi să facă să se aprindă în flăcări mistuitoare focul care ardea mocnit sub cenuşa. Se găsesc totdeauna sute şi mii de oameni să se adune în jurul steagului răzvrătirii, odată ce acesta a fost ridicat căci singuri n-ar îndrăzni să-l ridice. Satana nu se sluje şte de cel dintâi venit, ca unealtă, într-o astfel de lucrare. Lui îi trebuie un om viclean, dibaci, stăruitor, un om care să aibă o puternică înrâurire asupra semenilor lui şi o voinţă de fer, spre a-şi împlini planurile făurite. Satana îmbracă cu aceste însuşiri pe toţi aceia, pe cari-i întrebuinţează în slujba planurilor lui. Oricum ar fi, să ştim, că, de obicei, căpeteniile tuturor răscoalelor, au fost oameni deosebiţi, îndemânateci să cârmuiască după bunul lor plac mulţimea nestatornică, întocmai ca oceanul ce se lasă frământat de toate vânturile.

Astfel de oameni ştiu să aţâţe poftele semenilor lor, ca să ajungă să şi împlinească ţelurile lor. Pârghia cea mai puternică, cu care ridică ei mulţimile, este a drepturilor şi slobozeniei lor. Când izbutesc să vâre în cap oamenilor că slobozenia le este ameninţată şi că drepturile lor sunt călcate în picioare, atunci sunt încredinţaţi că strâng în jurul lor un mare număr de suflete răzvrătite, cărora le înfăţişează lucrurile cu culori tot mai negre.

Aşa s-a întâmplat cu Core şi cu tovarăşii săi. Ei au căutat să încredinţeze poporul că Moise şi Aaron se poartă ca nişte stăpâni cu fraţii lor şi să le atragă luarea aminte asupra drepturilor lor, ca mădulare ale unei adunări sfinte, în care, după judecata lor, toţi erau deopotrivă şt unde nici unul nu avea vreun drept mai mult decât altul.

„Destul”. Acesta era temeiul învinovăţirii aduse împotriva „omului celui mai blând de pe faţa întregului pământ”. Dar, ce luase Moise asupra lui? O singură aruncătură de ochi asupra istoriei acestui iubit slujitor al lui Dumnezeu, ar fi de ajuns pentru un om nepărtinitor sa se încredinţeze, că Moise, în loc să caute cu orice preţ să-i se dea însărcinări pline de vază şi de răspundere, s-a arătat gata să nu le primească atunci când i s-au înfăţişat şi s-a simţit copleşit sub greutatea lor, când i s-au pus pe umeri. Aşa fiind, se înţelege că acela, care învinovăţea pe Moise şi-a luat prea multe pe seama lui, dădea dovadă că nu cunoştea câtuşi de puţin sufletul şi firea adevărată a acestui om. Despre acela care a putut să spună lui Iosua: „Eşti gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci şi Domnul să-şi pună Duhul Lui peste ei!” nu se poate spune niciodată că a căutat să pună mâna pe însărcinări pline de vază.

Pe de altă parte, dacă Dumnezeu alege şi pune deoparte pe cineva pentru o lucrare, dacă El îşi curăţeşte un vas şi-l face bun pentru o anumită întrebuinţare, la ce bun să vorbeşti de rău darul şi slujba încredinţată cuiva de Dumnezeu? Ce lucru nebunesc! „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.” (Ioan 3:27). Zadarnic dar se înşeală cineva că este sau are ceva, dacă nu-i este dat de sus, O astfel de socotinţă se va prăbuşi odată, căci mai curând sau mai târziu ambiţioşii vor fi puşi la locurile lor şi nimic nu va rămânea, decât ceea ce este de la Dumnezeu.

Core şi ceata lui s-au ridicat prin urmare împotriva lui Dumnezeu, nu împotriva lui Moise şi Aaron. Aceştia fuseseră chemaţi de Dumnezeu, să stea într-un anumit loc şi să împlinească o anumită slujbă şi vai de aceia care li s-ar fi împotrivit şi nu iar fi primit, căci nu ei au dorit acel loc, sau şi-au luai asupra lor acea slujba, ci Dumnezeu i-a sfinţit pentru aceasta

Astfel ar fi trebuit să judece toţi lucrurile. Dar nu puteau să vadă astfel lucrurile răzvrătiţii, care nu se gândeau decât la ei şi căutau cu tot dinadinsul să facă rău adevăraţilor slujitori ai lui Dumnezeu, ca să se înalţe pe ei înşişi. Lucrul acesta îl urmăresc toţi cei ce aţâţă răzvrătirile şi pornesc mişcări de nemulţumire. Adevărata lor ţintă e să ajungă oameni cu vază. Ei vorbesc de drepturile poporului lui Dumnezeu cu îndrăzneală şi în aşa fel, de parc-ar avea dreptate, dar, în toată această străduinţă, nu urmăresc altceva decât să ajungă într-o stare de vază, de care nu sunt vrednici şi stăpâni pe lucruri, asupra cărora n-au nici-un drept.

Şi cu toate acestea lucrurile sunt cât se poate de lămurite. N-avem decât să ne întrebăm: a încredinţai Dumnezeu cuiva un loc şi o lucrare, pe care să o facă? Cine ar putea tăgădui? Dacă-i aşa, nu rămâne decât ca fiecare să-şi recunoască locul şi să-l ia, să-şi recunoască lucrul încredinţat şi să-l facă. Un lucru nebunesc însă se întâlneşte atât de des în lume: atâţia inşi caută să ia locul altuia sau să facă lucrarea pentru care e rânduit altcineva. Şi am văzut lucrul acesta Cercetând capitolul 3 şi 6 al acestei cărţi. De altfel aşa va fi totdeauna. Core avea slujba să şi Moise pe a sa. Pentru ce dar cel dintâi pizmuia pe cel de-al doilea? Nu-i mai puţin nebunesc lucru să învinovăţeşti pe un slujitor îmbrăcat cu darurile lui Hristos şi care primeşte răspunderea întrebuinţării lor, decât sa bagi vină soarelui, lunii şi stelelor, că-şi dau prea mare însemnătate, când strălucesc luminând locul ce le-a fost hotărât.

Acest lucru e de o însemnătate covârşitoare în fiecare adunare, mică sau mare şi în orice împrejurare, în care creştinii sunt chemaţi să lucreze împreună. Greşeşte cel ce-şi închipuie că toate mădularele trupului lui Isus sunt chemate în locuri de frunte şi că fiecare mădular, după bunul său plac, ar putea să-şi aleagă în trup locul pe care-l doreşte. Aceasta este pe dea-ntregul ceva care este rânduit numai de hotărârea lui Dumnezeu.

Aşa, cel puţin, învăţăm destul de lămurit din 1 Corinteni 12:14-18: „Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup?Şi dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El”. Aici se găseşte adevăratul şi singurul izvor al slujirii în Biserica lui Dumnezeu, în trupul lui Hristos. „Dumnezeu a pus mădularele”. Nu este vorba aici de un om, care rânduieşte pe altul, nu e vorba de un om, care se rânduieşte el însuşi. Trebuie neapărat să fii rânduit de Dumnezeu, căci rânduiala pe care o face un om nu e altceva decât o îndrăzneaţă încălcare a drepturilor lui Dumnezeu.

Astfel, cercetând lucrurile la lumina minunatei învăţături din 1 Corinteni 12, ce am zice noi, dacă picioarele ar învinovăţi mâinile, sau dacă urechile ar învinovăţi ochii, că-şi dau prea mare însemnătate? N-ar fi acesta un lucru, care ne-ar face să râdem? Este adevărat că aceste mădulare au un loc de frunte în trup, dar ne-am întrebat de ce? Pentru că Dumnezeu le-a aşezat acolo „aşa cum a voit El”. Şi ce fac ele în acele locuri de frunte? Lucrul pe care Dumnezeu le-a dai să-l facă. Şi în ce scop? Spre binele întregului trup. Nu este un singur mădular, oricât de neînsemnat ar fi, care să nu aibă un mic folos de pe urma lucrărilor, pe care le îndeplineşte un mădular de frunte. De alta parte, mădularul de frunte se bucură şi el şi trage folos de pe urma lucrării pe care o săvârşeşte mădularul cel mai neînsemnat.

Când ochii îşi pierd puterea de a vedea, fiecare mădular va suferi de pe urma aceasta. Când un mădular cât de neînsemnat nu e în stare să-şi îndeplinească lucrarea sa, şi mădularul de frunte va suferi. Prin urmare nu e nevoie să ştim, dacă am luai mult sau puţin asupra noastră, ci dacă facem lucrarea ce ne-a fost încredinţată şi daca stăm în adevăratul loc, ce ni s-a hotărât. Pe unirea strânsă a tuturor mădularelor, după măsura dată fiecăruia, se întemeiază creşterea şi buna stare a trupului. Dacă nu prindem acest adevăr şi dacă nu stăruim asupra lui, nu e cu putinţă nici-o creştere. Dimpotrivă, ea va fi împiedecată: Ochiul Sfânt este înăbuşit şi întristat, drepturile lui Hristos sunt tăgăduite, Dumnezeu este batjocorit. Orice creştin trebuie să se poarte potrivit acestei orânduieli dumnezeieşti si să înlăture tot ceea ce o întunecă sau o tăgăduieşte.

Felul, în care sunt întocmite şi cârmuite bisericile moarte, ar trebui să fie pentru credincioşi o pildă, de care să se ferească şi tot odată şi o puternică îmbărbătare ca să păzească şi să trăiască după adevărul lui Dumnezeu, căci numai uitarea, părăsirea şi tăgăduirea acestui adevăr, au adus prăpădul în care se află aceste biserici în ziua de azi.

Creştinul trebuie să se supună totdeauna gândurilor lui Dumnezeu, descoperite nouă în Cuvântul Său.

Să faci din împrejurări o îndreptăţire pentru a păcătui sau pentru a nu ţinea seamă de adevărul lui Dumnezeu, înseamnă să te joci cu descoperirea dumnezeiască şi să arunci asupra lui Dumnezeu vina neascultării tale. Dar despre acest lucru doar am amintit aici, întrucât este legat de capitolul pe care-l cercetăm mai departe.

„Când a auzit Moise lucrul acesta, a căzut cu faţa la pământ” (Numeri 16:4) Era cel mal bun lucru, pe care l-ar fi putut face. Nu e bine niciodată să cauţi să întinzi vorba şi să te dezvinovăţeşti faţă de nişte oameni nemulţămiţi şi răzvrătiţi. E mult mai bine să-i laşi în mâna Domnului, căci, de fapt, cu El au a face. Când Dumnezeu aşează pe cineva într-un loc şi-i dă o anumită lucrare de făcut, dacă oamenii îi caută ceartă, din pricina ascultării lor de Dumnezeu, atunci ei nu se ceartă cu un om, ci cu însuşi Dumnezeu, care va şti s-o curme după înţelepciunea Sa. Această încredinţare dă o linişte sfântă şi o putere deosebită slujitorului Domnului, ori de câte ori oameni pizmaşi şi răzvrătiţi se ridică împotriva lui.

De altfel nu e cu putinţă sa ai slujba la un loc de frunte sau să fii folosit de Dumnezeu într-un fel deosebit, fără să întâmpini din timp în timp loviturile unor oameni nemulţumiţi, pentru că nu pot să vadă pe cineva într-un loc mai de frunte decât ei. Dar cel mai bun mijloc, prin care poţi răspunde unor astfel de oameni, e să-ţi pleci capul în smerenie cu simţământul nimicniciei tale şi apoi fii încredinţat că valul răzvrătirii ce se va ridica asupra ta nu va fi în stare să-ţi facă nici-un rău.

Iată ce înseamnă să-ţi încredinţezi pricina în mâni bune. Moise pune înainte în întâiul rând drepturile pe care le are numai Dumnezeu. „Domnul va arăta” şi „Domnul va alege”. Nici-un cuvânt despre el sau despre Aaron. Dumnezeu va arata şi va alege pe cei ce au fost curaţi la inimă, în această împrejurare. Cei două sute cincizeci de răzvrătiţi sunt aşezaţi faţă în fată cu Dumnezeul cei viu. Ei sunt chemat să se înfăţişeze înaintea Lui cu cădelniţele în mâini, pentru ca întreaga pricină să fie cercetată şi să dea o hotărâre înaintea acestui mare scaun de judecată, hotărâre care nu mai poate fi schimbată cu nici-un chip. Nu s-ar fi cuvenit ca Moise şi Aaron să facă ei judecata, întrucât s-ar fi putut spune că ei şi-au apărat drepturile lor. Dimpotrivă, Moise însuşi a dorit ca împricinaţii, şi dintr-o parte şi din alta, să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu, ca El să judece şi să curme neînţelegerea.

Iată ce însemnează smerenie şi înţelepciune adevărată. Când cineva caută să ia un loc însemnat, e bine să-l laşi să-şi împlinească dorinţa, căci, chiar treapta la care a dorit să ajungă cu atâta patimă va fi locul înfrângerii şi al buimăcirii lui vrednice de plâns. De câte ori nu vezi atâţia oameni, care pizmuise pe alţii, din pricina locurilor, pe care le au s-au a lucrărilor pe care le îndeplinesc şi caută cu tot dinadinsul să-i înlocuiască.

N-au decât să încerce astfel de oameni, dar să fie încredinţaţi că nu după multă vreme se vor poticni şi vor pleca ruşinaţi şi buimăciţi, Domnul îi va ruşina pe toţi.

Cel mai bun lucru, pentru cel ce sunt ţinta loviturilor unor astfel de oameni, e să cadă cu faţa la pământ înaintea lui Dumnezeu şi să-i lase Lui grija să rânduiască lucrurile, cum va crede de cuviinţă. Lucrul acesta aducându-i mulţămiri.

Aici vedem pricina adevărată a acestei grozave răzvrătiri. Vedem aici pe omul care a aţâţat-o şi în acelaş timp şi lucrul pe care la dorit. Moise se îndreaptă spre Core şi-l învinovăţeşte că a dorit să ajungă preot. E însemnat lucru ca, cititorul să prindă bine aceasta, după învăţătura Scripturii, şi de aceea e bine sa ştie cine era Core, ce lucrare avea de îndeplinit şi care era locul, pe care-l dorea cu atâta patimă.

Trebuie să ştim toate aceste lucruri, dacă vrem să înţelegem cum se cuvine cuvintele din Iuda: «răscoala lui Core”.

Cine era Core? Un levit, care era chemat să slujească şi sa înveţe pe altul: „Ei învaţă pe Iacov poruncile Tale şi pe Israel legea Ta” (Deuteronom 33:10). „Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel lăsându-vă să vă apropiaţi de El, ca să fiţi întrebuinţaţi la slujba cortului Domnului şi să vă înfăţişaţi înaintea adunării ca să-i slujiţi”. Iată cine era Core şi care era lucrarea, pe care trebuia s-o săvârşească el. Dar ce dorea altceva? Preoţia. „Acum mai voiţi şi preoţia?” Cine ar privi lucrurile doar pe deasupra, n-ar putea să vadă că aici Core căuta ceva pentru el însuşi. S-ar părea că apără drepturile întrege-i adunări şi când colo Moise, prin Duhul lui Dumnezeu, dă de gol pe acest om şi arată că acesta era doar un temei, de care vrea să se slujească, pentru ca să pună mâna pe preoţie. E bine să nu trecem cu vederea lucrul acesta. Aşa se întâmplă mai totdeauna: cei ce vorbesc mereu de slobozenia şi drepturile poporului lui Dumnezeu, nu urmăresc decât ridicarea lor şi interesele lor. Nemulţămiţi cu lucrarea încredinţată lor, ei caută locuri, care nu li se cuvin. Lucrul acesta nu se vede dintr-odată, dar Dumnezeu ne va face să-l vedem mai curând sau mai târziu, căci El este Acela care cântăreşte şi judecă tot ce se pune la cale. Nimic nu-i mai urât şi mai de osândit, în adunările copiilor lui Dumnezeu, decât să cauţi un loc pentru tine însuţi. Vai de cel care urmăreşte astfel de lucruri, căci în cele din urmă va fi dat de ruşine. Lucrul cel mai de căpetenie pentru fiecare este să fie găsit la locul său, făcând lucrarea, ce i s-a încredinţat, şi cu atât mai de preţ va fi această lucrare, cu cât se va face cu smerenie, fără zgomot şi în pace.

Core nu învăţase însă acest lucru. Nemulţumit de locul, pe care-l avea şi de slujba pe care i-o încredinţase Dumnezeu, năzuia după un lucru, ce nu i se cuvenea câtuşi de puţin. Voia să ajungă preot. Păcatul său era acela că s-a răzvrătit împotriva preotului rânduit de Dumnezeu. Aceasta este „răscoala lui Corespunzător".

Lucrul acesta nefiind bine înţeles, ţi-e dat să vezi uneori că sunt învinovăţiţi de acest păcat toţi aceia, cari caută să pună în lucrare vreun dar încredinţat lor de Căpetenia Bisericii, adică de Hristos. Ei bine, o astfel de judecată e cu totul greşită, şi neîntemeiată. Să luăm de pildă, pe cineva, căruia Hristos, în chip vădit i-a încredinţat darul vestirii Evangheliei. Putem noi să-l învinovăţim de păcatul lui Core, pentru că în puterea trimeterii şi darului încredinţat lui de Dumnezeu, porneşte să vestească Evanghelia? Trebuie s-o vestească sau nu? Este darul lui Dumnezeu şi chemarea Sa de ajuns? E un răzvrătit cel ce vesteşte Evanghelia în astfel de împrejurări?

Acelaş lucru se poate spune şi despre un păstor de suflete sau despre un învăţător în cele sfinte, după Cuvântul lui Dumnezeu. Poate un astfel de om să fie învinovăţit de păcatul lui Core, din pricină că pune în lucrare darul deosebit, pe care l-a primit de la Căpetenia Bisericii? Nu poate darul lui Hristos să facă pe cineva slujitor? De ce mai are nevoie, ca să slujească? Nu e lămurit pentru orice minte sănătoasă, pentru oricine primeşte să fie învăţat de Scriptură,că un dar, primit de sus, este tot ce trebuie ca să facă din cineva un slujitor al lui Dumnezeu? Şi nu e apoi, pe de altă parte, tot atât de lămurit, că un om poate sa aibă tot ce e cu putinţă, dar, daca n-are acest dar din partea Căpeteniei Bisericii, nu este un slujitor al lui Dumnezeu? Mărturisim că nu putem să înţelegem cum de se mai pot naşte nedumeriri în privinţa unor lucruri atât de lămurite.

În legătura cu cele spuse mai sus, s-ar putea spune că sunt daruri, care privesc numai pe anumiţi inşi, spre a sluji în Biserică. (Evanghelistul îşi pune în lucrare darul său în afară de Biserică. Prin slujba sa, sufletele, care primesc pe Domnul, se adaogă la turma Sa.) Fără îndoială însă că orice mădular, al trupului lui Hristos are de împlinit o slujbă, are de făcut un anumit lucru. Asta o înţelege orice creştin înţelept. Creşterea trupului apoi nu se datorează numai câtorva mădulare de căpetenie, ci este urmarea lucrării pe care o fac toate mădularele, fiecare la locul şi la rândul său, după cum citim în Efeseni 4:15-16: „Ci credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce da fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste".

Cât priveşte însă darurile deosebite, cum ar fi, de pildă, acela de evanghelist, păstor de suflete, sau învăţător, numai Hristos este Cel care le dă. Când cineva a primit astfel de daruri, prin aceasta a ajuns să fie un slujitor al lui Dumnezeu (Efeseni 4:11-12; 1 Corinteni 12:11). Pe de altă parte, să se ştie că toată învăţătura şi buna creştere, toate aşezămintele şi şcolile omeneşti de pe faţa pământului nu sunt în stare să facă din cineva un evanghelist, un păstor de suflete, sau un învăţător, dacă un astfel de om n-a primit acest dar de la Capul Bisericii, de la Hristos. Socotim că am spus destul pentru a dovedi cititorului că este o mare greşeală să învinovăţeşti pe oameni de grozavul păcat al lui Core, din pricină că pun în lucrare darurile, care le-au fost date de Capul Bisericii. Vai de ei dacă le-ar ţinea în nelucrare.

Este însă o mare deosebire între slujbă şi preoţie. Core nu năzuia să fie slujitor, căci era. El dorea să ajungă preot. Acest lucru însă nu era cu putinţă, preoţia era hărăzită lui Aaron şi familiei sale.

Cineva, care n-ar fi făcut parte din această familie şi ar fi adus jertfe, s-au ar fi împlinit vreuna din slujbele preoţeşti, era socotit ca un călcător al unor drepturi pe care nu le avea. Aaron însă era icoana închipuitoare a Marelui şi Singurului Preot, care s-a înălţat la ceruri, Isus, Fiul lui Dumnezeu. Cerurile sunt locurile unde îşi îndeplineşte El slujba. „Daca ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot" (Evrei 8:4). „Căci este vădit că Domnul nostru a ieşit din Iuda, seminţie, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoţie" (Evrei 7:14). Astăzi nu e preoţie pe pământ, afară numai în înţelesul că toţi credincioşii suni preoţi. Astfel citim în Petru: „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9). Orice creştin e preot în înţelesul acestui verset. Cel mai neînsemnat credincios în Biserica lui Dumnezeu este preot, aşa cum era şi Pavel.

Aceasta nu este o urmare a destoiniciei sau a învăţăturii cuiva în anumite aşezăminte sau şcoli omeneşti, ci e o stare în care te aşează numai Dumnezeu. Toţi credincioşii sunt preoţi şi deci chemaţi să aducă jertfe duhovniceşti după cum se spune în Evrei 13:15-16: „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac".

Astfel se înfăţişează preoţia creştină. Cititorul e rugat să ia seama cu multa luare aminte că, daca doreşte o altfel de preoţie decât aceasta, dacă născoceşte o altă slujbă preoţeasca, dacă îndreptăţeşte întemeierea unei alte cete de preoţi, dacă socoteşte că o asemenea ceata e ceva deosebit faţă de ceilalţi creştini, dacă se împacă cu gândul că un anumit număr de oameni trebuie pus deoparte şi orânduit să lucreze în folosul semenilor lor s-au să împlinească în locul lor slujbe de închinare şi rugăciune s-au orice altă slujbă preoţească înaintea lui Dumnezeu, prin aceasta se face vinovat de păcatul lui Core. Nu vorbim aici de nici-o persoană, ci numai de o astfel de orânduire, în care sământa păcatului e cât se poate de vădită. Rodul unei astfel de seminţe nu va întârzia să ajungă la deplină creştere.

Cititorul ar trebui să fie cu cea mai mare luare aminte în cercetarea acestui adevăr, care în aceste vremuri mai ales, este de o însemnătate covârşitoare. De aceea el trebuie să fie lămurit numai în lumina Sfintelor Scripturi şi nicidecum sub înrâurirea tradiţiei sau a istoriei bisericeşti, care sunt azi adevăraţii vinovaţi de păcatul lui Core? Ceia ce caută să pună în lucrare un dar, oricare ar fi el, hărăzit lor de Capul Bisericii sau aceia care îndeplinesc o slujbă, sau care mărturisesc că sunt în slujba preoţiei, atârnând numai de Hristos însuşi şi nicidecum de vreun om, sau vreun aşezământ omenesc? Aşa stând lucrurile, e nevoie ca acest adevăr să fie cercetat şi lămurit numai în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Să-i cercetam dar în tihnă, cerând lui Dumnezeu să fie de faţă şi să rămânem credincioşi Aceluia, care nu este numai Mântuitorul nostru plin de îndurare, ci şi singurul nostru Domn!

Sfârşitul capitolului ne zugrăveşte în într-un chip izbitor judecata, pe care o face Dumnezeu asupra lui Core şi tovarăşilor săi. Dumnezeu curmă repede pricina ridicată de aceşti oameni răzvrătiţi. Numai istorisirea faptului îţi vâră groază în suflet. Ce trebuie să fi fost însă acolo, când pedeapsa lui Dumnezeu s-a dezlănţuit asupra celor răzvrătiţi? „Pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit pe cele trei căpetenii ale răscoalei, iar un foc ieşit de la Domnul a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, care aduceau tămâia. (Numeri 16:35).

Moise pune astfel pricina numai între Dumnezeu şi cei răzvrătiţi. El se îndreaptă către Dumnezeu şi încredinţează totul în mâinile Sale. Iată taina adevăratei puteri duhovniceşti. Omul, care nu caută slava lui însuşi, care n-are altă ţintă şi altă dorinţă decât slava lui Dumnezeu, poate să aştepte cu încredere sfârşitul oricărei greutăţi. Pentru aceasta însă trebuie ca el să aibă un ochi curat, o inima neîmpărţită, gânduri curate.

Dorinţele nesăbuite, pizma şi îngâmfarea nu pot rămânea în picioare, când pământul îşi deschide gura şi când focul Domnului mistuie tot împrejurul său. E uşor să faci pe înfumuratul, să te lauzi şi să spui vorbe mari, câtă vreme totul e în pace. Însă din clipa când se arată Dumnezeu cu judecata Sa grozavă, lucrurile se schimbă grabnic şi iau altă înfăţişare.

Într-adevăr, „ce înfricoşat lucru e să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu”. „Dumnezeu e nespus de temut în adunarea sfinţilor, El este înfricoşat în mijlocul celor ce-L înconjoară”. „Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Ce bine ar fi fost pentru Core, să se fi mulţumit cu slujba sa de levit, care nu era deloc lipsită de cinste. Dimpotrivă, ca Chehatit trebuia să poarte vasele cele mai de preţ ale altarului. El însă dorea să ajungă preot şi de aceea a fost înghiţit de pământ. Dar nu numai atât. De abia se închisese pământul, după ce înghiţise pe răzvrătiţi, când deodată „un foc a ieşit de la Domnul şi a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, care aduceau tămâia”. Aceasta a fost o întâmplare plină de groază, o arătare înfricoşată a judecăţii lui Dumnezeu asupra ambiţiilor şi dorinţelor nesăbuite ale omului. În zadar se ridica bietul om împotriva lui Dumnezeu, căci El stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har. Ce nebunie pe viermii pământului, să se ridice ei împotriva Dumnezeului Atotputernic.

Dacă şi Core şi tovarăşii săi de răzvrătire ar fi fost smeriţi supuşi lui Dumnezeu, mulţămiţi cu starea în care i-a aşezat Dumnezeu, stare pe cât de smerită pe atât de strălucită, ar fi fost cinstiţi de Dumnezeu şi n-ar fi umplut inimile fraţilor lor de groază şi de jale. Au voit să ajungă ce nu trebuiau şi de aceea au căzut în prăpastie. Sub cârmuirea lui Dumnezeu, mândria este urmată neapărat de nimicire. Cercetarea capitolul 16 din Numeri ne învaţă ce mare preţ are înaintea lui Dumnezeu o inimă smerită. Trăim în nişte vremuri, când omul caută să se ridice tot mai sus. „Tot mai sus” este o ţintă foarte obicinuită acum. Să luam seama cum o înţelegem şi cum o împlinim. „Oricine se înalţă va fi smerit”. Dacă ne supunem orânduielii ce domneşte în împărăţia lui Dumnezeu, vom vedea că singurul mijloc, prin care ne putem înălţa, este să ne smerim. Acela, care sade acum în locul cel mai slăvit din ceruri, a luat de bună voie, aici, pe pământ, locul cel mai smerit (Filipeni 2:5-11).

Iată pilda noastră, a creştinilor. Aici se găseşte leacul dumnezeiesc împotriva mândriei şi ambiţiei aducătoare de răzvrătire a oamenilor acestei lumi. Nimic nu-i mai trist decât sa vezi, între cei ce mărturisesc ca urmează pe Cel blând şi smerit cu inima, pe cineva îngâmfat, încrezut şi nestatornic. Singurul leac împotriva mândriei şi mulţumirii de tine însuti e a te cerceta cât mai des, căutând să fii numai tu singur cu Dumnezeu. O, de ne-am cunoaşte toate ascunzişurile inimii! Domnul să-şi arate mila Sa şi să ne facă smeriţi în toate căile noastre, să ne facă să ne întemeiem numai pe El şi să nu mai punem nici un preţ pe noi înşine!

Cele din urmă versete din capitolul nostru arată într-un chip izbitor inima firească a omului, care nu se poate îmbunătăţi cu nici-un chip. Ai crede că din lucrurile atât de înfricoşate petrecute cu puţin mai înainte, poporul a învăţat lecţii adânci, pe care nu le poate uita niciodată. Văzând pământul deschizându-şi gura, auzind ţipetele sfâşietoare ale răzvrătiţilor, care i-a înghiţit adâncul, văzând focul Domnului coborându-se şi mistuind într-o clipă doua sute cincizeci de căpetenii ale adunării, fiind martorul unei dovezi atât de izbitoare ale judecăţii dumnezeieşti, unei astfel de arătări a puterii şi măreţiei lui Dumnezeu, acest popor ar fi trebuit să umble smerit, fără să mai auzi din nou în corturile lor vorbe de nemulţumire şi să vezi între ei porniri la răscoală. Firea omului însă e atât de rea, încât nu-i cu putinţă vreo îmbunătăţire. Acest adevăr este spus în fiecare filă din Cuvântul lui Dumnezeu şi în chip izbitor mai ales în cele din urmă versete ale capitolului 16: „A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise şi împotriva lui Aaron, zicând: „Voi aţi omorât pe poporul Domnului!” Pe când se strângea adunarea împotriva lui Moise şi împotriva lui Aaron, şi pe când îşi îndreptau privirile spre cortul întâlnirii, iată că l-a acoperit norul, şi s-a arătat slava Domnului. Atunci Moise şi Aaron au venit înaintea cortului întâlnirii. Şi Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Daţi-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, şi-i voi topi într-o clipă!” Ei au căzut cu feţele la pământ (Numeri 16: 41-45)!

Iată pentru Moise un nou prilej să mijlocească pentru alţii. Adunarea întreagă este din nou ameninţată să fie grabnic nimicită. Părea că nu mai e nici-un chip de scăpare, îngăduinţa lui Dumnezeu părea că s-a isprăvit. Sabia judecăţii e gata să cadă peste întreaga adunare şi abia acum se vede că poporul nu găseşte scăparea în nimic altceva, decât în acea preoţie pe care o dispreţuise şi că acei oameni, care sunt învinovăţiţi că au omorât pe poporul Domnului, sunt uneltele lui Dumnezeu, care le scapă viaţa. „Ei au căzut cu feţele la pământ; şi Moise a zis lui Aaron: „Ia cădelniţa, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare, şi fă ispăşire pentru ei, căci a izbucnit mânia Domnului, şi a început urgia.” Aaron a luat cădelniţa, cum zisese Moise, şi a alergat în mijlocul adunării; şi iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat şi a făcut ispăşire pentru norod. S-a aşezat între cei morţi şi între cei vii, şi urgia a încetat. Patrusprezece mii şapte sute de inşi au murit de urgia aceasta, afară de cei ce muriseră din pricina lui Core. Aaron s-a întors la Moise, la uşa cortului întâlnirii. Urgia încetase.” (Numeri 16:45-50).

Această preoţie atât de dispreţuită a fost în stare să scape poporul îndârjit şi răzvrătit. E un lucru nespus de binecuvântai în aceste versete din urmă. Aaron, singurul preot al lui Dumnezeu, se aşează între cei morţi şi cei vii şi din cădelniţa lui se înalţă până la Dumnezeu un nouraş de tămâie, icoana vădita a Aceluia, care e mai mare decât Aaron, aducându-se pe Sine jertfă de ispăşire deplină, pentru păcatele poporului Său, se află acum înaintea lui Dumnezeu în mireasma Fiinţei şi lucrării Sale.

Preoţia singură a putut să călăuzească poporul prin pustie, în ea se află izvorul bogat şi binefăcător al harului dumnezeiesc. Numai datorită mijlocirii, făcute de marele preot, poporul a scăpat de grozavele urmări ale cârtirilor lui de răzvrătire. Dacă el s-ar fi purtat cu ei cum ar fi cerut dreptatea, n-ar fi avut decât să zică, „îngăduie-mi, şi-i voi nimici într-o clipă”.

Astfel este vorbirea curatei şi neînduplecatei dreptăţi. Lucrarea dreptăţii este nimicirea grabnică. Mântuirea este pe de-a-ntregul lucrarea minunată şi singura în felul ei a îndurării lui Dumnezeu, „îndurări împărăţind prin dreptate”. Dacă Dumnezeu, faţă de poporul Său, Sar fi purtat numai cu dreptate, Numele Său n-ar fi fost deplin mărit, deoarece Numele Său cuprinde în el pe lângă dreptate şi alte însuşiri cum sunt: dragostea, bunătatea, îndurarea şi o mila adâncă şi nesfârşită pentru oameni. Niciuna din aceste însuşiri n-ar fi fost cunoscute, dacă poporul ar fi fost nimicit într-o clipă şi prin urmare Numele lui Dumnezeu n-ar fi fost mărit s-au nu s-ar fi arătat cum era într-adevăr. „Din pricina Numelui Meu, sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc faţă de tine, ca să nu te nimicesc. Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez. Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea” (Isaia 48:9-11).

Ce lucru de preţ că Dumnezeu lucrează fată de noi, pentru noi şi în noi, ca să-Şi preamărească Numele Său! Ce lucru minunat că slava Sa străluceşte pretutindeni şi mai ales nicăieri nu s-a arătat mai deplin, decât în măreţul plan, alcătuit în inima Sa, în care Se descoperă ca „Dumnezeu este drept şi Mântuitor”. Ce nume de preţ pentru un biet păcătos pierdut! în el se cuprinde tot de ce are nevoie omul pentru vremea de acum ca şi pentru veşnicie. El scoate pe păcătos din adâncimea păcătoşeniei sale, ca pe un osândit vrednic de iad, îl poartă prin feluritele lupte, încercări şi dureri ale pustiului şi în cele din urma îl duce sus, în locaşul fericit şi binecuvântat, unde păcatul şi întristarea nu

pot pătrunde niciodată.

Aceste două capitole alcătuiesc o parte deosebita prin aceea că în ele ne sunt înfăţişate obârşia, răspunderile şi drepturile pe care le are numai preoţia. Ea este un aşezământ dumnezeiesc. „Nimeni nu-şi ia asupra-şi această cinste, decât dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron”. Acest lucru este bine arătat în capitolul 17.

Ce înţelepciune fără seamăn străluceşte în această orânduire! Pricina e cu desăvârşire scoasă din mâinile omului şi pusă acolo unde trebuia, adică în mâinile Dumnezeului Celui viu. Nu mai e vorba aici de un om, care se orânduieşte pe sine, s-au orânduieşte pe altul, ci vedem pe Dumnezeu alegând un om şi aşezându-l într-o slujbă pe care El a întemeiat-o, într-un cuvânt, pricina trebuia astfel curmată, încât orice cârtire să fie înăbuşită pentru totdeauna şi nimeni să nu mai poată învinovăţi pe marele preot al lui Dumnezeu, că şi-a luat asupra sa o însărcinare, care nu i se cuvenea. Voinţa omului nu putea să facă nimic, în împrejurarea aceasta atât de însemnată. Douăsprezece toiege, toate la fel au fost aduse înaintea lui Dumnezeu. Omul s-a dat la o parte şi a lăsat pe Dumnezeu să lucreze. N-a fost loc nici prilej pentru amestecul omului. În singurătatea desăvârşită a cortului întâlnirii, departe de orice gând omenesc, pricina atât de însemnată a preoţiei, avea să fie lămurită prin hotărârea dumnezeiască, apoi odată lămurită în chipul acesta, nimeni nu mai putea s-o ridice vreodată din nou.

Ce izbitoare icoană închipuitoare a Aceluia, care trebuia să fie „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morţilor” (Romani 1:4). Cele douăsprezece toiege erau toate la fel, fără viaţa: dar Dumnezeu, Dumnezeul cel viu a venit şi prin puterea pe care o are numai El, a însufleţit cu viaţă toiagul lui Aaron, care s-a înfăţişat purtând pe el roadele alese ale învierii. Cine ar putea tăgădui lucrul acesta?

Necredincioşii pot să-şi bată joc-şi să pună mii de întrebări, pentru a se dumeri. Credinţa se bucura privind acest toiag, încărcat de roade şi descopere în el icoana închipuitoare a zidirii celei noi, în care toate lucrurile sunt din Dumnezeu, Necredinţa poale să ridice nedumeriri şi să spună că nu-i cu putinţa ca un toiag de lemn uscat să înmugurească, să înflorească şi să facă roade într-o singură noapte. Necredincioşilor şi celor ce au îndoieli, se înţelege, lucrul acesta nu le poate intra în minte. De ce? Pentru ca ei totdeauna înlătură pe Dumnezeu. Să ţinem minte bine lucrul acesta: necredinţa înlătură totdeauna pe Dumnezeu. Ea îşi alcătuieşte judecăţile ei din care scoate apoi încheieri. Nu se află măcar o singură rază de adevărată lumină în tot câmpul de lucru al necredinţei. Ea înlătură singurul izvor de lumină şi lasă inima înfăşurată în umbră şi în bezna întunericului.

E bine ca tânărul cititor să se oprească puţin aici şi să cugete adânc la acest fapt atât de însemnai Să se gândească în linişte şi cu toată temeinicia la urmările nimicitoare ale necredinţei.

Necredinciosul se apropie ca un nelegiuit şi îndrăzneţ „Cum?” de taina toiagului lui Aaron, care a înmugurit, a înflorit şi a făcut roade. Aşa se înfăţişează necredinţa: ridică mii de întrebări, dar nu e în stare să răspundă măcar la una. Ea te învaţă să te îndoieşti de toate şi să nu crezi în nimic.

Necredinţa vine de la Satana, care a fost totdeauna, care e încă şi care va fi până la sfârşit, marele întrebător. El umple inima cu tot felul de „dacă” şi „cum”, cufundând astfel sufletele în întunerecul cel mai adânc. Când izbuteşte să ridice măcar o singură întrebare, el şi-a ajuns ţinta. Totuşi el nu are pic de putere asupra unei inimi smerite, care crede ca Dumnezeu este şi că Dumnezeu a vorbit. Iată răspunsul pe care-l da credinţa întrebărilor celui necredincios, dezlegarea dumnezeiască a tuturor greutăţilor, pe care le ridică necredinciosul. Credinţa aduce necurmat pe Acela, care înlătură totdeauna necredinţa. Ea gândeşte cu Dumnezeu, necredinţa însă gândeşte fără Dumnezeu.

O spunem deci cititorilor creştini şi în deosebi celor tineri: Nu îngăduiţi nici-o întrebare, când a vorbit Dumnezeu! Dacă faceţi lucrul acesta, Satana vă va pune curând sub picioarele sale. Singurul mijloc, prin care vă puteţi împotrivi, este acest răspuns hotărât şi nestrămutat: „Este scris”. Ce folos ar avea omul stând de vorbă cu Satana, cu privire la încercările, simţămintele şi nelămuririle sale? Chipul nostru de a răspunde oricărei nelămuriri trebuie să fie numai şi numai acesta: Dumnezeu este şi El a vorbit. Satana nu poate să facă nimic împotriva acestei puternice dovezi, pe care n-o poate birui, care le nimiceşte pe toate celelalte şi care-l zăpăceşte şi-l pune pe fuga. Acest lucru ne este înfăţişat într-un chip destul de vădit în ispitirea Domnului nostru. Vrăjmaşul, după felul lui obişnuit de a se purta, se apropie de Isus cu o îndoială: „Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu”. Domnul însă nu cumva îi răspunde: Da, ştiu că sunt Fiul lui Dumnezeu, şi am primit mărturia acestui fapt, când s-au deschis cerurile şi când Duhul S-a pogorât şi M-a uns, simt lucrul acesta, cred şi dovedesc că sunt Fiul lui Dumnezeu? Nicidecum. Nu acesta este mijlocul prin care îndepărtează pe ispititor. „Este scris” e răspunsul spus de trei ori, pe care-l dă Omul ascultător şi supus. Acesta trebuie să fie şi răspunsul nostru, dacă vrem să biruim şi noi, la rândul nostru.

Dacă ar întreba cineva dar, cu privire la toiagul lui Aaron: „Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Doar e ceva potrivnic legilor firii. Ar putea Dumnezeu si răstoarne nişte legi, care cârmuiesc firea ce ne înconjoară?” Răspunsul credinţei este nespus de măreţ: Dumnezeu are putere să lucreze cum vrea. Cel ce a chemai lumile din nefiinţă poate într-o clipa să facă să înmugurească, să înflorească şi să dea roade un toiag uscat. Faceţi loc lui Dumnezeu, Dumnezeului adevărat şi viu şi totul dobândeşte o înfăţişare limpede şi luminoasă. Lăsaţi pe Dumnezei la o parte, şi totul se cufundă într-un întunerec adânc. Cine socoteşte că Atotputernicul ziditor al întregii lumi trebuie să se supună legilor firii, nu face altceva decât îi aruncă o hulă nelegiuită. Aceasta e mai rău chiar decât dacă i-ar tăgădui fiinţa. E greu de spus dacă e mai rău necredinciosul care spune, că nu este Dumnezeu, ori cel ce pretinde că Dumnezeu nu poate să facă ce vrea.

Toate aceste judecăţi greşite, întâlnite cu duiumul în zilele noastre, îşi au obârşia în faptul că oamenii, în făurirea unor astfel de judecăţi, înlătură total mărturia Sfintei Scripturi şi despart pe Dumnezeu de ceea ce a făcut El. Mai ales tinerii trebuiesc înştiinţaţi, să ia bine seama la lucrul acesta. Trebuie să li se arate marea deosebire, dintre faptele arătate de ştiinţă şi încheierile, pe care le trag din ele oamenii învăţaţi. Faptul e fapt, oriunde s-ar întâlni: în geologie (ştiinţa care se ocupă cu cercetarea scoarţei pământului), în astronomie (cunoaşterea corpurilor cereşti, soarele, luna, stelele, etc.), sau în orice ramură a ştiinţei, şi deci nu se poate tăgădui, pe când încheierile şi susţinerile învăţaţilor sunt cu totul altceva. Scriptura nu ne aduce niciodată o cât de mică atingere faptelor adevărate pe care le-a putut scoate la iveală ştiinţa! Ea însă va tăgădui adevărul judecăţilor şi încheierilor, pe care le scot unii pretinşi învăţaţi, când ele sunt protivnice adevărului dumnezeiesc. Şi ce nenorocire că se găsesc astfel de oameni! Totuşi, ori de câte ori e nevoie, trebuie să arătăm cu îndrăzneală necredinţa şi să spunem împreună cu apostolul: „Dumnezeu să fie găsit că spune adevărul şi tot omul mincinos”. Să dăm dar Sfintei Scripturi cel dintâi loc în inimile noastre. Să ne plecăm într-o desăvârşită supunere înaintea ei, zicând: „Aşa spune Domnul”, „aşa este scris”, iar nu: „Astfel spune Biserica”, nici, aşa spun preoţii”, nici, „aşa spun oamenii învăţaţi ai Bisericii”. Acesta este singurul nostru scut împotriva necredinţei, care ameninţă să nimicească temeliile gândurilor şi simţirilor creştinilor.

Dar să trecem din nou la cercetarea capitolului nostru.

Astfel a curmat Dumnezeu pricina ridicată. Preoția este întemeiată pe mila atotputernică a lui Dumnezeu care scoate viaţa din moarte. Iată obârşia preoţiei. N-ar fi slujit la nimic să se fi luat unul din cele unsprezece toiege uscate şi să se facă din el semnul slujbei preoţeşti. Toate puterile omeneşti de sub soare n-ar fi fost în stare să aducă viaţa într-un toiag uscat, s-au să facă din acest toiag o pricină de binecuvântare pentru suflete. Şi iarăşi, pe toate cele unsprezece toiege strânse la un loc, nu se găsea măcar un singur mugur sau o singură floare. Dar acolo se aflau dovezi de preţ despre o putere care dă viaţă, urme înviorătoare de viaţă şi de binecuvântare dumnezeiască, roadele frumos mirositoare ale îndurării, acolo şi numai acolo trebuia să se găsească izvorul slujbei preoţeşti, care avea să călăuzească prin pustie un popor nu numai poftitor, ci şi cârtitor şi încăpăţânat.

Dar de ce toiagul lui Moise n-a fost pus şi el la un loc cu cele douăsprezece? Răspunsul e destul de uşor. Toiagul lui Moise era semnul puterii şi al stăpânirii. Al lui Aaron, însă, e semnul îndurării care dă viaţă celor morţi şi care cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. Puterea şi stăpânirea, singure, nu puteau să ducă poporul prin pustie. Puterea ar fi putut să pedepsească pe păcătoşi, mila şi îndurarea erau însă neapărat trebuincioase unei adunări, alcătuite din oameni, femei şi copii poftitori, slabi şi păcătoşi. Îndurarea, care a putut face ca un lemn uscat să rodească migdale, putea de asemenea să călăuzească pe Israel în pustie. Numai despre toiagul înmugurit al lui Aaron a putut Dumnezeu să spună: „să pui astfel capăt înaintea Mea cârtirilor lor şi să nu moară”. Toiagul stăpânirii putea să nimicească pe cârtitori, toiagul îndurării însă putea să facă să înceteze cârtirile.

Cititorul poate citi cu folos versetul de la începutul capitolului 9 din epistola către Evrei. Apostolul, vorbind de chivotul legământului, spune: „În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise şi tablele legământului”. Toiagul şi mana erau merindele îndurării dumnezeieşti pentru drumurile şi nevoile lui Israel în pustie. Dacă însă ne ducem la 1 Împăraţi 8:9 citim: „în chivot nu erau decât cele două table de piatră, pe care le-a pus Moise în el la Horeb, când a făcut Domnul legământ cu copiii lui Israel, la ieşirea lor din ţara Egiptului”.Călătoria prin pustie fiind sfârşită şi slava zilelor lui Solomon răspândind razele sale asupra ţării, toiagul înmugurit şi mana au fost trecute cu vederea. Nu rămâne decât Legea lui Dumnezeu, temelia nepărtinitoarei Sale judecaţi, în mijlocul poporului Său. Ce bine-ar fi, dacă cititorul ar căuta să prindă înţelesul adânc şi binecuvântat al acestui fapt lămurit, deosebirea dintre toiagul lui Moise şi al lui Aaron.

Am văzut toiagul lui Aaron săvârşind lucrarea sa însemnată de Dumnezeu, în alte timpuri şi în alte împrejurări.

Am văzut ţara Egiptului tremurând sub loviturile strivitoare ale acestui toiag. Urgie după urgie a căzut peste această ţară hărăzită nimicirii, datorită ridicării acestui toiag asupra ei. Am văzut apoi apele mării despicându-se în două, sub puterea acestui toiag, căci era un toiag de putere şi de stăpânire, dar nedestoinic pentru a potoli cârtirile copiilor lui Israel şi să călăuzească poporul prin pustie. Îndurarea singură putea să facă lucrul acesta, îndurarea curată, nesilită de nimeni şi atotstăpânitoare, închipuită prin înmugurirea toiagului lui Aaron.

Acest lemn uscat, mort, era adevărata icoana închipuitoare a stării fireşti a lui Israel şi a fiecăruia dintre noi. În el nu se găsea nici suc, nici viată, nici putere. S-ar fi putut prea bine să se spună: e cu putinţă să iasă de aici ceva bun? Se înţelege că nimic, dacă n-ar fi venit să se atingă de el îndurarea lui Dumnezeu, şi să-l însufleţească cu puterea sa dătătoare de viaţă. Aşa s-a întâmplat cu Israeliţii în pustie, aşa se întâmplă şi cu noi azi. Cum au fost călăuziţi ei, zi după zi? Cum au fost sprijiniţi în toate slăbiciunile şi nevoile lor? Cum le-au fost iertate toate păcatele şi toată nebunia lor? Răspunsul se găseşte în toiagul înmugurit al lui Aaron. Lemnul uscat şi mort era arătarea stării inimii fireşti. Mugurii, florile şi roadele arăta îndurarea vie şi dătătoare de viaţă a lui Dumnezeu, pe care era întemeiată slujirea preoţească, singura care putea să călăuzească adunarea în pustie.

Tot aşa e şi azi: orice slujire în Biserica lui Dumnezeu este rodul îndurării dumnezeieşti, un dar al lui

Hristos, Capul Bisericii, după cum spune Pavel Galatenilor, vorbind despre el însuşi: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi” (Galateni 1:1). După cum se vede, aici este singurul izvor, de unde-şi trage obârşia orice slujire, nu din om. Omul poate sa facă rost de lemne uscate, să le lucreze, să le dea înfăţişarea pe care o vrea, poate să le sfinţească, să le pună într-un anumit loc şi să le împodobească cu numiri, destul de răsunătoare. Dar ce folos? Nu-i de ajuns un singur mugur ca sa arate, daca se găseşte în ele ceva dumnezeiesc? Şi ce slujire poate să aibă loc în Biserică, în lipsa unei astfel de dovezi? Numai darul lui Hristos face dintr-un om un slujitor al Lui. Cu un cuvânt: orice slujire este de la Dumnezeu, nu de la om, ea vine prin Dumnezeu, nu prin om. Noul Testament nu spune nicăieri ca ar fi şi o slujire pentru Dumnezeu, rânduită de om. Orice slujire vine de la Dumnezeu, vorbim aci de darurile slujirii în „Biserica lui Dumnezeu”, nu de însărcinările date în anumite adunări, cum ar fi acelea de prezbiteri sau diaconi.

Aceştia puteau să aibă şi să pună în lucrare un dar deosebit în slujba lor. Aici apostolul Pavel nu ia sfinţit sau nu i-a rânduit vreo dată ca slujitori în astfel de adunări, in vederea unui astfel de dar. Darurile duhovniceşti, oricare ar fi ele, venind de la Capul Bisericii, sunt ceva cu totul deosebit de slujire în însărcinări locale.

E neapărată nevoie să se facă bine deosebirea între un dar duhovnicesc, pentru slujire în Biserica iui Dumnezeu, şi o însărcinare locală. Cu privire la aceste două feluri deosebite de slujire, domneşte în întreaga biserică mărturisitoare, o mare nelămurire. Urmarea acestui fapt este că slujirea nu este înţeleasă, iar mădularele trupului lui Isus nu-şi cunosc nici locul, nici îndatoririle pe care le au. O mai spunem încă odată răspicat, că, în Noul Testament nu se pomeneşte nicăieri de amestecul autorităţii omului, pentru a forma, a alege, a rândui, sau împuternici pe cineva cu daruri, adică cu însărcinări de slujire, în Biserica lui Dumnezeu.

Binecuvântat să fie Dumnezeu! Slujirea în Biserici nu este „de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi”. „Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, şi a dat daruri oamenilor. Şi acest: „S-a suit”, ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părţile mai de jos ale pământului? Cel se S-a coborât, este acelaşi cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos” (Efeseni 4:7-13).

Aici toate treptele darurilor de slujire, de la apostoli şi până la evanghelişti şi învăţători, se aseamănă într-o privinţă şi anume: toate sunt dăruite de Capul Bisericii. Odată dăruite, fac răspunzători pe cei ce, le-au primit, mai întâi faţă de Capul, care este în ceruri şi apoi faţa de mădularele care sunt pe pământ. Gândul că primitorul unui dar vădit de la Dumnezeu ar trebui să fie neapărat recunoscut de autoritatea omenească, este o batjocură adusă lui Dumnezeu, tot atât de mare ca şi aceea, care s-ar fi adus, dacă s-ar fi cerut lui Aaron, să se înfăţişeze înaintea oamenilor, cu toiagul său înmugurit, pentru a fi orânduit de ei în slujba preoţiei.

Aaron era chemat de Dumnezeu şi asta era de ajuns. Şi în zilele noastre, toţi cei ce au primit vreun dar dumnezeiesc, sunt chemaţi de Dumnezeu sa-i slujească şi nu mai au nevoie de nimic altceva, decât să-şi împlinească datoria, punând în lucrare darul, pe care l-au primit.

Slujirea în Biserica lui Hristos este de la Dumnezeu, atât în ceea ce priveşte obârşia ei, cât şi puterea şi răspunderea. Ştim că de acest adevăr nu se va îndoi nici-unul din aceia, care sunt fericiţi să fie învăţaţi numai de Scriptură. Orice slujitor al lui Dumnezeu, oricare-ar fi darul, pe care-l are, trebuie sa poată spune în ceea ce-l priveşte: „Dumnezeu m-a pus în slujbă”. Dar, când cineva se slujeşte de această vorbire fără să fi primit vreun dar de la Dumnezeu, face un lucru tot atât de murdar, daca ni mai rău, ca şi cel ce, având cu adevărat un dar primit de la Dumnezeu, nu-l pune în lucrare, din pricina că aşteaptă încuviinţarea, s-au mai bine zis, împuternicirea omenească.

Copiii lui Dumnezeu pot să vadă uşor un dar duhovnicesc adevărat, pentru că puterea lui se va arăta vădit şi lămurit, acolo unde este pus în lucrare. Mădularele trupului sunt datoare să deosebească slujirile şi să primească pe cele ce sunt date de Dumnezeu, căci sunt răspunzătoare de lucrul acesta, după cum şi mădularele unui trup sunt şi ele răspunzătoare, dacă nu se slujesc de încheieturile lor. Dacă se găsesc însă oameni, care pretind că au vreun dar sau putere de la Dumnezeu, fără însă să le aibă într-adevăr, nebunia lor va fi data de gol curând, în faţa tuturor. Cele spuse aici privesc slujirea şi preoţia. Şi una şi cealaltă au o obârşie dumnezeiasca. Adevărata întemeiere a amândurora ne este zugrăvită de toiagul înmugurit. Aaron putea să spună:. „Dumnezeu mi-a dat preoţia”. Dacă cineva i-ar fi cerut dovezi, ar fi putut să arate toiagul, care purta roade. Pavel putea şi el să spună: „Dumnezeu m-a pus în această slujbă”. Dacă cineva i-ar fi cerut dovezi, el ar fi putut să arate mii de roade vii, ca urmare a lucrării darului său. Astfel trebuie să se petreacă totdeauna, cu orice fel de slujbă. Slujirea nu trebuie să se arate numai în vorbe, s-au să fie numai pe buze, nu, ea trebuie să se arate în fapte şi în adevăr. Dumnezeu nu se uita la vorbe, ci la putere.

Înainte de a trece la lămurirea altor lucruri, socotim că e bine să mai stăruim asupra deosebirii dintre slujire şi preoţie. Păcatul lui Core era acesta: nemulţumit că era numai slujitor, voia cu orice chip să ajungă preot. Păcatul acesta paşte întreaga creştinătate. În loc să se mulţumească cu slujirea Noului Testament şi să-i îndeplinească sarcinile legate de ea, oamenii au făcut din ea o preoţie, o ceată preoţească, ale cărei mădulare trebuie să se deosebească de fraţii lor, prin felul lor de a se îmbrăca, prin numirile pe care şi le dau şi prin drepturile şi îndatoririle de care se bucură numai ei.

Învăţătura binecuvântata a Noului Testament e cu totul potrivnică unei astfel de zăpăceli. N-avem decât să cercetăm: 1 Petru 2:9; Apocalipsa 1:5-6; Evrei 10:19-22; 13:15-16. Pe de altă parte, sfinţii poporului Israel, nici ei măcar, nu vedem în vreun loc, ca ar fi fost îndemnaţi să între în locul în care numai singur marele preot avea voie să intre o dată pe an şi atunci doar pentru câteva clipe. Nicăieri nu vedem ca ar fi fost învăţaţi că ei trebuiau să aducă jertfele s-au să îndeplinească îndatoririle anumite ale preoţiei. Daca şi noi vom primi să fim învăţaţi numai de Scriptura, am scăpa de zăpăceala în care am ajuns din pricină că ne-am lăsat învăţaţi de porunci, învăţături şi rânduieli omeneşti. Nu toţi creştinii sunt apostoli, prooroci, învăţători, păstori sau evanghelişti, toţi însă sunt preoţi. Cel mai neînsemnat mădular al Bisericii este un preot, ca şi Petru, Pavel, Iacov sau Ioan. Aceasta e o stare pe care o are din pricina sângelui lui Hristos şi nicidecum datorită destoiniciei sau puterii sale duhovniceşti. Nicăieri nu se găseşte în Noul Testament vreun loc, în care să se vorbească de o anumita ceată de oameni, care să aibă stare mai ridicată s-au mai apropiată de Dumnezeu, decât ceilalţi fraţi. Lucrul acesta e cu totul protivnic creştinismului, este o tăgăduire neruşinată a poruncilor Cuvântului lui Dumnezeu şi a tuturor învăţăturilor prea iubitului nostru Domn şi învăţător.

Aceste lucruri izbesc înseşi temeliile creştinismului. N-avem decât să deschidem ochii, să privim în jurul nostru şi să vedem urmările ce izvorăsc din amestecul ce se face între slujire şi preoţie.

Nu este departe chiar vremea, în care aceste urmări vor lua o înfăţişare înfricoşătoare şi vor atrage pedepsele cele mai grozave ale Dumnezeului Celui Viu. Până acum noi n-am văzut încă arătându-se pe de-a-ntregul păcatul „răscoalei lui Core” în aşa zisa creştinătate, nu va mai întârzia însă mult şi de aceea înştiinţăm cu tot dinadinsul pe cititorul creştin să ia seama şi să nu cadă în greşeala de a amesteca doua lucruri cu totul deosebite unul de altul: slujirea ţi preoţia. Îl îndemnăm să cerceteze cu luare aminte acest lucru, la lumina Sfintei Scripturi şi să se supună Cuvântului ei dumnezeiesc. Este vorba de un singur aşezământ cu vază, de o orânduială ce pare folositoare, de o slujbă plăcută, păstrată prin predanie, s-au văzută bine de mii de oameni de frunte. Dacă toate acestea nu-şi au un temei în Sfânta Scriptura, nu sunt altceva decât o greşeală, un lucru rău, o cursă drăceasca şi care nu urmăreşte altceva decât să ne doboare sufletele şi să ne depărteze de la simplitatea, care este în Hristos. De pildă, dacă spune cineva că în Biserica lui Dumnezeu este o ceată preoţească, alcătuită din oameni mai sfinţi, mai cu vază şi mai aproape de Dumnezeu decât fraţii lor creştini de rând, ce face altceva decât înviază iudaismul şi-l îmbracă într-o haină creştină! Şi ce urmare are o astfel de încredinţare, decât aceea, ca lipseşte pe copiii lui Dumnezeu de drepturile lor, îi ţine departe de Dumnezei şi le pune pe grumaz lanţurile robiei?

Socotim că am spus destul, cu privire la acest lucru. Cititorul care vrea să cerceteze cu temeinicie această învăţătură, va putea s-o facă mai pe larg el singur.

Cele din urmă versete ale capitolului 17 ne dau o dovadă puternică de repeziciunea cu care trece omul de la un lucru la altul, cu totul potrivnic. În capitolul 16, am văzut o trufie plina de îndrăzneala chiar în faţa măreţiei lui Dumnezeu, când te-ai fi aşteptat, mai mult ca oricând, să vezi o adâncă smerenie. Aici, în faţa harului dumnezeiesc şi a bogăţiilor Sale, vedem teamă şi neîncredere.

Aşa se întâmplă totdeauna. Firea omenească nu înţelege nici sfinţenia, nici îndurarea. Uneori auzi cuvinte ca acestea: „Toată adunarea, toţi sunt sfinţi şi alte ori: „Iată că murim, pierim cu toţii”. Duhul firii pământeşti se semeţeşte, când ar trebui să se smerească şi se arată neîncrezător, tocmai când ar trebui să se încreadă.

Totuşi, toate aceste lucruri, prin bunătatea lui Dumnezeu, ajung să fie un prilej, prin care să ni se arate, într-un chip desăvârşit şi binecuvântat, răspunderile sfinte ca şi drepturile nepreţuite ale preoţiei. Câtă bunătate din partea lui Dumnezeu, că se foloseşte de greşelile poporului Său, spre a-l face să-i cunoască mai adânc căile Sale! Binecuvântat să fie Numele Său, căci numai El e în stare să scoată binele din rău, şi să facă „Din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă, şi din cel tare să iasă dulceaţă” (Judecători 14:14). „Răscoala lui Core” prilejuieşte o nesfârşită bogăţie de învăţături, date prin mijlocirea toiagului lui Aaron. Asupra lor îndreptăm acum luarea aminte a cititorului.

Aici avem răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea ridicată de copiii lui Israel: „Va trebui oare să murim cu toţii?” „Nu”, răspunde Dumnezeul milei şi al îndurării. Şi pentru ce nu? Pentru că „Aaron şi fiii săi vor fi îndatoraţi să păzească toate cele privitoare la sfântul locaş şi altar ca să nu mai fie mânie împotriva copiilor lui Israel”. Astfel poporul învaţă, ca trebuie să şi caute izbăvirea şi adăpostul sigur, tocmai în acea preoţie, pe care a dispreţuit-o atât de mult şi împotriva căreia a vorbit atât de mult.

Trebuie să luăm seama că fiii lui Aaron şi casa tatălui său erau tovarăşi la răspunderile şi la drepturile preoţiei. Leviţii erau încredinţaşi lui Aaron ca un dar, ca sa facă slujba cortului întâlnirii. Ei trebuiau sa slujească sub cârmuirea lui Aaron, căpetenia casei preoţeşti. Lucrul acesta ne arata o frumoasă lecţie, atât da trebuincioasă creştinilor din zilele noastre. Toţi avem nevoie să ne aducem aminte că orice slujire, ca să fie de preţ şi primita, trebuie făcuţi cu supunere şi sub călăuzirea Marelui nostru Preot. Apropie de asemenea de tine, pe fraţii tăi, seminţia lui Levi, seminţia tatălui tău, ca să fie legaţi de tine şi să-ţi slujească. Aceasta dă o însemnătate deosebită tuturor amănunţimilor slujbei levitului. O seminţie întreagă de lucrători era alipită de Marele Preot, si-i era supusă. Totul se făcea sub cârmuirea şi sub controlul său. Tot aşa trebuie să lucreze şi în zilele noastre toţi lucrătorii lui Dumnezeu. Orice slujire a creştinului trebuie făcută din încuviinţarea şi sub călăuzirea Marelui şi Singurului nostru preot, într-o desăvârşită supunere, altfel ea n-are nici-un preţ. Poate cineva să lucreze mult, să desfăşoare multă munca pentru lucrul lui, dacă Hristos nu este ţinta de căpetenie a dorinţelor sale, dacă autoritatea şi călăuzirea Sa nu sunt recunoscute pe deplin, lucrul său n-are nici-un preţ şi nu va sluji la nimic.

Pe de altă parte, cea mai mica lucrare de slujire, cel mai mic lucru, făcut sub privirea lui Hristos şi în legătură strânsă cu El, îşi are preţul său în ochii lui Dumnezeu şi-şi va primi negreşit răsplată. Ce mângâiere şi câtă îmbărbătare pentru lucrătorul plin de râvnă! Leviţii trebuiau să lucreze sub cârmuirea lui Aaron? Creştinii trebuie sa lucreze sub cârmuirea lui Hristos. Faţa de El suntem răspunzători. Bun lucru şi destul de frumos e să mergem într-o deplina înţelegere cu scumpii noştri tovarăşi de lucru şi sa ne supunem unii altora, în frica de Domnul. Departe de noi să fie gândul de a avea un duh de neatârnare trufaşă, sau orice altă stare de suflet, care ar împiedeca o întovărăşire din toata inima şi plină de bucurie cu fraţii noştri, pentru orice lucrare bună. Toţi Leviţii erau „legaţi de Aaron” în ce priveşte lucrul lor şi prin urmare erau legaţi şi unii de alţii. Ei trebuiau deci să lucreze împreună. Dacă un Levit ar fi întors spatele fraţilor săi, l-ar fi întors chiar lui Aaron. Am putea să ne închipuim pe un Levit supărându-se pe fraţii săi, din pricina purtării lor şi zicând: „Nu pot să merg mai departe împreună cu fraţii mei. Trebuie să merg singur. Voi sluji mai departe lui Dumnezeu şi voi lucra sub călăuzirea lui Aaron, dar voi căuta să stau departe de fraţii mei, pentru că nu mă pot înţelege cu ei, în privinţa chipului cum trebuie să lucrăm”.

Uşor putem vedea şubrezenia şi greşeala unei astfel de judecăţi. Ce şi-ar fi ales o astfel de purtare, ar fi dat naştere la turburare. Toţi erau chemaţi să lucreze împreună, oricât de deosebit ar fi fost lucrul încredinţat fiecăruia.

E bine să ne amintim că însărcinările lor erau deosebite şi ca fiecare, era chemat să lucreze sub poruncile lui Aaron. Într-o lucrare săvârşită de toţi laolaltă, fiecare îşi avea răspunderea sa. Noi dorim din toată inima să îmbărbătăm în toate chipurile unitatea în lucrarea pentru Domnul, dar niciodată nu trebuire să îngăduim ca ea să încalce felul deosebit de slujire al fiecăruia dintre noi, s-au să se amestece cineva în legăturile lucrătorului cu Domnul. Biserica este un mare câmp de lucru, pentru tot felul de lucrători ai Domnului. Nu trebuie să căutăm să-i facem să lucreze toţi într-un chip asemănător, s-au sa închidem feluritele daruri ale slujitorilor lui Hristos în făgaşurile şi vechile noastre obişnuinţe. Lucrul acesta nu va fi niciodată binecuvântat. Unirea cea mai strânsa va merge mână în mână cu cele mai deosebite feluri de a sluji, după darul dat fiecăruia, daca toţi la un loc şi fiecare în parte, ne vom aduce aminte că suntem chemaţi să slujim împreună sub călăuzirea lui Hristos.

Iată marea taină: toţi laolaltă sub călăuzirea lui Hristos. Să ne amintim necurmat lucrul acesta. El ne va ajuta să recunoaştem şi să preţuim felul de a lucra al altuia, care poate fi deosebit de al nostru, toi el ne va păzi de orice simţământ de mândrie faţă de partea noastră de slujire, învăţându-ne că şi unii şi alţii, nu suntem decât nişte tovarăşi, într-un singur şi în acelaş câmp de lucru, şi că marea dorinţă a inimii Stăpânului nu se poate împlini decât atunci, când fiecare lucrător îşi urmează felul său deosebit de lucru şi-l urmează într-o fericita înţelegere cu toţi ceilalţi.

Se găsesc persoane care au un obicei de a vorbi de rău lucrul pe care-l fac alţii. Să ne păzim de lucrul acesta cu multă grijă. Dacă toţi ar lucra în acelaş fel, unde ar mai fi acea felurime care deosebeşte lucrarea şi pe lucrătorii Domnului în lume? Şi nu e vorba numai de felul lucrării ci şi de felul deosebit în care lucrează fiecare lucrător în parte. Veţi întâlni doi evanghelişti însufleţiţi amândoi de o vie dorinţă să mânuiască sufletele, predicând fiecare acelaş adevăr şi totuşi vei vedea o mare deosebire, în ce priveşte felul în care va căuta fiecare sa ajungă la aceeaşi ţintă. Trebuie să ne aşteptăm la lucrul acesta şi nu numai aici, ci în toate ramurile slujirii creştineşti. Creştinul n-ar trebui să facă nimic care să nu fie în atârnare şi sub cârmuirea lui Hristos. Şi tot ce poate să fie făcut astfel, va fi negreşit făcut în părtăşie şi în înţelegere cu cei ce merg cu Hristos.

Întorcându-ne acum la fiii lui Aaron, vom cugeta asupra bogăţiei lucrurilor de hrana, dăruite lor din bunătatea lui Dumnezeu şi asupra deosebitelor însărcinări ce le-au fost încredinţate, în legătură cu slujirea lor preoţeasca.

Aici poporul lui Dumnezeu ne este arătat sub altă înfăţişare şi anume: nu ca lucrător, ci ca închinător, nu ca levit, ci ca preot. Toţi credincioşii, toţi copiii lui Dumnezeu sunt preoţi. Un corp preoţesc deosebit de ceilalţi creştini, este un lucru nu numai necunoscut în creştinism, dar chiar cu totul protivnic

duhului său.

Acest adevăr l-am cercetat mai înainte şi am arătat şi feluritele locuri din Scriptură, care vorbesc de lucrul acesta. Noi avem un singur Mare Preot, care a străbătut cerurile, căci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot (vezi Evrei 4:14; 8:4). „Domnul nostru a ieşit din Iuda, seminţie despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoţie” (Evrei 7:14). Prin urmare, un preot care slujeşte pe pământ este o tăgăduire făţişă a adevărului Scripturii şi o desăvârşită nimicire a faptului minunat, pe care s-a întemeiat creştinismul: răscumpărarea deplina. Dacă e nevoie acum de un preot, să aducă jertfe pentru păcate, s-ar înţelege ca răscumpărarea nu s-a săvârşit pe deplin. Scriptura însă, în sute de locuri, mărturiseşte ca răscumpărarea s-a săvârşit pe deplin, deci noi nu mai avem nevoie să aducem jertfe pentru păcat. „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, şi a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică” (Evrei 9:11-12). Mai departe, în capitolul 10, citim: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi” (Evrei 10:14) şi: „Şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor”. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat” (Evrei 10:17-18).

Aceste locuri din Scriptură lămuresc marea şi însemnata învăţătură a preoţiei şi a jertfei pentru păcat. Creştinii nu trebuie să treacă nepăsători, s-au în chip uşuratic pe lângă ea, fiindcă şade la temelia adevăratului creştinism. Ea cere o adâncă şi stăruitoare luare aminte din partea tuturor celor ce doresc să meargă în lumina unei mântuiri desăvârşite, luând în stăpânire şi păstrând adevărata stare, în care este pus cel ce crede în Domnul Isus. Este în zilele noastre o puternică pornire spre iudaism, în înţelesul că se caută cu îndârjire să se altoiască forme

creştine pe vechea tulpină iudaică.

Când sufletele nu sunt bine lămurite s-au statornice, când nu sunt duhovniceşti, când mai sunt stăpânite de duhul Legii, când sunt pământeşti sau întinate de duhul lumii, atunci vezi în astfel de suflete dorinţa de a avea o preoţie omenească. Şi nu e greu să vezi pricina unei astfel de dorinţe. Când omul se găseşte într-o stare, în care el însuşi nu se poate apropia de Dumnezeu, se simte uşurat dacă pune pe un altul, să se apropie de Dumnezeu, în locul său. Este prea adevărat că nici-un om nu se află în starea, în care ar putea să se apropie de un Dumnezeu sfânt, daca nu crede, s-au nu ştie că păcatele sale sunt iertate, dacă nu are un cuget curăţit cu desăvârşire, se află într-o stare de suflet nesigură, posomorită şi legata de lucrurile Legii. Ca să putem intra cu îndrăzneala în locul prea sfânt, trebuie să ştim ce a făcut sângele lui Hristos pentru noi, trebuie să ştim că suntem făcuţi preoţi pentru Dumnezeu şi că, prin puterea morţii ispăşitoare a lui Hristos, suntem aduşi aproape de Dumnezeu şi astfel nu-i este îngăduit nimănui, oricine ar fi el, şi cu atât mai puţin unui număr mic sau chiar unei cete întregi de oameni, să se aşeze între noi şi între Dumnezeul şi Tatăl nostru. „A Lui, care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, şi a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 1:5-6). „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată „ (1 Petru 2:9). „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.” (Evrei 13:15-16).

Vedem aici cele doua feluri de jertfe duhovniceşti, pe care noi, ca preoţi, am primit harul să le aducem şi anume: laudă lui Dumnezeu şi binefacere oamenilor. Acest lucru poate să-l înţeleagă şi creştinul de curând întors la Dumnezeu şi cel prea puţin încercat, ca şi cel neînvăţat. S-ar găsi cineva în familia lui Dumnezeu, în casa preoţească a Singurului nostru Mare Preot, care să nu poată să spună din inima: „Domnul să fie lăudat!” s-au care să nu poate să facă cu mâinile sale ceva bun pentru aproapele său?

Iată închinarea şi slujba preoţească, închinarea şi slujba, la care trebuie să ia parte fără deosebire, toţi adevăraţii creştini. Este adevărat că măsura şi puterea duhovnicească pot să fie deosebite, toţi copiii lui Dumnezeu însă sunt făcuţi preoţi, toţi fără nici-o deosebire, pe aceeaşi treaptă.

Capitolul 18 din Numeri ne arata în chip desăvârşii partea dată lui Aaron şi casei sale, ca o Icoană închipuitoare a darului duhovnicesc al preoţiei creştine, Nu putem să citim această istorisire, fără să înţelegem ce parte împărătească este acest dar al nostru, de a fi preoţi ai lui Dumnezeu. „toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor de ispăşire, şi toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce: lucrurile acestea preasfinte să fie ale tale şi ale fiilor tăi. Să le mâncaţi într-un loc preasfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviţi ca sfinte” (verset 9-10).

Trebuie o mare putere de pătrundere duhovnicească, pentru ca să prindem adâncimea şi însemnătatea acestui loc minunat din Scriptură: să mănânci jertfele de ispăşire şi jertfele pentru vină, înseamnă a te face una cu păcatele altuia. Acesta e un lucru prea sfânt. Nu poate nimeni să se facă una cu păcatul fratelui său. Ca sa mai spunem că a face noi ispăşire pentru el, e un lucru cu neputinţa de împlinit de noi, cred că nu mai e nevoie să spunem. Unul singur a putut să facă lucrul acesta şi binecuvântat să fie pentru totdeauna Numele Său! El a făcut lucrul acesta în chip desăvârşit.

Putem şi noi însă să facem ceva şi anume: sa luăm păcatul fratelui nostru şi să-l înfăţişăm înaintea lui Dumnezeu, ca şi cum ar fi chiar al nostru. Lucrul acesta este închipuit prin lucrarea fiilor lui Aaron, care mâncau jertfele de ispăşire într-un loc prea sfânt. Acest lucru îl făceau numai fiii. „Orice bărbat să mănânce din ele”. Aceasta e îndatorirea cea mai de preţ a slujbei preoţeşti. „Să le priviţi ca prea sfinte”. Avem nevoie să fim cât mai aproape de Hristos, pentru ca să prindem înţelesul acestor lucrări şi să le împlinim când este nevoie. Aceasta este o lucrare nespus de minunata, de sfântă şi binecuvântată şi nimeni nu-i poate pătrunde adâncimile ei minunate, decât în faţa lui Dumnezeu.

Pornirea noastră obişnuită este să judecăm, şi să vorbim de rău pe fratele nostru, când a păcătuit, ne purtăm parc-am fi nişte judecători neînduplecaţi şi privim păcatul lui ca un lucru cu care noi n-avem nimic a face. Ce trist! Purtându-ne astfel, lăsăm neîmplinite îndatoririle noastre de preoţi: nu voim sa mâncăm jertfa pentru ispăşire şi pentru vină în locul prea sfânt.

A te face una cu un frate rătăcit, până într-acolo încât să poţi să te încarci cu păcatul său, ca şi cum ar fi al tău şi astfel să-l înfăţişezi, prin Duhul înaintea lui Dumnezeu, iată un rod al harului.

Aceasta este o treaptă înaltă a slujirii preoţeşti, care cere o mare bogăţie de Duh şi o stăpânire deplină a gândului lui Hristos. Numai o inimă duhovnicească va putea înţelege cu adevărat lucrul acesta. O! şi ce puţini sunt printre noi cei cu adevărat duhovniceşti! „Fraţilor, chiar dacă un om ar cade deodată în vreo greşeală, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blândeţii. Şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu. Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel legea lui Hristos” (Galateni 6:1-2). Domnul Isus să ne dea harul să împlinim această „lege” binecuvântată. Ce puţin seamănă ea cu ceia ce se găseşte în noi! Să fim asemenea lui Hristos, în privinţa aceasta, ca şi în orice altă privinţă!

O altă îndatorire a slujirii preoţeşti, nu mai puţin înaltă decât cea arătată până aici, ne este înfăţişată în versetul următor: „Iată ce va mai fi al tău: toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare şi legănându-l într-o parte şi în alta, ţi le dau ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale împreună cu tine, printr-o lege veşnică. Oricine va fi curat în casa ta să mănânce din ele” (versetul 11). Fiicele lui Aaron nu aveau dreptul să mănânce darurile din jertfele pentru ispăşire şi din jertfele pentru vina. Lor li s-au dat însărcinări, în măsura puterilor lor. Erau însă îndatoriri pe care ele nu puteau să le îndeplinească, anumite însărcinări, cari treceau peste puterile lor, anumite răspunderi, cari ar fi fost prea apăsătoare pentru umerii lor. Este mult mai uşor să te întovărăşeşti cu un altul, ca să aduci un dar, decât să iei asupra ta păcatul altuia. Lucrul acesta din urmă cere o mai mare măsură de putere preoţească, şi îşi găseşte o icoana închipuitoare în „fiii” lui Aaron şi nu în „fiicele” sale. Trebuie să ne aşteptam la arătări de puteri deosebite, în ceea ce fac parte din casa preoţească. Binecuvântat sa fie Dumnezeu, căci toţi suntem puşi prin credinţă în aceeaşi stare, toţi avem aceleaşi drepturi, toţi suntem deopotrivă, puterile noastre însă se deosebesc.

De aceea trebuie să năzuim spre cea mai înaltă treaptă a slujirii preoţeşti, dar să ştim că nu e de nici-un folos pentru noi să căutam să facem un lucru când nu suntem destoinici sau n-avem puterea trebuincioasă să-l facem.

Un lucru totuşi ne este lămurit în versetul 11, Trebuie sa fim curaţi ca să ne putem bucura de drepturile preoţiei, s-au ca să mâncăm din darurile cuvenite preotului, curaţi prin sângele lui Hristos care spală cugetul nostru, curaţi prin îndrumarea şi călăuzirea legăturilor, căilor şi celor mai mici lucruri din viaţa noastră, potrivit Cuvântului Scripturii. Când suntem curaţi în felul acesta, oricare-ar fi puterile noastre, cea mai bogată hrană este hărăzită inimilor noastre, prin îndurarea lui Dumnezeu. Ascultaţi cuvintele următoare: „Îţi dau cele dintâi roade pe care le vor aduce Domnului: tot ce va fi mai bun din untdelemn, tot ce va fi mai bun din must şi grâu. Cele dintâi roade ale pământului lor, pe care le vor aduce Domnului să fie ale tale. Oricine va fi curat în casa ta să mănânce din ele" (versetele 12-13). Cititorul să nu înţeleagă versetele acestea aidoma şi să le pună pe seama unei anumite cete preoţeşti în Biserica lui Dumnezeu. Ele trebuiesc înţelese duhovniceşte. Aici avem o icoană închipuitoare a hranei dăruite tuturor copiilor lui Dumnezeu, ca unei familii preoţeşti. Această hrană este Hristos în toată bogăţia, frumuseţea şi plinătatea Lui. De bună seama avem aici o porţie împărătească dată tuturor celor ce sunt făcuţi preoţi pentru Dumnezeu. Ei trebuiau să capete partea cea mai bună şi cele dintâi roade, din tot ce producea pământul. Era acolo „vin, care înveseleşte inima omului, untdelemn, care-i înfrumuseţează faţa, şi pâine, care-i întăreşte inima" (Psalmul 104:15).

Ce frumos este arătată aici partea pe care o avem noi în Hristos: măslinele şi strugurii erau puşi în teasc, iar bobul de grâu era măcinat ca, astfel, untdelemnul, mustul şi faina să slujească de hrana şi sa înveselească pe preoţii lui Dumnezeu.

Strivirea acestor lucruri, ca să dea ca hrană ce e mai bun din ele, ne îndreaptă gândurile spre Hristos, care, din pricina îndurări Sale nemărginite a fost strivit şi omorât şi astfel, prin trupul şi sângele Său, a putut să dea casei Sale viaţa, puterea şi bucuria. El, bobul de grâu fără de preţ, a căzut în pământ şi a murit, pentru ca noi să putem trăi, iar sucul acestui butuc viu s-a vărsat ca să umple paharul mântuirii, din care bem noi acum şi din care vom bea fără încetare, înaintea Dumnezeului nostru.

Se poate ceva mai mult, decât această putinţă atât de însemnată, să ne bucurăm de bogăţia şi partea atât de scumpă, pe care o avem într-un Mântuitor răstignit, înviat şi slăvit? Putem să spunem: „Avem de toate şi suntem în belşug" (Filipeni 4:18). Dumnezeu ne-a dat tot ce putea să ne dea, ce a avut mai bun. El ne-a chemat să trăim cu El într-o legătură sfântă şi fericită şi să ne hrănească din viţelul cel gras. El a rânduit lucrurile astfel, ca să ajungă la urechile şi la inimile noastre, măcar într-o slabă măsură, aceste minunate cuvinte: „Să mâncăm şi să ne veselim" (Luca 15:23).

O! de-am preţul mai mult gândul acesta nespus de ales, că Duhul lui Dumnezeu nu poate fi mulţumit pe deplin, decât când vede poporul Lui adunat în juru-i, hrănindu-se cu lucrurile în care îşi găseşte El însuşi plăcerea. „Şi părtăşia noastră este cu Tatăl si cu Fiul Său, Isus Hristos" (1 Ioan 1:3). Ce putea să facă mai mult pentru noi chiar dragostea lui Dumnezeu? Şi pentru cine a făcut cel mai minunat lucru? Pentru cei ce erau morţi în greşelile şi în păcatele lor, pentru străini, vrăjmaşi, răzvrătiţi, pentru neamuri, pentru cei ce erau departe de El, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume, pentru cei ce n-ar fi fost vrednici decât de flăcările veşnice ale iadului. O! ce îndurare minunată! Ce adâncimi nemăsurate ale milei dumnezeieşti! Şi putem adăuga, ce dumnezeiasca şi preţuită jertfă ispăşitoare, care pune pe asemenea vinovaţi în această stare de nespusă binecuvântare, încât să facă din ei preoţi pentru Dumnezeu, după ce ne-am dezbrăcat toţi de hainele cele murdare, pentru ca să ne aducă curăţiţi, împodobiţi, încununaţi înaintea lui Dumnezeu şi spre lauda Sa! Să-L lăudăm! Să-l laude inima noastră şi să-L slăvească viaţa noastră!

Să ne deprindem să ne bucurăm de locul ce ni s-a dat şi de partea ce ni s-a făcut, de a fi preoţi. Noi nu putem să facem nimic mai bun aici pe pământ, decât să aducem lui Dumnezeu prin Isus Hristos, rodul buzelor care binecuvântează Numele Său. Aceasta va fi veşnica noastră slujire în acel loc, în care vom fi duşi în curând, ca să locuim acolo pentru totdeauna cu Dumnezeu şi cu Mântuitorul nostru binecuvântat „care ne-a iubit şi S-a dat pe El însuşi pentru noi".

În cele cuprinse de la versetul 14 până la versetul 19, vedem învăţături, care privesc pe „orice întâi născut din orice trup... atât din oameni cât şi din dobitoace". Să băgăm de seamă că, aici, omul este pus pe aceiaşi treaptă cu dobitoacele necurate. Şi omul şi dobitocul trebuia răscumpărat. Dobitocul necurat nu era bun pentru Dumnezeu, tot astfel şi omul, daca nu era răscumpărat prin sânge. Dobitocul curat, însă, nu trebuia sa fie răscumpărat. El era bun pentru Dumnezeu şi era dat ca hrană pentru toată casa preotului, fiilor şi fiicelor, fără deosebire. Aici avem o imagine închipuitoare pentru Hristos. În El şi numai in El Dumnezeu îşi găseşte odihnă desăvârşită şi o deplină plăcere. Ce gând minunat! Tocmai pe El ni L-a dat nouă, casei Sale preoţeşti, ca să fie hrana, lumina, bucuria noastră şi totul pentru noi în veci de veci (Cititorul, care doreşte să capete lămuriri mai amănunţite cu privire la cele cuprinse în Numeri 18:14-19, sa citească „Gânduri asupra Exodului" cap. 13. (Cât e cu putinţă, căutăm să nu mat spunem iar lucrurile despre care am vorbit).

Cititorul va fi băgat de seamă în acest capitol, ca şi în altele de altfel, că fiecare subiect nou începe prin cuvintele: „Şi Domnul a zis lui Moise, s-au lui Aaron". Astfel versetele 20-32, ne învaţă că preoţii şi leviţii închinătorii şi lucrătorii lui Dumnezeu nu trebuiau să aibă moştenire printre copiii lui Israel, ci trebuiau să atârne numai de Dumnezeu, pentru întreţinerea şi nevoile lor. O stare dintre cele mai binecuvântate. Nimic nu poate fi mai atrăgător, ca tabloul înfăţişat aici. Copiii lui Israel trebuiau să-şi aducă darurile lor şi să le pună la picioarele Domnului, care, în îndurarea Sa fără margini, poruncea lucrătorilor Săi, să strângă aceste daruri de preţ, roadele iubirii poporului Său, şi să le mănânce înaintea Sa cu inimi recunoscătoare. Iată ce loc aveau el în cercul binecuvântărilor: Dumnezeu se îngrijea de toate nevoile poporului Său. Acesta apoi avea cinstea să facă parte din roadele dăruite de dărnicia lui Dumnezeu, preoţilor şi leviţilor. Aceştia din urmă, la rândul lor, aveau harul să guste plăcerea aleasă, de a aduce laudă şi mulţămire lui Dumnezeu, pentru bunurile pe care le răspândise peste ei. Ce orânduire dumnezeiască! Iată aici ce trebuie să înfăptuim noi totdeauna în Biserica lui Dumnezeu, pe pământ. După cum am văzut, poporul lui Dumnezeu ne este arătat, în această carte, sub două înfăţişări deosebite şi anume: ca lucrător şi ca închinător. Sub toate aceste înfăţişări, el ni se arată într-o atârnare desăvârşita de Dumnezeul cel viu. În luptele noastre, în lucrul nostru, în slujba noastră de închinare, atârnăm de Dumnezeu. „Toate Izvoarele noastre sunt în El". Ce ne trebuie mai mult? Să ne îndreptăm spre om, sau spre lume, ca să avem sprijin şi cele trebuincioase? Să ne ferească Dumnezeu de una ca asta! Singura noastră ţinta să fie să dăm dovadă, în toată viata noastră, în orice parte a lucrului nostru, că Dumnezeu este de ajuns inimilor noastre.

Ce trist, când vezi pe copiii lui Dumnezeu şi pe slujitorii lui Hristos aşteptând de la lume mijloacele lor de trai, s-au tremurând la gândul că aceste mijloace le-ar putea lipsi.

Să încercăm numai să ne închipuim Biserica lui Dumnezeu, in zilele lui Pavel, sprijinindu-se pe stăpânirea romană, ca să-şi întreţină prezbiterii, învăţătorii şi evangheliştii săi. Nu, drag cititor. Biserica privea pentru toate nevoile la Căpetenia ei dumnezeiască, care este în ceruri şi la Duhul Sfânt, care este pe pământ. De ce ar fi altfel acum? Lumea este totdeauna lume, iar Biserica, nefiind din lume, nu trebuie să caute aurul său argintul lumii. Dumnezeu va îngriji de poporul Său şi de slujitorii Săi, numai ei să se încreadă în El. Să fim încredinţaţi că darul lui

Dumnezeu preţuieşte cu mult mai mult pentru Biserică decât darul pe care-l dă stăpânirea. Ba mai mult decât atât: în ochii unui creştin duhovnicesc alăturarea între unul şi celălalt nici nu se poate face.

O, de şi-ar îndrepta inimile, cu tot dinadinsul spre aceste lucruri sfinţii lui Dumnezeu şi slujitorii lui Hristos! Domnul Isus să ne dea harul să dăm dovadă în viaţa noastră de fiece clipă şi în faţa unei lumi nelegiuite, necredincioase şi fără Hristos, că Dumnezeul cel viu ne este El singur de ajuns ca să îngrijească de nevoile noastre!

Avem acum sub ochi una din părţile cele mai însemnate din cartea Numerilor. Ea cuprinde orânduirea atât de însemnată şi plină de învăţături a „vacii roşii". În cele dintâi şapte capitole din Levitic, avem o arătare amănunţită a învăţăturilor despre jertfe şi totuşi nu se pomeneşte nimic aici despre „vaca roşie". De ce?

Ce putem învăţa din faptul că aceasta frumoasă orânduire este arătată în această carte şi nicăieri în altă parte? Credem ca acest fapt ne dă o nouă şi izbitoare dovadă despre felul deosebit de a fi al acestei cărţi. Vaca roşie e ceva care ţine numai de pustie. Ea era leacul lui Dumnezeu împotriva păngăririlor drumului. Ea înfăţişează moartea lui Hristos, pentru curăţirea păcatelor şi ca răspuns la toate nevoile noastre, în timpul călătoriei noastre printr-o lume stricată, ca să ajungem în patria noastră cerească. Facă Duhul Sfânt, care ne-a dat cunoştinţa acestui lucru să-l înţelegem bine şi să ne slujim de el când va fi nevoie!

Dacă privim pe Domnul Isus cu ochiul credinţei, vedem aici nu numai pe Cel care era fără nici-o pată în sfânta Sa Persoană, ci şi pe Acela care n-a purtat niciodată jugul păcatului. Duhul Sfânt este totdeauna un păzitor gelos al slavei lui Hristos, şi-i place să-L înfăţişeze sufletului în toată strălucita şi nepreţuita Sa strălucire. Iată pentru ce fiecare lucru care-L închipuie pe El, care vrea să ni-L înfăţişeze pe El, mărturiseşte totdeauna această grijă de seamă. Mântuitorul nostru s-a păstrat cu desăvârşire curat şi neîntinat de nici-o urmă de păcat. Niciodată jugul nelegiuirii n-a apăsat grumazul Său. Când vorbea de „jugul Său" (Matei 11: 29), acesta era jugul supunerii desăvârşite faţă de voia Tatălui, în toate lucrurile. Acesta a fost singurul jug pe care L-a purtat şi pe care nu 1-a lăsat nici-o clipa, din leagănul în care se odihnea ca copil slab şi micuţ şi până la crucea pe care a murit ca jertfă.

Când S-a suit pe cruce, ca să ne ispăşească păcatele noastre şi să pună temelia desăvârşitei noastre curăţiri de orice păcat, a făcut lucrul acesta ca Acela, care niciodată în timpul sfintei Sale vieţi, n-a purtat jugul păcatului. El era „fără păcat" şi astfel era cu desăvârşire vrednic şi singurul în stare să facă marea şi slăvită lucrare a ispăşirii. „Fără pată... şi care să nu fi fost pusă la jug". Aceste două cerinţe sunt întrebuinţate de Duhul Sfânt, ca să arate desăvârşirea Domnului Isus, care era fără pată nu numai în firea Sa, dar şi în legăturile Sale cu cei din jurul Său. Nici în Fiinţa Sa şi nici în legăturile Sale cu lumea din afară, El nu S-a supus în nici-un fel îndemnurilor păcatului şi morţii. El a cunoscut ca adevărat împrejurările şi starea noastră, însă în El nu era păcat şi jugul păcatului n-a apăsat deloc asupra Lui.

În preot şi în dobitocul adus jertfă, avem o îndoita înfăţişare a Persoanei lui Hristos. El a fost totdeodată şi preot şi jertfă. Totuşi El n-a început să-şi împlinească îndatoririle Sale de preot, înainte de a-şi isprăvi lucrarea Sa ca fiinţă care trebuia să se aducă jertfă. Aşa se lămuresc cuvintele de la sfârşitul versetului 3: „Să fie junghiată înaintea lui". Moartea lui Hristos a avut loc pe pământ; ea nu putea deci, cu nici-un chip, să fie înfăţişată ca o faptă a preoţiei, întrucât cerul, nu pământul, este locul slujirii Sale ca Mare Preot Apostolul, în epistola către Evrei, spune lămurit în această privinţă: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a aşezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului preasfânt şi al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri şi jertfe. De aceea, era de trebuinţă ca şi celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege" (Evrei 8:1-4).

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, şi a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică". „Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu" (Evrei 9:11-12, 24). „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu" (Evrei 10:12).

Aceste locuri din Scriptură puse în legătura cu Numeri 19:3, ne învaţă două lucruri şi anume: moartea lui Hristos nu este o lucrare a slujirii Sale preoţeşti şi că cerul, şi nicidecum pământul, este locul în care se săvârşeşte această slujire. Este însemnat lucru însă sa privim cu luare aminte tot ce caută să dovedească desăvârşirea şi potrivirea uimitoare a Sfintelor Scripturi. Nu este, într-adevăr, uimitor, sa găseşti un adevăr lucind strălucitor în filele Noului Testament, adevăr care să fie cuprins şi în vreo orânduire sau fapt din slujba din Vechiul Testament? Astfel de descoperiri sunt totdeauna bine venite, pentru un ucenic al Cuvântului. Adevărul, fără îndoială, este acelaş oriunde s-ar găsi. Când însă el ni se arată cu o strălucire desăvârşită în Noul Testament, şi pe lângă aceasta, după înţelepciunea dumnezeiască, îl găsim închipuit şi în Vechiul Testament, atunci nu numai că adevărul este întărit astfel, dar dă o puternica dovadă că întreaga Carte are o unitate desăvârşită.

Locul unde se săvârşea moartea dobitocului jertfit trebuie să ne atragă şi el luarea aminte. „S-o scoată din tabără". Nu numai că preotul şi jertfa la un loc închipuie pe Hristos, dar s-a mai adăogat: „Să fie junghiată înaintea lui", pentru că moartea lui Hristos nu putea să fie înfăţişată ca o lucrare a preoţiei Sale.

Această minunată potrivire nu se poate găsi decât într-o carte, în care fiecare rând şi fiecare cuvânt izvorăşte chiar din Dumnezeu însuşi. Dacă ar fi fost scris: „El o va înjunghia", atunci capitolul 19 din Numeri nu s-ar mai fi potrivit cu epistola către Evrei, dar aşa potrivirea cărţii se arată cu măreţie. Să cerem harul de a ne încredinţa bine de lucrul acesta, pentru ca să ne bucurăm de el! De fapt, Isus a pătimit dincolo de poartă: „De aceea şi Isus, ca să sfinţească norodul cu însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă" (Evrei 13:12). El şi-a ales un loc, în care era cu totul despărţit de lume şi de acolo, glasul Său se îndreaptă către inimile noastre. N-ar trebui să ne gândim noi mai adânc la locul, în care a murit Isus? Ne putem noi mulţumi numai cu darurile izvorâte din moartea Sa, fără să căutăm să avem părtăşie cu El în lepădarea pe care a avut-o din partea lumii? Cu nici-un preţ! „Să ieşim dar afară din „Tabăra", despre care e vorba aici, este „Iudaismul". Nu-i mai puţin adevărat că prin ea se poate Înţelege orice sistem religios, făcut de oameni şi cârmuit de duhul şi gândurile acestui veac rău şi stricat. „Să ieşim dar afară din tabără la El şi să suferim ocara Lui." (Evrei 13:13). Este o putere uimitoare în aceste cuvinte. Ele ar trebui se trezească tot duhul şi toată fiinţa noastră şi să le facă sa urmărească despărţirea de lume şi o alipire desăvârşită de Mântuitorul nostru, lepădat de oameni. Cum putem noi să-L vedem murind afară din tabără şi sa ne bucurăm de darurile morţii Sale. Rămânând în tabără, fără sa suferim ocara Lui? Să căutăm noi o locuinţă, un loc, un nume şi o stare bună, în această lume, în care Domnul nostru a fost lepădat? Să dorim noi să propăşim în această lume care, ca şi atunci, nici astăzi n-ar îngădui pe Cel Prea Iubit, în care trebuie să ne găsim fericirea noastră vremelnică şi vecinică? Să umblăm noi după cinste, după o stare cu vază înaintea oamenilor, după bogăţie, aici, pe pământ unde Stăpânul nostru n-a avut decât o

iesle, o cruce şi un mormânt împrumutat?

Vorbirea inimilor noastre ar trebui să fie: „Departe de noi astfel de gânduri!”. „Departe de noi astfel de lucruri!” O, de-am răspunde cum se cuvine prin harul lui Dumnezeu, acestui îndemn al Duhului: „ieşiţi”!

Cetitor creştin, să nu uiţi niciodată că atunci, când privim moartea lui Hristos, vedem două lucruri şi anume: moartea unei fiinţe ca ispăşire pentru alţii si moartea unui martor al adevărului, o fiinţă jertfită sub mâna omului. El a suferit pentru păcat, pentru ca noi să nu mai suferim niciodată. Binecuvântat să fie Numele Său pentru totdeauna! Suferinţele Sale ca martor, suferinţele Sale pentru adevăr, sub mâna omului, trebuie să fie împărtăşite şi de noi.

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci sa şi pătimiţi pentru El” (Filipeni 1:29) – într-adevăr, este un har de preţ să suferi pentru Hristos. Îl preţuim noi? Privind moartea lui Hristos, aşa cum este înfăţişată în orânduirea cu vaca roşie, vedem nu numai ştergerea desăvârşită a păcatului, ci şi judecata asupra acestui veac stricat. „El S-a dat pe sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl” (Galateni 1:4). Aceste două lucruri, aici, sunt unite şi nici noi nu trebuie să le despărţim vreodată. Avem mai întâi judecata păcatului de la rădăcină şi până la cele din urmă ramuri şi apoi judecata acestei lumi. Cea dintâi dă o împăcare deplină unui cuget trudit şi neliniştit, pe când cea de a doua dezleagă inima de legăturile şi înrâuririle amăgitoare ale lumii, în înfăţişările lor cele mal deosebite. Cu alte cuvinte, cea dintâi curăţă cugetul de orice simţământ de vinovăţie, cea de a doua sfărâmă lanţurile care leagă inima de lume.

Se întâlnesc adesea persoane serioase, care au fost aduse sub puterea înduplecătoare şi vie a Duhului Sfânt, dar care n-au cunoscut încă, pentru liniştirea cugetului lor turburat, preţul desăvârşit al morţii ispăşitoare a lui Hristos, care a şters pentru totdeauna păcatele lor şi i-a apropiat de Dumnezeu, iară nici o pata pe sufletul sau pe cugetul lor. Dacă şi cetitorul se găseşte într-o astfel de stare, n-are decât să asculte, cu luare aminte, întâia parte din stihul amintit: „El S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre”. Este un adevăr dintre cele mai binecuvântate, pentru un suflet turburat şi muncit. El dezleagă orice întrebare cu privire la păcatele noastre. Daca este adevărat că Hristos S-a dat pe El însuşi pentru păcatele mele, nu-mi rămâne decât să mă bucur, că păcatele mele sunt toate şterse. Acel care a luat locul meu, care S-a încărcat cu păcatele mele, care a suferit pentru mine, este acum la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă. Aceasta îmi este de ajuns. Păcatele mele sunt nimicite pentru totdeauna. Dacă n-ar fi aşa, Hristos n-ar fi acolo, unde este acum. Cununa de slavă, care împodobeşte fruntea Sa cea sfântă, este dovada că păcatele mele sunt cu desăvârşire ispăşite deci, o pace deplină este partea mea, o pace atât de desăvârşita, cum numai lucrarea lui Hristos o poate aduce. Numai să nu uităm niciodată că aceiaşi lucrare, care a ridicat pentru totdeauna păcatele noastre, ne-a smuls din acest veac rău. Aceste două lucruri sunt nedespărţite. Hristos m-a dezlegat nu numai de urmările păcatelor mele, dar şi de puterea de acum a păcatului ca şi de îndemnurile şi înrâuririle acestui sistem, pe care Scriptura îl numeşte „lumea”. Toate aceste lucruri se vor înţelege şi mai lămurit urmând cercetarea capitolului nostru.

Avem aici temelia nezguduită a adevăratei curăţiri. Este vorba aici numai de o „sfinţire pentru curăţirea trupului” (Evrei 9:13). Noi trebuie să vedem însă lucrul adevărat dincolo de cel care doar îl închipuia, să vedem trupul deasupra umbrei, în întâia stropire cu sângele vacii roşi, înaintea cortului întâlnirii, avem înfăţişarea desăvârşită a sângelui lui Hristos în faţa lui Dumnezeu, ca singurul loc de întâlnire între Dumnezeu şi cugetul omenesc. Numărul „şapte”, după cum ştim, arată desăvârşirea dumnezeiască. Aici avem moartea lui Hristos, ca ispăşire pentru păcat, adusă lui Dumnezeu în toată desăvârşirea ei şi tot astfel primită de Dumnezeu. Totul se întemeiază pe această lucrare dumnezeiască. Sângele s-a vărsat şi după aceia a fost înfăţişat înaintea unui Dumnezeu sfânt, ca o deplina ispăşire a păcatului.

Lucrul acesta, primit prin credinţa, poate să scoată din cuget orice simţământ de vinovăţie şi orice teamă de pedeapsă. Nimic nu este înaintea lui Dumnezeu, decât desăvârşita lucrare ispăşitoare a lui Hristos. Păcatul a fost şters cu desăvârşire, prin nepreţuitul sânge al lui Hristos. Cine crede lucrul acesta, capătă o pace deplină a cugetului său.

Cetitorul trebuie să ia seama că nu se mai pomeneşte în nici-o altă parte din acest capitol despre stropirea sângelui. Lucrul acesta se află într-o potrivire desăvârşită cu cele cuprinse în Evrei cap. 9 şi 10. Este încă o dovada despre dumnezeiasca alcătuire şi unitate a acestei minunate cărţi. Jertfa lui Hristos fiind desăvârşita, nu e nevoie să se repete. Puterea ei dumnezeiască este veşnică: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, şi a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică. Căci, dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte ca să slujiţi Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:11-14). Luaţi seama la puterea cuvintelor: „o dată pentru totdeauna” şi „veşnică”. Ele arata desăvârşirea şi puterea dumnezeiască a jertfei lui Hristos. Sângele s-a vărsat o singură dată pentru toţi şi pentru totdeauna. Să gândească cineva că această minunată lucrare trebuie repetată, ar fi să tăgăduiască preţul ei veşnic şi desăvârşit şi s-o coboare la treapta sângelui taurilor şi al ţapilor.

Şi mai departe: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curăţite în felul acesta, trebuia ca înseşi lucrurile cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Şi nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe sine însuşi, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:23-26). Păcatul deci a fost şters. El nu poate să fie şters şi în acelaşi timp să apere şi cugetul credinciosului. Acest lucru este destul de bine arăt în versetele, care isprăvesc acest capitol: „Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă” (Evrei 9: 27-28). Ce lucru minunat se vede în grija răbdătoare, cu care lămureşte Duhul sfânt întreaga învăţătură. El ne desfăşoară adevărul măreţ al desăvârşirii jertfei lui Isus, şi lucrul acesta îl face în aşa fel, încât încredinţează sufletul şi ridică de pe cuget povara care-l apasă. Nemărginirea îndurării lui Dumnezeu s-a arătat nu numai prin aceia că a săvârşit lucrarea răscumpărării vecinice pentru noi, dar şi prin faptul ca a cercetat cu multă răbdare şi deplin, a lămurit şi a dat atâtea dovezi în privinţa acestei lucrări, încât nimeni să nu mai poată ridica nici cea mai mică împotrivire. Să ascultam mai departe şi alte lămuriri ale acestei îndurări şi facă Duhul sfânt ca ele să se întipărească în inima cetitorului!

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârşiţi pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curăţiţi o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoştinţă de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;căci este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele” (Evrei 10:1-4). Ceia ce nu putea să facă niciodată sângele taurilor şi al ţapilor, a făcut pentru totdeauna sângele lui Isus. Tot sângele care a curs în jurul altarelor lui Israel – milioanele de jertfe aduse după cerinţele slujbei mozaice, n-au putut şterge măcar o singură pată de pe cuget şi n-au putut să dea lui Dumnezeu, care urăşte păcatul, dreptul sa primească măcar un singur păcătos. „Este cu neputinţa ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele”. „De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul Cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit şi n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El desfiinţează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie” am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:5-10).

Să băgăm de seamă: Dumnezeu nu privea deloc cu plăcere şirul nesfârşit de jertfe ce I se aduceau potrivit legii. Ele n-aveau nici-o putere să împlinească ceea ce Dumnezeu avea pe inimă, pentru poporul Său şi anume: dezlegarea desăvârşită de sarcina păcatului şi aşezarea lui într-o deplina pace a cugetului. Lucrul acesta însă 1-a făcut Isus, prin jertfirea scumpului său sânge. El a făcut voia lui Dumnezeu şi binecuvântat să fie Numele Său, căci n-are de ce să mai săvârşească din nou acea lucrare! Noi putem să nu credem că lucrarea s-a săvârşit, putem opri sufletele noastre să se supună puterii sale, putem lepăda pacea, care stă gata să-şi facă loc în cugete, putem sa nu vrem să ne bucuram de slobozenia de duh pe care poate să ne-o dea ea, totuşi lucrarea rămâne îmbiată credinţei noastre, în preţul ei nepieritor, înaintea lui Dumnezeu.

Dovezile Duhului, cu privire la această lucrare, rămân şi ele în picioare în toată puterea şi strălucirea lor şi nici îmbrobodirile întunecoase ale Satanei, nici judecăţile noastre necredincioase, nu vor fi în stare să le aducă vreo atingere. Ele pot, cel mult, să împiedice inimile noastre, să se bucure de îndurarea lui Dumnezeu şi lucrul acesta îl fac; adevărul rămâne întotdeauna acelaş.

„Şi, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, şi aduce de multe ori aceleaşi jertfe, care niciodată nu pot şterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi” (Evrei 10:11-14).

Pe temeiul sângelui lui Hristos, ni s-a dat o desăvârşire vecinică şi putem adăuga cu toată încredinţarea că, datorită tot sângelui acestuia, sufletele noastre pot gusta şi trăi această desăvârşire. Să nu-şi închipuie cineva că preţuieşte lucrarea lui Hristos, sau că primeşte mărturia dată de Duhul Sfânt despre vărsarea şi stropirea cu sângele lui Hristos, cată vreme nu vrea să primească iertarea deplină a păcatelor, câştigată şi dăruită lui de sângele crucii. Nu dă semn de adevărată credinţă şi evlavie cel ce făgăduieşte ce a făcut îndurarea lui Dumnezeu pentru noi şi ce ne înfăţişează Duhul Sfânt în paginile Cărţii sfinte.

Cetitor creştin, cercetător neliniştit, nu ţi se pare ciudat că Cuvântul lui Dumnezeu ne arată pe Hristos aşezat la dreapta lui Dumnezeu, după ce a săvârşit o răscumpărare vecinică şi totuşi noi să nu fi mers mai departe decât ludeii, care aveau doar un preot dintre oameni, care făcea slujbă în fiecare zi şi aducea de multe ori aceleaşi jertfe?

Noi avem un Preot Dumnezeu, care S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Iudeii n-aveau decât un preot om, care nu putea niciodată, în slujba Sa, să pună capăt jertfelor şi să se aşeze la dreapta lui Dumnezeu, pentru totdeauna. Şi totuşi în ce priveşte starea duhului, a sufletului şi a cugetului nostru, suntem noi într-o stare mai bună decât ei? E cu putinţă ca, având o jertfă desăvârşită, pe care putem sa ne sprijinim, sufletele noastre să nu cunoască niciodată pacea deplină? Duhul Sfânt, după cum am văzut, din feluritele locuri scoase din epistola către Evrei, n-a lăsat la o parte nimic din ce ar putea să facă lumină desăvârşită în sufletele noastre, cu privire la faptul minunat al deplinei ştergeri a păcatului, prin sângele lui Hristos. Pentru ce dar nu te bucuri chiar acum de pacea trainică şi deplină, pe care o dă el cugetului tău? Cum, sângele lui Hristos n-a făcut pentru tine nimic mai mult, decât ce făcea pentru închinătorul iudeu sângele unui taur?

S-ar putea totuşi ca cetitorul, drept răspuns la toate acestea, să spună: „Nu am nici pic de îndoială în privinţa puterii sângelui lui Hristos. Cred ca el curăţă orice păcat. Cred de asemenea că, toţi cei ce-şi pun încrederea în acest sânge, sunt deplin fericiţi, vor fi vecinic fericiţi. În privinţa acestor lucruri n-am nici-o greutate. Ceea ce mă frământă, nu este puterea sângelui lui Hristos, în care cred deplin ci gândul, sau mai bine zis întrebarea daca pot avea în mine însumi o dovadă a puterii acestui sânge. Aici e toată taina greutăţilor mele. Adevărul despre sângele lui Hristos e limpede ca lumina zilei, dar întrebarea, dacă eu pot găsi în mine o dovadă vie a acestui sânge, este învăluită într-un întunerec adânc”.

Daca aceasta e întrebarea, care se ridica în sufletul cetitorului, este dovada că are nevoie să cugete adânc la stihul 4 al capitolului nostru din Numeri.

El va găsi că adevărata temelie a curăţirii păcatelor stă în aceea că sângele jertfei a fost adus înaintea lui Dumnezeu şi a fost primit de El. Acesta e un adevăr prea însemnat, dar prea puţin înţeles. Cât de însemnat e ca un suflet neliniştit, să aibă o vedere lămurită în privinţa adevărului ispăşirii! Noi avem pornirea firească să ne îngrijim de gândurile şi de simţămintele noastre, cu privire la sângele lui Hristos, în loc să ne umplem chiar de însuşi acest sânge şi de gândurile cu care îl priveşte Dumnezeu. Dacă sângele a fost înfăţişat înaintea lui Dumnezeu, dacă El l-a primit, dacă El S-a slăvit pe Sine însuşi ştergând păcatul, ce mai rămâne atunci unui cuget tulburat, decât să-şi găsească liniştea şi pacea deplină în acest sânge, care a împăcat toate drepturile lui Dumnezeu şi toate însuşirile Sale şi a câştigat acel loc minunat, în care, un Dumnezeu care urăşte păcatul se poate întâlni cu un sărman păcătos pierdut, din pricina păcatului? Pentru ce sa vârâm aici întrebarea despre dovezile din noi, cu privire la puterea minunată de curăţire a sângelui lui Hristos, ca şi cum această lucrare n-ar putea fi deplină fără ceva din mine, oricum s-ar numi acest ceva: interes, simţăminte, încercări, etc. De ce să nu ne întemeiem numai şi numai pe Hristos? În El vom avea dovezi nezguduite, însă din clipa când inima caută să găsească în ea însăşi astfel de dovezi – din clipa în care ochiul nostru îşi ia privirile de la acest minunat şi dumnezeiesc sânge, pe care ni-l pune înainte Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt, îşi fac loc nedumeririle şi negurile întunecoase, ce învăluie sufletul şi-l frământa în nelinişte, făcându-l să privească spre sărăcăcioasele şi înşelătoarele sale simţăminte, în loc să se bucure de desăvârşita lucrare a sângelui lui Hristos. Binecuvântat să fie Dumnezeu, căci avem aici temelia neclătinată a „curăţirii păcatului” şi a păcii depline pentru cuget! Lucrarea ispăşitoare s-a făcut. Totul s-a săvârşit. Persoana închipuită prin vaca roşie a fost junghiată. El S-a dat morţii sub mânia şi judecata unui Dumnezeu drept, pentru ca toţi cei ce-şi pun încrederea în El să poată să cunoască, în

adâncul inimilor lor, curăţirea dumnezeiască şi pacea deplină. Cugetul nostru este curăţit nu prin gândurile noastre despre sânge, ci prin însuşi sângele.

Trebuie să stăruim asupra acestui lucru. Dumnezeu însuşi a făcut ca dovada pe care ne întemeiem noi, să aibă preţ şi această dovadă se găseşte numai în sângele lui Isus. O, ce scump e sângele lui Isus! El dă o pace deplină oricărui suflet turburat, care se încrede în veşnica Sa putere. Pentru ce însă adevărul binecuvântat despre sângele lui Isus este atât de puţin înţeles şi atât de puţin preţuit? Pentru ce se caută să se mai vâre aici şi altceva? Duhul Sfânt să călăuzească pe cetitorul care n-are pace, să-şi îndrepte inima şi cugetul spre jertfa ispăşitoare a Mielului lui Dumnezeu!

Dacă în sânge avem moartea lui Hristos ca singura ispăşire pentru o deplină curăţire a păcatului, în cenuşă avem amintirea şi puterea acestei morţi, folosită de inima noastră prin Duhul şi cu ajutorul Cuvântului, ca să şteargă petele dobândite în mersul nostru zilnic. Dumnezeu nu S-a îngrijit numai de păcatele trecute, ci şi de curăţirea de orice întinare făcută după ce ne-am întors la El, pentru ca totdeauna să putem sta înaintea Lui, în starea pe care o dă lucrarea desăvârşită a lui Hristos. El vrea să fim cu desăvârşire curaţi, ca astfel să putem să ne înfăţişam înaintea scaunului harului, înaintea sfinţeniei Sale. Şi nu numai El însuşi ne vede astfel curaţi, dar, în veci fie binecuvântat Numele Sau, El ar vrea să fim tot aşa şi în adâncul cugetului nostru. El vrea ca, prin Duhul şi Cuvântul Său, să ne dea o încredinţare adâncă, despre desăvârşita curăţenie în care suntem văzuţi de ochii Săi, pentru ca izvorul nevăzut al părtăşiei noastre cu El, să poată curge limpede şi fără nici-o piedecă. „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat” (1Ioan 1:7). Dar dacă nu umblăm în lumină şi dacă ne întinăm cu lucruri necurate, ce este de făcui? Cum vom ajunge iarăşi la părtăşia noastră cu El? Numai prin curăţirea întinăciunii. Şi cum trebuie să facem lucrul acesta? Chemând în inimile şi în cugetele noastre adevărul de preţ al morţii lui Hristos. Duhul Sfânt lucrează ca să ne judecăm noi înşine şi face să ne aducem aminte că Hristos a suferit moartea şi pentru întinăciunile şi greşelile, de care ne facem vinovaţi adesea, atât de uşor. Nu este deloc vorba de o nouă stropire şi vărsare a sângelui lui Hristos, căci lucrul acesta e necunoscut în Scriptură, ci numai de amintirea morţii Sale, într-o mai mare putere şi aceasta prin ajutorul şi mijlocirea Duhului Sfânt, „Vaca să fie arsă sub ochii lui... Preotul sa ia lemn de cedru, isop şi cârmâz şi să le arunce în mijlocul flăcărilor care vor mistui vaca... Un om curat să strângă cenuşa vacii şi s-o pună într-un loc curat afară din tabără; s-o păstreze pentru adunarea copiilor lui Israel, ca să facă apa de curăţire. Aceasta este o apă de ispăşire” (Numeri 19:5-9). Dorinţa lui Dumnezeu este ca şi copiii Săi să fie curăţiţi de orice întinăciune şi să meargă despărţiţi de acest veac rău, în care totul este moarte şi stricăciune. Această despărţire o lucrează în inimile noastre Cuvântul, prin puterea Duhului Sfânt. „Har şi pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, şi de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl” (Galateni 1:3-4). Şi mai departe; „aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, şi să-Şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:13-14). Este vrednic de luat în seamă, cum Duhul lui Dumnezeu leagă totdeauna, foarte strâns, deplina curăţire a cugetului de orice simţământ de vinovăţie, de despicarea de sub orice înrâurire a acestui veac stricat. Să luăm seama, drag cetitor creştin, să păstrăm şi noi întreagă această legătură. De bună seamă, noi nu putem să facem lucrul acesta, decât prin puterea Duhului Sfânt, trebuie să căutăm însă cu stăruinţă să înţelegem şi să arătăm din purtarea noastră zilnică, legătura binecuvântată, care e între moartea lui Hristos, privită întâi ca ispăşire pentru păcat şi apoi ca pricină şi puterea care ne desparte de această lume. Mulţi copii ai lui Dumnezeu nu trec mai departe de cel dintâi adevăr, dacă au ajuns până la el. Mulţi se mulţămesc doar să ştie ca au iertarea păcatelor, prin lucrarea ispăşitoare a lui Hristos, fără să fie morţi faţă de lume, din pricina morţii lui Hristos. Ei nu vor să se facă una cu Hristos, în moartea Lui.

Dacă ne gândim adânc la moartea vacii roşii prin foc şi cercetăm grămada de cenuşă rămasă, ce vom descoperi? S-ar putea răspunde destul de bine: Acolo găsim păcatele noastre, într-adevăr, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu şi Fiului dragostei Sale! Noi găsim acolo, e adevărat, păcatele noastre, fărădelegile noastre, greşelile noastre, adânca noastră vinovăţie toate acestea însă prefăcute în cenuşă. Atât şi nimic mai mult? Mai vedem apoi aici firea veche în fiecare timp al vieţii ei, de la cel mai înalt până la cel mai de jos punct al istoriei sale. Mai vedem apoi aici şi sfârşitul întregii măriri a acestei lumi. Cedrul şi isopul închipuiesc firea omenească în toată întinderea ei, de la ce are mai însemnat până la ce are mai de preţ. Solomon a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care creşte pe zid (1 Regi 4:33). „Cârmâzul” este privit de cei ce au cercetat cu grijă Scriptura, ca lucrul care închipuie măreţia omenească, strălucirea lumii, slava ei şi a omului. Mai vedem apoi în cenuşa rămasă de la arderea vacii, sfârşitul măririi acestei lumi şi a oricărei slave omeneşti şi înlăturarea firii omeneşti, cu tot ce se ţine de ea. Această înţelegere a arderii vacii roşii este de o însemnătate adâncă şi ne înfăţişează un adevăr.

Să vedem acum la ce şi cum se întrebuinţa apa de curăţire pregătită din cenuşa vacii. E destul de serios să ai a face cu Dumnezeu, să umbli cu El zilnic în mijlocul unei lumi stricate şi cu putere de a strica tot ce e în ea. Dumnezeu nu poate trece cu vederea nici-un lucru necurat, în aceia cu care binevoieşte să umble şi în care locuieşte El. El poate sa ierte şi să ridice păcatele, El poate vindeca şi curaţi şi drege; însă nu poate să treacă cu vederea, la ai Săi, un rău, care n-a fost judecat. Daca ar face lucrul acesta, ar fi să-şi tăgăduiască Numele şi Fiinţa Sa. De la întâia vedere, acest adevăr se arată măreţ şi binecuvântat.

Dar ce lucru minunat! Numai noi avem bucuria să avem a face cu Acela, a cărui stare de faţă cere şi asigură sfinţenia. Noi trecem prin lumea în care suntem împresuraţi de înrâuriri stricăcioase. Adevărata întinare nu are loc, când te atingi de „vreun mort sau, de vreun trup omenesc mort sau, de vreun mormânt”, Acestea erau, după cum ştim, umbra lucrurilor viitoare duhovniceşti, de care noi suntem în primejdie să ne atingem în fiece clipă. Nu ne îndoim că, cei ce au mult a face cu lucrurile acestei lumi, simt nevoia şi marea greutate de a ieşi din ele cu mâinile curate. Aşa fiind, câtă nevoie avem să veghem cu sfinţenie asupra tuturor lucrărilor şi legăturilor noastre, ca să nu căpătăm întinări, care ar rupe legătura noastră cu Dumnezeu! El vrea sa fim într-o stare vrednică de El însuşi: „Fiţi sfinţi, căci şi eu sunt sfânt”.

Cetitorul creştin, a cărui inima suspina după sfinţenie, ar putea întreba. Ce trebuie să facem atunci, când suntem împresuraţi din toate părţile de înrâuriri vătămătoare şi porniţi să ne întinam atât de uşor? Şi mai departe: dacă e cu neputinţă să avem părtăşie cu Dumnezeu, câta vreme mâinile noastre sunt necurate şi câtă vreme cugetul ne osândeşte, ce este de făcut? Răspundem: înainte de toate, fii veghetor. Sprijineşte-te în totul şi cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. El este credincios şi plin de îndurare, un Dumnezeu care ascultă rugăciunea şi o împlineşte, un Dumnezeu darnic, căruia nu-i pare rău de ceea ce îţi dă. „El dă un har şi mai mare”. Această făgăduinţă este ca o poliţa, pe care poţi scrie suma, pe care o doreşti. Doreşti cu adevărat să înaintezi în viaţa dumnezeiască şi să creşti în sfinţenie? Ia seama atunci sa nu umbli, nici măcar o singura clipă, în atingere cu ceia ce întinează mâinile, îţi răneşte cugetul, întristează pe Duhul Sfânt şi strică legătura cu Tatăl. Fii hotărât! Ai o inima întreagă! Părăseşte numaidecât orice lucru necurat! Oricât de mult te-ar costa, părăseşte-l. Orice pierdere ţi-ar aduce, desparte-te de el! Nici-un interes lumesc, nici-un câştig pământesc nu pot să cumpănească pierderea unui cuget curat, a păcii inimii şi a bucuriei strălucite de a vedea faţa Tatălui. Nu eşti încredinţat de lucrul acesta? Dacă eşti, caută de trăieşte această încredinţare!

Se poate însă ca cineva să întrebe: Ce trebuie să fac, când m-am întinat cu un lucru necurat? Cum pot scăpa de această întinăciune? Ascultă vorbirea cu tâlc a capitolului 19 din Numeri.

Este o îndoită lucrare înfăţişată în versetele 12-20 şi anume: cea din ziua a treia şi cea din ziua a şaptea. Amândouă erau deopotrivă de trebuincioase, spre a şterge pata dobândită în timpul umblării, din pricina atingerii cu feluritele înfăţişări ale morţii, arătate mai sus. Ce închipuia această îndoită lucrare? Ce lucru îi răspunde din viaţa noastră, în legătură cu Dumnezeu? De bună seamă acesta: Când din pricina lipsei de veghere şi de putere duhovnicească, ne atingem de ceva necurat şi ne murdărim, noi putem să trecem cu vederea lucrul acesta; Dumnezeu însă cunoaşte totul şi în această privinţa. El se îngrijeşte de noi şi veghează asupra noastră, nu ca un judecător aprins de mânie, ci ca un tată plin de iubire, care nu ne va băga nici-o vina, căci toată vina a pus-o pe umerii Aceluia, care a murit în locul nostru. Binecuvântat să fie Numele Său!

Cu toate acestea El nu va lăsa ca noi să nu simţim adânc vina noastră. El este un, păzitor credincios, care ne arată lucrul necurat şi va face lucrul acesta cu atât mai puternic, cu cât îl vom dori mai mult si vom ţinea socoteala de el. Duhul Sfânt ne aduce în fată păcatul săvârşit şi lucrul acesta ne pricinuieşte în inimă întristare şi frământare adâncă. Această frământare poate să ţie mai mult timp. Ea poate ţinea câteva clipe, câteva zile, câteva luni şi chiar câţiva ani. Am cunoscut un tânăr creştin, care a fost nefericit trei ani de zile, din pricină că a făcut o excursie cu nişte prieteni din lume. Această lucrare doveditoare a Duhului Sfânt este înfăţişată prin lucrarea din a treia zi. Duhul ne aduce aminte de păcat şi după aceea ne aduce aminte, cu ajutorul Cuvântului scris, de preţul morţii lui Isus, care a dat răspuns întinăciunii, de care ne-am făcut vinovaţi atât de lesne. Această lucrare a Duhului, prin care suntem spălaţi de orice întinăciune şi prin care a început iarăşi părtăşia cu Tatăl, este închipuită de lucrarea săvârşită a şaptea zi. Să luăm bine seama, că nu e cu putinţa să scăpăm de întinarea păcatului, printr-un alt mijloc, oricare-ar fi el. Putem să căutăm să uităm rana, sau să lăsăm timpului grija să şteargă păcatul din mintea noastră. Degeaba. Nu e nimic mai primejdios decât să te porţi în chipul acesta cu cugetul şi cu drepturile Sfinţeniei.

Lucrul acesta este pe cât de nebunesc, pe atât de primejdios, căci Dumnezeu, în îndurarea Sa, a avut grija să ne lase un mijloc, prin care să ne curăţim de orice întinare, pe care a descoperit-o şi a osândit-o Sfinţenia Sa. Dacă întinarea n-a fost spălată, legătura cu El este rupta: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (Ioan 13:8). Ruperea legăturii unui credincios este înfăţişată prin izgonirea unui mădular al adunării lui Israel, din mijlocul ei. Creştinul nu poate niciodată să fie despărţit de Hristos, dar părtăşia sa cu El poate să fie ruptă doar printr-un singur gând vinovat. Trebuie deci ca acel gând vinovat sa fie judecat şi mărturisit, pentru ca astfel întinarea să fie curăţată şi părtăşia cu Ei să fie înnoită.

Drag cetitor, noi trebuie să păstrăm un cuget curat păzit prin sfinţenia lui Dumnezeu, căci altfel vom cădea din credinţă şi în cele din urma ne vom prăbuşi cu totul. Domnul Isus să ne ajute să umblăm în pace şi cu grijă, veghind şi rugându-ne, până ce vom părăsi acest trup al păcatului şi al morţii şi ne vom duce în acel loc binecuvântat şi plin de strălucire, unde păcatul, întinăciunea şi moartea sunt necunoscute!

Cercetând orânduielile levitice, nimic nu te izbeşte mai mult, ca grija plină de gelozie, cu care veghează Dumnezeul lui Israel asupra poporului Său, ca să-l păzească de orice înrâurire stricăcioasă. Din zi până in noapte, fie că sunt treji s-au dorm, în casă sau afară, în sânul familiei s-au în singurătate, ochii Săi erau asupra lor.

El veghea asupra hranei lor, asupra veşmintelor lor, asupra obiceiurilor lor şi asupra treburilor lor gospodăreşti. El îi învăţa cu grijă ce sa mănânce şi ce să bea.

El le-a arătat lămurit gândirea Sa chiar cu privire la mânuirea lucrurilor. Într-un cuvânt, El le-a pus o mulţime de stavile, numai ei să fi luat seama, ca să oprească râurile de întinăciune, care ameninţau să dea peste ei din toate părţile. În toate acestea, vedem lămurit sfinţenia lui Dumnezeu, dar în acelaş timp şi îndurarea Sa purtătoare de grijă. Dacă sfinţenia dumnezeiască nu putea sa sufere nici-o pată pe poporul Său, îndurarea dumnezeiasca apoi s-a îngrijit pe deplin de curăţirea ei. Aceste griji se arată în capitolul nostru sub doua înfăţişări: sângele ispăşitor şi apa pentru stropire.

Ce izvoare de preţ, Dacă n-am cunoaşte nesfârşitele bogăţii ale harului dumnezeiesc, drepturile neînduplecate ale sfinţeniei lui Dumnezeu ne-ar strivi; pe când acum, cunoscând îndurarea Lui, putem să ne bucurăm din toată inima în sfinţenie. Un Israelit putea sa tremure auzind aceste cuvinte: „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de şapte zile”. Şi apoi: „Cine se va atinge de un mort, de trupul unui om mort, şi nu se va curaţi, pângăreşte cortul Domnului; acela să fie nimicit din Israel”. Astfel de cuvinte puteau într-adevăr să-i înspăimânte inima. Atunci însă cenuşa vacii şi apa de curăţire îi înfăţişa amintirea morţii ispăşitoare a lui Hristos, primită de inimă, prin puterea Duhului lui Dumnezeu: „Să se cureţe cu apa aceasta a treia zi şi a şaptea zi şi va fi curat dar, dacă nu se curăţeşte a treia zi şi a şaptea zi, nu va fi curat”.

Să luăm seama că nu e vorba nici de aducerea unei noi jertfe, nici de o nouă primire a sângelui. E însemnat lucru să vedem şi să înţelegem bine aceasta. Moartea lui Hristos nu poate fi repetată: „întrucât ştim că Hristosul înviat din morţi nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viaţa pe care o trăieşte, trăieşte pentru Dumnezeu” (Romani 6:9-10). Prin harul lui Dumnezeu, noi suntem părtaşi deplinei lucrări a morţii lui Hristos, dar, fiind împresuraţi din toate părţile de ispite şi de curse, cărora răspund pornirile firii pământeşti, care este încă în noi, având mai mult un vrăjmaş puternic totdeauna la pândă, gata să se repeadă, asupra noastră şi să ne scoată de pe drumul adevărului şi al curăţiei, n-am putea să înaintăm o clipă, daca Dumnezeul nostru, în îndurarea Sa, nu S-ar fi îngrijit de toate nevoile noastre, prin moartea de preţ şi prin mijlocirea atotputernică a Dumnezeului nostru Isus Hristos. Sângele lui Hristos nu numai că ne-a spălat de toate păcatele noastre şi ne-a împăcat cu un Dumnezeu sfânt, dar tot prin el însuşi „avem un mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos, cel neprihănit”. „El este totdeauna viu ca să mijlocească pentru noi”. Şi „El poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El”. El este fără-ncetare înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El este acolo mijlocitorul nostru şi ne păstrează în starea dumnezeiască desăvârşită, în care ne-a aşezat prin moartea Sa ispăşitoare. Pricina noastră nu poate fi niciodată pierdută, câta vreme se află în mâinile unui astfel de Mijlocitor. Noi suntem una cu El şi El cu noi. Aşa stând lucrurile, cetitor creştin, care ar trebui să fie urmarea tuturor acestor haruri asupra inimilor şi asupra vieţii noastre?

Când ne gândim la moartea şi la arderea jertfei la sânge şi la cenuşă, la jertfa de ispăşire şi la mijlocirea Marelui Preot şi Mijlocitorului nostru, ce înrâurire ar trebui să aibă toate acestea asupra sufletelor noastre? Cum ar trebui să lucreze aceste gânduri asupra cugetelor noastre? Ne vor învăţa ele să nu prea luăm în seamă păcatul? Ne vor face nestatornici şi uşuratici în căile noastre? Cu Nici-un preţ! Putem să fim încredinţaţi de un lucru: Dacă cineva vede în bogăţiile harului dumnezeiesc o îndreptăţire ca să se poarte în chip uşuratic, este dovadă că el cunoaşte foarte puţin, sau mai bine zis nu cunoaşte deloc adevărata fiinţă a harului, înrâurirea sa şi bogăţiile sale.

Ne-am. putea închipui o singura clipă măcar, că cenuşa vacii, sau apa de curăţire făcea pe Israelit fără grija, cu privire ia mersul său? Hotărât ca nu. Dimpotrivă, faptul că se îngrijea astfel să cureţe o pată oarecare, trebuia să-l facă să simtă că e un lucru însemnat să te întinezi cu ceva rău. Grămada de cenuşă, aşezată într-un loc curat, dădea o mărturie îndoită: mărturisea bunătatea lui Dumnezeu şi grozăvia şi urâciunea păcatului. Era dovada că Dumnezeu nu putea să sufere necurăţia în mijlocul poporului Său şi în acelaşi timp; că Dumnezeu a găsit mijlocul, prin care se poate spăla acea necurăţie.

E cu neputinţa ca adevărul binecuvântat al sângelui vărsat, al cenuşii şi al apei de curăţire să fie înţeles şi gustat, fără să lase în inimă groaza de păcat, sub toate înfăţişările. Şi mai putem spune că cine a simţit odată chinul unui cuget mânjit de păcat, nu vrea să se mai mânjească din nou. Un cuget curat este o comoară de preţ, pentru că uşor vezi când s-a întinat cu ceva; pe când un cuget mânjit este o povară foarte grea, întrucât se încarcă tot mereu, cu multă uşurinţă.

Dar, binecuvântat să fie Dumnezeul oricărui har, El s-a îngrijit de toate nevoile noastre în chip desăvârşit şi nu ca să ne facă fără nici-o grijă, ci ca să ne facă veghetori. „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2).

Încă un cuvânt asupra celor din urmă versete ale capitolului nostru. În versetul 18, am văzut că era nevoie de o persoană curată, ca să stropească pe cel necurat. Aici vedem ca şi cel ce făcea stropirea era socotit necurat până seara. Punând faţă-n faţă aceste două lucruri, învăţăm următoarele: Cel ce are a face cu păcatul altuia, chiar dacă face lucrul acesta pentru ca să curate pe aproapele său, se mânjeşte şi el de păcat. Nu este tot atât de vinovat, e drept, dar totuşi nu putem să venim în atingere cu păcatul fără să ne mânjim şi noi. Mai învăţăm apoi că, pentru ca să facem pe altul să se bucure de puterea curăţitoare a lucrării lui Hristos, trebuie să ne bucurăm mai întâi noi înşine. Oricine stropea cu apă de curăţire pe altul, trebuia să-şi spele el însuşi hainele în apă şi apoi seara era curat (versetul 19).

O, de-ar prinde bine inimile noastre lucrul acesta. Să căutăm să trăim fără încetare în simţământul curăţiei desăvârşite, pe care ne-a dat-o moartea iui Hristos şi în care ne ţine lucrarea Sa de Mare Preot, Să nu uităm niciodată că atingerea cu păcatul ne mânjeşte şi pe noi. Aşa era în timpul orânduirilor mozaice, aşa este şi în zilele noastre.

Capitolul pe care îl cercetam acum, ne înfăţişează o pildă vrednică de luat în seamă, cu privire la viaţa şi încercările din pustie. Vedem aici pe Moise, slujitorul lui Dumnezeu, trecând prin împrejurările cele mai triste ale vieţii sale. Întâi moare Măria. Aceea, al cărei glas înălţase cântec de biruinţă, în mijlocul întâmplărilor strălucite din capitolul 15 al Exodului, moare, iar rămăşiţele sale sunt îngropate în pustie la Cades. Cântecele s-au pierdut în tăcerea rece a morţii. Măria nu mai poate să cârmuiască jocurile sfinte. Cântase ea frumos în vremurile ei. Găsise într-un chip fericit tonul acelui cântec măreţ de lauda, înălţat pe ţărmul învierii de la Marea Roşie. Cântecul său înfăţişa adevărul de căpetenie al Răscumpărării: „Cântaţi Domnului, căci şi-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ” (Exod 15:21).

Într-adevăr, cântecul acesta era pricinuit de un lucru măreţ. Era cel mai potrivit cânt, în acea împrejurare fericită. Acum, însă, prorociţa nu mai este în mijlocul poporului. Cântecul de biruinţă de altădată se schimbă în cârtiri şi strigăte de răzvrătire. Viaţa din pustie ajunge obositoare, încercările pustiei pun firea omului la încercare. Ele dau la o parte mahrama de pe inimă şi ne lasă să vedem ce este în ea. Patruzeci de ani de osteneli şi de muncă aduc mari schimbări în popor. E lucru rar, într-adevăr, să găseşti creştini, care să-şi fi păstrat vlaga şi frăgezimea vieţii duhovniceşti, în toate împrejurările vieţii şi în toate luptele ce le-au dus. Şi n-ar trebui să fie aşa, ci dimpotrivă, căci toate încercările, toate lucrurile întâlnite pe cărarea noastră din această lume, sunt tot atâtea prilejuri ca să vedem cine este Dumnezeu. Binecuvântat să fie Numele Sau! El se foloseşte de orice greutate, peste care dăm în drumul nostru, pentru a ni se face cunoscut în toată gingăşia şi mângâioasa Sa dragoste, care nu se schimbă nici-odată. Nimic nu poate stăvili izvoarele îndurării, care sunt în Dumnezeul cel viu. El va rămânea totdeauna acelaş, în ciuda tuturor răutăţilor noastre. Dumnezeu va rămânea Dumnezeu, oricât de necredincios şi de vinovat ar ajunge omul.

Gândul că avem a face cu Dumnezeul cel viu ne dă mult curaj, ne umple de bucurie şi este izvorul puterii noastre. Orice s-ar întâmpla, El nu va lipsi să se arate la înălţimea tuturor împrejurărilor, dându-ne din belşug tot de ce avem nevoie, în orice împrejurare. Harul Său poate să sufere multele noastre lipsuri, căderile şi rătăcirile noastre. Puterea Sa se arată în chip desăvârşit în slăbiciunile noastre. Credincioşia Sa nu s-a sfârşit nici-odată. Bunătatea Sa se va arăta din vecinicie în veşnicie. Prietenii se înşeală de multe ori unul pe altul sau se despart. Legăturile celei mai duioase iubiri se sfărâmă în această lume rece şi fără inimă. Tovarăşii de lucru se părăsesc unii pe alţii. Maria şi Aaron mor. Dumnezeu însă rămâne. Aici este taina adâncă a fericirii adevărate şi temeinice. Dacă avem cu noi inima şi mâna Dumnezeului celui viu, n-avem sa ne temem de nimic. Dacă putem spune: „Domnul este păstorul nostru”, putem să şi adăugăm, cu toată încredinţarea, „Nu vom duce lipsă de nimic”.

Totuşi, sunt în pustie împrejurări şi încercări, prin car trebuie să trecem. Lucrul acesta îl vedem din ceea ce s-a întâmplat lui Israel, în capitolul pe care-l cetim. Ei trebuiau să întâmpine vânturile aspre ale pustiei, şi le-au întâmpinat cu cârtiri şi strigăte de nemulţămire.

Aceasta a fost o clipă dintre cele mai grele pentru inima lui Moise. Noi nu putem să ne dăm seama prea bine ce însemna pentru Moise, să stea în faţa a şase sute de mii de nemulţămiţi, să le asculte ocările şi să i se arunce în spinare vina tuturor nenorocirilor, care au venit peste ei, numai din pricina necredinţei lor. Aceasta nu era o încercare, în care avea nevoie de puţină răbdare. Nu. Nu trebuie să ne mirăm că acest vrednic slujitor se găsea într-o împrejurare foarte grea pentru el. „Moise şi Aaron au plecat de la adunare şi s-au dus la uşa cortului întâlnirii. Au căzut cu faţa la pământ, şi li s-a arătat slava Domnului” (Numeri 20: 6). Este prea mişcător să vezi pe Moise căzând, fără preget, cu faţa la pământ înaintea Domnului. Aceasta era o adâncă uşurare pentru el. Plecând dinaintea unei mulţimi răzvrătite împotriva lui, el se îndreaptă spre Acela, care, singur, avea la îndemână mijloace, cari să fie la înălţimea oricărei împrejurări. „Au căzut cu faţa ia pământ, şi li s-a arătat slava Domnului”. Ei n-au încercat să caute să răspundă poporului. „Au plecat de la adunare” pentru ca să se întemeieze pe Dumnezeul cel viu. Cine altul, afară de Dumnezeul oricărui har putea să acopere miile de nevoi ale vieţii din pustie? Moise spusese bine la început: „Dacă nu mergi Tu însuti cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici” (Exod 33:15). De bună seamă că avea dreptate şi a fost toarte cuminte, când a vorbit aşa. Starea de faţă a lui Dumnezeu era singurul răspuns la întrebările unei asemenea adunări şi era totdeodată răspunsul, care trebuia. Comorile lui Dumnezeu sunt nesfârşite. El nu poate nici-odată să facă să ducă vreo lipsă inima, care se încrede în El. Să ne aducem bine aminte de lucrul acesta. Dumnezeu iubeşte pe cine îl caută din toată inima. El nu oboseşte să se îngrijească de nevoile poporului Său. Dacă aceste adevăruri ar fi totdeauna de faţă în inimile noastre, n-am mai auzi glasuri de nerăbdare şi de nemulţumire, ci mai degrabă am auzi numai cântece de laudă şi de recunoştinţă,

Dar, după cum vom fi băgat de seamă fiecare, viaţa din pustie este pentru oricine o piatră de încercare, care arată ce este în noi, şi care – binecuvântat să fie Dumnezeu – ne dezvăluie şi cine e El pentru noi.

În aceste versete, două lucruri atrag luarea aminte a cetitorului şi anume: „stânca” şi „toiagul”. Amândouă înfăţişează pe Hristos, dar fiecare într-un fel deosebit. În 1 Corinteni 10:4 cetim: „Toţi au băut aceiaşi băutură duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos”. Lucrul acesta este limpede ca lumina zilei şi nu mai lasă loc la nici-o închipuire. „Stânca era Hristos” – Hristos lovit pentru noi.

În sfârşit, în ce priveşte „toiagul”, să luam seama, că aici nu trebuia să găsim toiagul lui Moise – toiagul de cârmuire şi semnul puterii. Acesta nu era la locul lui, în această împrejurare, îşi isprăvise lucrarea. Izbise stânca odată şi era de ajuns. Lucrul acesta ne învaţă capitolul 17 din Exod, unde cetim: „Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului, şi ia cu tine vreo câţiva din bătrânii lui Israel; ia-ţi în mână şi toiagul cu care ai lovit râul, şi porneşte. Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, şi va ţâşni apă din ea, şi poporul va bea.” Moise a făcut aşa, în faţa bătrânilor lui Israel” (Exod 17:5-6). Prin aceasta ne este înfăţişat Hristos lovit pentru noi, de mâna lui Dumnezeu, prin judecată. Cetitorul să ia bine seama la porunca lui Dumnezeu: „Ia-ţi în mână şi toiagul, cu care ai lovit râul”. Pentru ce este amintită aici lovitura pe care a dat-o toiagul râului?

Iată răspunsul: „Moise şi Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul, şi a lovit apele râului, sub ochii lui Faraon şi sub ochii slujitorilor lui; şi toate apele râului s-au prefăcut în sânge” (Exod 7:20).

Acelaş toiag care prefăcuse apele în sânge trebuia să lovească „stânca aceea care era Hristos, pentru ca un râu de viaţă şi de înviorare să poată curge pentru binele nostru. Dar această lucrare de a lovi pe Hristos – „stânca” – nu putea să aibă loc decât o singură dată. Ea nu se poate repeta. „întrucât ştim că Hristosul înviat din morţi nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viaţa pe care o trăieşte, trăieşte pentru Dumnezeu” (Romani 6:9-10). „fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa. Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă” (Evrei 9:26 – 28). „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18). Moartea lui Hristos, aşa dar, nu se poate repeta, deci Moise a greşit că a lovit stânca de doua ori cu toiagul său – a greşit că a lovit-o din nou. Dumnezeu poruncise lui Moise să ia „toiagul dinaintea Domnului” (versetul 9) – toiagul lui Aaron, toiagul preotului şi apoi să vorbească stâncii. Lucrarea ispăşitoare fiind săvârşită, Marele şi Singurul nostru Preot a intrat în ceruri, ca să se înfăţişeze acolo pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Ape de înviorare duhovnicească curg de acolo, din înălţime asupra noastră, din izvorul răscumpărării depline, datorite slujbei preoţeşti de mijlocire a lui Hristos, înfăţişată în chip minunat prin toiagul odrăslit al lui Aaron.

Era deci o mare greşeală din partea lui Moise sa lovească stânca a doua oară – şi o altă greşeală s-o lovească cu toiagul său (versetul 11). Şi chiar dacă ar fi, lovit cu toiagul lui Aaron, nu ne e greu să pricepem, că i-ar fi prăpădit drăgălaşele flori. Cu toiagul preoţiei – adică al îndurării – un singur cuvânt ar fi fost de ajuns. Moise n-a putut să vadă lucrul acesta şi n-a ştiut să slăvească pa Dumnezeu. El a vorbit nechibzuit cu buzele sale şi drept urmare a fost oprit sa treacă Iordanul. Toiagul, său n-a putut să ducă poporul în ţara făgăduită – căci ce putea să facă doar puterea de cârmuire asupra unei gloate înarmate, care cârtea? – şi nici chiar lui nu i s-a îngăduit să intre în ea, pentru că nu sfinţise pe Dumnezeu înaintea adunării copiilor lui Israel.

Dumnezeu se îngrijeşte de slava Sa. Cu toate cârtirile şi greşelile sale, cu toată greşeală lui Moise, adunarea copiilor lui Israel a văzut ţâşnind izvoare de apă din stânca lovita. Îndurarea lui Dumnezeu a biruit şi s-a arătat nu numai faţă de adunarea răzvrătită, care şi-a potolit setea, ci şi faţă de Moise însuşi a strălucit în chip minunat, după cum putem vedea în Deuteronom 34. Aceasta îndurare a dus pe Moise pe vârful muntelui Pisga, şi l-a făcut să vadă de acolo ţara Canaanului, în tovărăşia lui Dumnezeu, decât să intre în ea, în tovărăşia lui Israel. Totuşi nu trebuie să uităm că Moise n-a putut să intre în ţara făgăduită, din pricină că a vorbit într-un fel necugetat (versetul 10). Dumnezeu, lucrând în cârmuire, a ţinut pe Moise la hotarele Canaanului; lucrând însă în îndurare, l-a dus pe vârful muntelui. Aceste două fapte din viaţa lui Moise ne arată lămurit deosebirea între îndurare şi cârmuire – lucru de o însemnătate adâncă şi de mare preţ pentru viaţă. Îndurarea iartă şi binecuvântează; cârmuirea însă îşi urmează cursul său. Să ne aducem aminte totdeauna că „ceea ce seamănă omul aceea va şi secera”. Acest adevăr se găseşte în toate căile lui Dumnezeu, în ce priveşte cârmuirea şi nimic nu poate fi mai serios decât aceasta: „harul” însă „domneşte prin neprihănire, ca să dea viaţă vecinică prin Isus Hristos, Domnul nostru”.

În versetele 14-21 ale acestui capitol, avem tocmelile urmate între Moise şi împăratul Edomului. Este interesant să vedem tonul fiecăruia dintre ei şi să-i asemănăm cu istorisirea arătată în capitolele 32 şi 33 din Geneza. Esau (sau Edom) avea o ură mare pe Iacov şi, cu toate că puterea lui Dumnezeu nu i-a îngăduit să se atingă de un singur fir de par din capul fratelui său, totuşi, pe de altă parte, Israel, urmaşul lui Iacov, care înlocuise pe Esau, nu trebuia să turbure nici el Edomul, în stăpânirile sale. „Dă următoarea poruncă poporului: „Acum aveţi să treceţi prin hotarele fraţilor voştri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi; dar să vă păziţi bine. Să nu vă încăieraţi cu ei, căci nu vă voi da în ţara lor nici măcar o palmă de loc: muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint, hrana pe care o veţi mânca, şi să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint, chiar şi apa pe care o veţi bea” (Deuteronom 2:4-6). Astfel, acelaş Dumnezeu, care nu putea să îngăduie ca Esau să atingă pe Iacov (Geneza 33), nu vrea acum sa îngăduie, ca Israel să rănească pe Edom.

Sfârşitul capitolului nostru este foarte mişcător, Cetitorul va face bine să-l cetească şi să-l asemene, cu grijă, cu cele arătate în Exod 4:1-17. Moise crezuse ca tovărăşia lui Aaron îi este neapărat trebuincioasă; mai târziu însă a privit-o ca un spin în coasta sa, şi în cele din urmă i s-a poruncit să-l dezbrace de veşmintele sale, ca să-l vadă murind, adăogându-se la poporul său. Sub orice înfăţişare am privi lucrurile acestea, fie cele care privesc pe Moise, fie cele care privesc pe Aaron, ele sunt pline de învăţături pentru noi. Am vorbit despre lucrul acesta în altă parte, şi deci nu ne oprim la el mai mult. Facă Domnul Isus, ca învăţăturile scoase din această lecţie, să se întipărească adânc în inimi!

Acest capitol cuprinde întâmplarea destul de cunoscută a ridicării şarpelui de aramă.

O! totdeauna acelaşi lucru: „Cârtirile din pustie”! Îi era de folos lui Israel să iasă din Egipt, când pedepsele grozave ale lui Dumnezeu cădeau repede, una după alta peste această ţară. Acum însă el a uitat pedepsele acelea şi nu-şi mai aduce aminte decât de oalele cu carne. „Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, şi ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.” Omului îi place mai bine să şadă lângă oalele cu carne în ţara morţii şi a întunericului, decât să meargă cu Dumnezeu în pustie şi să mănânce acolo pâine din cer. Domnul îşi purta slava prin nisipurile pustiei, căci acolo erau cei răscumpăraţi ai Săi. Ştiind mai dinainte că au să cârtească, El

se coborâse între ei „ca sa se îngrijească de ei în pustie”.

Atâta îndurare ar fi trebuit să nască în ei un simţământ de supunere smerită şi recunoscătoare. Dar nu: de abia li s-a părut că sunt încercaţi şi a fost de ajuns să scoată un strigăt: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca sa nu mai fi fost nevoie sa ne a-duci să murim în pustie?” (Exod 14:11).

Din pricina aceasta au trebuit să guste curând roadele cârtirilor lor. „Atunci Domnul a trimes împotriva poporului nişte şerpi înfocaţi, care au muşcat poporul aşa încât au murit mulţi oameni în Israel” (versetul 6). Şarpele era izvorul nemulţămirii lor. Starea lor, după ce erau muşcaţi de şerpi, era cea mai potrivită să le descopere adevărata înfăţişare a răzvrătirii lor. Dacă poporul nu vrea să meargă vesel şi mulţumit cu Dumnezeu, va învăţa sa cunoască puterea şarpelui – putere înfricoşătoare, de care nu-şi poale da seama cu adevărat, decât cel ce a suferit grozăvia ei.

Muşcătura şarpelui a făcut pe Israel să-şi recunoască păcatul: „Poporul a venit la Moise, şi a zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului şi împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi aceşti şerpi” (versetul 7). Acum este timpul să se arate îndurarea dumnezeiască. Fiecare nevoie a omului este un prilej ca Dumnezeu să-şi arate mila şi îndurarea Sa. Din clipa în care Israel putea spune: „Am păcătuit”, îndurarea putea să se reverse. Dumnezeu avea putere să lucreze şi asta era îndeajuns. Când Israel cârtea, drept răspuns, a primit muşcături de şerpi. Din clipa în care-şi mărturiseşte păcatele, îi răspunde îndurarea lui Dumnezeu.

În cea dintâi împrejurare, şarpele era pricina suferinţei lor; în a doua, era pricina vindecării şi binecuvântării lor. „Domnul a zis lui Moise: „Fă-ţi un şarpe înfocat, şi spânzură-l de o prăjina; oricine este muşcat şi va privi spre el, va trăi” (versetul 8). Chiar chipul celui ce adusese răul, ajunge vasul, prin care îndurarea dumnezeiască putea să se reverse, fără piedică peste sărmanii păcătoşi răniţi. Ce minunată icoană închipuitoare a lui Hristos pe cruce!

Este o greşeală foarte des întâlnită, să priveşti pe Domnul Isus mai degrabă ca pe Acela care a înlăturat mânia lui Dumnezeu, decât ca pe vasul prin care se revarsă dragostea Sa. Că asupra Lui s-a dezlănţuit mânia lui Dumnezeu este foarte adevărat; dar nu e numai atât. El s-a coborât pe acest pământ stricat, ca să moară pe lemnul blestemat, pentru ca, prin moartea Sa, să deschidă izvoarele veşnice ale dragostei lui Dumnezeu inimilor sărmanilor păcătoşi. Nimic nu poate să dea unui păcătos o stare de adevărată fericire şi sfinţenie, decât o încredere nestrămutată în dragostea lui Dumnezeu şi o bucurie de copil, din pricina acestei dragoste. Cea dintâi silinţă a şarpelui, când a lovit pe omul nevinovat, a avut ca scop sa-i dărâme încrederea în îndurarea şi dragostea lui Dumnezeu, şi să-l facă nemulţămit de starea în care l-a aşezat Dumnezeu. Căderea omului a avut loc numaidecât când el s-a îndoit de dragostea lui Dumnezeu. Mântuirea omului trebuie deci să izvorască din credinţa în această dragoste, căci însuşii Fiul lui Dumnezeu a zis: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viata vecinică” (Ioan 3:16).

Aceasta e în strânsă legătură cu cele aflate mai înainte. Domnul Isus ne învaţă că El este cel închipuit prin şarpele de arama. Ca Fiu al lui Dumnezeu trimes de Tatăl, El era darul şi arătarea dragostei lui Dumnezeu, pentru o lume care pierea. Astfel dar, El trebuia să fie înălţat pe cruce ca să ispăşească păcatul, pentru ca dragostea lui Dumnezeu nu putea sa răspundă altfel potrivit dreptăţii, cerinţelor stării în care se afla păcătosul pierdui: „Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă vecinică”. Orice om născut pe pământ a simţit muşcătura de moarte a şarpelui. Dumnezeul oricărui har a rânduit însă un leac puternic, în Acela care a fost ridicat pe lemnul blestemat şi acum, prin Duhul Sfânt coborât din cer, cheamă pe toţi aceia care se simt muşcaţi, să privească la Isus, ca să aibă viaţa şi pacea.

Hristos a fost rânduit de Dumnezeu să dea o mântuire deplină şi în dar tuturor păcătoşilor, o mântuire potrivită în totul cu însuşirile Fiinţei lui Dumnezeu şi cu toate cerinţele scaunului de judecată al lui Dumnezeu, aşa încât Satana să nu poată să ridice nici-o nedumerire, în privinţa aceasta. Învierea este chezăşia dumnezeiască a lucrării crucii şi slava Celui ce a murit pe ea, aşa că orice credincios poate să se bucure de o deplină iertare şi pace. Dumnezeu îşi găseşte toata plăcerea în Isus şi, fiindcă priveşte pe toţi credincioşii în El, îşi găseşte de asemenea toată plăcerea şi în ei.

Credinţa este unealta prin care păcatul apucă mântuirea lui Hristos. Israelitul muşcat de şarpe trebuia doar să privească spre a trăi, să privească nu la el însuşii, nu la rănile sale, nici la cei din jurul său, ci de-a dreptul şi numai la leacul dat de Dumnezeu. Dacă nu voia, s-au întârzia să privească acolo, nu-i rămânea altceva, decât să moară. El trebuia să-şi îndrepte, cu luare aminte, privirile spre leacul lui Dumnezeu, ridicat în aşa fel, încât toţi să-l poată vedea. Nu era de nici-un folos să privească în altă parte, pentru că porunca spunea: „Oricine este muşcat, şi va privi spre el, va trăi”. Israelitul muşcat n-avea decât şarpele de aramă, deoarece acesta era singurul mijloc de scăpare, orânduit de Dumnezeu.

Tot aşa este şi acum. Păcătosul este chemat să privească spre Isus. Nu i se spune să privească la învăţături, la Biserică, la oameni sau la îngeri. Nu e nici-o scăpare în toate acestea.

Păcătosul e chemat să privească numai la Isus, a cărui moarte şi înviere sunt temelia vecinică a păcii şi a oricărei nădejdi. Dumnezeu spune că „oricine crede în El nu va pieri, ci are viata vecinică”. Aceasta ar trebui să liniştească cu desăvârşire orice inimă turburată din pricina păcatului şi orice cuget muncit. Dumnezeu este împăcat. Şi noi trebuie să fim tot aşa. A te îndoi de lucrul acesta, înseamnă a tăgădui Cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care păcătosul poate să arunce o privire plină de credinţa spre Isus, păcatele sale pier. Sângele lui Isus se varsă peste cugetul său, curăţă orice pată, şterge orice murdărie şi orice lucru rău; la lumina sfinţeniei lui Dumnezeu, nici-o umbră de păcat nu poate rămânea. În sfârşit, încă un lucru trebuie să ţinem în seama: fiecare Israelit muşcat de şarpe trebuia să privească el însuşii spre şarpele de aramă. El nu putea să pună pe un altul să privească în locul său. Viaţa era într-o privire, într-o legătură personală, într-o legătură strânsă a fiecăruia cu leacul dumnezeiesc. Aşa este şi astăzi. Trebuie sa avem a face cu Isus fiecare din noi, personal. Biserica nu poate să ne mântuiască, nici vreo ceată de preoţi sau de slujitori. Trebuie o legătură de-a dreptul cu Isus; fără aceasta, nu este viaţă. „Oricine era muşcat de un şarpe, şi privea spre şarpele de a ramă, trăia”. Aşa era rânduiala lui Dumnezeu atunci, aşa este rânduiala Lui şi în zilele noastre. căci „după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului”. Să luăm seama la cele două cuvinte: „după cum” şi „tot aşa”. Ele se potrivesc fiecărui amănunt al lucrului care închipuia, ca şi al celui care era închipuit, Credinţa priveşte pe fiecare în parte, tot astfel şi pocăinţa şi mântuirea. Este adevărat că ucenicii lui Isus sunt una şi păstrează între ei legătură frăţească, fiecare în parte însă, trebuie să aibă a face cu Hristos şi să meargă cu Hristos fiecare pentru el. Noi nu putem să avem viaţa, nici să trăim prin credinţa altuia.

Dea Dumnezeu ca cetitorul să se gândească adânc la aceste lucruri şi să ia pentru sine adevărul cuprins in pilda şarpelui de aramă, pentru ca astfel să poată privi spre crace cu o credinţă mai adâncă şi mai vie şi să pătrundă mai adânc minunata taina ce se afla acolo!

Această întâmplare, pusa faţă în faţă cu cele petrecute mai înainte, este vrednică de luat în seamă. Cârtirile nu se mai aud. Poporul se apropie de hotarele ţării făgăduite. Urmările muşcăturii şerpilor nu se mai văd. Acum, fără nici-un toiag, fără să lovească ceva cu el, poporul este plin de înviorare. Cu toate că Moabiţii şi Amoniţii sunt în jurul lor, cu toate că puterea lui Sihon le stăvileşte drumul, Dumnezeu poate să facă să ţâşnească o fântână pentru poporul său şi să-i pună în inima şi pe buze, un cântec de biruinţă, în ciuda tuturor greutăţilor din jur. O! Cine este ca Dumnezeul nostru? Ce lucru plin de mângâiere e să cugeti asupra tuturor lucrurilor şi căilor Sale, arătate poporului Său, în toată cutreierarea lor prin pustie! O, de-am învăţa să ne încredem în El în totul, ca să umblăm cu El zi de zi, într-o supunere sfântă şi fericită! Numai aşa vom avea o cărare plină de pace şi binecuvântare.

Aceste trei capitole alcătuiesc o parte deosebită a cărţii noastre – parte în adevăr minunata, bogată în învăţături. Mai întâi ne înfăţişează pe proorocul lacom şi apoi proorociile lui minunate. E ceva groaznic în istoria lui Balaam. Se înţelege că el iubea banii. Vai, dragostea obicinuită din zilele noastre. Aurul şi argintul lui Balac au fost, pentru acest ticălos, o momeală prea atrăgătoare ca să i se poată împotrivi. Dracul îşi cunoştea omul şi preţul cu care putea fi cumpărat

Dacă inima lui Balaam ar fi fost în rânduială cu Dumnezeu, ar fi isprăvit numaidecât cu veştile lui Balac; n-ar fi avut nici-o clipă de şovăială înainte ca să-i dea răspunsul. Însă inima lui Balaam era într-o stare primejdioasă; de la început îl vedem în starea tristă a unui om tulburat de simţăminte care se bat cap în cap. Cu inima s-ar fi dus, fiindcă poftea aurul şi argintul; dar în acelaş timp avea un fel de respect pentru Dumnezeu, o părută evlavie de slujitor, ca o haina cu care sa-şi acopere lacomele lui apucături. Suspina după bani; însă dorea să pună mâna pe ei într-un chip religios. Ticălos om! Numele lui se găseşte pe paginile insuflate ca dovada unei schimbări groaznice şi întunecate în istoria de cădere a omului. „Vai de ei! – zice Iuda – Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorinţa de câştig! Au pierit într-o răscoala ca a lui Core!" De asemenea Petru înfăţişează pe Balaam ca pe cea mai primejdioasă pildă a omenirii căzute, – ca o pilda care a înrâurit asupra unora, dând naştere în ei la lucruri vrednice de dispreţ. El vorbeşte de aceia cărora „Le scapără ochii de preacurvie, şi nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt nişte blestemaţi! După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit, şi au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii. Dar a fost mustrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriţă necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei proorocului" (2 Petru 2:14-16). Aceste locuri din Biblie ne arată lămurit adevărata fire şi duhul lui Balaam. Inima lui era lipită de bani, căci „a iubit plata fărădelegii" şi istoria lui a fost scrisă cu condeiul Duhului Sfânt, ca o înştiinţare straşnică pentru toţi cei ce trăiesc în acest păcat, ca să se ferească de iubirea de bani, căci e o închinare la idoli. Cititorul să-şi amintească de priveliştea arătată în Numeri 22. Acolo se arata două chipuri însemnate: un împărat viclean şi un prooroc lacom şi încăpăţânat. Să cercetăm acum minunatele proorocii spuse de Balaam înaintea lui Balac, împăratul Moabiţilor.

E de mare însemnătate să privim întâmplarea care se desfăşoară pe înălţimile lui Baal. Cât de puţin bănuia Israel ce se petrece între Dumnezeu şi vrăjmaş. Poate că ei cârteau în corturile lor, chiar în clipa când Dumnezeu le vestea desăvârşirea prin gura lacomului prooroc. Balac ar fi vrut ca Israel să fie blestemat; insa Dumnezeu nu îngăduie nimănui să blesteme pe poporul Lui. Putea El însuşii să le spună în ascuns multe lucruri; însă nu îngăduie ca altcineva să vorbească împotriva lor. Putea să nu le cruţe toate abaterile; însă acest lucru nu putea să-l îngăduie altuia.

Acesta este unul din cele mai de seamă adevăruri, întrebarea cea mare nu este atât să ştim ce poate crede vrăjmaşul despre poporul lui Dumnezeu, nici ce crede poporul despre el însuşi, sau ce cred ei unii despre alţii; adevărata şi însemnata întrebare este aceasta: Ce crede Dumnezeu despre poporul Lui? El ştie tot cu privire la popor: tot ce este el, tot ce făcuse şi tot ce era în el. Totul este descoperit în întregime supt privirea Lui pătrunzătoare. Cele mai lăuntrice ascunzişuri ale firii pământeşti şi ale vieţii, toate îi sunt cunoscute. Nici îngerii, nici oamenii, nici dracii nu ne cunosc cum ne cunoaşte Dumnezeu. El ne cunoaşte în chip desăvârşit; şi tocmai cu El avem a face şi totuşi putem spune cu apostolul: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" Dumnezeu ne vede, se gândeşte la noi, vorbeşte despre noi, lucrează în noi potrivit cu lucrarea făcută de El în noi, potrivit cu desăvârşirea lucrării Lui. Privitorii pot să vadă multe greşeli în noi; însă în ce priveşte starea noastră în Hristos, Dumnezeul nostru nu ne vede decât în frumuseţea lui Hristos; suntem „desăvârşiţi în El".

Când Dumnezeu priveşte pe poporul Său, vede în el însăşi lucrarea Lui; şi şade bine slavei Numelui Sau sfânt şi mântuirii Lui, când nu poate descoperi nici-o vină în ai Lui, în cei pe care i-a înfiat în harul Său desăvârşit. Firea Lui, Numele, slava şi desăvârşirea lucrării Lui sunt în joc în starea înaintea Lui a celor pe care i-a adus la El. Iată deci, când vrăjmaşul, sau pârâşul începe sa lucreze, Dumnezeu însuşi vine ca să primească pâra şi să-i răspundă; şi răspunsul Lui este întemeiat totdeauna nu pe ceea ce este poporul în el însuşi, ci pe ceea ce Dumnezeu l-a făcut să fie, potrivit cu desăvârşirea lucrării Sale. Slava Lui a unit-o cu ei şi apărându-i, îşi apără slava Lui. Iată de ce Dumnezeu se aşează între ei şi pârâşii lor. Slava Lui cere sa fie înfăţişaţi în toată frumuseţea în care i-a îmbrăcat El. Daca vrăjmaşul vine să blesteme şi să pârască, Dumnezeu îi răspunde arătându-şi vecinica plăcere în cei aleşi ai Lui, pe care i-a făcut vrednici să stea totdeauna înaintea Lui.

Aceasta se arata în chip izbitor în capitolul 3 al proorocului Zaharia. Şi aici vrăjmaşul vine sa se împotrivească locţiitorului poporului lui Dumnezeu. Cum îi răspunde Dumnezeu? Curăţând, îmbrăcând şi încununând pe acela pe care Satana ar fi voii să-l blesteme şi să-l pârască; urmarea este ca Satanei i se închide gura pentru totdeauna. Hainele murdare sunt luate şi acela, care odinioară era un tăciune, acum e preot împodobit cu mitră; acela, care nu era vrednic decât de focul gheenei, acum e vrednic sa meargă şi să vie în curtea casei lui Dumnezeu. Citind Cântarea Cântărilor, vedem acelaş lucru. Acolo, mirele, gândindu-se la mireasă, îi zice: „Eşti frumoasa de tot, iubito, şi n-ai nici-un cusur" (Cântarea Cântărilor 4:7). Vorbind de ea însăşi, ea nu poate decât să strige: „Sunt neagră" (Cântarea Cântărilor 1:4-5). Tot aşa, în Ioan 13, Domnul Isus priveşte pe ucenici şi le zice: „Voi sunteţi curaţi," deşi, după câteva ceasuri, unul din ei s-a lepădat de El şi a jurat că nu-L cunoştea; aşa de mare deosebire este între ceea ce suntem în noi înşine şi ce suntem în Hristos, între adevărata noastră stare în El, care e neschimbător şi între starea noastră în noi înşine, care e schimbăcioasă.

Oare acest măreţ adevăr al desăvârşirii stării noastre în Hristos, să ne facă nepăsători în viaţa? Departe de noi acest gând! De cunoştinţa stării noastre, desăvârşite în Hristos, se slujeşte Duhul Sfânt ca să ne îndemne să alergăm spre desăvârşire. Ascultaţi aceste cuvinte puternice ale apostolului insuflat de Duhul: „Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli. (Coloseni 3:1-5). Nu trebuie să ne măsurăm starea noastră în Hristos după umblarea noastră; ci dimpotrivă, să ne judecăm umblarea după starea noastră în Hristos. Scoborând starea în Hristos

la nivelul umblării în viaţă, înseamnă să dăm lovitura de moarte întregii înaintări în viaţa creştină.

Adevărul acesta este lămurit în cele patru cuvântări ale lui Balaam. N-am fi avut niciodată această minunată cunoştinţă despre Israel, după „vedenia Celui Atotputernic" – de pe „vârful muntelui" – prin „omul cu ochii deschişi", dacă n-ar fi căutat Balac să-l blesteme. Dumnezeu poate numaidecât să deschidă ochii unui om asupra adevăratei stări a poporului Său înaintea Lui şi asupra hotărârii luate pentru el. Dumnezeu îşi arată gândurile cu privire la ei. Balac şi Balaam cu toate căpeteniile Moabului pot să se adune să asculte blestemul lui Israel; pot „să zidească şapte altare" şi „să aducă pe fiecare altar câte un viţel şi câte un berbece", aurul şi argintul lui Balac pot sa strălucească înaintea ochilor lacomi ai proorocului mincinos; dar toate silinţele unite ale pământului şi iadului, ale oamenilor şi dracilor nu pot să aducă nici cea mai mică adiere de blestem sau de învinuire împotriva Israelului lui Dumnezeu, după cum zadarnic ar fi căutat vrăjmaşul să descopere o meteahnă in zidirea frumoasă a facerii lumii despre care Dumnezeu spusese că-i „foarte bună", tot aşa, zadarnic încercă el să aducă vreo învinuire împotriva celor mântuiţi de Dumnezeu. Ei strălucesc în toată frumuseţea în care ia îmbrăcat El şi, pentru ca să-i vedem astfel, n-avem decât să ne urcăm pe „vârful stâncii" – apoi sa avem „ochii deschişi", şi să privim din punctul de vedere al lui Dumnezeu, adică în „vedenia Celui Atotputernic".

În cea dintâi din minunatele cuvântări a lui Balaam, se vede despărţirea hotărâtă a poporului lui Dumnezeu de toate neamurile: „Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălţimea dealurilor: este un popor care locuieşte deoparte, şi nu face parte dintre neamuri. Cine poate să numere pulberea lui Iacov şi să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi şi sfârşitul meu să fie ca al lor!" (Numeri 23:8:10). Sărman Balaam! Nenorocit om! Dorea să moară de moartea celor după voia lui Dumnezeu. Era lucru prea mare să dorească aceasta, fiindcă uitase că pentru ca să mori de moarta oamenilor după voia lui Dumnezeu, trebuie să ai şi să trăieşti viaţa oamenilor după voia lui Dumnezeu. Mulţi, vai, foarte mulţi, ar vrea să moară de moartea celor după voia lui Dumnezeu, dar vor să şi trăiască viata lor. Iar alţii ar vrea să pună mâna pe aurul şi argintul lui Balac, scriindu-se în cartea Israelului lui Dumnezeu. Zadarnic gând, nenorocită amăgire. „Na putem sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona". Aici Israel e ales şi pus deoparte ca să fie un popor despărţit şi deosebit, un popor care, după gândul lui Dumnezeu privitor la el, nu trebuia să se amestece niciodată cu neamurile şi nici să fie socotiţi printre ele, ori care ar fi fost împrejurările, s-au pentru orice pricină. „Este un popor care locuieşte deoparte", e nenumărat şi puternic. După slovă e adevărat cu privire la sămânţa lui Avraam, şi tot atât de adevărat pentru credincioşii de acum. Din acest mare adevăr ies o mulţime de urmări practice. Poporal lui Dumnezeu trebuia sa fie deoparte pentru Dumnezeu; nu pentru ca ar fi mai bun decât altele, ci numai având în vedere ce este Dumnezeu şi ce vrea El să fie poporul Său. Nu vom urmări mai departe acest adevăr, pentru ca cititorul singur să cugete asupra lui la lumina cuvântului dumnezeiesc: „Un popor care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri".

Dar dacă lui Dumnezeu îi place, în harul Sau desăvârşit, să se unească cu un popor; dacă îl cheamă să fie un popor despărţit, – să trăiască singur în lume şi să strălucească pentru El în mijlocul celor ce stau încă în întunerec şi în umbra morţii, trebuie ca acest popor să fie într-o stare plăcută Lui. Dumnezeu trebuia să-l facă aşa cum voia să-l aibă, ca să fie la înălţimea marelui şi slăvitului Său Nume. Iată de ce, în a doua cuvântare, proorocul arată ceva mai mult: „Balaam şi-a rostit proorocia, şi a zis: „Scoală-te, Balac, şi ascultă! Ia aminte la mine, fiul lui Ţipor! Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini? Iată că am primit poruncă să binecuvântez. Da, El a binecuvântat, şi eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărădelege în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este Împăratul lui, veselia lui. Dumnezeu i-a scos din Egipt. Tăria Lui este pentru el ca a bivolului. Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel. Acum se poate spune despre Iacov şi Israel: Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu! Da, poporul acesta se scoală ca o leoaică, şi se ridică întocmai ca un leu: nu se culcă până ce n-a mâncat prada, şi n-a băut sângele celor ucişi" (Numeri 23:18-24).

Aici ne aflăm pe un loc într-adevăr ridicat, şi tot atât de tare. Este „vârful stâncii" – aerul curat şi priveliştea întinsă „de pe înălţimea dealurilor", unde poporul lui Dumnezeu nu este privit decât în „vedenia Celui Atotputernic" – văzut cum îl vede El, fără cusur, fără zbârcitură, fără altceva de felul acesta, – toate urâciunile fiind şterse din vedere, din pricină că sunt îmbrăcaţi în frumuseţea lui Dumnezeu. În această cuvântare minunata, binecuvântarea şi siguranţa lui Israel nu atârnă de ei înşişi, ci de adevărul şi credincioşia lui Dumnezeu. „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu ai omului, ca săi pară rău". Lucrul acesta pune pe Israel într-un loc de siguranţă, Dumnezeu trebuie să fie adevărat faţă de El însuşi. Este vreo putere care sa-L poată împiedeca să-Şi ţină cuvântul şi jurământul Său? Negreşit că nu. „El a binecuvântat, şi eu nu pot întoarce". Dumnezeu nu vrea şi Satana nu poate întoarce binecuvântarea.

Astfel se sfârşeşte totul. „Totul este pe deplin aşezat şi chezăşuit". În cea dintâi cuvântare, spunea: „Dumnezeu n-a blestemat". Este o vădită creştere, in timp ce Balac poartă din loc în loc pe lacomul prooroc, Dumnezeu are prilejul sa dea pe faţă noi trăsături de frumuseţe în poporul Său şi noi pricini de siguranţă în starea lui, înaintea lui Dumnezeu. Astfel El nu arată numai că este un popor despărţit, locuind deoparte; ci şi un popor mântuit, având pe Dumnezeu cu el şi cu un cântec împărătesc de biruinţă în mijlocul lui. „El nu vede nici-o fărădelege în Iacov, nu vede nici-o răutate în Israel." Cu toate acestea, vrăjmaşul putea spune că e fărădelege şi stricăciune în mijlocul lui. Da, însă cine poate să facă pe Dumnezeu sa-i vadă altfel, când Lui i-a plăcut să-i acopere, ca şi când i-ar acoperi un nor gros, pentru dragostea Numelui Său? Dacă i-a aruncat fărădelegile înapoia Lui, cine poate să i le aducă în faţa Lui? „Dumnezeu este Acela care-i iartă; cine mai poate sa-i osândească?" Dumnezeu vede pe poporul Său atât de desăvârşit, mântuit de orice ar putea să-l osândească, încât poate să-şi aşeze locuinţa în mijlocul lui şi să-i asculte graiul. Aşadar, pe drept cuvânt, putem striga: „Ce a făcut Dumnezeu", nu este „cea făcut Israel". Balac şi Balaam ar fi găsit destule pricini de blestem, dacă ar fi avut în vedere purtarea lui Israel. Lăudat fie Dumnezeu, ca din pricina lucrării Lui, poporul Său stă în picioare; această temelie pe care se bizuie poporul este tot atât de nezguduită, ca şi scaunul de domnie al lui Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" Dacă Dumnezeu stă între noi şi vrăjmaşii nostru, de cine să ne mai temem? Dacă El începe să răspundă oricărui pârâş în sprijinul nostru, atunci negreşit că avem parte de o pace desăvârşită.

Cu toate acestea, împăratul Moabului nădăjduia şi mai încerca să-şi ajungă ţinta; şi fără îndoială că Balaam făcea la fel, fiindcă ei se uniseră împotriva Israelului iui Dumnezeu, după cum fiara şi proorocul mincinos au să se ridice şi să joace în viitorul lui Israel un rol groaznic. „Balaam a văzut că Domnul găseşte cu cale să binecuvinteze pe Israel, şi n-a mai alergat ca în celelalte rânduri la descântece, ci şi-a întors faţa spre pustie. Balaam a ridicat ochii, şi a văzut pe Israel tăbărât în corturi, după seminţiile lui. Atunci Duhul lui Dumnezeu a venit peste el. Balaam şi-a rostit proorocia, şi a zis: „Iată ce zice Balaam, fiul lui Beor, omul cu ochii deschişi, cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede vedenia Celui Atotputernic, cel ce cade cu faţa la pământ, şi ai cărui ochi sunt deschişi: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele! Ele se întind ca nişte văi, ca nişte grădini lângă un râu. Ca nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca nişte cedri pe lângă ape. Apă curge din găleţile lui, şi sămânţa lui este udată de ape mari. Împăratul lui se înalţă mai presus de Agag, şi împărăţia lui ajunge

puternică. Dumnezeu l-a scos din Egipt. Tăria lui este ca a bivolului pentru el. El nimiceşte neamurile care se ridică împotriva lui, le sfarmă oasele, şi le prăpădeşte cu săgeţile lui. Îndoaie genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: Cine-l va scula? Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta şi blestemat să fie oricine te va blestema!" (Numeri 24:1-9).

„Mai sus, tot mai sus", aşa este hotărârea lui Dumnezeu aici. Putem să strigăm dar: „Tot mai sas", pe măsură ce ne suim pe vârful stâncilor şi ascultăm izbitoarele cuvinte pe care era silit proorocul mincinos să le spună. Pentru Israel era din bine in mai bine; pentru Balac din rău în mai rău. El trebuia să audă nu numai binecuvântarea lui Israel, ci şi blestemul pentru cel ce încercase să-l blesteme. Ce bogăţie de har străluceşte în această a treia cuvântare; „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele!" Dacă s-ar fi pogorât cineva să cerceteze aceste corturi şi locuinţe în „vedenia" omului, ar fi putut să i se arate „negre cum sunt corturile Chedrului", însă văzute în „vedenia Celui Atotputernic", erau „frumoase" şi oricine nu le vedea astfel, avea nevoie să-i fie „ochii deschişi". Dacă voi privi pe copiii lui Dumnezeu „din vârful stâncii", îi voi vedea aşa cum îi vede Dumnezeu, adică îmbrăcaţi în frumuseţea lui Hristos – desăvârşiţi în El – primiţi în Cel Preaiubit. Aceasta este pricina care-mi va îngădui să merg cu ei, să fiu împreună cu ei, să trec peste greutăţile şi greşelile lor, peste căderile şi neputinţele lor. Aceasta nu atinge deloc disciplina şi rânduiala din casa lui Dumnezeu. Suntem datori să judecam răul moral şi învăţăturile greşite şi să ne despărţim de cel ce nu umblă după dreptarul Cuvântului scris (1 Corinteni 5:12-13). Dacă nu-i privesc de pe acest loc ridicat, de pe acest pământ dumnezeiesc, sunt încredinţat ca îmi voi opri ochii asupra unei greşeli, asupra unei ticăloşii care îmi vor tulbura în totul mersul meu cu ei, s-au îmi vor vătăma dragostea.

Ceea ce este Israel, în el însuşi nu în Hristos, ne va arăta capitolul ce urmează. Vom vedea acolo în ce rău grozav a căzut. Oare va schimba aceasta judecata lui Dumnezeu? Fireşte că nu. „El nu este un fiu al omului, ca săi pară rău". El îi judecă şi-i pedepseşte pentru păcatele lor, pentru că-i sfânt şi nu poate îngădui niciodată, în poporal Său, ceva nepotrivit cu firea Sa; însă nu putea niciodată să-şi calce cuvântul în preţuirea pe care o făcuse. Dumnezeu cunoştea tot ce-i privea pe ei, El ştia ce erau şi ce făceau ei, şi atunci zisese: „Eu nu văd nici-o fărădelege în Iacov, nu văd nici-o răutate în Israel. Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele!" Luase El puţin în seama păcatele lor? Gândul acesta ar fi o hulă. El putea săi pedepsească pentru păcatele lor; dar îndată ce un vrăjmaş se înfăţişează să-i blesteme sau să-i pârască, El îi stă împotrivă şi zice: „Eu nu vad nici-o fărădelege.... Ce frumoase sunt corturile tale!"

Cititorule, socoteşti că un astfel de chip de a privi harul dumnezeiesc duce la o nepotrivire de păreri? Departe de noi acest gând! Putem fi încredinţaţi că nu suntem niciodată mai depărtaţi de acest rău groaznic, decât atunci când tragem în piept aerul curat şi sfânt de pe „vârful stâncii" din acest loc ridicat, de pe înălţimea căreia e cercetat poporul lui Dumnezeu, nu după ceea ce este el în el însuşi, ci după ceea ce este în Hristos; – nu după gândurile omului, ci după ale lui Dumnezeu. De altfel, singurul chip adevărat şi folositor ca să ne înălţăm purtarea morală, este să rămânem în credinţa acestui adevăr atât de scump şi liniştitor, că Dumnezeu ne vede desăvârşiţi în Hristos.

Nu numai locuinţele lui Israel sunt frumoase înaintea ochilor lui Dumnezeu, ci însuşi poporul ne este înfăţişat ca folosind vechile izvoare ale darului şi mijlocirii care se găsesc în Dumnezeu. „Ele se întind ca nişte văi, ca nişte grădini lângă un râu, ca nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca nişte cedri pe lângă ape". Ce minunat şi desăvârşit în frumuseţe! Să ne mai gândim cât suntem de datori acestor minunate descoperiri în tovărăşia rătăcită a lui Balac cu Balaam! Însă e mai mult decât atât. Nu numai că vedem pe Israel sorbind din izvoarele vecinice ale harului şi mântuirii; dar ca totdeauna, îl vedem ajungând un mijloc de binecuvântare pentru alţii. „Apa curge din găleţile lui". E gândul lui Dumnezeu aici, pentru că cele douăsprezece seminţii ale lui Israel vor mai fi un izvor bogat de binecuvântare pentru toate colţurile pământului. Acelaş lucru învăţăm din Ezechiel 47 şi Zaharia 14, capitole care arată frumuseţea minunate a acestor două cuvântări. Cititorul poate să adâncească singur, cu mare folos duhovnicesc, aceste locuri şi altele asemănătoare cu ele, dar să se ferească de felul nenorocit de a înţelege Scriptura, luând pentru Biserica vie toate binecuvântările anume făcute pentru casa lui Israel şi nelăsând acesteia din urma decât blestemele unei legi călcate. Putem fi încredinţaţi ca Dumnezeu nu va întări un astfel de gând. Israel e prea iubit din pricina părinţilor şi „lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi de chemarea făcută" (Romani 11:29).

Vom isprăvi acest capitol prin cercetarea fugară a celei din urmă cuvântări a lui Balaam. Balac, auzind mărturisirea izbitoare făcută cu privire la viitorul lui Israel şi la nimicirea tuturor vrăjmaşilor lui, a fost grozav de înverşunat.

Piatra din vârf este aşezată pe această măreaţă zidire, Într-adevăr har şi slavă în cea dintâi cuvântare, vedem deplina despărţire a poporului; în a doua, desăvârşita lui mântuire; în a treia, frumuseţea şi belşugul lui moral; în sfârşit, în cea de a patra, suntem chiar pe înălţimea dealurilor, pe creasta cea mai înalta a stâncilor, şi privim adânc câmpiile nemărginire ale slavei, desfăşurându-se în depărtare într-un viitor întins şi fără margini. Vedem pe Leul din seminţia lui Iuda. Îl auzim mugind, îl vedem apucând pe toţi vrăjmaşii şi nimicindu-i. Adevăratul David se suie pe scaunul de domnie al Tatălui Său, Israel stăpâneşte pe pământ şi toţi vrăjmaşii sunt acoperiţi de ruşine şi de veşnic dispreţ.

E cu neputinţă să ne închipuim ceva mai măreţ decât aceste cuvântări; şi sunt cu atât mai însemnate, cu cât se arată chiar la sfârşitul călătoriei lui Israel în pustie, după ce dăduseră multe dovezi de ceea ce erau – din ce stofă erau făcuţi – şi cum erau apucăturile şi privirile lor. Dar Dumnezeu e mai presus de toate şi nimic nu-i schimbă dragostea. Pe cei pe care îi iubeşte, El ii iubeşte până la capăt; iată de ce tovărăşia de la urmă dintre „Fiară şi proorocul mincinos" trebuie să dea greş. Israel, fiind binecuvântat de Dumnezeu, nu trebuia să fie blestemat de nimeni, „Balaam s-a sculat, a plecat, şi s-a întors acasă. Balac a plecat şi el acasă".

Aici ni se arată o nouă întâmplare. Am fost pe vârful muntelui Pisga şi am ascultat mărturia lui Dumnezeu cu privire la Israel; acolo totul era strălucitor, frumos, fără nor şi fără cusur. Dar acum ne aflăm în câmpiile Moabului şi totul s-a schimbat. Acolo am avut a face cu Dumnezeu şi cu gândurile Sale; aici avem a face cu poporul şi căile lui. Ce nepotrivire! Aceasta ne aduce aminte de începutul şi sfârşitul capitolului 12 din 2 Corinteni. În cele dintâi versete, avem starea adevărată a creştinului în Hristos; în Cele de la sfârşit, starea în care poate să cadă, dacă nu veghează. Unele ne arată „un om în Hristos" vrednic să fie răpit în cer în orice clipă; altele ne arata pe sfinţii lui Dumnezeu în stare să se arunce în orice fel de păcate şi nebunii.

Tot aşa este şi cu Israel: îl avem văzut „din vârful stâncilor" în „vedenia Celui Atotputernic" şi apoi văzut în câmpiile Moabului. În cea dintâi întâmplare avem starea lor desăvârşită în Hristos, iar în cea din urmă starea lor nedesăvârşită pe pământ. Cuvântările lui Balaam ne dau preţuirea pe care o face Dumnezeu celei dintâi stări şi săgeata lui Fineas ne dă judecata Sa asupra celei din urmă. Dumnezeu nu-şi va călca nici-odată hotărârea cu privire la starea pe care a dat-o poporului Său înaintea Sa; cu toate acestea, trebuie să-l judece şi să-l pedepsească atunci când mersul lui nu se potriveşte cu această stare. Dragostea Sa binevenita vrea ca starea lor în El să răspundă cu purtarea lor în viaţă. Dar aici, vai, firea pământeasca îşi dă roadele. Îngăduim firii pământeşti să lucreze în felurite chipuri şi atunci Dumnezeul nostru e silit să ia toiagul cârmuirii ca să oprească răul pe care l-am lăsat să se cuibărească.

Balaam, după ce n-a izbutit să blesteme pe Israel, izbuteşte prin vicleşugurile lui să-i facă să păcătuiască, nădăjduind ca astfel să-şi ajungă ţinta. Slava lui Dumnezeu şi binele lui Israel erau cele cari hotărau purtarea credinciosului Fineas. Era o clipă primejdioasă. El înţelegea că trebuia să lucreze în chipul cel mai hotărât. Nu mai era vorba de nici-o îngăduinţă. Sunt vremuri în istoria copiilor lui Dumnezeu când îngăduinţa faţă de om ajunge necredincioşie faţă de Dumnezeu şi judecata sănătoasă e de cea mai mere însemnătate în astfel de împrejurări. Iuţeala lui Fineas a mântuit întreaga adunare, a slăvit pe Dumnezeu în mijlocul poporului Sau şi a zădărnicit în totul planurile vrăjmaşului. Balaam s-a întors la Madianiţii judecaţi; Fineas ajunge capul unei preoţii veşnice.

Dumnezeu să ne dea prin Duhul Său un simţământ atât de mare al desăvârşirii noastre în Hristos, încât mersul nostru sa arate tot mai mult această desăvârşire şi în viaţa de toate zilele.

Aici avem a doua numărătoare a copiilor lui Israel, când erau gata să intre în ţara făgăduinţei. Ce jalnic e când ne gândim că, din şase sute de mii de bărbaţi de război care au fost număraţi la început, numai doi mai trăiau: Iosua şi Caleb. Trupurile tuturor celorlalţi „căzuseră în pustie”. Doi oameni a căror credinţa fusese tare mai vieţuiau ca să-şi primească răsplata.

Ce înştiinţare şi învăţătură pentru noi! Necredinţa împiedeca cea dintâi vârstă de oameni să intre în ţara Canaanului şi îi face să moară în pustie. E faptul pe care Duhul Sfânt îşi întemeiază îndemnurile şi înştiinţările cele mai puternice în tot cuprinsul cărţii insuflate. „Luaţi seama dar, fraţilor, ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea şi necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice:„Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile, ca în ziua răzvrătirii.” Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toţi aceia, care ieşiseră din Egipt prin Moise? Şi cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, şi ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Şi cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinţei lor. Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduinţa intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci şi nouă ni s-a adus o veste bună că şi lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credinţă la cei ce l-au auzit” (Evrei 3:12-19; 4:1-2). Aici se găseşte marea taină a vieţuirii creştine: Cuvântul lui Dumnezeu să găsească credinţă. Singurul lucru care poate folosi în adevăr oricui! Putem sa ascultam mult, să vorbim, să mărturisim mult; însă hotărât că măsura adevăratei puteri duhovniceşti ca să trecem peste greutăţi şi să înfrângem lumea este: primirea Cuvântului lui Dumnezeu cu credinţă. Acest cuvânt e aşezat pentru totdeauna în ceruri şi dacă el e înfipt în inimile noastre prin credinţă, o legătură dumnezeiască ne uneşte cu cerul şi cu tot ce ţine de el; apoi, pe măsură ce inimile noastre vor fi astfel unite cu cerul şi cu Hristos care-i acolo vom fi neapărat despărţiţi de veacul de acum şi ridicaţi deasupra înrâuririi lui. Credinţa pune stăpânire pe tot ce-a dat Dumnezeu. Ea pătrunde astfel dincolo de perdea, sta în picioare, ca văzând pe Cel care nu se vede, se uită la ce nu se vede şi-i veşnic, nu la ce se vede şi-i trecător. Omul socoteşte că bunurile pământului sunt trainice; credinţa nu cunoaşte nimic trainic decât pe Dumnezeu şi Cuvântul Sau. Credinţa ia Cuvântul lui Dumnezeu, îl aşează în adâncimile inimii şi-l păstrează ca pe o comoară de preţ, singurul lucru vrednic să fie numit o comoară. Cine are această comoară este în totul neatârnat de lume. Poate fi sărac de bogăţiile acestei lumi trecătoare; dar, dacă e bogat în credinţă, stăpâneşte bogăţii negrăite „bunurile veşnice şi sfinte”, „bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos”. Dacă vrei sa iei pe Dumnezeu pe Cuvânt, să crezi ce spune El, tocmai fiindcă spune El – şi asta este credinţa – atunci ai în adevăr o comoara care aduce celui ce o are deplina slobozenie faţă de pământ, unde oamenii nu merg decât prin vedere. Credinţa nu cunoaşte altceva văzut şi adevărat decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Şi tocmai lipsa acestei credinţi binecuvântate a fost pricina ţinerii departe a lui Israel de Canaan şi căderea celor şese sute de mii de trupuri omeneşti în pustie. Tot lipsa acestei credinţe ţine miile de copii ai lui Dumnezeu în robie şi în întunerec, în timp ce ar trebui să meargă în lumină şi în slobozenie; îi ţine în deznădejde şi întristare, când ar trebui sa meargă în bucurie şi în puterea plinătăţii mântuirii lui Dumnezeu, îi ţine în frica judecăţii, când ar trebui să meargă în nădejdea slavei; în îndoiala de a nu şti că au scăpat de sabia nimicitorului din Egipt, când ar trebui să se hrănească cu grâul din ţara Canaanului.

Domnul să răspândească lumina şi adevărul Său ca să facă pe copiii Lui să se bucure de plinătatea celor ce au în Hristos, pentru ca să-şi ia adevăratul lor loc pe pământ, mărturisindu-L cum trebuie aici în aşteptarea slăvitei Lui veniri.

Purtarea fetelor lui Ţelofhad, aşa cum ne este istorisită la începutul acestui capitol, se deosebeşte de necredinţa despre care am vorbit. Fireşte că ele nu erau ca aceia care totdeauna sunt gata să părăsească tărâmul dumnezeiesc, să aplece scara dumnezeiască şi să nu primească darurile hărăzite lor prin harul lui Dumnezeu. Ele erau hotărâte prin har, sa pună piciorul credinţei pe pământul cel mai ridicat şi cu un curaj sfânt şi nestrămutat, să ia în stăpânire tot ce le dăduse Dumnezeu.

Iată ceva neobişnuit de minunat. Astfel de cuvinte fac cu atât mai mult bine inimii, cu cât într-un timp ca acesta se ia aşa de puţin în seama starea şi partea copiilor lui Dumnezeu în Hristos, când atâţi oameni se mulţumesc să meargă din zi în zi şi din an în an, neângrijindu-se măcar să cerceteze lucrurile care le sunt date în dar de Dumnezeu. E trist să vezi nepăsarea pe care o au mulţi creştini adevăraţi pentru lucruri aşa de însemnate ca: starea în Hristos, mersul în viaţă şi nădejdea credinciosului şi Bisericii lui Dumnezeu. Asta înseamnă să păcătuieşti împotriva harului şi să necinsteşti pe Domnul, arătându-te nepăsător faţă de ceea ce ni s-a descoperit asupra stării în Hristos şi mersului pe pământ: fie a Bisericii, fie a harului creştin. Dacă Dumnezeu, în harul Său, a binevoit să ne dea daruri de preţ, ca creştini, nu trebuie oare sa căutăm să cunoaştem care sunt aceste daruri? Nu trebuie oare să căutăm să ni le însuşim prin credinţă? Înseamnă oare ca cinstim pe Dumnezeul nostru şi descoperirile Lui, când puţin ne pasă să ştim dacă suntem robi sau fii, dacă avem sau nu Duhul Sfânt în noi; dacă suntem supt lege sau supt har; daca chemarea noastră este cerească sau pământească? Fireşte că nu. Dacă e ceva mai lămurit în Scriptură, este faptul ca Dumnezeu îşi găseşte plăcerea în cei ce preţuiesc şi se bucura de ce ne-a dat dragostea Lui şi în cei care îşi găsesc bucuria în El. Vedem pe aceste fete ale lui Iosif – fiindcă le putem numi astfel – fără tată, slabe şi părăsite, omeneşte vorbind. Moartea rupsese legătura văzută care le unea cu adevărata moştenire a poporului. S-au mulţumit ele să se lepede de ea cu nepăsare? Le era totuna că au s-au n-au un loc sau o parte de moştenire cu Israelul lui Dumnezeu? O, nu! Aceste femei alese ne dau o pildă ca s-o învăţăm şi s-o trăim, o râvnă care răcoreşte inima lui Dumnezeu. Erau încredinţate că era pentru ele, în pământul făgăduit, o parte de moştenire pe care nici moartea, nici vreo altă întâmplare din pustie nu putea să le-o ia vreodată. „Pentru ce să se stingă numele tatălui nostru din mijlocul familiei lui, pentru ca n-a avut fii?” Moartea, lipsa părţii bărbăteşti, nimic în lume nu poate nimici bunătatea lui Dumnezeu! E cu neputinţă. „Dă-ne şi nouă deci o moştenire între fraţii tatălui nostru”.

Cuvinte minunate, care se suie drept la scaunul de domnie şi la inima Dumnezeului lui Israel. Ele făcuseră şi o mărturie din cele mai puternice înaintea întregii adunări. Moise e luat pe neaşteptate. El era un slujitor şi însă unul binecuvântat şi ales, cu toate acestea, în minunata Carte a pustiei – Numeri – s-au ivit întâmplări, pe care Moise n-a fost în stare să le lămurească, aşa, de pilda, e întâmplarea oamenilor necuraţi din capitolul 9 şi aceasta a fetelor lui Ţelofhad.

Iată o biruinţă strălucită înaintea întregii adunări. Credinţa plină de îndrăzneală totuna e răsplătită. Ea slăveşte pe Dumnezeu, îi aduce cinste. În tot Vechiul şi Noul Testament, vedem acest mare adevăr, că Dumnezeu îşi găseşte plăcerea într-o credinţă plina de îndrăzneală, care foloseşte şi ţine cu tărie tot ce a dat El, neprimind, nici chiar în faţa slăbiciunii omeneşti şi a morţii, să părăsească cea mai mică parte din moştenirea dumnezeiască. Chiar dacă oasele lui Ţelofhad zăceau în nisipul pustiei şi nici-o sămânţă de bărbat nu mai era ca săi păstreze numele, credinţa putea să se ridice deasupra tuturor acestor lucruri şi să se bizuiască pe credincioşia lui Dumnezeu care va face tot ce făgăduise Cuvântul Său. „Fetele lui Ţelofhad au dreptate”. Şi ele au totdeauna. Cuvintele lor sunt cuvintele credinţei şi deci sunt totdeauna drepte înaintea lui Dumnezeu. E grozav să pui margini „Sfântului lui Israel”. Lui îi place să ne încredem şi să ne folosim de El. Pentru credinţă, bogăţiile lui Dumnezeu nu seacă niciodată. Dumnezeu n-ar putea să amăgească credinţa, după cum n-ar putea să se făgăduiască pe El însuşii. În aceasta lume, singurul lucru care în adevăr poate să bucure şi să răcorească inima lui Dumnezeu este credinţa; şi o credinţă care poate sa se încreadă numai în El totdeauna îl va putea iubi, sluji şi lauda.

Suntem deci îndatoraţi faţă de fetele lui Ţelofhad. Ele ne dau o lecţie de mare preţ, mai mult, purtarea lor a fost pricina descoperirii unui nou adevăr, care trebuia să fie temelia unei orânduieli dumnezeieşti pentru toate vârstele de oameni viitoare. Dumnezeu a poruncit lui Moise şi ia zis: „Când un om va muri fără să lase fii, să treceţi moştenirea lui asupra fetei lui” (Numeri 27:8).

Aici avem o mare orânduire privitoare la moştenire, despre care, omeneşte vorbind, n-am fi ştiut nimic fără credinţa şi purtarea credincioasă a acestor femei alese. Daca ar fi ascultat de glasul temerii şi necredinţei; dacă n-ar fi voit să se înfăţişeze înaintea adunării pentru cererea drepturilor credinţei, nu numai ca ar fi pierdut moştenirea şi binecuvântarea lor personală, ci pentru viitor toate fetele din Israel, care sar fi găsit într-o stare asemănătoare, ar fi fost la fel lipsite de partea lor de moştenire. Pe când, lucrând în puterea credinţei, ele îşi păstrează moştenirea, dobândesc binecuvântarea şi primesc mărturia lui Dumnezeu, numele lor strălucesc pe filele insuflate şi purtarea lor a fost pricina unei hotărâri dumnezeieşti, care trebuia să cârmuiască toate vârstele de oameni viitoare.

Cea din urmă parte a capitolului 27 e minunată. Căile cârmuirii morale a lui Dumnezeu ne sunt arătate într-un fel care ne mişcă inima.

Moise nu trebuia să treacă Iordanul. Nu numai că nu i se mai încredinţa trecerea poporului, dar nici chiar el însuşi nu putea trece. Aşa era rânduiala dreaptă a cârmuirii morale a lui Dumnezeu. De altă parte, vedem harul strălucind într-o lumină neobişnuită, în faptul că Moise este dus chiar de mâna lui Dumnezeu pe vârful muntelui, ca să vadă de acolo ţara făgăduită în toata măreţia ei: nu numai aşa cum a avut-o Israel, ci şi cum le-a hărăzit-o Dumnezeu la început.

Acest rod al harului se arată şi mai deplin la sfârşitul Deuteronomului, unde ni se spune că Dumnezeu a îngropat pe iubitul Său rob. Într-adevăr că nu mai e ceva asemănător în istoria sfinţilor lui Dumnezeu. Nu ne vom opri asupra acestui adevăr. Moise vorbind fără socotinţă, nu i-a mai fost îngăduit să treacă Iordanul. Dumnezeu lucra aici în cârmuirea Lui morală. Dar Moise a fost dus pe vârful muntelui Pisga, pentru ca să aibă, în tovărăşia lui Dumnezeu, o vedere deplină a moştenirii; apoi, Dumnezeu a făcut un mormânt şi 1-a îngropat acolo. Aici Dumnezeu era în har, prin care face totdeauna ca „din cel ce mănâncă sa iasă ce se mănâncă şi din cel tare să iasă dulceaţă”. E minunat sa ai parte de un aşa har! Să ne bucurăm tot mai mult de el.

Isprăvind, vom spune cât de dezbrăcat de sine este Moise în aşezarea urmaşului său. Acest om sfânt al lui Dumnezeu s-a deosebit totdeauna printr-un duh cu totul dezbrăcat de sine. Un har minunat şi destul de puţin întâlnit. Nu-l vedem niciodată căutând foloasele lui; dimpotrivă, ori de câte ori a avut prilejul să-şi facă nume mare de avere, el a arătat hotărât că slava lui Dumnezeu şi binele poporului său îl stăpâneau şi-i umpleau inima, nelăsându-i nici-un loc pentru sine însuşi.

Aşa stau lucrurile în cea din urmă parte a acestui capitol. Când Moise înţelege ca nu trebuie să treacă Iordanul, în loc să-i pară rău, nu se gândeşte decât la foloasele adunării.

Cât de plăcute erau aceste cuvinte pentru Cel ce-şi iubea atât de mult poporul şi care îl îngrijea necurmat! Moise era mulţămit, numai nevoile lui Israel să fie împlinite. Numai lucrarea să se facă, încolo puţin îi pasă cine ar fi lucrătorul. Cât despre el, poate să-şi părăsească liniştit foloasele lui şi să-şi încredinţeze soarta în mâinile lui Dumnezeu, care va îngriji de el. Însă inima lui iubitoare este mişcată de duioşie pentru poporul preaiubit al lui Dumnezeu şi îndată ce vede pe Iosua pus povăţuitor al lor, e gata să plece ca să intre în odihna veşnică. O, de ar fi printre noi un număr mai mare de astfel de slujitori, deosebiţi prin duhul minunat al lui Moise! Dar, vai! trebuie să spunem din nou cuvintele apostolului: „Toţi umblă după foloasele lor şi nu după ale lui Isus Hristos”. O, Doamne, ia-ne inimile ca să dorească o mai adâncă predare a duhului, sufletului şi a trupului nostru în slujba Ta binecuvântată. De am putea învăţa în adevăr să nu mai trăim pentru noi înşine, ci pentru Acela care a murit pentru noi; care S-a coborât din ceruri pe acest pământ pentru păcatele noastre; care s-a înălţat de pe pământ la ceruri, unde are grijă de slăbiciunile noastre; şi care va veni iarăşi spre slava şi mântuirea noastră veşnică.

Acest capitol trebui citit împreună cu 29. Ele alcătuiesc o parte deosebită a cărţii, plină de folos şi de învăţătură. Începutul capitolului 28 ne lămureşte pe scurt cuprinsul întregii părţi.

Aceste cuvinte dau cititorului cheia întregii părţi. E lămurit. „Darul Meu de mâncare”, „hrana jertfelor Mele”, „îmi sunt de un plăcut miros”. Toate acestea sunt apăsate cu putere. Aici vedem că gândul de căpetenie este Hristos, în legătură cu Dumnezeu. Hristos nu atât ca răspunzând nevoilor noastre – ceea ce este adevărat – ci mai cu seamă Hristos care bucură inima lui Dumnezeu. E „jertfa lui Dumnezeu”, numire într-adevăr minunata, la care puţini ne gândim şi puţini o înţelegem. Suntem foarte porniţi să privim pe Hristos numai ca pe urzitorul mântuirii noastre, ca pe Cel prin care suntem iertaţi şi scăpaţi de iad şi nu ca pe Acela de care se slujeşte Dumnezeu, ca să-şi verse binecuvântările asupra noastră. Da, „El este Urzitorul mântuirii vecinice pentru toţi cei ce se încred în El”. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn. A murii, El, Cel neprihănit, pentru păcătoşi ca să ne aducă la Dumnezeu. El ne mântuieşte de păcate, de puterea lor de acum şi de urmările lor pentru viitor.

Toate acestea sunt adevărate şi de aceia în aceste două capitole, ca şi în fiecare parte din ele, e vorbe de darul de mâncare adus pentru păcat (Vezi cap. 28:15, 22, 30; 29:5, 11, 16, 19, 22, 25, 28, 31, 34, 38), Mai mult de treisprezece ori se pomeneşte de darul de mâncare al

ispăşirii pentru păcat; şi totuşi se vede cât de colo că gândul de căpetenie al acestor capitole nu este numai păcatul s-au ispăşirea lui. Nu ni se vorbeşte despre aceasta în versetul pomenit – cu toate că acest verset ne da, pe scurt, cuprinsul celor două capitole; nici nu lasă măcar să se înţeleagă ceva în aceasta privinţa, înainte de versetul cincisprezece. Poate că mai e nevoie să adăugăm că, în ce priveşte pe om, darul de mâncare pentru păcat, îi arată neapărat că-i păcătos.

Ar fi cu neputinţă să vorbim de om, apropiat de Dumnezeu şi în legătură cu El, fără să aducem ca temelie, neapărat trebuincioasă, moartea ispăşitoare a lui Hristos. E lucrul pe care inima îl recunoaşte cu adânca bucurie. Minunea scumpei jertfe a lui Hristos va fi, în toate veacurile viitoare, un izvor de înviorare pentru sufletele noastre.

Dar în Hristos şi-n moartea Sa e ceva mai mult decât purtarea păcatelor şi împlinirea nevoilor noastre! Putem citi oare capitolele 28 şi 29 din Numeri, fără să vedem adevărul acesta? Să ne gândim la un fapt care izbeşte chiar pe un copil: sunt şaptezeci de versete în acest capitol; şi numai treisprezece din ele sunt cu privire la darul pentru păcat, pe când cele cincizeci şi şapte nu vorbesc decât de jertfele de un placul miros.

Într-un cuvânt, gândul de căpetenie în acest capitol este plăcerea ce o găseşte Dumnezeu în Hristos. Dimineaţa şi seara, zi cu zi, săptămână după săptămână, dintr-o lună într-alta, de la începutul până la sfârşitul anului, Hristos este mirosul plăcut şi preţul cel mai mare înaintea lui Dumnezeu. E adevărat că, prin harul lui Dumnezeu şi al lui Isus Hristos, Fiul Său, păcatele ne sunt ispăşite, judecate şi şterse pentru totdeauna, greşelile ne sunt iertate şi vina nimicită. Dar, afară de aceasta şi mai pe sus de toate, inima lui Dumnezeu e hrănită, răcorită şi înveselită de Hristos. Ce înfăţişa Mielul de dimineaţă şi Mielul de seară? Este un dar de mâncare pentru păcat sau o ardere de tot?

Ce erau cei doi miei pentru Sabat (versetul 9-10)? Un dar de mâncare pentru păcat s-au o ardere de tot „Aceasta este arderea de tot pentru fiecare zi de Sabat”. Trebuia să fie îndoită, pentru ca sabatul închipuia odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu când va avea loc o îndoită preţuire a lui Hristos. Felul acestui dar de mâncare este destul de învederat, Hristos era plăcerea lui Dumnezeu; aşa era gândul de căpetenie al arderii de tot. Darul de mâncare pentru păcat este Hristos în legătura cu noi. În darul pentru păcat e vorba de chipul urâcios al păcatului; în arderea de tot, e vorba de preţul nemăsurat al lui Hristos, după însăşi preţuirea lui Dumnezeu.

Tot aşa era la începutul lunilor. Într-un cuvânt, în tot şirul sărbătorilor, gândul de căpetenie este Hristos de un miros plăcut. Darul de mâncare pentru păcat nu lipseşte niciodată; însă darurile de mâncare de un miros plăcut iau cel dintâi loc, cum uşor se vede. Nu putem să citim această parte, însemnată din Scriptură, fără să băgăm de seamă deosebirea dintre locul pe care-l are darul de mâncare pentru păcat şi locul pe care-l are arderea de tot. Cu prilejul celei dintâi jertfe, nu se vorbeşte decât de „un ţap” în timp ce a doua ni se înfăţişează cu treisprezece viţei, patrusprezece miei”, etc.

De ce ne-om fi oprind atâta asupra lor? Numai ca să arătam cititorului creştin adevăratul fel de închinare pe care îl cere Dumnezeu şi-n care se desfătează El. Dumnezeu îşi găseşte plăcerea în Hristos, iar năzuinţa noastră statornică trebuie să fie să înfăţişăm lui Dumnezeu pe Acela în care-şi găseşte El plăcerea. Hristos ar trebui să fie totdeauna materialul închinării noastre şi va fi pe măsura ce vom fi mânaţi de Duhul lui Dumnezeu. De câte ori, însă, nu e dimpotrivă! Fie în închinarea laolaltă, fie în odăiţa noastră, de atâtea ori cuvântul e slab, duhul trist şi greu. Suntem plini de noi înşine, în loc să fim plini de Hristos; şi atunci Duhul Sfânt, în loc să-şi poată face lucrarea Sa, care stă în a lua lucrurile lui Hristos şi a ni le da nouă, e silit să lucreze cu noi înşine ca să ne judece, pentru că mersul nostru n-a fost curat.

Starea aceasta este de plâns şi cere multă băgare de seamă din partea noastră, fie că e vorba de adunare, fie de evlavia noastră personală. Pentru ce sunt adunările noastre de atâtea ori aşa de lipsite de viaţă, atât de slabe şi adormite? Pentru ce cântarea şi rugăciunile sunt atât de puţin ce ar trebui să fie? De ce sunt în mijlocul nostru atât de puţine lucruri de care ar putea Dumnezeu vorbi ca fiind „hrana jertfelor Lui mistuite de foc, care îi este de un miros plăcut?” Fiind plini de noi înşine, de nevoile sau greutăţile noastre, nu suntem în stare să aducem lui Dumnezeu „carnea jertfei Lui”. Îi luăm tocmai ce-i suntem datori şi ce doreşte inima Sa.

Dar trebuie oare să tăgăduim ispitele, greutăţile şi nevoile noastre? Nu; însă trebuie sa le încredinţăm Lui. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, fiindcă El poartă grija de noi. Nu e asta de ajuns? Nu trebuie să fim destul de izbăviţi de noi înşine, când ne adunăm în Numele Lui, ca să-i arătăm altceva decât ce ne priveşte pe noi? Fireşte că nu ne putem închipui că păcatele, greutăţile sau necazurile noastre ar fi hrana jertfei lui Dumnezeu. Aceste lucruri e drept că El le-a luat asupra Lui; însă nu pot fi înfăţişate ca hrana Sa.

Să căutăm să ne păstram într-o stare de suflet care să ne facă să înfăţişăm lui Dumnezeu ceea ce numeşte El „hrana jertfelor”.

Să fim mai plini de Hristos ca „miros plăcut lui Dumnezeu”. Asta nu înseamnă că trebuie să preţuim mai puţin jertfa pentru păcat; departe de noi acest gând! Numai să ne aducem aminte ca în Isus Hristos este ceva mai mult decât iertarea păcatelor şi mântuirea sufletelor. Arderea de tot şi stropirea ne înfăţişează pe Hristos ca un miros plăcut, ca hrana jertfei lui Dumnezeu, ca bucuria inimii Lui. Mai trebuie să stăruim asupra faptului că Acela care este un miros plăcut lui Dumnezeu, este Acelaşi care a fost făcut blestem pentru noi? Fireşte că orice creştin recunoaşte aceasta. Suntem foarte porniţi să ne mărginim numai la lucrarea făcută de Hristos, uitând ce este El pentru Dumnezeu.

În „Gânduri asupra Leviticului”, am înfăţişat cititorului ce ne-a arătat Dumnezeu asupra jertfelor şi sărbătorilor, aşa că nu ne mai oprim aici asupra lor. Cartea aceea se poate cumpăra de la tipografie (a se citi lămuririle în capitolele 1-8 şi 3).

Nu putem să citim această parte, însemnată din Scriptură, fără să băgăm de seamă deosebirea dintre locul pe care-l are darul de mâncare pentru păcat şi locul pe care-l are arderea de tot. Cu prilejul celei dintâi jertfe, nu se vorbeşte decât de „un ţap” în timp ce a doua ni se înfăţişează cu treisprezece viţei, patrusprezece miei”, etc.

De ce ne-om fi oprind atâta asupra lor? Numai ca să arătam cititorului creştin adevăratul fel de închinare pe care îl cere Dumnezeu şi-n care se desfătează El. Dumnezeu îşi găseşte plăcerea în Hristos, iar năzuinţa noastră statornică trebuie să fie să înfăţişăm lui Dumnezeu pe Acela în care-şi găseşte El plăcerea. Hristos ar trebui să fie totdeauna materialul închinării noastre şi va fi pe măsura ce vom fi mânaţi de Duhul lui Dumnezeu. De câte ori, însă, nu e dimpotrivă! Fie în închinarea laolaltă, fie în odăiţa noastră, de atâtea ori cuvântul e slab, duhul trist şi greu. Suntem plini de noi înşine, în loc să fim plini de Hristos; şi atunci Duhul Sfânt, în loc să-şi poată face lucrarea Sa, care stă în a lua lucrurile lui Hristos şi a ni le da nouă, e silit să lucreze cu noi înşine ca să ne judece, pentru că mersul nostru n-a fost curat.

Starea aceasta este de plâns şi cere multă băgare de seamă din partea noastră, fie că e vorba de adunare, fie de evlavia noastră personală. Pentru ce sunt adunările noastre de atâtea ori aşa de lipsite de viaţă, atât de slabe şi adormite? Pentru ce cântarea şi rugăciunile sunt atât de puţin ce ar trebui să fie? De ce sunt în mijlocul nostru atât de puţine lucruri de care ar putea Dumnezeu vorbi ca fiind „hrana jertfelor Lui

mistuite de foc, care îi este de un miros plăcut?” Fiind plini de noi înşine, de nevoile sau greutăţile noastre, nu suntem în stare să aducem lui Dumnezeu „carnea jertfei Lui”. Îi luăm tocmai ce-i suntem datori şi ce doreşte inima Sa.

Dar trebuie oare să tăgăduim ispitele, greutăţile şi nevoile noastre? Nu; însă trebuie sa le încredinţăm Lui. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, fiindcă El poartă grija de noi. Nu e asta de ajuns? Nu trebuie să fim destul de izbăviţi de noi înşine, când ne adunăm în Numele Lui, ca să-i arătăm altceva decât ce ne priveşte pe noi? Fireşte că nu ne putem închipui că păcatele, greutăţile sau necazurile noastre ar fi hrana jertfei lui Dumnezeu. Aceste lucruri e drept că El le-a luat asupra Lui; însă nu pot fi înfăţişate ca hrana Sa.

Să căutăm să ne păstram într-o stare de suflet care să ne facă să înfăţişăm lui Dumnezeu ceea ce numeşte El „hrana jertfelor”.

Să fim mai plini de Hristos ca „miros plăcut lui Dumnezeu”. Asta nu înseamnă că trebuie să preţuim mai puţin jertfa pentru păcat; departe de noi acest gând! Numai să ne aducem aminte ca în Isus Hristos este ceva mai mult decât iertarea păcatelor şi mântuirea sufletelor. Arderea de tot şi stropirea ne înfăţişează pe Hristos ca un miros plăcut, ca hrana jertfei lui Dumnezeu, ca bucuria inimii Lui. Mai trebuie să stăruim asupra faptului că Acela care este un miros plăcut lui Dumnezeu, este Acelaşi care a fost făcut blestem pentru noi? Fireşte că orice creştin recunoaşte aceasta. Suntem foarte porniţi să ne mărginim numai la lucrarea făcută de Hristos, uitând ce este El pentru Dumnezeu.

În „Gânduri asupra Leviticului”, am înfăţişat cititorului ce ne-a arătat Dumnezeu asupra jertfelor şi sărbătorilor, aşa că nu ne mai oprim aici asupra lor. Cartea aceea se poate cumpăra de la tipografie (a se citi lămuririle în capitolele 1-8 şi 3).

Această mică parte are în vedere căile lui Dumnezeu cu Israel. Ea se potriveşte numai pentru Israel şi vorbeşte de juruinţe şi legăminte. Între bărbat şi femeie aici este o deosebire însemnată. La fel şi cu o femeie măritata: Bărbatul ei putea să întărească sau să strice juruinţele sau jurămintele ei.

Aşa era legea asupra juruinţelor. Omul nu putea să-şi calce juruinţele. Era dator să împlinească tot ce spusese. Orice lucru început era ţinut fără şovăire până la sfârşit. Nu era nici-o uşă de scăpare, nici un alt mijloc.

Şi ştim cine este Acela care, în harul Său, desăvârşit, a luat această ţintă şi de bună voie a primit să împlinească voia lui Dumnezeu, oricare ar fi fost ea. Ştim cine este Acela care a zis: „îmi voi împlini juruinţele făcute Domnului, în fata întregului său popor” (Psalmul 116:14). „Omul Isus Hristos”, luând asupra Lui juruinţele, le-a îndeplinit în chip desăvârşit spre slava lui Dumnezeu şi pentru binecuvântarea vecinică a poporului Său. Îl auzim strigând în neliniştea adâncă a sufletului, în grădina Ghetsimani: „Dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine!” Dar nu era cu putinţă, El avea de săvârşit lucrarea de mântuire a omului; trebuia să treacă prin apele adânci şi negre ale morţii, ale judecăţii şi mâniei;

trebuia să dea piept cu toate urmările stării omului. Avea să fie botezat cu un botez şi a fost la strâmtoare până la săvârşirea lui. Cu alte vorbe, trebuia să moară, pentru ca prin moarte, să deschidă zăgazurile, lăsând să curgă slobod peste poporul Său valurile puternice ale dragostei vecinice şi dumnezeieşti. Laudă şi închinare se cuvine în veci Numelui Său scump.

Când e vorba de fată sau femeie, ele închipuiesc pe poporul israelit în două stări: sub stăpânirea sau cârmuirea morală a lui Dumnezeu şi sub har. Dacă privim pe Israel din punct de vedere al cârmuirii morale a lui Dumnezeu, Dumnezeu care-i în acelaş timp Tată şi Soţ, a tăcut, pentru ca juruinţele şi legămintele lui Israel să rămână în picioare şi până azi neamul acesta sufere urmările cuvintelor: „Mai bine să nu faci nici-o juruinţă, decât să faci o juruinţă şi să n-o împlineşti” (Eclesiastul 5:5).

De altă parte, privind pe Israel din punct de vedere al harului, Tatăl şi Soţul a luat asupra Sa totul pentru ca Israel să fie iertat şi mai târziu adus în plinătatea binecuvântării; nu numai pe temeiul juruitelor împlinite sau pe jurămintele întărite, ci pe temeiul harului şi îndurării şi prin sângele legământului vecinic. Cât de însemnat este să vedem pe Hristos pretutindeni! El e miezul şi temelia, începutul şi sfârşitul tuturor căilor lui Dumnezeu. De ne-ar fi totdeauna inimile pline de El! De L-ar lăuda buzele şi viaţa noastră! De ne-ar face dragostea Sa să trăim pentru slava Sa, câte zile vom avea pe acest pământ, până când vom ajunge în locuinţa noastră din cer, ca să fim veşnic nedespărţiţi cu El.

Am dat aici ce-am socotit că ar fi gândul de căpetenie al acestui capitol, dar nu ne îndoim că s-ar putea potrivi în parte şi fiecărui ins; pentru ca această parte, ca toate din Scriptură, a fost scrisă pentru învăţătura noastră. Aceasta trebuie să fie totdeauna desfătarea creştinului, să adâncească toate căile lui Dumnezeu, fie în har sau în stăpânirea Lui morală, căile Sale pentru Israel ca şi pentru Biserică, în sfârşit, căile Sale pentru toţi şi pentru fiecare.

Aici este cea din urmă înfăţişare a vieţii oficiale a lui Moise, după cum în Deuteronom 34 este sfârşitul istoriei lui personale.

E o parte foarte însemnată. Dumnezeu a zis lui Moise: „Răzbună pe copiii lui Israel împotriva Madianiţilor”. Poporul fusese ispitit prin vicleniile fetelor lui Madian, din pricina înrâuririi primejdioase a lui Balaam, fiul lui Beor şi acum sunt chemaţi să se curăţească deplin de toată întinăciunea luată prin lipsă de veghere. Sabia trebuia scoasă împotriva Madianiţilor; toată rămăşiţa lor trebuia să treacă fie prin focul judecăţii, fie prin apa stropirii. Tot răul trebuia judecat.

Acest război am putea spune că era nefiresc. Într-adevăr, poporul n-ar fi trebuit să aibă nici-un prilej să-l facă. Nu era unul din războaiele Canaanului, ci numai urmarea necredinţei lor, sau a legăturilor nelegiuite cu cei netăiaţi împrejur. De aceea, cu toate că Iosua, fiul lui Nun, fusese pus urmaş lui Moise, drept cârmuitor al adunării, nu-l vedem luând parte la acest război. Dimpotrivă, cârmuirea acestui război e încredinţată lui Fineas, fiul preotului Eleazar, care-l începe „cu uneltele sfinte şi trâmbiţele răsunătoare”.

Preotul este persoana de căpetenie; uneltele sfinte suni instrumentele de căpetenie. E vorba să se şteargă întinăciunea pricinuită de întovărăşirea necurată cu vrăjmaşul şi prin urmare, în loc de un general cu suliţă şi sabie, se arată întâi un preot cu uneltele altarului, ce-i drept este şi sabie, dar nu ea este lucrul de căpetenie, ci preotul şi uneltele sfinte. Şi acest preot este acelaş om care a împlinit cel dintâi judecata asupra aceluiaşi rău, care trebuia răzbunat acum.

învăţătura pe care o scoatem de aici este lămurită, Madianiţii ne înfăţişează înrâurirea pe care o are lumea asupra inimilor copiilor lui Dumnezeu, puterea fermecătoare şi amăgitoare, întrebuinţată de Satana ca să ne împiedece să ne bucurăm de partea noastră cerească. Israel n-ar fi trebuit să aibă deloc a face cu aceşti Madianiţi; însă prin lipsa de veghere, fiind târâţi în tovărăşia lor, nu le mai rămânea decât să lupte şi să-i nimicească pe toţi.

Tot aşa este şi cu noi creştinii. Datoria noastră este să trecem prin această lume ca nişte călători şi străini, neavând a face cu ea, decât ca martori răbdători ai harului lui Hristos şi strălucind astfel ca nişte lumini în mijlocul acestui întunerec moral. Ne lăsăm târâţi în tovărăşia lumii şi de aceea ne trezim încurcaţi în necazuri şi în lupte care nu se potrivesc deloc cu noi. Războiul cu Madian nu făcea parte din lucrarea adevărată a lui Israel. Israel singur şi-l făcuse. Însă Dumnezeu e plin de har, de aceea printr-o întrebuinţare deosebită a slujbei preoţeştii, ei nu numai că au putut să biruiască pe Madianiţi, dar au adus şi multă pradă de război. Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, scoate binele din rău; Ei se îndură chiar să primească o parte din prăzile luate de la Madianiţi. Cu toate acestea, răul trebuie judecat în totul. „Toţi bărbaţii" trebuiau ucişi toţi aceia în care fusese puterea răului trebuiau nimiciţi cu desăvârşire; iar la urmă focul judecăţii şi apa stropirii şi-au făcut lucrarea asupra prăzii, înainte ca Dumnezeu sau poporul Său să fi atins cea mai mică parte din ea.

Dumnezeu să ne facă să fim despărţiţi în totul de lume şi să ne urmărim calea ce ţine de cer ca oameni a căror parte este acolo sus!

Faptul istorisit în acest capitol a dat loc la multă vorbă. Păreri foarte deosebite au fost date asupra purtării celor două seminţii şi jumătate. Aveau dreptate să-şi aleagă moştenirea pe malul Iordanului, care ţine de pustie sau nu? Purtarea lor în această lucrare este dovadă de putere, ori de slăbiciune? Cum se putea ajunge la o judecată sănătoasă în această privinţă?

Mai întâi, unde era locul adevărat al lui Israel, moştenirea făgăduita de Dumnezeu? Firește, de partea cealaltă a Iordanului, în tara Canaan. Ei bine, n-ar trebui să fie de ajuns acest lucru? O inimă care ar fi gândit, simţit şi judecat cu Dumnezeu, ar fi mai putut oare să se gândească să aleagă o alta parte decât aceia pe care i-o hotărâse şi da-se Dumnezeu? Cu neputinţă. Nu-i nevoie să mergem mai departe. Era o greşeală şi o lipsă de credinţă din partea lui Ruben, Gad şi a jumătăţii de seminţie a lui Manase, să-şi aleagă un hotar dincoace de Iordan. Purtarea lor era cârmuită de pricini personale şi lumeşti. Ei s-au minunat de „ţara lui Iaezer şi de ţara Galaadului" şi le-au preţuit numai după foloasele lor, fără nici-o privire la judecata şi voia lui Dumnezeu. Dacă ar fi privit numai la Dumnezeu, nu s-ar fi gândit niciodată să se aşeze dincoace de Iordan.

Dacă nu suntem cu inima curata, ajungem în împrejurări care ridică tot felul de întrebări. E foarte însemnat să pot urma, prin harul dumnezeiesc, o linie de purtare şi să calci pe o cale care n-ar putea aduce vreo îndoială. Dreptul nostru sfânt şi fericit este să ne purtăm în aşa chip ca să nu se poată ivi nici-o încurcătură. Taina unei astfel de purtări este să umblăm cu Dumnezeu şi să avem astfel purtarea rânduită în totul după Cuvântul Său.

Această istorie ne arata că Ruben şi Gad nu s-au purtat aşa. Erau oameni cu inima împărţită şi cu gândurile amestecate; oameni care căutau foloasele lor şi nu lucrurile lui Dumnezeu. Dacă inimile le-ar fi fost pline de acestea din urmă, nimic n-ar fi putut să-i împingă să se aşeze departe de adevăratele lor hotare.

E vădit că lui Moise nu-i plăcea dorinţa lor. Lui, judecata lui Dumnezeu nu-i îngăduia să treacă Iordanul, cu toate că inima lui era în pământul făgăduit. Cum ar fi putut el îngădui purtarea unor oameni care doreau sa se aşeze în alia parte? Credinţa nu poate niciodată să fie mulţumită cu ce nu se potriveşte pentru poporul lui Dumnezeu. Un ochi neprefăcut nu poate vedea, o inimă credincioasă nu poate simţi altceva decât moştenirea dată de Dumnezeu. Iată de ce Moise a osândit îndată dorinţa lui Ruben şi Gad. E drept că mai pe urmă le-a dat încuviinţare. Făgăduinţa de a trece Iordanul înarmaţi în fruntea fraţilor lor, a făcut pe Moise să le dea un fel de învoire. Se părea că făgăduinţa arăta din partea lor o deosebita lepădare de sine şi de orice interes, când spuneau că lasă pe toţi ai lor în urmă şi trec Iordanul ca să se bată în folosul fraţilor lor. Dar unde lasă pe ai lor? Ii lasă afară de hotarele puse de Dumnezeu, îi lipsiseră de un loc şi o parte în adevărata ţara a făgăduinţei, moştenire despre care Dumnezeu vorbise lui Avraam, Isaac şi Iacov. De ce? Numai ca să aibă o păşune bună pentru vite. Pentru o astfel de pricină, cele două seminţii şi jumătate îşi părăsesc locul din hotarele adevărate ale Israelului lui Dumnezeu.

Şi acum să vedem care au fost urmările acestei purtări. În Iosua, capitolul 22, avem cea dintâi urmare tristă a purtării îndoielnice a lui Ruben şi Gad. Sunt siliţi să zidească un altar, „altar a cărui mărime izbea privirile", de teamă că pe viitor să nu se lepede de ei fraţii lor. Ce dovedeşte aceasta? Că, aşezându-se dincoace de Iordan, au avut mari neajunsuri. Băgaţi de seamă ce răsunet a avut acest altar asupra întregii adunări. La început, se părea că ar fi o adevărată răzvrătire. „Când au auzit copiii lui Israel lucrul acesta, toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo, ca să se suie împotriva lor şi să se bată cu ei. Copiii lui Israel au trimis la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad şi la jumătatea din seminţia lui Manase, în ţara Galaadului, pe Fineas, fiul preotului Eleazar" (Ca şi cum cele două seminţii şi jumătate erau în chip hotărât desfăcute de casa lui Israel.) şi zece căpetenii cu el, câte o căpetenie de fiecare casă părintească pentru fiecare din seminţiile lui Israel; toţi erau căpetenii de casă părintească între miile lui Israel. Ei au venit la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad şi la jumătate din seminţia lui Manase, în ţara Galaadului, şi le-au vorbit, astfel: „Aşa vorbeşte toată adunarea Domnului: (cele două seminţii şi jumătate nu făceau parte din ea?) Ce înseamnă păcatul acesta pe care l-aţi săvârşit faţă de Dumnezeul lui Israel, şi pentru ce vă abateţi acum de la Domnul, zidindu-vă un altar ca să vă răzvrătiţi azi împotriva Domnului? Privim oare ca o nimica nelegiuirea lui Peor, a cărui pată n-am ridicat-o până acum de peste noi, cu toată urgia pe care a adus-o ea asupra adunării Domnului? Şi voi vă abateţi astăzi de la Domnul! Dacă vă răzvrătiţi azi împotriva Domnului, mâine El Se va mânia împotriva întregii adunări a lui Israel. Dacă priviţi ca necurată ţara care este moşia voastră, treceţi în ţara care este moşia Domnului, unde este aşezată locuinţa Domnului, şi aşezaţi-vă în mijlocul nostru; dar nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului, şi nu vă despărţiţi de noi zidindu-vă un altar, afară de altarul Domnului, Dumnezeului nostru!" (Iosua 20:12-19).

Aşa dar, toata această primejdioasă neînţelegere, toată răzvrătirea şi groaza erau urmarea greşelii lui Ruben şi Gad. E adevărat că puteau sa lămurească şi să mulţumească pe fraţii lor cu privire la altar. Însă n-ar fi fost nevoie nici de altar, nici de lămurire, n-ar fi fost nici-o spaimă, dacă de la început n-ar fi rămas dincoace de Iordan.

Aici era izvorul răului; şi e însemnat să pricepem bine acest adevăr şi să scoatem o învăţătură de seama pentru noi. Orice om chibzuit şi duhovnicesc, care cercetează cu băgare de seamă toate laturile acestei neînţelegeri, nu se poate îndoi că cele două seminţii şi jumătate n-ar fi avut nici-un neajuns dacă nu s-ar fi oprit dincolo de Iordan şi nu şi-ar fi aşternut locuinţa acolo. Dacă ar mai trebui şi alte dovezi, le găsim şi în faptul că aceste seminţii au căzut cele dintâi în mâinile vrăjmaşului (1 Împăraţi 22:3).

Această parte din istoria lui Israel ne înştiinţează în chip vădit să veghem necurmat, ca să nu rămânem mai pe jos de chemarea noastră, mulţămindu-ne cu lucrările acestei lumi, ci să ne luăm ţinuta duhovnicească şi adevărată de morţi faţă de lume şi vii în Hristos, cum ne înfăţişează Iordanul (Fără îndoială, sunt mulţi creştini adevăraţi care nu văd chemarea cerească a Bisericii, necunoscând latura deosebită a adevărului învăţat în epistola către Efeseni, şi care totuşi după lumina lor sunt plini de râvnă şi predaţi din toată inima Domnului; dar suntem încredinţaţi că astfel de oameni pierd o mare binecuvântare pentru sufletele lor şi rămân afară de adevărata mărturie creştină.)

E mare lucru să fim în totul pentru Hristos, să fim hotărâţi în totul pentru El şi să n-avem inima împărţită. Ceea ce îşi zic creştini, dar tăgăduiesc chemarea lor cerească, sau lucrează ca şi cum ar fi cetăţenii acestei lumi, fac mari neajunsuri lui Dumnezeu şi mărturiei lui Hristos. Ei ajung uneltele de care Satana ştie să se folosească. Un creştin nehotărât, cu inima împărţită, este mai rău decât un om cu totul din lume sau decât un adevărat necredincios.

Mărturia acestor creştini este mai vătămătoare pentru Dumnezeu, decât toată stricăciunea morală la un loc. Adevărul acesta poate părea prea aspru, dar aşa este. Creştinii care suni numai locuitori de margine, oameni cu gânduri amestecate şi cu purtări îndoielnice, sunt cei ce fac cele mai mari neajunsuri lucrării lui Dumnezeu şi care înlesnesc foarte mult planurile vrăjmaşului lui Hristos. Oameni cu inima neîmpărţită, sinceri şi martori îndrăzneţi ai lui Isus Hristos, la care totul dovedeşte că sunt „în căutarea unei patrii mai bune”, oameni plini de râvnă, străini de lume, iată ce se cere în zilele grele prin care trecem.

Iubite cititor creştin, să luam seama la aceste lucruri. Să ne cercetăm cu tot dinadinsul înaintea lui Dumnezeu şi sa lepădăm tot ce ne-ar putea împiedeca să fim în totul cu duh, suflet şi trup, pentru Acela ce ne-a iubit şi s-a dat pe Sine însuşi pentru noi. De am putea, cum spune Iosua (22), să ne purtăm în aşa fel, ca să nu mai avem nevoie de un altar izbitor la vedere care să arate de ce ţară ţinem, cui ne închinăm, ai cui suntem şi cui slujim. Atunci totul, în jurul nostru, va fi limpede şi de netăgăduit; mărturia noastră va fi curată, iar sunetul trâmbiţei lămurit şi hotărât. Pacea va curge ca o apa liniştită, mersul şi purtarea noastră vor fi spre lauda Aceluia al cărui nume îl purtăm. Dumnezeul bunătăţii să întoarcă inima poporului Său, în aceste zile de nesuferită nepăsare, de lâncezeală şi de viaţă uşuratică, la o deplină lepădare de sine şi de tot ce nu e după Scriptură, la o adevărată predare faţă de Hristos şi la o încredere nezguduită în Dumnezeul cel viu.

Acest capitol ne dă o istorisire amănunţită a călătoriilor poporului lui Dumnezeu în pustie. E cu neputinţă ca citindu-le să nu fim adânc mişcaţi de atâta dragoste şi îngrijire arătată de Dumnezeu într-un chip aşa de deosebit în timpul acestor călătorii. El a binevoit să păstreze istorisirea faptelor sărmanului Sau popor, din clipa ieşirii din Egipt până ce a trecut Iordanul, din ţara morţii şi a întunericului în ţara unde curge lapte şi miere. „căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale şi ţi-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani de când Domnul Dumnezeul tău este cu tine, şi n-ai dus lipsă de nimic” (Deuteronom 2:7).

El a mers înaintea lor, fiecare pas al călătoriei a cutreierat toate popasurile pustiei; in toate întristările lor, El a fost întristat. El a purtat grijă de ei ca o doică plină de dragoste. În timpul celor patruzeci de ani, n-a lăsat să li se învechească îmbrăcămintea, nici să le obosească picioarele. El le-a croit drumul pe care mâna Sa ia purtat, însemnând cu grijă fiecare pas al acestei minunate călătorii şi fiecare loc de poposire în pustie. Ce călătorie! Ce tovarăş de drum!

E foarte mângâietor pentru inima sărmanului călător trudit, să fie încredinţat că fiecare popas al călătoriei lui în pustie este hotărât de dragostea nemărginită şi de înţelepciunea fără greş a lui Dumnezeu. El duce pe poporul Său pe un drum drept: nu este nici-o greutate în împrejurările lor, nici-o băutură în paharul lor, care să nu fie rânduită de El însuşi în legătură cu binele lor de acum şi cu fericirea lor veşnică. De ar fi singura noastră dorinţă să mergem cu El zilnic într-o încredere de copil, aruncând asupra Lui toate îngrijorările noastre şi lăsându-ne deplin în mâinile Sale cu tot ce avem! Aceste este adevăratul izvor al păcii şi al binecuvântării în tot timpul călătoriei. Apoi, când trecerea prin pustie se va isprăvi şi vom fi ajuns la cel din urma popas, El ne va lua ca să fim totdeauna cu El. Atunci plini de bucurie, în lăcaşul cel de sus, vom privi înapoi la luptele, primejdiile şi grozăviile care ne turburau inimile şi nu le vom mai vedea urma. Vrăjmaşii vor fi biruiţi, iar mâna Lui ne va şterge lacrimile. Ne vom aduce aminte de acest drum pământesc, unde inima simte acum bogăţia cerescului Său har şi al dragostei dumnezeieşti. Inimile noastre vor fi pline atunci de o veselie sfântă.

Capitolul 34 ne arată hotarele moştenirii, aşa cum le trăsese mâna lui Dumnezeu. Aceiaşi mâncare le îndreptase căile, le pune hotarele locuinţei. Vai! n-au luat niciodată în stăpânire pământul aşa cum îl dăduse Dumnezeu. El le dăduse ţara întreagă şi pentru totdeauna. El n-au luat însă decât o parte şi numai pentru o vreme. Dar, slavă lui Dumnezeu, se apropie, clipa când sămânţa lui Avram va intra în deplina şi veşnică stăpânire a acestei frumoase moşteniri, de care este lipsită acum. Dumnezeu îşi va împlini toate făgăduinţele şi va da poporului Său toate binecuvântările întărite prin legământul veşnic, legământ pecetluit cu sângele Mielului. Nici-o iotă sau frântură de slovă nu va trece din tot ce a spus El. Făgăduinţele Sale sunt toate „Da” şi „Amin” în Isus Hristos, care este acelaşi ieri, astăzi şi în veci.

Cele dintâi rânduri ale acestui capitol atât de interesant ne înfăţişează o grijă plină de îndurare din partea lui Dumnezeu pentru slujitorii Săi: Leviţii. Fiecare din seminţiile lui Israel, după starea lor, avea dreptul ca să nu zicem că era datoare, să dea Leviţilor un număr oarecare de cetăţi cu locul în jurul lor.

Slujitorii lui Dumnezeu atârnau în totul de El pentru partea lor de moştenire. El nu aveau nici moştenire nici stăpânire, decât în Dumnezeu. Binecuvântată moştenire! Ce parte scumpă! Aşa o priveşte credinţa. Ferice de cei care într-adevăr pot zice Domnului: „Tu eşti partea mea de moştenire şi paharul meu”. Dumnezeu purta grijă de slujitorii Săi şi îngăduia întregii adunări a lui Israel să guste bucuria sfântă de a lucra împreună cu El pentru îngrijirea de nevoile celor care de bună voie, părăsind totul, se predaseră în slujba Lui.

Aşa dar, vedem că, în cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, patruzeci şi opt de cetăţi cu împrejmuirile lor trebuiau date Leviţilor; din acest număr Leviţii aveau dreptul să aleagă şase cetăţi ca să slujească de scăpare bietului ucigaş fără voie. Ce măsură plină de îndurare.

Cetăţile de scăpare erau aşezate: trei la răsărit şi trei la apusul Iordanului. Putea Ruben şi Gad să fi avut sau nu dreptate aşezându-se la răsăritul acestui însemnat hotar; Dumnezeu în îndurarea Sa nu voia să lase însă pe ucigaşul fără voie fără adăpost împotriva răzbunătorului sângelui. Dimpotrivă, potrivit dragostei Sale, a voit ca aceste cetăţi care erau hotărâte ca adăpost să fie la îndemâna lui. Totdeauna era o cetate la îndemâna celui care putea fi în primejdie de sabia răzbunătorului sângelui. Lucrul acesta era vrednic de Dumnezeul nostru. Dacă se întâmpla ca un ucigaş fără voie să cadă în mâinile răzbunătorului sângelui, nu era din pricină c-ar fi lipsit adăpostul, ci pentru că n-a ştiut să-l folosească. Fuseseră luate toate măsurile trebuincioase; cetăţile aveau nume; erau bine hotărâte şi cunoscute de toţi. Total era cât se poate de lămurit şi uşor. Aşa erau căile pline de îndurare ale lui Dumnezeu.

Fără îndoială, era datoria ucigaşului fără voie să-şi pună toată puterea ca să ajungă în cetatea de scăpare şi fireşte că o făcea. Nu este îngăduit ca cineva să fie aşa de orb sau nechibzuit, încât să încrucişeze braţele cu nepăsare, spunând:Dacă mi-o fi scris să scap, voi scăpa; silinţele mele nu sunt de trebuinţă. Dacă n-o fi să scap, nu voi scăpa; silinţele mele nu sunt folositoare. Nu ne putem închipui un ucigaş fără voie vorbind aşa, s-au făcându-se vinovat de o aşa orbie! El ştia bine că, dacă răzbunătorul sângelui ar fi pus mâna pe el, asemenea păreri nu i-ar fi slujit la nimic, N-avea să facă decât un singur lucru să-şi scape viaţa: să fugă numaidecât de judecată şi să ajungă la un adăpost sigur, în lăuntrul porţilor cetăţii de scăpare. Odată ajuns acolo, putea să răsufle în bună voie. Nici-un rău nu putea să-l atingă, era într-o siguranţă

deplină. Dacă i s-ar fi putut atinge un singur păr al capului în hotarele cetăţii, ar fi fost o necinste şi ocară adusă orânduirii dumnezeieşti. E adevărat că trebuia să fie cu băgare de seamă. Nn trebuia să se arunce în primejdie ieşind afară din porţi. Înlăuntru era în siguranţă deplină, afară era totdeauna în primejdie. Nu putea să-şi cerceteze nici prietenii. Era surghiunit de la casa părintească. Cu toate acestea, nu era un rob fără nădejde. Fără ai lui şi lipsit de locaşul dragostei inimii lui, aştepta moartea marelui preot, după care avea să fie slobod în totul şi aşezat iar în moştenirea lui şi în mijlocul a lor lui.

Credem că această frumoasa orânduire priveşte în deosebi pe Israel. Ei au ucis pe Domnul vieţii; dar e vorba să ştim cum sunt văzuţi de Dumnezeu: ca ucigaşi de rând s-au ca ucigaşi fără voie? Dacă El îi vede ca ucigaşi cu voia, nu mai este nici-o scăpare şi nici-o nădejde pentru ei. Nici-un ucigaş cu voia n-ar fi putut să se adăpostească într-o cetate de scăpare. Iată legea în această privinţă, aşa cum se găseşte în Iosua 20: „Domnul a vorbit lui Iosua, şi a zis: „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: „Hotărâţi-vă cum v-am poruncit prin Moise, cetăţi de scăpare, unde să poată fugi ucigaşul care va omorî pe cineva fără voie, fără să aibă de gând să-l omoare; ele să vă fie un loc de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui. Ucigaşul să fugă într-una din aceste cetăţi, să se oprească la intrarea porţii cetăţii, şi să spună întâmplarea lui bătrânilor cetăţii aceleia; ei să-l primească la ei în cetate, şi să-i dea o locuinţă, ca să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbunătorul sângelui îl va urmări, ei să nu dea pe ucigaş în mâinile lui; căci fără să vrea a omorât pe aproapele lui, şi fără să-i fi fost vrăjmaş mai înainte. El să rămână în cetatea aceasta până se va înfăţişa înaintea adunării ca să fie judecat, până la moartea marelui preot care va fi atunci în slujbă. Atunci, ucigaşul să se întoarcă şi să intre iarăşi în cetatea şi în casa lui, în cetatea de unde fugise” (Iosua 20:1-6). Dar pentru ucigaşul cu voie, legea era aspră, neînduplecată.

Israel deci, prin harul binevoitor al lui Dumnezeu, va fi privit ca un ucigaş fără voie şi nu ca un ucigaş de rând: „Tata, iartă-i, căci nu ştiu ce fac”! Aceste cuvinte puternice s-au suit la urechea şi inima Dumnezeului lui Israel. Poporul acesta acum este sub blestemul lui Dumnezeu. Ei sunt surghiuniţi din ţara şi casa părinţilor lor; însă vine vremea, când vor fi aşezaţi iarăşi în ţară nu prin moartea adevăratului Mare Preot, Isus, căci El nu mai poate muri niciodată, ci El va părăsi locul unde e acum şi se va arăta într-altfel, ca Preot Împărat, ca să şadă pe scaunul Sau de domnie. Atunci şi numai atunci Israel se va întoarce în ţara lor, multă vreme pierdută şi în moştenirea părăsită. Ucigaşul fără voie trebuie să locuiască departe de ai lui până la timpul hotărât; însă nu va fi privit ca un ucigaş de rând, pentru că a ucis fără să ştie. „măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor şi batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neştiinţă, în necredinţă!” (1 Timotei 1:13). „Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa, ca şi mai marii voştri” (Fapte 3:17).

Aceste versete, împreună cu mijlocirea de preţ a Celui care a fost ucis, pun pe Israel pe tărâmul ucigaşului fără voie, nu pe al unui ucigaş de rând. Dumnezeu a pregătit poporului Sau prea iubit o scăpare şi un adăpost şi la vremea hotărâtă, ei se vor întoarce în lăcaşurile pierdute mult timp, în acel pământ pe care Dumnezeu l-a dat ca un dar pentru totdeauna prietenului Său Avraam.

Iată adevăratul înţeles al aşezării cetăţilor de scăpare. Dacă le-am privi ca potrivindu-se pentru păcătosul care găseşte scăpare în Hristos, ne-am izbi de o mulţime de nepotriviri. Fiindcă mai întâi, ucigaşul, în cetatea de scăpare, nu era scutit de osândă, cum vedem în Iosua 20:6. Pentru credinciosul în Isus, nu este şi nici nu poate fi osânda, pentru că Hristos a purtat osânda în locul lui. Se putea ca cel care ucisese fără voie, să cadă în mâinile răzbunătorului, dacă ar fi ieşit afară din porţile cetăţii. Credinciosul nu poate pieri niciodată; el este în tot atâta siguranţă ca însuşi Mântuitorul.

În sfârşit, pentru ucigaşul fără voie, era vorba de o siguranţă şi viaţă vremelnica în această lume. Pentru credinciosul în Isus, e vorba de viaţa şi mântuire vecinică în lumea viitoare. De fapt, aproape în fiecare amănunt, este o deosebire izbitoare. Numai într-un loc se potrivesc amândouă: în darea în vileag a primejdiei şi nevoia grabnică de fugă spre a găsi scăpare. Dacă ar fi fost o ciudată prostie din partea ucigaşului fără voie să se oprească sau să şovăiască o clipa, înainte ca să se găsească în siguranţa cetăţii de scăpare, ar fi o nebunie şi mai ciudată din partea păcătosului să întârzie s-au să şovăiască de a veni la Hristos. Răzbunătorul putea să nu izbutească să pună mâna pe ucigaş, cu toate că nu se ascunsese în cetate; dar osânda trebuie să ajungă negreşit pe orice păcătos care nu-i în Hristos. Nu este alt mijloc de scăpare, chiar daca numai un fir de păr desparte sufletul de Hristos. Ce gând adânc! De ar putea el să aibă adevărata însemnătate pentru oricare dintre cititorii care trăiesc încă în păcate! Să nu poată găsi nici-o clipă de linişte până nu vor alerga să găsească scăparea şi sa apuce nădejdea dată în Evanghelie! Osânda stă gata sa se dezlănţuie în chip hotărât. Şi nu e vorba numai că poate veni răzbunătorul; ci osânda trebuie sa cadă peste toţi cei ce nu sunt în Hristos.

O, cititor neîntors la Dumnezeu, nepăsător şi uşuratic, dacă ţi-ar cădea în mâini această carte, ascultă glasul acesta de înştiinţare: Fugi ca să-ţi mântuieşti viaţa! Te rugăm cu stăruinţă: nu mai zăbovi. Zăbava înseamnă nechibzuinţă. Fiecare clipa este de preţ. Nu ştii clipa când ai putea fi secerat de moarte şi trimes în locul unde nu vei avea nici-o rază, nici cea mai slabă licărire de nădejde, în locul de întuneric, nenorocire şi zbuciumare veşnică.

Scumpe prieten, îngăduie-ne să te rugăm, în aceste rânduri de la urmă, să vii acum, aşa cum eşti, la Isus, care stă cu braţele şi inima plină de dragoste, gata să te primească, să te adăpostească, sa te mântuiască, să te binecuvânteze potrivit cu dragostea Sa şi cu preţul desăvârşit al Numelui şi jertfei Sale. Dumnezeu, prin puterea Duhului celui veşnic, să te îndemne să vii acum: „Veniţi la Mine”, zice Domnul şi Mântuitorul plin de dragoste, „toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihna”. Ce cuvinte de preţ – De ar cădea ele cu putere dumnezeiască, într-o inimă cât de trudită!

Isprăvim gândurile asupra acestei minunate părţi din Cartea lui Dumnezeu izbiţi de adâncimea şi bogăţia comorii la care am încercat să îndreptam pe cititor, dar încredinţaţi şi de slăbiciunea şi sărăcia însemnărilor, lămuririlor şi gândurilor pe care le-am dat. Cu toate acestea, avem încrederea că Dumnezeul cel viu va face, prin Duhul Sfânt, ca inima şi duhul cititorului creştin să se folosească de adevărul Său de preţ şi să-l pună în slujba Sa, în aceste zile rele, pentru ca Numele Domnului Isus Hristos să fie preamărit şi adevărul păstrat în toată puterea lui.

Acum trebuie să ne aducem aminte că este o primejdie chiar în vrednicia şi starea aleasă pe care o dă credinţa celor ce o au, prin har. Să ne păzim cu grijă de această primejdie. Aceasta este arătată în chip izbitor la sfârşitul istoriei fetelor lui Ţelofhad.

„Părinţii” casei lui Iosif trebuie să fie ascultaţi ca şi „fetele”. Credinţa acestora din urma era din cele mai frumoase; însă se temeau că în locul deosebit unde le ridicase credinţa lor, sa nu uite drepturile altora, mărind hotarele moştenirii părinţilor lor. Avem nevoie să fim păziţi din toate părţile, pentru ca plinătatea credinţei şi a mărturiei să fie păstrate cum se cuvine.

Aşa s-a orânduit totul. Lucrarea credinţei este cârmuită de adevărul lui Dumnezeu, drepturile personale se potrivesc cu foloasele adevărate ale tuturor; în acelaşi timp, slava, lui Dumnezeu este aşa de deplin păstrată, că în anul de veselie, în loc de amestecare în hotarele lui Israel,

moştenirea este asigurată neştirbită după rânduiala dumnezeiască.

clickbible.org